

Nhị Tiến Chế

Contents

Nhị Tiến Chế	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	47
10. Chương 10	52
11. Chương 11	58
12. Chương 12	63
13. Chương 13	69
14. Chương 14	74
15. Chương 15	79
16. Chương 16	84
17. Chương 17	89
18. Chương 18	94
19. Chương 19	99
20. Chương 20	103
21. Chương 21	109
22. Chương 22	114
23. Chương 23	118
24. Chương 24	123
25. Chương 25	128
26. Chương 26	131
27. Chương 27	135
28. Chương 28	140
29. Chương 29	149
30. Chương 30	158
31. Chương 31	168
32. Chương 32	171
33. Chương 33	177

Nhị Tiến Chế

Giới thiệu

Thể loại: Khí đại sóng hảo trung khuyến công X trên giường dâm đẳng dưới giường cấm dục nữ vương thụ. Thể loại edi

1. Chương 1

Edit: Emily

Beta: Sub

Hàn Kính vừa tới thành phố A làm việc, còn chưa đứng vững chân, đã tìm được một công việc béo bở nhờ sự đề cử của đồng lương.

Người quản lý trước của tòa nhà 30 tầng tổng hợp dạy học và làm việc nằm trong khuôn viên trường đại học Z nổi tiếng nhất thuộc thành phố A có việc gấp, nhận được tiền lương liền đi, không nói không rằng, đã ngồi xe lửa về quê rồi.

“Có thể trực ca đêm không?” Người phỏng vấn là người ở thị trấn bên cạnh quê của Hàn Kính, coi như là một nửa cùng quê, lúc thấy Hàn Kính còn thật khách khí.

“Có thể!”

“Có bằng tốt nghiệp trung học không?”

“Có!”

“Một tháng một ngàn tư, bao ở, ngày lễ tết không được vô cớ xin nghỉ, cậu thấy sao?”

“Làm!” Hàn Kính dứt khoát trả lời.

Vừa có tiền, vừa có chỗ ở, sao lại không làm? Huống hồ chỉ là trông coi tòa nhà, tắt mở công tắc điện, lại không cần phải mỗi ngày ở công trường làm chết lên chết xuống, đối với người có quá khứ như Hàn Kính, đã là quá tốt.

“Đi bệnh viện Y làm kiểm tra sức khỏe,” người kia đưa giấy tờ cho hắn, “Kiểm tra xong thì qua tòa nhà đi làm được rồi”

Hàn Kính từng sốt không có nhận.

“Có vấn đề gì sao?” Người kia nhíu mày.

“Vậy là đi làm được rồi hả?” Hàn Kính không thể tin hỏi: “Anh...không hỏi tôi những việc khác sao?”

Đối phương nở nụ cười: “Trông coi tòa nhà cũng không phải việc cần có trình độ, tôi còn hỏi cậu cái gì? Chẳng lẽ hỏi cậu một cộng một bằng mấy sao?”

Hàn Kính ngượng ngùng cười cười.

Một cộng một bằng hai. Hắn rất nghiêm túc ở trong lòng mà trả lời.

Bất quá hắn không có nói ra, đưa tay nhận lấy giấy tờ trong tay đối phương, xoay người chạy đi.

Hàn Kính tốt nghiệp trung học xong thì ở trong trại cải tạo một năm.

Nguyên nhân là do cố ý gây thương tích.

Cái này là ở bên ngoài nói vậy. Còn trên thực tế là do hắn cưỡng gian một người sinh viên nam đồng tính luyện ái nghỉ hè về quê dạy học.

Bất quá Hàn Kính không đồng ý cách nói trên thực tế này cho lắm.

Hắn cho rằng là người sinh viên nam kia cố ý tiếp cận hắn, cố ý dụ dỗ hắn, muốn tìm cơ hội làm hắn. Kết quả không chú ý bị Hàn Kính đảo khách thành chủ, đặt sinh viên đó ở dưới thân hung hăng làm mấy lần đến kêu cha gọi mẹ.

Sinh viên là con cưng, không nhin được chuyện này, liền ôm mộng chảy máu chạy đi đồn công an, trả đũa tố cáo hần.

Tình huống chảy máu mộng của sinh viên thật sự là rất thê thảm, mà địa vị của cha đối phương lại càng khó lường, là Lý cục trưởng cục công an ở hai bên trái phải thành phố, muốn đem Hàn Kính đưa vào trại cải tạo ở mấy năm chỉ là chuyện đơn giản.

Ra máu khi bị trĩ so với máu của mộng sinh viên đó khi bị làm còn nhiều hơn, sao lại không nói trĩ cố ý đã thương người đi?

Hàn Kính đối với chuyện này rất là căm giận, bất bình.

Cũng may là đối phương đuối lý, thủ hạ lưu tình. Tới khi Hàn Kính ở trong trại cải tạo lặn qua lặn lại, ăn uống trong một năm, quen một đồng bạn bè lung tung, cũng bị thả ra.

Không được đi học, ở quê cũng không ở được nữa.

Hàn Kính không muốn ăn bám ba mẹ, vì vậy cầm hành lý đi tới thành phố A. Không ngờ ông trời đối xử với hần không tệ, vừa tới được nửa ngày, đã tìm được một công việc quản lý tòa nhà trường đại học đầy béo bở.

Hàn Kính đi làm.

Tầng một tới tầng ba của tòa nhà là phòng học, tầng bốn trở lên là của các khoa khác nhau, dùng làm phòng làm việc của giảng viên trong khoa và phòng hành chính.

Công việc của Hàn Kính là mỗi buổi sáng đúng bảy giờ mở cửa cuốn, buổi tối mười giờ rưỡi đưa tất cả những sinh viên đang khắc khổ học tập trong phòng học về ký túc xá nghỉ ngơi, sau đó kiểm tra cửa nẻo, khóa cửa, đi ngủ.

Tuy rằng công việc ban ngày rất vụn vặt nhưng cũng không phiền phức, chỉ là đi nhật báo, đăng ký danh sách khách tới thăm, báo với khoa liên quan khi nhận được tin báo cần sửa chữa mà thôi.

Phòng trực ở tầng dưới cùng tòa nhà được chia thành hai phòng, phòng trong là cho Hàn Kính ở, có một cái giường một người, một cái bàn, một cái ghế.

Trên bàn đặt một bộ máy vi tính cũ nát, đầu giường có một ngọn đèn lóe sáng ngời, tiền điện, nước, mạng internet, một đồng cũng không cần tốn.

Căn tin trường học còn nhận được hỗ trợ của chính phủ, cơm nước đều so với bên ngoài rẻ hơn nhiều, chi tiêu cũng tiết kiệm rất nhiều.

Do vậy tuy thời gian làm việc mỗi ngày có dài, cũng không xin nghỉ phép được, Hàn Kính cũng đã thấy đủ rồi. Dù gì ở thành phố A hần cũng không có người bạn nào, trong khoảng thời gian này cũng không muốn về quê.

Điều duy nhất không thực sự làm người ta hài lòng là sinh hoạt như vậy rất là nhàm chán.

Vì vậy, vào buổi tối, khi không có nhiều khách tới thăm, hần còn có thể làm bộ đang kiểm tra tòa nhà những thứ cần sửa chữa, nấp ở bên ngoài phòng học nghe một chút các giáo sư dạy các lớp có môn tự chọn cho sinh viên.

Có lớp về nghệ thuật triết học, có lớp nghiên cứu tôn giáo, bất quá Hàn Kính càng đối lớp khoa học tự nhiên có hứng thú hơn—tuy rằng hần nghe không hiểu nhiều.

Kỳ thực Hàn Kính cũng coi như thông minh, lúc tốt nghiệp trung học còn tham gia thi đại học, dự định đậu một trường đại học bằng cố gắng của mình.

Bất quá kết quả thi đại học còn chưa nhận được, hần đã bị đưa vào trại cải tạo rồi.

Hần không biết điểm thi đại học của mình là bao nhiêu, cũng không biết có đại học nào nhận hần không. Có lẽ có, nhưng mà hần cảm thấy nếu trường đại học mà thấy hồ sơ của hần cũng không chắc sẽ nhận hần. Kể cả được nhận, ba mẹ hần cũng không đủ khả năng có tiền cho hần đi học.

Tự mình đi làm đâu có gì không tốt. Hiện tại thật nhiều sinh viên đều không tìm được công tác đầy thôi. Hẳn tự an ủi bản thân.

Mặc dù là vậy, sinh hoạt vẫn như cũ rất buồn chán.

Đặc biệt là về đời sống tình dục.

Trước đây, Hàn Kính không cảm giác được mình đối đàn ông có hứng thú. Nhưng mà từ sau khi hắn ném qua hậu huyết chạt cứng của nam sinh thì hẳn xác định đã không có hứng thú với phụ nữ.

Có đôi khi hắn sẽ nằm trên giường, nhắm mắt nhớ lại lúc nam sinh rên rỉ, âm kêu ở dưới thân hắn.

Tay chân thon dài, màu da tái nhợt, hai gò má đỏ ửng lên bởi vì hứng tình, cộng thêm nằm trên bãi cỏ xanh bát ngát và rộng mênh mông ở quê hắn, đặc biệt khiến cho mạch máu muốn bùng nổ.

Sau mỗi lần nghĩ tới, hắn đều không kìm lòng được mà cởi quần ra, tưởng tượng ra thân thể đó, ở trong bóng tối, vừa rên rỉ vừa lấy tay nhanh chóng làm mình lên đỉnh.

Hàn Kính nghĩ cứ như vậy mãi không tốt.

Nên vào một hôm tối thứ sáu mưa to giằng giụa, sau khi đã đóng công tắc điện và tắt cả cửa sổ xong, hắn quyết tâm chạy tới lối đi bộ ở bên ngoài ký túc xá trường học cho học sinh.

Trên đường có rất nhiều người bán hàng rong, có bán các loại vật phẩm đen, các loại trang sức, các loại sách báo in lậu.

Mặc cho thời tiết không tốt, nhưng những người bán hàng rong vẫn buôn bán tấp nập.

Hàn Kính kéo nón áo hoodie che hơn một nửa đầu, đi đến bên cạnh một người đàn ông bán đĩa CD.

“Có phim sex không?” Hắn có chút xấu hổ thấp giọng hỏi.

Người kia không ngạc nhiên, tiện tay đưa cho hắn một xấp đĩa CD, lại nhanh chóng quay qua tiếp đón những khách khác.

Hàn Kính cẩn thận xem qua ba lần.

Đều là loại bình thường nam nữ.

Hắn ngượng ngùng đem xấp đĩa CD đưa trả lại, chuẩn bị lại đi chỗ khác thử xem sao.

Người kia kéo lại hắn: “Không thích hả?”

Hàn Kính mặt đỏ, không lên tiếng.

Người kia rất thông minh, đưa tay vào sâu bên trong túi lấy ra một xấp khác, nhét vào tay Hàn Kính: “Còn cái này thì sao?”

Hàn Kính len lén nhìn qua, trên bìa vẽ hai người đàn ông.

Người làm ăn quả nhiên biết nhu cầu thị trường, Hàn Kính vô cùng vui vẻ trả tiền.

Trước khi đi người đó kéo Hàn Kính lại: “Nguyên đường này chỉ có tôi có loại phim này thôi.” Hắn nháy mắt mấy cái với Hàn Kính: “Khi nào xem chán rồi thì cuối tuần sau tôi còn có hàng mới nữa đấy.”

Hiện tại Hàn Kính không quan tâm tới cuối tuần sau rồi.

Hắn cần phải nhanh chóng thoát khỏi hình ảnh nam sinh kia ở trong đầu mình.

Nếu còn tiếp tục như vậy, hắn có cảm giác mình sẽ phạm tội mất. Nói không chừng một ngày nào đó tình trùng thượng não, hắn sẽ không khống chế được mà chạy vào một phòng tự học, đề bất kỳ một nam sinh đang tự học mà hung hăng làm bất kể hậu quả.

Hắn quay trở lại phòng trực, vội vã cởi áo khoác đã ướt mưa, tiện tay khóa cửa lại rồi chạy vào phòng trong, gấp gấp để đĩa CD vào máy tính.

Máy vi tính đã lỗi thời rồi, tốc độ rất chậm.

Tranh thủ lúc máy vi tính đang từ từ đọc đĩa, Hàn Kính đã sớm cởi quần, hai chân mở rộng, mông trần ngồi trên giường.

Hắn nhìn không chớp mắt hai người đàn ông khỏa thân trên màn hình, hô hấp từ từ trở nên nặng nề, dần dập theo từng đoạn phim.

Nam sinh trong đầu rất nhanh biến mất, thay vào đó toàn bộ tâm trí của hắn đã bị hình ảnh kích thích đầy mạnh mẽ trước mắt chiếm đầy.

Hắn phun ra ít nước bọt lên tay mình, lau qua đại khái, cầm lấy dương vật của mình, theo tiết tấu của hai người trong phim mà di chuyển lên xuống.

Loại thị giác bị nguyên thủy kích thích này thật sự quá mức chân thực, Hàn Kính đắm chìm vào trong đó, rất nhanh đạt tới cực khoái.

Vào lúc cơn cực khoái tới, hắn nhắm mắt lại mà rên rỉ mấy tiếng, hưởng thụ sự sung sướng tột độ, cảm giác lâng lâng trong vài giây.

Tinh dịch bắn ra, ướt nhẹ, chảy xuống những ngón tay của hắn, Hàn Kính thở gấp một lúc, rồi luyến tiếc mà chấm dứt niềm sung sướng đó, mở ra hai mắt của mình.

Sau đó hắn cả người đều ngây ngẩn.

Cửa phòng không biết đã mở ra từ lúc nào, có một người đàn ông vừa cao vừa ốm, đeo kính gọng vàng, đang đứng ở cửa, im lặng nhìn Hàn Kính.

Ngoại trừ bị lộ ảnh nhạy cảm, không có người đàn ông bình thường nào muốn bị bắt gặp lúc tinh dịch màu trắng đang chảy ở giữa mông của mình cả.

Phút chốc Hàn Kính thấy xấu hổ tột cùng, tay chân luống cuống che phía dưới của mình rồi từ trên giường nhảy xuống, hỏi: “Anh...Anh...Anh có chuyện gì?”

Nam nhân vừa cao vừa gầy kia mặt không hề biểu cảm, không cảm xúc mà đưa mắt lên xuống quan sát Hàn Kính, tựa như không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Trông kính sáng rõ tựa như một tấm gương vô hình mà lại rất nặng, trực tiếp ngăn cách toàn bộ không khí hoang đường của căn phòng nhỏ này đi xa.

“Tôi là giảng viên của trường này, tôi quên mang theo chìa khóa phòng làm việc.” Y không chút nào sợ hãi mà trả lời Hàn Kính.

Hàn Kính sửng sốt một chút: “Nhưng mà giờ là nửa đêm...”

“Nửa đêm thì không thể tới phòng làm việc sao?”

Hàn Kính lập tức cảm thấy mình nhiều chuyện. Nếu như những giáo sư, giảng viên này đi phòng nhân sự tùy tiện nói xấu mình một câu, thì mình không phải lập tức cuốn gói đi hay sao?

“Có thể, có thể.” Hắn còn không kịp mặc quần áo, đi nhanh qua phòng bên ngoài, vừa tìm chìa khóa dự phòng của tòa nhà vừa mở miệng hỏi: “Phòng làm việc của ngài ở tầng mấy, phòng mấy?”

“Tầng hai mươi hai, phòng 2207.”

Rất nhanh thì Hàn Kính đã tìm được chìa khóa phòng 2207.

Hắn vừa định đưa cho đối phương, vừa lúc thấy đối phương dựa vào trên cửa phòng, khoanh hai tay, híp mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên máy tính của mình, ánh mắt có vẻ hứng thú.

Lúc này Hàn Kính mới nhớ tới mình còn đang mở một bộ phim sex trên màn hình máy tính nữa chứ.

Bộ phim đang chiếu tới cảnh hưng phấn nhất, trên màn ảnh tối tăm, bốn chân của hai người đàn ông đan vào nhau, thân thể trần truồng, tiếng rên rỉ dâm đãng đang phát ra từ bộ loa cũ nát, vọng lại trong căn phòng nhỏ hẹp.

“A...A...Nga...Nga...Ừ...Ừ...”

Cứ như vậy, nghe đặc biệt rõ ràng ở trong đêm vắng vẻ.

Hàn Kính xấu hổ, một bước vọt ngay vào phòng bên trong, trực tiếp rút đầu cắm điện máy vi tính ra.

“Mua...Mua nhầm rồi...” Hấn nỗ lực giải thích.

Xem phim sex tự thủ dâm bị người khác bắt gặp đã đủ xấu hổ rồi, nếu như còn để người khác biết hấn xem phim sex đồng tính, có sở thích quái dị như vậy, nếu tiếp tục điều tra ra hồ sơ trước kia của hấn, công việc không tệ này chắc chắn không giữ được.

May là đối phương căn bản không có ý điều tra.

Người nam nhân đeo bộ gọng kính màu vàng kia thậm chí còn không có tí mĩ nghe hấn giấu đầu hử đuôi giải thích.

Y chỉ đi tới bên cạnh Hàn Kính, từ từ đưa ra ngón út thon dài, khều ra cái chìa khóa Hàn Kính đang cầm trong lòng bàn tay, theo đó cái chìa khóa không biết vô tình hay cố ý mà vẽ một vòng tròn trên không trung.

“Cám ơn.” Y nói chuyện rất lễ phép, trong giọng nói lại hết sức xa cách, “Sáng mai tôi đem trả lại cho cậu.”

Nói xong y liền lập tức xoay người rời đi, không tiếp tục nhìn Hàn Kính xấu hổ.

“Chờ...Chờ một chút!” Hàn Kính ngăn y lại.

Người nam nhân kia dừng lại, dùng chìa khóa đẩy một chút mắt kính của mình, ánh mắt không hiểu xuyên qua tròng kính trong suốt mà nhìn Hàn Kính.

“Làm phiền ngài đưa thẻ nhân viên ra được không?” Hàn Kính yêu cầu đối phương.

Hấn mới tới đây làm nhân viên quản lý không bao lâu, rất nhiều giáo viên hành chính trong tòa nhà này đều nhìn không quen, lỗ như có người thừa dịp giả mạo, sau cùng có chuyện xảy ra, người chịu trách nhiệm là hấn, Hàn Kính. Nên mặc dù đối phương nhìn rất có học thức, nhưng Hàn Kính vẫn muốn cẩn thận một chút.

May là đối phương cũng không làm khó hấn, cúi đầu bắt đầu tìm thẻ nhân viên trong túi quần tây của mình.

Nhân cơ hội đó Hàn Kính cũng tìm ra quần của mình, một lần nữa mặc vào.

Dương vật của mình vừa mới bắn, còn không hoàn toàn xìu xuống, hướng khi tiếng rên rỉ của bộ phim khi này vô cùng sinh động, hiện tại dư âm vẫn còn, giống như vẫn quanh quẩn bên tai, làm cho Hàn Kính nội tâm ngứa ngáy, chỉ muốn không ngừng lên xuống ma sát dương vật để làm thêm một lần nữa.

Hàn Kính thật vất vả mới xoa dịu được dương vật của hấn, miễn cưỡng nhét vào trong quần jean.

Mặc quần xong hấn ngẩng đầu lên, phát hiện đối phương còn chưa có tìm được thẻ nhân viên của mình.

Hàn Kính kiên nhẫn chờ.

Bên ngoài đang mưa lớn, sấm chớp đùng đùng, đối phương hiển nhiên không đem theo dù, áo sơ mi trắng bị ướt mưa, hầu như thành trong suốt, dán chặt trên người.

Có vẻ rất chật vật, nếu như y đúng là giáo viên, tối thứ sáu còn muốn tới phòng làm việc để làm gì?

Hơn nữa hành động tìm thẻ nhân viên của người này thật sự là quá chậm, giống như cố ý kéo dài thời gian vậy.

Hàn Kính không khỏi có chút nghi ngờ người này.

Vừa lúc hấn bắt đầu hoài nghi người này, đối phương rốt cuộc tìm được thẻ nhân viên của mình.

Lan Tri, phó giáo sư khoa số học ứng dụng của đại học Z.

Hàn Kính yên lặng nhìn hai dòng chữ trên thẻ nhân viên, lẩm nhẩm đọc.

Gương mặt trẻ tuổi trước mặt dĩ nhiên đã là phó giáo sư rồi. Hàn Kính có chút giật mình, Hàn Kính cố gắng quan sát hình ảnh trên thẻ nhân viên với khuôn mặt trước mắt.

Ảnh chắc là chụp từ mấy năm trước, bất quá nhan sắc của người này không có gì thay đổi nhiều, cùng là làn da hơi tái nhợt, cùng là kính gọng vàng, có một loại cảm giác vô cùng cảm phục từ trong ra ngoài.

Điểm duy nhất rõ ràng khác là tóc nay của y ướt nhẹp, dính sát vào hai bên má và trên cổ, đang nhỏ xuống từng giọt từng giọt nước mưa.

Nước theo từng luồng từng luồng tóc, chậm rãi bò trên da y, tiếp tục bò vào cổ áo sơ mi rộng mở, biến mất tại nơi Hàn Kính nhìn không tới.

Hàn Kính nhìn theo giọt nước rơi xuống, không kiềm chế được mà lặng lẽ nuốt xuống nước bọt.

Ngay vừa đang nuốt xuống nước bọt, đối phương đột nhiên chồm người qua, bất ngờ hỏi: “Có thể trả lại cho tôi không?”

Đầu mũi dính mưa lạnh lẽo gần như đụng vào mình, nước bọt của Hàn Kính vẫn chưa hoàn toàn nuốt xuống, ngay tại chỗ bị sặc, ho mạnh vài cái, lắp bắp hỏi: “Cái gì? Cái gì?”

Lan Tri đưa một tay ra, từ từ cầm lấy thẻ nhân viên đang bị Hàn Kính cầm chặt.

Hàn Kính kịp phản ứng, “A” một tiếng, nhanh chóng buông tay ra, liên tục gật đầu: “Đương nhiên! Đương nhiên!”

Lan Tri lại một lần nữa quan sát người vẫn còn đang sững sờ, Hàn Kính từ trên xuống dưới. Ánh mắt của y tựa hồ vô tình hoặc cố ý dừng lại một chút ngay tại dương vật căng phồng của Hàn Kính, liền lập tức cầm thẻ nhân viên và chìa khóa phòng cùng bỏ vào trong quần tây, xoay người bước đi.

Hàn Kính nghĩ loáng thoáng, trong lúc xoay người, khoe môi lạnh như băng của đối phương hình như hơi đưa ra, nhếch nhẹ lên thành một độ cong mê người.

Hàn Kính ngay lập tức cho là do khi nãy mình bồn chồn quá mức kịch liệt mà có chút hoa mắt.

- Hoàn chương 1-

Hồ đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thư thả (‘ ’)

Sub: Cảm giác đào tằm một cái hồ mới thật vi diệu~

2. Chương 2

Edit: Emily

Beta: Sub

Nửa đêm, Hàn Kính đang thủ dâm lại bị người xa lạ bắt gặp, thoáng chốc cũng không còn tâm trí gì. Hắn một mình rầu rĩ ngồi ở mép giường một hồi lâu, cảm thấy cả người mình như bị đào rỗng, có cảm giác rất trống trải.

Hắn phiến tảo suy nghĩ một lúc lâu, liền lấy ra một gói mì ăn liền, đổ nước sôi vào, hì hục hì hục ăn làm cho cả người đầy mồ hôi, đem dục vọng nóng bỏng vừa nảy vẫn chưa phát tiết hoàn toàn theo tuyến mồ hôi đi ra bên ngoài, sau đó mới cởi quần áo, tắt đèn đi ngủ.

Trong giấc mộng của hắn.

Trong mơ là một phần cổ trắng, dưới cổ là áo sơ mi trắng tương tự.

Áo sơ mi không cài nút trên cùng, cổ áo hơi mở rộng, phần xương quai xanh lấp ló hiện ra bên dưới.

Áo sơ mi ướt, cái cổ, xương quai xanh cũng ướt.

Trong mơ lá gan Hàn Kính rất lớn, hắn không nghĩ gì nhiều, trực tiếp đưa tay kéo ra áo sơ mi, sờ lên phần da ngay xương quai xanh.

Tiếc rằng còn chưa cảm nhận được làn da đó như thế nào, hắn đã bị một trận dồn dập tiếng gõ cửa kéo mạnh ra từ trong giấc mộng.

Bốn giờ sáng thứ bảy.

Hàn Kính chửi thầm một câu, từ phòng trong đi ra, lại thấy Lan Tri – phó giáo sư khoa số học vừa mới bốn tiếng trước tới đây hỏi hắn mượn chìa khóa, đang đứng bên ngoài phòng trực, hai tay rút túi quần, không nói gì lạnh lùng nhìn hắn.

Cổ áo sơ mi của y, ngoại trừ tối hôm qua Hàn Kính thấy nút trên cùng không gài, thì giờ nút thứ hai cũng cởi ra.

Hàn Kính nhìn chằm chằm vào cổ áo sơ mi một lúc lâu mới nhớ ra phải mở cửa cho đối phương.

“Giáo sư Lan, có chuyện gì không?” Hắn che dấu sự sơ suất của mình.

Lan Tri lấy ra cái chìa khóa vừa mượn từ trong túi quần, ném trả lại cho Hàn Kính.

Hàn Kính bắt được, vừa thả lại vào ngăn kéo, vừa tiếp tục nói chuyện để che giấu sai sót của mình khi nãy: “Giáo sư Lan bây giờ muốn đi về nhà sao? Đã trễ như vậy rồi...”

“Có còn nữa không?” Lan Tri trực tiếp cắt lời hắn.

Hàn Kính có chút mờ mịt: “Cái gì?”

Lan Tri giơ một ngón tay móng đã được cắt tỉa gọn gàng lên, chỉ chỉ về phía bát mì ăn liền duy nhất ở trên bàn mà tối qua Hàn Kính để lại.

Hàn Kính bỗng nhiên hiểu ra. Không biết vì sao, hắn cảm thấy mình có chút chật vật.

So sánh với y sạch sẽ đáng đáp, hắn thấy bản thân quá là dơ dáy.

Hắn thậm chí rất hối hận ngày hôm qua sao lại không cạo râu đang hoàng.

Vì vậy hắn vội vàng vàng vàng dọn dẹp một chút lộn xộn bàn, vứt bát mì duy nhất vào thùng rác.

Sau khi làm xong hết những này, hắn mới cảm giác ở trước mặt y mình không chật vật như vậy nữa, có thể ngẩng đầu nhìn thẳng đối phương.

Sau lại hắn phát hiện Lan Tri vẫn còn đứng thẳng tại chỗ, ánh mắt lợi hại, xuyên thấu qua tròng kính, đang nhìn mình.

Hàn Kính lúc này mới nhớ ra mình vẫn chưa trả lời câu hỏi của đối phương.

“Không...không có mì ăn liền.” Hắn ngượng ngùng lắc đầu.

Hắn có loại ảo giác, hình như khi nghe được câu trả lời này, y có một chút thất vọng không hiện rõ.

Hắn vội vàng xoay người tìm kiếm bên trong ngăn kéo: “Giáo sư Lan, ngài nếu muốn ăn khuya...A không, ăn sáng...Tôi biết số điện thoại của vài tiệm giao hàng 24 giờ ở gần đây...Tôi...Tôi tìm ra cho ngài...”

“Không cần.” Lan Tri trực tiếp, ngắn gọn mà từ chối hắn, lại hỏi: “Vậy cậu có đủ không?”

Hàn Kính còn đang buồn phiền vừa rồi không đáp ứng được yêu cầu nhỏ nhỏ muốn ăn mì ăn liền của y, nghe thế một câu liền vội vàng gật đầu: “Có có.”

Hắn lục tung lên, lấy ra cây dù tốt nhất của mình, thối đi lớp bụi bên trên, đưa cho Lan Tri.

Lan Tri mặt không thay đổi mà nhận lấy, xoay người đẩy ra cửa phòng bảo vệ, quay ra phía ngoài bung dù.

Cửa phòng bảo vệ mở rộng, gió sáng thổi tới, Hàn Kính cảm thấy trên người có chút lạnh.

Hắn cúi đầu nhìn một chút, phát hiện mình là từ trong chăn đứng lên rồi trực tiếp đi ra mở cửa, chỉ mặc một cái quần đùi chữ nhật, khóa nửa thân trên cường tráng, hai cái đùi cũng trần truồng.

So sánh với hình ảnh phong độ của đối phương đứng ở cửa, thật sự là thua xa ngàn dặm.

Hàn Kính len lén kéo qua một cái áo khoác, đang muốn mặc vào người.

Còn chưa mặc xong, đối phương đột nhiên quay đầu lại, im lặng quan sát một lần thân thể gần như trần truồng của Hàn Kính.

Hàn Kính bị hoảng hồn, thiếu chút nữa làm rơi quần áo xuống đất.

“Cảm ơn.” Lan Tri vẫn hết sức lễ phép lại vô cùng lạnh lùng nói: “Tôi sẽ trả cây dù lại cho cậu sau.

Nói xong y hơi cúi đầu, chui vào dưới dù, không còn nhìn Hàn Kính nữa, rất nhanh đã biến mất trong cơn mưa lất phất buổi sáng.

Hàn Kính đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng cao gầy đó, thù người thật lâu, cuối cùng đóng cửa lại, một lần nữa đi vào trong phòng, đem đầu cắm bị giật ra vào tọt qua cắm lại, vừa xem một bộ phim, vừa hưng hăng thủ dâm hai lần, trong đầu đều là hình ảnh áo sơ mi trắng mở rộng hai nút trên cùng, mới an tâm ngủ.

Những ngày cuối tuần tiếp theo so với những ngày trước đó cũng không có gì khác nhau.

Hàn Kính như cũ mỗi sáng mở rộng cửa cuốn, ban ngày nhặt túi, ghi danh khách tới thăm, buổi tối không có việc gì thì đi nghe các giáo sư dạy học, sau đó đóng cửa, khóa cửa, tắt công tắc điện.

Bất quá hần bắt đầu lưu ý người ra vào tòa nhà vào mỗi buổi sáng sớm, cố gắng tìm kiếm cái người không hiểu làm sao lại xông vào trong phòng gác của hần vào đêm mưa to giàn giụa.

Hần nhanh chóng đã nắm được thời gian nghỉ ngơi và làm việc của Lan Tri.

Lan Tri khi nào cũng đi vào tòa nhà lúc 7:50 tới 7:55, đi ra tòa nhà vào lúc 17:10 tới 17:15 chiều.

Buổi trưa y sẽ đi ra ngoài ăn cơm cùng với đồng nghiệp.

Những đồng nghiệp này nam có nữ có, mỗi lần số người đều có sự thay đổi nhỏ, không có quy luật đặc biệt gì để khám phá.

Trong những giáo sư cùng đi ra ngoài ăn cơm này, Lan Tri có vẻ vô cùng im lặng. Y thường đi ở cuối, giữ một khoảng cách không gần không xa với mọi người.

Y trời sinh rất sạch sẽ và dễ nhìn, thường xuyên sẽ có nữ đồng nghiệp quay đầu lại cùng y nói đùa, y sẽ lễ phép gật đầu, cho thấy có đang nghe các nàng nói đùa.

Bất quá có vẻ như y cũng không bị những chuyện cười đó ảnh hưởng, bởi vì y cho tới bây giờ đều chưa có cười qua.

Lan Tri cũng không có quay lại phòng gác cửa để trả lại cây dù mà y đã đồng ý sẽ trả cho Hàn Kính.

Thậm chí mỗi ngày khi y ra vào tòa nhà cũng không có trực diện mà nhìn qua phòng gác cửa.

Hai tuần lễ cứ như vậy trôi qua.

Hai tuần này Hàn Kính một mực mà len lén quan sát Lan Tri.

Hần không biết tại sao mình lại lưu ý Lan Tri như vậy.

Có lẽ là do cuộc sống của hần thật sự quá nhàm chán.

Thậm chí có một lần, hần còn cố ý chạy lên tầng hai mươi hai, len la len lút đi tới phía trước cửa phòng 2207 – phòng làm việc của Lan Tri.

Hần không gặp được Lan Tri. Lúc đó cửa phòng làm việc của Lan Tri đóng chặt, giống như con người y vậy, cứ có vài phần xa cách.

Tuy giống như điều trước đó đã suy đoán, Hàn Kính vẫn rất là thất vọng.

Hai tuần sau, hần quyết định đi tới nơi người nam nhân bán đĩa kia mua thêm đĩa mới.

Hần mỗi tối đều xem cái cũ nhiều lần, xem đến trong đĩa đó cảnh nào cởi quần áo đều có thể nhắm mắt mà đếm ra được.

Hơn nữa còn chết ở chỗ, hần phát hiện bản thân đều tưởng tượng ra khuôn mặt sạch sẽ, nghiêm túc của Lan Tri mỗi khi mình bắt đầu tự an ủi.

Người nam nhân bán đĩa kia quả nhiên không làm hấn thất vọng, rất nhanh lấy ra vài đĩa phim mới từ trong túi.

Ngay lúc Hàn Kính chuẩn bị trả tiền, liền có người vỗ vai của hấn.

“Ồ, này không phải là Đầu Gạch sao?”

Đầu Gạch là biệt hiệu của Hàn Kính lúc còn ở trong trại cải tạo lao động dưới quê.

Hàn Kính trời sinh rất là khô ngô, vừa vào trại cải tạo lao động liền đánh ngã mấy người tới kiểm chuyện, hấn đã học xong trung học, lại biết suy nghĩ, cũng coi như vừa có văn vừa có võ, sở dĩ dù chỉ ở trong trại cải tạo lao động một năm, ngược lại cũng làm ra một chút danh tiếng.

Hàn Kính quay đầu lại, nhìn thoáng qua người tới.

Người này tên là Quách Kiệt, biệt hiệu là “Tứ Béo”, lý lịch lớn hơn so với Hàn Kính, ở trên đường cũng coi như có tiếng, trong trại cải tạo lao động cũng coi như chiếu cố Hàn Kính.

Hàn Kính cười cười, cung cung kính kính kêu một tiếng: “Quách ca.”

Quách Kiệt xua tay: “Mày còn khách sáo với anh nữa sao? Quách ca là để các tiểu đệ gọi thôi. Mày kêu anh là Tứ béo được rồi.”

Lại từ chối thì không tốt, Hàn Kính đổi giọng nói: “Đang làm việc ở đâu rồi?”

Còn chưa nói xong, người đàn ông bán đĩa đã sớm đi lại mà xum xoe: “Thì ra là bạn của Quách ca, tôi thật có mắt như mù.” Vừa nói vừa từ trong túi lấy ra năm sáu đĩa phim nhét vào tay Hàn Kính: “Những cái này anh cứ lấy về từ từ xem, coi như tôi tặng, xem xong rồi cứ tới chỗ tôi lấy cũng được.”

Hàn Kính tại chỗ liền hiểu, Quách Kiệt ở chỗ này “làm” đây.

Ở trên đường lẫn lộn, đánh nhau thì cùng lắm là thu tiền bảo kê, phá sập của người bán hàng rong bán các loại phim lậu, sách lậu mà thôi. Những người này đương nhiên là muốn nịnh nọt Quách Kiệt.

Hàn Kính là bạn Quách Kiệt, đương nhiên cũng cần phải nịnh nọt luôn.

“Tứ béo, anh có vẻ làm không tệ nha.” Hấn thoải mái cảm, nhét xấp đĩa vào trong túi quần.

Quách Kiệt tinh mắt, đã sớm thấy rõ ràng hình in ngoài bì đĩa, lập tức lôi Hàn Kính vào một ngõ nhỏ: “Mẹ mày, mày làm một nam sinh xong giờ nghiện luôn rồi hả?”

Hàn Kính liếc một cái: “Nghiện cái khỉ gì, ít nhất đỡ hơn hít lá còn gì?”

Hít lá là tiếng lóng của hít thuốc phiện, loại tiếng lóng này Hàn Kính đã thật lâu không dùng, ngược lại vẫn đều còn nhớ rõ.

Quách Kiệt ngưỡng ngừng cười, đẩy hấn một cái: “Đầu gạch, giờ mày đang làm việc ở đâu vậy?”

Vào buổi tối, lúc đang lắp đĩa phim vào máy, Hàn Kính còn nhớ rõ vẻ mặt kinh ngạc tốt độ của Quách Kiệt khi nghe hấn nói đang làm bảo vệ tòa nhà.

“Mẹ nó, Đầu gạch, anh nói thiệt mày đang dùng dao giết gà mổ trâu nha!”

Thiệt ra Hàn Kính không cảm thấy mình là một cây dao mổ trâu, mà nếu như đúng vậy thì nhất định là con dao mổ trâu bị rỉ sét. Chẳng qua là hấn biết trên đường hiểm ác, đáng sợ, không muốn ở trên đường lâu lổng, không lý trưởng mà thôi.

Hơn nữa hấn còn có một tâm nguyện, mong muốn tương lai có cơ hội có thể tiếp tục đi học.

Dù cho không được đi học, làm bảo vệ nhìn người khác đi học cũng là một lựa chọn tốt.

Với lại hấn còn có thể lén lén lút lút mà nhìn người như Lan Tri.

Hấn phát hiện mặc dù đã xem phim mới, hấn vẫn có thể đem người nam nhân trong đó tưởng tượng thành Lan Tri, tưởng tượng một người nam nhân tràn đầy cảm dục mặc áo sơ mi trắng mở rộng, bị mình đè dưới

người, eo giầy giụa, rên rĩ dâm dăng, từng chút từng chút một đắm chìm, sau cùng dịch trơn chảy ra, cảnh tượng dâm mỹ mà phóng dăng.

Nghĩ tới cuối cùng, hấn đối mặt màn hình vi tính hưng phấn tới bất tỉnh.

Phim gay triệt để làm Hàn Kính thoát khỏi hình ảnh của nam sinh viên kia trong đầu mình.

Thay vào đó là Lan Tri.

Dung mạo của Lan Tri, kính mắt của Lan Tri, tay chân của Lan Tri, biểu tình của Lan Tri, cổ áo sơ mi trắng không cài hai nút của Lan Tri, thậm chí cả giọng điệu lễ phép mà lạnh lùng của Lan Tri khi nói “Cảm ơn”.

Ngay tại khi hấn nghĩ rằng đã chào từ giã quá khứ mà bắt đầu cuộc sống mới thì đột nhiên không thấy Lan Tri nữa.

Lan Tri không lại đúng giờ mà đi vào tòa nhà vào buổi sáng, buổi chiều đúng giờ ra về, cũng không lại cùng đồng nghiệp đi ăn cơm trưa.

Y biến mất.

Ngày đầu tiên phát hiện y biến mất là thứ sáu, Hàn Kính nghĩ là mình nhìn sót.

Hấn trải qua một ngày cuối tuần dài dằng dặc mà gian nan, vào ngày thứ hai tiếp theo, hấn dậy thật sớm, một tác cũng không rời, chăm chăm mà đứng canh ở trước cửa tòa nhà.

Lan Tri vẫn không xuất hiện.

Trùng hợp là ngày đó trường khoa nhân sự của tòa nhà tới, thấy thái độ của Hàn Kính như vậy, lại còn biểu dương tinh thần làm việc hăng say của hấn.

Thứ ba Lan Tri vẫn không xuất hiện, Hàn Kính bắt đầu miên man suy nghĩ, có khi nào đổ bệnh không? Có khi nào bị người bắt cóc không? Có khi nào bị trúng độc than mà không ai phát hiện không?

(Sub: là phó giáo sư mà còn bị để trúng độc than thì tôi cũng đến chịu, đúng là đã lo cho vợ thì lo đủ đường)

Thậm chí trong thoáng chốc, hấn còn muốn đi báo cảnh sát, báo Lan Tri mất tích.

Thứ tư hấn thấy mình muốn điên rồi, vậy mà hết lần này tới lần khác, những giáo sư lúc trước cùng Lan Tri đi ăn cơm trưa thái độ đều tự nhiên, vừa nói vừa cười cùng nhau đi ra khỏi tòa nhà, giống như không có chuyện gì xảy ra, giống như không hề để tâm đến chuyện Lan Tri đột nhiên biến mất.

Hàn Kính hận không thể đánh bọn họ một trận.

Sáng thứ năm Lan Tri vẫn không có đi làm, Hàn Kính ngơ ngác ngồi trong phòng bảo vệ, nhìn những học sinh người qua kẻ lại đi học, cả người đều tuyệt vọng.

Chiều hôm đó Quách Kiệt cầm bình rượu tới phòng bảo vệ tìm Hàn Kính.

Hàn Kính tâm trạng uể oải, mặc dù đang trong thời gian làm việc, may là buổi chiều ít người, lại đang trong giờ học, hấn uống với Quách Kiệt vài ly.

“Đầu gạch, mày làm ở đây lương tháng bao nhiêu?” Uống vài ly, hai người đều có chút men say, Quách Kiệt bắt đầu làm rõ ý đồ đến.

“Không được bao nhiêu tiền.” Hàn Kính mất mác nhìn ngoài cửa, một hơi thở dài tiếp tục rót thêm ly nữa.

Quách Kiệt hắc hắc cười gượng: “Mày thành thật quá rồi, không biết tận dụng tài nguyên tốt này.” Nói xong hấn dựa sát vào Hàn Kính, nhìn lướt qua xung quanh, thấp giọng nói rằng: “Anh mày có một cơ hội kiếm tiền, không cần mày nghĩ chỗ này cũng làm được, mày muốn làm không?”

Hàn Kính vừa định hỏi, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh cao gầy quen thuộc ở ngoài cửa, đang chậm rãi từ bên ngoài đi vào tòa nhà.

Áo sơ mi trắng sạch sẽ, quần tây phẳng phiu, kính mắt gọng vàng tinh xảo.

Là người hần ngày nhớ đêm mong – Lan Tri!

Hàn Kính vừa tức giận vừa vui vẻ, thoáng chốc men rượu xộc lên não, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, mở mạnh cửa đi ra, hướng về phía Lan Tri, lớn tiếng hô: “Đứng lại!”

Chạy tới trước mặt Lan Tri, hai cánh tay Hàn Kính đưa lên cao hai bên, liền trực tiếp chặn lại đối phương.

Biểu tình của Lan Tri vẫn rất lạnh lùng, xa cách, bất quá Hàn Kính cảm giác khi nhìn đến mình xông tới ánh mắt của đối phương có hơi nhíu lại, bên trong có chứa một loại ý nghĩ không rõ nào đó.

Hắn hoàn hảo không sút mẻ gì, không có đổ bệnh, không có bị người bắt cóc, cũng không có bị trúng độc than.

Vậy tại sao hần lại vô duyên vô cớ biến mất một tuần lễ? Vô duyên vô cớ làm cho mình chờ đợi và lo lắng tới như vậy!

Hàn Kính thở phò phò trừng mắt nhìn Lan Tri.

Đối mặt phần nộ của hắn, Lan Tri rất bình tĩnh là đẩy kính mắt, xuyên qua thấu kính ôn hòa mà nhìn người đang tức giận Hàn Kính, hỏi: “Cậu có chuyện gì không?”

Hàn Kính thoáng ý thức được mình thất thố rồi.

Chung quanh tập ba tập năm người đi ngang qua đều đang tò mò mà đánh giá hắn.

Có một giáo sư còn quan tâm hỏi han: “Làm sao vậy?”

Đúng rồi, làm sao vậy? Hàn Kính nghĩ. Lan Tri là cái gì của hắn? Hắn dựa vào đâu mà kích động như vậy?

Hàn Kính đơn giản là cảm thấy mình bị người nam nhân cấm dục này làm điên cuồng rồi. Hắn thấy men say như đang bốc hơi, bốc đến da mặt hắn đều đỏ lên.

Hắn ngơ ngác nhìn Lan Tri ung dung, bình tĩnh, qua nửa ngày mới nói được một câu: “Lan, giáo sư Lan! Qua ba tuần rồi, anh khi nào trả cây dù ngày trước anh mượn của tôi?”

“Tôi sẽ trả.” Lan Tri ngắn gọn mà khẳng định trả lời hắn, khoe miệng lại một lần nữa nhếch nhẹ tới không dễ phát hiện.

Hàn Kính vừa định hỏi: Tôi sẽ trả là rốt cuộc khi nào mới trả? Chợt nghe được một thanh âm vang lên từ phía sau: “Tiểu Lan, cậu đi họp ở thành phố B về rồi sao?”

Khoe miệng đang nhếch nhẹ kia lập tức biến mất, một lần nữa lại về trạng thái lạnh như băng.

Y cứng nhắc mà gạt đầu với người đó, tựa như có chút không tình nguyện.

Hàn Kính liền thấy một nam trung niên rất nhanh từ bên cạnh mình đi qua, đứng lại trước mặt mình, ân cần đưa tay lên vỗ vỗ vai Lan Tri.

Người nam trung niên đó vừa nhìn liền biết ngay là cán bộ lãnh đạo, mặt mày hồng hào, có chút mập ra. Đỉnh đầu có chút hói, nhưng tóc tai chải rất chỉnh tề.

“Tiểu lan à”, hắn căn bản không thấy sự tồn tại của Hàn Kính, lời Lan Tri đi hướng về phía tòa nhà, “Hội nghị học thuật ở thành phố B thế nào? Mọi người đối với thành quả nghiên cứu của chúng ta có đánh giá gì không?”

Hai người bỏ qua Hàn Kính, sóng vai đi tới cửa thang máy.

Hàn Kính liền thấy Lan Tri nghiêng người sang phải, vươn một ngón tay thon dài mà ưu mỹ, nhấn xuống nút thang máy. Lập tức liền ghé vào bên tai nam trung niên đó, môi mỏng giật giật, không biết nói một câu gì với đối phương.

Nam trung niên kia lập tức cười ha ha lên.

Toàn bộ quá trình Lan Tri đều không có xoay đầu lại nhìn Hàn Kính.

Hàn Kính ngơ ngác mà nhìn bóng lưng hai người, lời nói, cử chỉ của họ, không biết vì sao trong ngực vô cùng khổ sở cùng thất lạc.

Hắn tìm lòng không được mà nắm chặt hai tay, móng tay đều lõm thật sâu vào hai lòng bàn tay.

Biết rất rõ ràng nhìn sẽ rất khó chịu, nhìn cũng không thay đổi được gì, nhưng hắn vẫn là không nhìn được bị coi thường mà muốn nhìn.

3. Chương 3

Edit: Emily

Beta: Sub

Hắn vẫn nhìn theo Lan Tri và người nam trung niên kia cùng đi vào thang máy, cùng xoay người lại bình tĩnh mà đối mặt với mình, cùng nhau im lặng đợi cửa thang máy đóng lại.

Trong khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, Hàn Kính đột nhiên thấy Lan Tri ngẩng đầu lên, xuyên qua thấu kính trong suốt, ánh mắt có chút trêu chọc hướng mình nhìn thoáng qua.

Hàn Kính đứng tại chỗ, trong lòng tự an ủi bản thân: Lan Tri cùng người đàn ông trung niên kia chỉ là quan hệ đồng nghiệp, chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới. Đây là giao tiếp bình thường, mình không nên khó chịu như vậy.

Nhưng vẫn rất khó chịu.

Loại khó chịu này thậm chí thấm thấu vào trong xương cốt, mạnh mẽ đến mức làm Hàn Kính có một loại xúc động muốn giết người.

Hắn một mình đứng tại chỗ xuất thần, thành linh phát hiện Quách Kiệt cũng đã chạy ra, hướng cửa thang máy đã đóng đứng chờ người.

“Làm sao vậy?” Hàn Kính đung đung hắc hắc.

“Hai người kia là giáo sư của đại học Z này sao?” Quách Kiệt hỏi hắn.

“Đúng vậy.”

“Kỳ lạ thật!” Quách Kiệt gãi gãi ót, lẩm bẩm, “Sao anh thấy mặt hai người đó nhìn quen quá vậy?”

Hàn Kính bĩu môi, một lần nữa lôi Quách Kiệt về lại phòng bảo vệ.

“Anh thôi đi!” Hắn không cho là đúng, “Với chút chữ mà anh đã từng học qua, 26 chữ cái tiếng Anh đều đọc không được đầy đủ nữa là, còn có thể quen biết những giáo sư đại học này hay sao?”

“Nhưng thiệt là anh mày thấy mặt của hai người học nhìn rất là quen!” Quách Kiệt lại gân cổ lên phản bác.

Hàn Kính làm sao có thể tin? “Anh mỗi ngày đều ở trên đường đi bộ ngoài cửa đại học Z qua lại, mấy người giáo sư này ra vào dạy học thường xuyên, chắc anh đã thấy qua vài lần, nên mới thấy quen mặt thôi.” Hắn thuận miệng phân tích, trong lòng còn đang nghĩ tới cảnh khi này đôi môi mỏng của Lan Tri rung rung đưa sát vào lỗ tai người đàn ông trung niên kia.

Quách Kiệt thấy phân tích của Hàn Kính khá có lý, như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

Sau đó hắn rất nhanh lại lắc đầu, phủ định nói: “Anh nói, không đúng a. Hai người đó thật sự...”

“Khi này không phải anh nói có việc làm ra tiền muốn tôi làm sao?” Hàn Kính không nhìn được mà cắt ngang lời Quách Kiệt.

Nói tới chuyện kiếm tiền, mắt Quách Kiệt lập tức sáng lên.

Rốt cuộc hần cũng nhớ tới mục đích mua một bình rượu tới chuốc Hàn Kính ngày hôm nay.

“Dưới tay anh có mấy người anh em, muốn ở trong tòa nhà này của mày tìm chút việc làm.” Quách Kiệt nháy mắt với Hàn Kính, “Đến lúc đó để cho tụi nó gọi mày một tiếng Hàn ca, mày chiêu cổ tụi nó một chút, khi cần thì giúp tụi nó một chút. Tụi nó sẽ “hiếu kính” mày.

“Làm việc gì?” Hàn Kính hiếu kỳ hỏi, mặc dù biết sẽ không phải là chuyện tốt, nhưng hần vẫn không nghĩ ra ở tòa nhà giảng dạy này Quách Kiệt có thể làm ra được chuyện gì.

Quách Kiệt cười khan một tiếng, không nói tiếp, chỉ duỗi ra một tay, ở giữa không trung làm một động tác, sau đó chậm rãi đưa vào nơi Hàn Kính để ví tiền trong túi quần, lại làm động tác rút ví tiền ra.

Hàn Kính lập tức hiểu.

Tầng một tới tầng bốn của tòa nhà đều là phòng học. Sinh viên đi học, tự học có tính lưu động rất lớn, nhân viên ra ra vào vào, dễ dàng lợi dụng. Quách Kiệt đang muốn để người dưới tay của mình giả trang thành sinh viên, lẫn vào giữa các sinh viên, thừa dịp lúc các sinh viên này đang trên lớp hoặc đang chuyển tâm tự học, trộm tài sản của họ.

Chuyện này đối với Hàn Kính không ảnh hưởng gì. Việc hần cần làm chỉ là mắt nhắm mắt mở cho qua mà thôi.

Hàn Kính suy nghĩ một chút, trả lời: “Tôi mới đi làm được vài ngày, anh cho tôi vài ngày để tôi cân nhắc.”

Quách Kiệt biết hần không có cự tuyệt, cười vỗ vỗ hần, nói: “Một tuần đủ không? Đầu gạch, anh chờ tin mày!”

Tham gia xong hội nghị học thuật, Lan Tri một lần nữa lại trở về trong tầm mắt Hàn Kính.

Buổi chiều, y đứng giờ tan sở. Từ thứ hai tới thứ bảy, y đứng giờ đi làm, đứng giờ cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn trưa, lại đứng giờ tan sở.

Y nói sẽ trả lại cây dù, thế nhưng y vẫn không liếc mắt nhìn phòng bảo vệ lấy một lần.

Hàn Kính lúc đó là say nên xúc động nhất thời, hiện tại bình tĩnh, nghĩ lại cũng thấy mình thật buồn cười.

Kiểu người như giáo sư, tiến sĩ làm sao lại là đối tượng cho mình nghĩ nhiều chứ?

Hơn nữa, người ta nhìn qua cấm dục như vậy, kể cả là nữ nhân cũng không chắc chắn thích đụng, huống chi là nam nhân?

Hàn Kính ngẫm lại thì cũng nghĩ thoáng hơn rồi – tuy rằng hần vẫn tưởng tượng ra khuôn mặt sạch sẽ của Lan Tri mỗi khi xem GV tự an ủi.

Tối thứ bảy trời lại mưa to, trong tòa nhà không còn người nào, Hàn Kính nghĩ tới chuyện Quách Kiệt nói, liền lấy có tu sửa để xem xét tỉ mỉ tầng một tới tầng bốn tòa nhà.

Hần kỳ thật không biết có nên làm theo Quách Kiệt hay không.

Nếu làm thì khẳng định sẽ kiếm tiền nhanh hơn, nói không chừng kiếm đến lúc hần có tiền rồi, có thể đi học một năm, lại chuẩn bị một chút, một lần nữa thi đại học?

Thế nhưng chuyện trộm cắp này, mặc dù không cần hần tự tay làm, nhưng dù sao cũng rất mạo hiểm. Huống chi đã ở trên đường lẫn lộn một ngày, muốn rút ra cũng không dễ dàng.

Nhưng nếu không làm, mình đã hai mươi tuổi rồi, cứ dựa vào công việc gác cổng, dựa vào GV tự an ủi, dần dần hết đời như vậy sao?

Hần nghĩ rất nhiều, nhất thời cũng không biết quyết định thế nào. Vì vậy sau khi tuần tra xong trở lại phòng bảo vệ cũng đã gần mười giờ.

Mưa to tầm tã, đưa tay ra không thấy được năm ngón.

Hàn Kính mãi nghĩ tâm sự, cũng không lưu ý tình huống xung quanh, đứng ngay cửa, dựa vào ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn trên đỉnh đầu, lấy ra cái chìa khóa chuẩn bị mở cửa.

Chìa khóa còn chưa có cắm vào ổ, trong bóng tối đột nhiên có một bàn tay vươn ra, chặn ngang trước mặt hắn.

Hàn Kính lại càng hoảng sợ. Hắn biết một chút kỹ thuật đánh nhau, bản năng phản xạ mà nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay đối phương, dùng lực muốn hất ra đối phương.

Còn không đợi hất ra, hắn liền thấy cặp kính mắt gọng vàng quen thuộc trên mặt người đó, phát ra ánh sáng lạnh dưới ánh đèn đường.

Hàn Kính trong lòng khê động, lập tức dừng lại động tác, lắp bắp nói: “Lan...Giáo sư Lan?”

Trên mặt Lan Tri một chút gợn sóng cũng không có, dùng bên tay không bị Hàn Kính nắm, chỉ chỉ vào góc tường, ngăn gọn mà rõ ràng nói: “Dù của cậu.”

Hàn Kính vẫn đang đắm chìm trong sự ngỡ ngàng khi đột nhiên nhìn thấy Lan Tri, nghe Lan Tri nói thế, mới có chút hoàn hồn.

Hắn lập tức ý thức được mình còn đang nắm chặt cổ tay của Lan Tri.

Lan Tri hơi gầy, tay kia vừa sờ liền biết là tay của người có học, trong lòng bàn tay không hề có vết chai, giống như khuôn mặt sạch sẽ của y vậy.

Mấy ngày này, mỗi khi Hàn Kính tự an ủi, không biết đã bao lần đều nghĩ muốn chạm vào da Lan Tri, nay vô tình chạm tới, chỉ cảm thấy da đối phương lạnh lạnh, trơn trượt như là tơ lụa vậy.

Hàn Kính một đại thanh niên, vuốt bàn tay mềm mại nhưng xương cốt rõ ràng của đối phương, dĩ nhiên mặt đỏ tại chỗ.

Hắn nhanh chóng buông tay Lan Tri ra, lui về sau một bước, khom lưng nhặt lên cây dù ngay chân góc tường, lấy cớ tìm chuyện nói: “Giáo sư Lan, lần trước tôi chặn anh chỉ là đùa thôi. Anh không cần cố ý tới trả dù lúc trời mưa to vậy đâu.”

Lan Tri trầm mặc hồi lâu, sau cùng trả lời hắn: “Nay tôi phải tặng ca suốt đêm, không phải cố ý tới trả dù cho cậu.”

Khi y nói tới hai chữ “suốt đêm” cổ tình nói chậm lại.

Hàn Kính lại không có chú ý tới.

Hắn chỉ nghĩ tới lòng bàn tay mình dường như còn phảng phất lại nhiệt độ da của Lan Tri, đốt tới da mặt nóng hổi. Hắn không muốn để đối phương thấy bộ dạng xấu hổ của mình, vì vậy cố ý không mở cửa vào phòng mà đem mặt giấu vào trong khoảng tối do đèn đường chiếu không tới.

Lúc này hắn cảm giác mình hô hấp có chút không ổn, lỗ tai cứ ong ong vang lên, ước gì Lan Tri rời đi nhanh một chút, để mình có thể chậm lại hơi thở.

Thế nhưng Lan Tri vẫn đứng ở đối diện hắn không nhúc nhích, tựa hồ đang chờ câu trả lời của hắn.

Hàn Kính hoang mang “A” một tiếng, nói năng lộn xộn mà tiếp một câu: “Vậy sao, giáo sư Lan...tôi thứ bảy anh vẫn còn phải tặng ca sao?”

“Ừ.”

Hàn Kính cũng không dám nhìn đối phương, cũng không biết đối phương vì sao không đi, không thể làm gì khác mà cúi đầu nhìn chân mình, hơn nửa ngày mới thốt thêm một câu dưới sự trầm mặc của Lan Tri: “Giáo sư Lan, anh tặng ca khổ cực rồi...”

“Ừ.”

Đột nhiên Hàn Kính nghĩ tới lần trước Lan Tri hỏi hắn có mì ăn liền không vào lúc bốn giờ sáng, nhanh lên nói: “Anh...Nếu như anh tặng ca mà đói bụng thì...gọi điện cho phòng bảo vệ...”

Lan Tri nghe vậy nhưng lại nở nụ cười rất nhẹ, rất nhẹ.

Cười nhẹ tới mức Hàn Kính còn nghĩ là do mình đang hoảng loạn nên phát sinh ảo giác.

Hắn không nhịn được mà ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Lan Tri.

Không ngờ Lan Tri lại mở miệng, đột nhiên hỏi Hàn Kính một câu: “Nếu như tôi đói bụng, gọi điện cho cậu để làm gì chứ?”

Hàn Kính ngẩn người, lập tức nở nụ cười: “Anh gọi điện cho tôi, tôi có thể đổ nước sôi vào mì gói, đem qua cho anh.”

Lan Tri nghe xong, hé mắt. Y giơ tay lên, nhẹ nhàng kéo một chút cổ áo trong của mình.

“Được thôi.” Y tựa hồ hết sức hài lòng, xuyên qua thấu kính nhìn Hàn Kính, ánh mắt có chút trêu ghẹo, nói: “Nếu như tôi đói bụng, tôi sẽ gọi điện cho cậu.”

Nói xong câu này y trực tiếp xoay người, để lại Hàn Kính, hướng tòa nhà đi vào.

Hàn Kính nghĩ tới Lan Tri có khả năng sẽ gọi điện thoại cho mình vào bất kỳ lúc nào để ăn mì, không khỏi thấy dâng trào cảm xúc.

Hắn chọn một gói mì ăn liền nghĩ là ăn ngon nhất trong túi của mình, lắc lắc, xác định mì bên trong không nát, rồi mới cẩn thận mà để sang một bên.

Vào lúc mười giờ rưỡi, hắn lấy tốc độ nhanh nhất đem tất cả cửa sổ từ tầng một tới tầng bốn tòa nhà đều đóng lại, sợ là chậm sẽ bỏ lỡ cuộc gọi của Lan Tri.

Thế nhưng làm hắn thất vọng rồi, Lan Tri cũng không có gọi điện đến.

Hàn Kính đợi tới sau nửa đêm, thật sự là buồn ngủ chịu không thấu, mới ôm điện thoại mà đi ngủ.

Chờ tỉnh lại thì trời đã sáng rồi.

Sáng chủ nhật, mưa đã tạnh.

Hàn Kính cũng không biết đến tốt cùng là Lan Tri có tan tằm hay không, một mình mát mát ngồi nhìn bầu trời xám xịt ngầy người hồi lâu, cúi đầu ủ rũ đi mở cửa sổ phòng học.

Mở cửa sổ xong hắn trở lại phòng bảo vệ, vừa vặn thấy Lan Tri đang chậm rãi từ tòa nhà đi ra.

“Giáo sư Lan!” Hàn Kính cao hứng gọi.

Lan Tri ngẩng đầu nhìn Hàn Kính, trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ lễ phép mà lại xa cách hướng hắn gật gật đầu.

Y nhìn qua tựa hồ rất mệt mỏi, tóc có chút rối, dưới mắt có quầng thâm nhẹ, dường như cả đêm không ngủ.

Bất quá áo sơ mi trên người y vẫn phẳng phiu như cũ.

Y cũng không nói thêm câu nào với Hàn Kính, cũng không hỏi hắn cần nấu mì ăn, trực tiếp rời khỏi tòa nhà.

Hàn Kính trở lại phòng bảo vệ, buồn bực suy nghĩ hồi lâu, lấy gói mì ăn liền ngon nhất mà hôm qua đã chuẩn bị sẵn cho Lan Tri ra, xé gói, đổ nước sôi vào, một ngụm ăn hết.

Vào ban đêm, cũng chính là chiều chủ nhật, sau khi Hàn Kính đóng cửa sổ và ngắt công tắc điện xong, phát hiện Lan Tri lại một lần nữa xuất hiện ở trong tòa nhà, có vẻ dự định phải tăng ca suốt đêm.

Lúc này Lan Tri đã thay thành áo sơ mi màu xanh lam đậm, tóc ngắn một lần nữa đã được chải chuốt thật chỉnh tề, bất quá ánh mắt của y tựa như có chút không yên lòng. Hàn Kính còn chưa kịp với y chào hỏi, đối phương không nhìn mình, mặt không chút thay đổi đi vào thang máy lên lầu rồi.

Hàn Kính càng thêm phiền muộn, một người trở lại phòng bảo vệ, mở ra máy tính, chọn một bộ GV có tình tiết SM, một bên vừa nhìn tiểu thụ cao quý lãnh diễm trong phim bị người trói lại quất roi, một bên ở trên giường tự an ủi.

Sau cùng hắn nhìn tiểu thụ kia đầy người vết roi, khóc cầu xin tha bắt đi ra, hắn rút cuộc cũng theo hắn ra.

Sau khi bắt ra hắn cảm giác thoải mái hơn nhiều.

Hắn ngửa mặt nằm trên giường, nhìn bóng đèn trên trần nhà.

Lúc này Lan Tri đang ở cách trên đỉnh đầu hắn hai mươi hai tầng, hắn nghĩ ánh mắt mình dường như xuyên qua trần nhà mà thấy được văn phòng của Lan Tri.

Đêm khuya, hiện tại Lan Tri đang làm gì thế?

Đang suy nghĩ công thức toán học thâm sâu? Soạn giáo án? Hay là..cũng đang xem một bộ phim rồi tự an ủi?

Cái ý nghĩ quái dị cuối cùng của mình làm hắn không kìm được mà bật cười.

Sau lại, hắn nghe được tiếng chuông điện thoại phòng bảo vệ vang lên rồi.

Hàn Kính vẫn còn đang trong dư âm của cao trào khi nãy chưa kịp phục hồi tinh thần, chờ chuông điện thoại vang lên hồi lâu mới nhớ tới phải đi qua nghe.

Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nam quen thuộc mà sạch sẽ: “Phòng bảo vệ đúng không?”

Hàn Kính sửng sốt một chốc mới nhớ ra đây là giọng của Lan Tri.

Hàn Kính thoáng chốc liền kích động, nhin không được quay đầu nhìn về phía thùng mì ăn liền của mình, trong miệng vội vàng hỏi: “Giáo sư Lan, anh, anh đói bụng rồi đúng không?”

“Bóng đèn trong văn phòng của tôi bị hư, ảnh hưởng tôi làm việc, cậu có thể lên đây để thay bóng đèn được không?”

Hóa ra là bóng đèn bị hư.

Nếu như buổi tối nấu gói mì ăn liền đưa qua cho Lan Tri không phải là nhiệm vụ của Hàn Kính, thì chuyện thay bóng đèn hư trong tòa nhà mới đúng là công việc của hắn.

Hàn Kính tìm bóng đèn dự bị, đóng cửa phòng bảo vệ, đi thẳng lên tầng hai mươi hai.

Kỳ thực không chỉ nói là hai mươi hai tầng lầu, dù cho núi đao biển lửa, đại khái hắn cũng sẽ kích động mà chạy đi.

Lúc này đã là ba bốn giờ sáng, ngoài trời lại bắt đầu mưa to, gió cũng thổi rất lớn, đập vào trên cửa sổ vang lên “khanh khách”.

Khi Hàn Kính đi tới tầng hai mươi hai, toàn bộ hành lang đều tối đen.

Hắn mở đèn hành lang, đi tới phòng 2207, văn phòng của Lan Tri, nhẹ nhàng gõ gõ cánh cửa khép hờ.

Thanh âm của Lan Tri từ bên trong truyền ra: “Mời vào.”

Rất có lễ phép.

Hàn Kính cảm thấy mặc dù bằng cấp của mình kém xa đối phương, nhưng cũng không thể ở trước mặt người hào hoa, phong nhã như này mà thất thố được, sợ dĩ hắn chỉnh lại một chút tóc tai, lại chỉnh một chút quần áo của mình, hít một hơi sâu mới đẩy cửa đi vào.

Lan Tri không ngồi ở trên ghế sau bàn làm việc, ngược lại, người ở phía trước, phía sau là bàn làm việc, cả người dựa vào bàn, hai chân hơi bắt chéo, hai tay chống ra phía sau bàn.

Bởi vì bóng đèn đèn treo bị hư, toàn bộ văn phòng rất tối, chỉ có ánh sáng xanh phát ra từ màn hình laptop để trên bàn.

Trong màn sáng xanh lập lòe đó, Hàn Kính chú ý tới cúc áo thứ nhất trên áo sơ mi Lan Tri không cài.

Cổ áo của chiếc sơ mi màu lam đậm Lan Tri mặc ngày hôm nay có hơi cao, dù cho không cài nút thứ nhất, cũng nhìn không thấy xương quai xanh phía dưới, chỉ có thể nhìn tới trái cổ của y.

Bất quá, trái cổ của y cũng rất mê người. Hàn Kính tham lam nhìn, thăm nghĩ.

“Giáo sư Lan, tôi đến thay bóng đèn.” Hấn rất nhanh hoàn hồn.

Lan Tri gạt đầu, trước sau như một hồ hững nhìn hấn, cả người vẫn như cũ dựa vào bàn làm việc, không hề di chuyển.

Đầu tiên Hàn Kính đóng công tắc đèn, sau đó đem bóng đèn mới đặt một bên, tìm cái ghế, đứng lên ghế, chậm rãi vịn tháo xuống bóng đèn cũ.

Sau khi vịn ra, hấn cúi đầu, chuẩn bị trước từ trên ghế nhảy xuống đất, sau đó lấy bóng đèn mới thay vào.

Lúc đó hấn đột nhiên nhìn thấy, từ đầu tới giờ vẫn dựa vào bàn làm việc, không nhúc nhích nhìn hấn, Lan Tri bỗng vươn tay, hướng phía hấn sờ lên cổ áo sơ mi mình, giựt mạnh nút áo thứ hai.

Động tác này xảy ra bất ngờ, Lan Tri dùng lực cũng không nhỏ, chiếc cúc áo kim loại bị y kéo mạnh như vậy, bung ra rơi xuống sàn nhà.

“Dinh...”

Kim loại đụng vào mặt đất, vang lên một âm thanh thanh thúy mà kiêu khích, vang vọng thật lâu bên trong văn phòng.

Lúc này Hàn Kính bỗng dâng lên một trận nhiệt huyết. Hấn không có đứng vững, lão đảo liên từ trên ghế ngã xuống.

Vẫn chưa ngã tới đất, Lan Tri đã vươn cánh tay, vòng ôm thắt lưng mà kéo hấn lại.

“Cậu không sao chứ?” Lan Tri hỏi hấn, ánh mắt lợi hại.

Thanh âm của y như cũ lãnh đạm mà bình thản, thế mà nghe vào tai Hàn Kính lại có một cảm giác rất gọi cảm.

Hàn Kính ngẩng đầu nhìn y.

Lúc này hấn cách Lan Tri rất gần, gần tới mức mặt mình như muốn đụng mặt đối phương.

Lan Tri so với trong trí tưởng tượng của hấn còn đẹp hơn. Trên phần da thịt trắng nõn xung quanh đôi môi mỏng còn vương một ít sợi râu chưa được cạo sạch sẽ, toàn bộ khuôn mặt trông như một món đồ bằng sứ được tỉ mỉ chế tác.

Hàn Kính dời mắt khỏi khuôn mặt y rồi từ từ nhìn xuống.

Cổ áo sơ mi của Lan Tri hiện tại đã cởi hai nút, nửa kín nửa hở, Hàn Kính cố gắng còn có thể nhìn thấy xương quai xanh hơi nhô lên.

Làn da nơi xương quai xanh trắng nõn mà trơn trượt, bên trong văn phòng u ám nó như một mảnh tơ lụa biết phát sáng.

Lý trí mách bảo Hàn Kính rằng hấn cần phải nhanh chóng tránh xa Lan Tri.

Thế nhưng người nam nhân vào một vài thời điểm thực sự chỉ có thể dựa vào nửa người dưới để tự hỏi.

4. Chương 4

Edit: Emily

Beta: Sub

Và đối với Hàn Kính thì hiện tại chính là thời điểm chỉ có thể dùng nửa người dưới để tự hỏi đó.

Hắn chậm rãi giơ lên một tay, ma xui quỷ khiến mà dò vào cổ áo Lan Tri, nhẹ nhàng sờ lên làn da nơi xương quai xanh của đối phương.

Lan Tri không có tránh né, tùy ý để Hàn Kính sờ.

Kiểu không phản đối là ngầm đồng ý này của y càng làm Hàn Kính lá gan thêm lớn.

Hắn thẳng tay liền ném cái bóng đèn cũ đang cầm trong tay, cả hai tay đều cùng đưa vào cổ áo sơ mi của Lan Tri, không chút kiêng dè sờ lên xương quai xanh đối phương.

Xương quai xanh lồi lõm, thú vị, làn da nhẵn nhụi, trơn bóng.

Hơn nữa quan trọng nhất là Lan Tri cũng không chống cự, vẫn như cũ ôm hông của hắn.

Hàn Kính mong được sờ Lan Tri như vậy đều đã nghĩ muốn hơn ba tuần lễ, hôm nay tâm nguyện đạt thành, toàn thân đều hưng phấn đến phát run rồi.

Hắn nắm hai bên cổ áo Lan Tri, dùng sức hướng hai bên trái phải xé ra, áo sơ mi màu lam đậm của Lan Tri liền bung ra.

Khuôn ngực hơi gầy nhưng rắn chắc của Lan Tri lộ ra, dưới ánh sáng xanh hai đầu vú hồng nhạt trên ngực càng có vẻ tình sắc.

Vừa nhìn liền khiến Hàn Kính huyết mạch sôi sục.

Khi này dương vật của hắn chỉ vừa bắn qua một lần, hiện tại đã sớm một lần nữa cương cao, đứng thẳng bên trong đũng quần của hắn.

Hàn Kính thừa dịp mình đang dục hỏa đốt người, cũng không nghĩ nhiều, liền to gan trực tiếp đem Lan Tri đặt lên trên bàn làm việc rộng rãi của y.

Giấy bút, văn kiện trên bàn lập tức rớt rầm rầm đầy đất, hiện tại Hàn Kính thể nào còn có thể quan tâm tới những thứ khác? Ý nghĩ duy nhất trong đầu Hàn Kính ngay bây giờ là hưng hăng làm người nam nhân mê hồn này một trận, làm tới y cùng mình đều bắn ra mới thôi!

Hắn đè lại Lan Tri, vươn tay dùng sức xoa nắn, chà đạp hai đầu vú của đối phương.

Lan Tri khe khẽ rên rỉ một tiếng, thắt lưng ở dưới người Hàn Kính cũng nương theo tiết tấu xoa nắn mà vận vận.

Trong rên rỉ lộ ra sung sướng, hết lần này tới lần khác lại rất áp lực, tựa như Lan Tri cũng không muốn kêu quá lớn tiếng.

Tiếng rên rỉ mị mị mà đầy dâm dăng này của y làm Hàn Kính càng thêm hưng phấn, cúi đầu nhẹ nhàng gặm cắn ngực đối phương.

Lan Tri “Ân A...” mà rên rỉ hai tiếng, tay sờ lên tay áo Hàn Kính, trong lúc Hàn Kính đang vỗ về, làm đủ tiền diễn thì y đã nhuần nhuyễn lột sạch sẽ áo trên thân Hàn Kính.

Hàn Kính gặm cắn hồi lâu, thấy đầu vú đối phương đã cứng như hạt đậu, nhan sắc cũng từ hồng nhạt biến thành đỏ thắm, giống như đang nhiệt tình đáp lại hắn.

Hô hấp Hàn Kính trở nên dồn dập.

Một tay hắn mò xuống nơi dây nịt xiết chặt lấy vòng eo đang uốn éo của đối phương, kéo giật mạnh, liền cởi dây thắt lưng ra của Lan Tri.

Cởi bỏ dây nịt, quần tây lập tức buông lỏng ra nhiều. Hàn Kính nhân cơ hội đưa tay chen vào đũng quần đối phương, sờ vào vật kia của Lan Tri.

Hạ thân Lan Tri cũng đang cứng rắn, vừa nóng lại vừa cứng.

Mà khi hắn phát hiện thấy sự thật này, đầu óc Hàn Kính liền ong một tiếng nổ tung: Hắn vẫn luôn cho rằng là mình không có kết quả mà thầm mến Lan Tri, bởi vì Lan Tri đối với hắn thực sự quá mức lãnh đạm, nhưng hiện tại, hắn lại phát hiện, Lan Tri dĩ nhiên đang cương! Y đối với hắn thể nhưng lại có phản ứng!

Không lẽ là Lan Tri cũng...cũng...thầm mến...mình sao? Hấn miên man suy nghĩ.

Hấn còn đang nghĩ ngợi, lại cảm giác có vật gì đó nhẹ nhàng chạm vài cái vào dương vật mình.

Hàn Kính cúi đầu nhìn, liền thấy Lan Tri nâng lên một chân, xuyên qua vải quần tây, đang dùng đầu gối từ từ ma sát dương vật của Hàn Kính.

Nhanh chậm, mạnh nhẹ điều khiển vừa đủ, Hàn Kính bị khiêu khích tới mức thiếu chút nữa liền chịu đựng không nổi, toàn thân run rẩy, nhìn thoáng qua Lan Tri áo sơ mi rộng mở đang nằm trên bàn làm việc.

Khuôn mặt Lan Tri ửng hồng đầy tình dục, ánh mắt biếng nhác xuyên qua thấu kính nhìn về phía Hàn Kính, không nói một lời.

Một cái đầu gối của y vẫn đang không nhanh không chậm mà cọ sát qua lại nơi dương vật Hàn Kính.

Ánh mắt bên trong dường như chứa đầy hơi nước, thế nhưng hết lần này tới lần khác nó lại như lưỡi câu, từng chút từng chút một câu mất linh hồn Hàn Kính.

Lúc này nếu như trong lòng Hàn Kính còn có thể ngồi* mà vẫn không loạn thì đầu óc hẳn khẳng định có bệnh.

(*chỗ này ý chỉ tĩnh tâm, vì khi con người nôn nóng sẽ rất ít khi có thể ngồi yên, chắc vậy!)

Hấn cấp tốc kéo ra khóa kéo quần tây của Lan Tri, một tay nâng cao mông đối phương, liền nhanh chóng đem từng cái từng cái quần tây, bít tất, còn cả giày da cởi xuống tựa như bóc vỏ măng, tiện tay ném trên mặt đất.

Chân Lan Tri vừa dài vừa thẳng, cơ đùi vô cùng rắn chắc, Hàn Kính âu yếm nâng lên chân y, sờ soạng vuốt ve, như là một đứa trẻ đạt được món đồ chơi tha thiết từ lâu, chơi thế nào cũng đều không đủ.

Thậm chí hẳn còn không nhận ra được miệng mình đã hé một nửa.

Nước bọt liền từ nửa miệng đang hé đó không tự chủ được rất nhanh chảy ra, rơi xuống bụng Lan Tri.

Lan Tri cúi đầu “A” một tiếng, trong thanh âm đó chứa đầy hương vị tình sắc, sền sệt, trắng mịn tựa như nước bọt Hàn Kính rơi ra vậy.

Hàn Kính đã không nhịn được nữa, phun vài ngụm nước bọt vào tay bên kia, tay bên này lau một ít nước bọt trên bụng Lan Tri, xoa hai tay để nước bọt lan đều khắp lòng bàn tay, sau đó đưa tay lên dương vật mình cao thấp lên xuống, xem như bơi trơn.

Trước đây khi làm người nam sinh viên kia không ai dạy hẳn cả, trực tiếp “bá vương ngạnh thượng cung*”, không chút nào suy nghĩ liền làm nứt hậu huyệt của đối phương.

(*Một thành ngữ nói về việc cạy mạnh cưỡng gian người khác- chi tiết phía cuối chương)

Tới khi hẳn xem GV, Hàn Kính mới biết được trên đời này còn có thứ gọi là chú ý bơi trơn như vậy.

GV dạy hẳn không ít, tối thiểu hẳn biết làm như thế nào để Lan Tri không đau.

Hấn trong lòng thích Lan Tri tới như vậy, ước gì đem mì ăn liền ngon nhất thế gian đều nấu cho Lan Tri ăn, tất nhiên sẽ không nỡ để bảo bối trong tim hẳn bị đau.

(Sub: phụt...mì ăn liền(ò_ò))

Vì vậy hẳn ma sát dương vật mình nhiều lần, liền nghĩ đã làm đủ trơn, mới nắm lấy một chân Lan Tri kéo ra, lộ ra hậu huyệt của đối phương nắp phía sau bờ mông căng đầy.

Miệng hậu huyệt màu hồng nhạt, như một đoá hoa kiêu diễm mà ướt át.

Vừa nhìn liền khiến hô hấp Hàn Kính ngưng lại, đem phần nước bọt còn thừa lại trên tay thoa đều lên miệng tiểu huyệt Lan Tri, sau đó nhanh chóng cầm lấy dương vật mình hướng nửa người dưới của Lan Tri đâm vào.

Nhưng ngay sau đó, người từ bắt đầu tới bây giờ vẫn đều luôn đồng ý theo hẳn lại đứng đưa thất lưng, tránh khỏi tiến công của Hàn Kính.

Tiếp đó, y liền chống hai khủy tay lên bàn, hơi ngửa người lên, nhìn chăm chăm Hàn Kính.

Hàn Kính có chút nghi hoặc.

“Trơn không đủ.” Lan Tri lạnh lùng hướng hấn nói, tựa hồ rất là bất mãn.

Hàn Kính “À” một tiếng, liền nhanh chóng lại nhổ ra hai ngụm nước bọt lên tay mình, cẩn thận làm ướt tiểu huyết của Lan Tri.

Ai ngờ Lan Tri lại một lần nữa tránh khỏi sự xâm nhập của ngón tay hấn.

Lúc này Hàn Kính liền triệt để mơ hồ, mê man mà nhìn Lan Tri.

Lan Tri vươn tay nhắc cổ Hàn Kính lên, hơi đè thân thể xuống đối phương, lại gần như đụng vào chóp mũi đối phương.

“Dùng lưỡi liếm cho tôi.” Y không nhanh không chậm ra lệnh cho Hàn Kính.

Hàn Kính phút chốc sững sờ tại chỗ, không thể tin mình vừa mới nghe được gì.

“Dùng...Dùng lưỡi...liếm?” Hấn có chút do dự hỏi.

“Cậu không muốn?” Lan Tri trực tiếp hỏi ngược lại hấn.

Hàn Kính thoáng chốc không phản ứng kịp. Dù gì lưỡi là dùng để ăn cơm, mà chỗ đó là dùng để đi đại tiện, dùng lưỡi liếm chỗ đó, khác nào là...đang ăn phân đâu?

Hấn cứ như vậy đứng yên bất động, cả người trần truồng, há to miệng đối diện với Lan Tri đang trầm mặc, vừa không buông Lan Tri ra cũng không dựa theo yêu cầu của Lan Tri đi liếm tiểu huyết của y.

Lan Tri yên lặng đợi hấn hồi lâu, sau cùng thấy đối phương vẫn cứ ngơ ngác như vậy, liền chủ động buông tay đang ôm cổ Hàn Kính ra, khinh bỉ “Hừ” một tiếng, nhẹ giọng mắng: “Đồ vô dụng.”

Mắng xong y dường như rất không vui, co một chân lại, gắng sức hướng bụng dưới Hàn Kính đẩy một cái, liền đem Hàn Kính từ trên người mình đẩy ra.

Hàn Kính lảo đảo bước về phía sau vài bước, liền thấy Lan Tri đang chậm rãi chống người dậy, ngồi trên bàn làm việc, cúi đầu một lần nữa mặc vào áo sơ mi bị Hàn Kính xé khi nãy.

Hai chân y đan chéo mở ra, buông lơi tại cạnh bàn, dương vật vẫn như cũ cương cứng, có thể thấy lỗ hậu hồng nhật lấp ló bên trong bờ mông trắng nõn, vô cùng mê người.

Hàn Kính nuốt nước bọt, rướn cổ lên nhìn.

Rất nhanh Lan Tri đã cài xong tất cả cúc áo sơ mi, chỉnh lại một chút vạt áo của mình.

Vạt áo rũ xuống, che đi dương vật và lỗ hậu của y.

Hàn Kính đang nhìn hăng say, thành linh bị áo Lan Tri che đi mất, một quang cảnh tuyệt hảo không được nhìn nữa rồi.

Lúc này hấn mới khôi phục tinh thần.

Khôi phục tinh thần rồi tâm hấn liền càng thêm ngứa ngáy, khó chịu, trong đầu đều là thân thể trần truồng của Lan Tri, làn da trơn láng, đầu vú đỏ thắm.

Trước đây đều vì làm một nam sinh viên mà vào trại cải tạo lao động, hiện tại không phải chỉ cần liếm một chút nơi đó thôi sao? Có thể làm sao chứ?

Hơn nữa thân thể Lan Tri nhìn sơ qua liền so với nam sinh viên kia cao cấp hơn nhiều, nói thế nào mình cũng không bị thiệt.

Hàn Kính nghĩ rõ, liền hạ quyết tâm, một lần nữa đi tới trước mặt Lan Tri, vươn tay liền nắm lấy bàn tay đang chỉnh áo của Lan Tri.

Lan Tri nhìn hấn một chốc, thần sắc lạnh lùng, cố gắng hất ra người đang nắm cổ tay mình.

“Anh đừng mặc.” Hàn Kính vội vã khụy xuống giữa hai chân Lan Tri, ngẩng đầu năn nỉ nói: “Tôi...Tôi hiện tại liền liếm có được không?”

Nói xong còn sợ Lan Tri đổi ý, hắn nhanh chóng tách ra đùi thon dài của y, không chút do dự vùi đầu mình vào giữa, vươn đầu lưỡi ướm át liếm lên tiểu huyết của đối phương.

Mỗi người khi làm việc gì đó thì đều có giới hạn của mình, bình thường sẽ không đơn giản mà vượt qua ranh giới đó. Nhưng một khi điểm mấu chốt này đã bị đột phá, hành động của họ sẽ không còn tiết chế nữa.

Hiện tại thì Hàn Kính đang trong trạng thái không còn để tâm tới đạo đức, luân thường nữa rồi.

Hắn khụy gối giữa hai chân Lan Tri như một con chó, đưa mũi hít hà hạ thể đối phương, vươn đầu lưỡi dài từng chút từng chút một liếm hậu huyết đối phương, cầu xin đối phương giải tỏa dục vọng của hắn.

Từng nếp gấp nhỏ nơi hậu huyết rất nhanh đều thấm đầy nước bọt, khiến cho nơi đó bóng chốc trở nên trơn trượt như tơ.

Trong lúc hắn cẩn thận mà liếm láp nơi hạ thể đối phương, Lan Tri lại một lần nữa nằm ngửa ra trên bàn làm việc, bắt đầu gián đoạn phát ra âm thanh rên rỉ đầy áp lực mà tình sắc.

Hàn Kính vừa liếm vừa nghe, sau cùng lại nghe đến nghiến, đầu lưỡi càng dùng sức liếm, chỉ chực chờ cho Lan Tri một tiếng lại một tiếng rên rỉ.

Nhưng rất nhanh hắn liền thấy rên rỉ như vậy không đủ kích thích, nên hắn hơi uốn đầu lưỡi lên, như dao cạy ra miệng huyết của Lan Tri, cẩn thận đi vào.

Vòng eo mảnh khảnh của Lan Tri trên bàn liền uốn éo một cái, kêu “A” một tiếng.

Hàn Kính nghe được sự sung sướng trong thanh âm của đối phương, càng thêm lớn mật, hai tay đỡ lấy hông Lan Tri, không để y giây giụa, duỗi thẳng đầu lưỡi, không chút kiêng dè nhiều lần liếm từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, từ trong ra ngoài tràng nội của Lan Tri.

Nhưng sau khi liếm nhiều lần xong, trái lại Hàn Kính lại không còn nghe thấy Lan Tri rên rỉ lớn tiếng như vậy nữa.

Hắn là người tương đối nhút nhát, có chút sợ mình quá mức liều lĩnh, khiến cho Lan Tri khó chịu. Vì vậy liền ngừng liếm, cẩn thận lộ nửa đầu từ giữa hai chân y, len lén nhìn trộm biểu tình của Lan Tri.

Lan Tri đã tháo mắt kính ra, mồ hôi chảy dài trên mặt, tóc ngắn ướt đẫm mồ hôi, từng lọn từng lọn dính sát vào trên trán cùng hai bên má.

Thậm chí Hàn Kính còn chú ý tới lông mi Lan Tri cũng bị mồ hôi thấm ướt, sưng nước rũ xuống, bọc lấy ánh mắt đang nhắm chặt lại của y.

Biểu cảm của Lan Tri vừa hưởng thụ mà vừa nín nhịn.

Hàn Kính không nhìn thì thôi, thế nhưng vừa nhìn liền kích thích thị giác quá mức mãnh liệt, căn bản không khống chế được bản thân.

Hắn cũng không lại tiếp tục liếm Lan Tri nữa, trực tiếp leo lên trên bàn làm việc, phủ phục trên người Lan Tri, cầm lấy dương vật của mình vội vàng tìm tiểu huyết đã bị mình làm cho vô cùng ướt át ban nãy, không chút chần chừ liền đâm vào trong.

Ngay khi Hàn Kính đâm vào, Lan Tri đột nhiên mở mắt, hơi ngẩng đầu lên, hô hấp dồn dập mà nhìn Hàn Kính.

Ánh mắt y dường như cũng chứa đầy nhục dục, ướt át tới muốn mạng người.

Hàn Kính cảm giác đối phương chậm rãi giơ lên hai đùi, cọ cọ hai bên hông mình. Trong phút chốc Hàn Kính đã nghĩ, có khi nào Lan Tri chuẩn bị nhấc chân đá mình cút ra khỏi thân thể y hay không?

Bất quá sự thật hoàn toàn trái ngược lại với suy nghĩ của hắn.

Bấp đùi Lan Tri ở hai bên hông hắn cọ cọ vài cái, lại tiếp tục quần lên hông hắn, dùng hai chân y vung văng mà ôm lấy Hàn Kính.

Hành động chủ động khiêu khích như này mang lại cảm giác vô cùng tuyệt, bởi vì nó khiến Hàn Kính cảm nhận được mình không phải đang đơn phương làm.

Lan Tri cũng muốn mình làm y! Vẫn đang cắm vào thân thể Lan Tri, Hàn Kính hưng phấn nghĩ.

Hắn hưng phấn nghĩ nghĩ, tới mức đều quên mình còn phải làm Lan Tri.

Rất nhanh Lan Tri liền thái độ bất mãn chỉ lo mê đắm trên tinh thần nhưng lại không có hành động thực tế của hắn.

Nên y liền dùng hai chân đang ôm lấy hông Hàn Kính mà hung hăng vỗ mông Hàn Kính.

“Nhức nhích đi chứ!” Y tức giận giục Hàn Kính.

Lúc này Hàn Kính mới nhớ ra mình còn đang đâm bên trong người ta đây.

Hắn vội vàng đỡ hông Lan Tri, dụng lực mạnh mẽ mà đâm vào rút ra.

Tiểu huyết của Lan Tri rất chặt, vừa nóng vừa ẩm, Hàn Kính thoải mái tới mức mình họ gì cũng không nhớ, chỉ biết liên tục không ngừng trước sau đâm vào sâu bên trong thân thể đối phương, một lần lại một lần đâm vào tròng vách.

Dưới lực đâm rút mạnh mẽ của hắn, Lan Tri cũng uốn éo cơ thể.

Sau lưng ma sát mặt bàn, áo sơ mi khi nãy mặc vào đều trở nên nhăn nhúm, lộn xộn.

Phương diện này của Hàn Kính có chút trời cho, lực mạnh không nói, tính dẻo dai cũng rất cao. Hắn càng đâm càng mạnh, càng đâm càng sâu, nhưng chính là không bắn.

Rất nhanh Lan Tri liền từ rên rỉ khắc chế, nhăn nhó biến thành kêu rên đầy tình dục sung sướng.

Vốn dĩ thanh âm của y là trong suốt, thanh lãnh, mà hôm nay nó tựa như ngâm trong nước đường, mang đầy cảm giác dính dáp, ngọt ngào.

Một tay y sờ lên dương vật mình, nương theo tiết tấu đâm rút của Hàn Kính bắt đầu cao thấp ma sát.

Hàn Kính cũng là nam nhân, tất nhiên biết tự mình thủ dâm không thể thoải mái bằng khi người khác làm.

Hắn thích Lan Tri, trong đầu không chỉ lo mỗi bản thân thoải mái mà cũng muốn làm cho đối phương cũng thoải mái. Vì vậy hắn nhanh chóng rút ra bên tay đang đỡ thắt lưng Lan Tri, sờ vào dương vật cương cứng của Lan Tri.

“Tôi làm cho!” Hắn xưng phong nhận lấy thay Lan Tri cao thấp ma sát.

Lan Tri cũng không chối từ hắn, sau liền nương theo tiết tấu lên xuống đó mà vận vẹo mông vài lần, bên tay rảnh liền luồn vào kéo tóc mình, biểu tình hưng phấn lại nhăn nhó mà vừa kéo vừa vò.

Hàn Kính càng nhìn càng hưng phấn, một bên tuốt lên xuống một bên đâm rút ra vào, bận rộn đến quên cả trời đất, lại còn tranh thủ thời gian mở miệng hỏi: “Giáo sư Lan, anh thoải mái không?”

Lan Tri làm sao có thể trả lời hắn? Chỉ là rên rỉ “Ừ” một tiếng, mắt mở thật to, bị làm tới hoàn toàn mất tiêu cự.

Hàn Kính nhìn y sắc mặt ửng hồng, mồ hôi đầy người, cảm nhận được mỗi khi y uốn éo thân thể từng chút từng chút một kẹp chặt dương vật mình, cảm nhận được bên trong thân thể y vừa trơn mềm vừa ẩm áp, thật là sung sướng đến chết đi sống lại.

Hắn không đợi Lan Tri trả lời, liền tự biên tự diễn cảm thán: “Giáo sư Lan, anh thật là đâm đặng, tôi bị anh kẹp tới sướng muốn chết!”

Hắn cho rằng mình thoải mái như vậy hoàn toàn là do Lan Tri ban cho, trong thâm tâm liền suy nghĩ phải báo đáp đối phương, nên càng dụng tâm tuốt dương vật Lan Tri, tăng nhanh cường độ cùng tốc độ.

Cũng không biết cuối cùng đã qua bao lâu, Lan tri đột nhiên buông bàn tay đang nắm tóc ra, hung hăng cầm lấy đùi Hàn Kính, mắt nhắm mà khàn khàn nói hàm hồ một câu gì đó.

Hàn Kính không nghe được, cũng cảm giác trên bàn tay đang tuốt Lan Tri một chút ấm nóng, ướt át.

Lan Tri rút cuống cũng bắn, dòng tinh dịch trắng đục phút chốc chảy đầy tay Hàn Kính.

Hàn Kính thấy Lan Tri đã đạt cực khoái, bản thân liền không nhịn được, lại ở bên trong thân thể Lan Tri lung tung đụng vài cái, đã nghĩ bắn bên trong Lan Tri.

Ngay khi muốn bắn, khí lực Lan Tri không biết từ đâu mà ra, nắm mạnh vai Hàn Kính, đẩy một cái liền hung hăng đẩy hẳn ra ngoài.

Toàn bộ lực chú ý của Hàn Kính đều tập trung vào chuyện bắn tinh, làm sao có thể để ý tới động tác của Lan Tri? Hắn bất ngờ không kịp đề phòng, ngay tại chỗ bị Lan Tri đẩy xuống bàn làm việc, dương vật đang vận sức chờ phát động cũng bị cưỡng ép từ tiểu huyết của Lan Tri đẩy ra ngoài.

Hiện tại Hàn Kính cũng nghĩ không ra vì sao Lan Tri không cho hắn bắn vào bên trong, hắn đã sắp cao trào, trong đầu chỉ muốn mau chóng bắn ra, nên ngay khi bị Lan Tri đẩy ra, người liền nả quỳ trên sàn nhà, chuyện chú tự tuốt thêm vài lần.

Rất nhanh hắn liền đạt tới cực khoái, rên rỉ bắn đi ra.

- Hoàn chương 4-

Sub: Thực sự là ta thấy khổ thân cho bạn học HK mà!

Hồ đang lấp, các tỷ tỷ xinh đẹp thỉnh thư thả (‘ ’)

5. Chương 5

Edit: Emily

Beta: Sub

Ngay tại thời khắc bắn ra, hắn thấy có một tay cái cầm một cái ly tinh xảo, đưa vào trong quần hắn, vô cùng chuẩn xác úp vào đầu dương vật của hắn, tiếp nhận toàn bộ tinh dịch do hắn bắn ra, không thừa một giọt, không cho tinh dịch của hắn làm bẩn sàn nhà.

Hàn Kính thấp giọng thở hổn hển vài cái, mới từ cơn cao trào bắn tinh lấy lại tinh thần.

Sau đó hắn liền nhận ra là Lan Tri cầm ly hứng tinh dịch của hắn.

Biểu cảm Lan Tri rất là chán ghét, đầu lệch qua một bên không nhìn tới cái ly, cầm hướng ra xa, trực tiếp đưa cái ly đựng tinh dịch cho Hàn Kính.

Hàn Kính không rõ vì sao Lan Tri làm như vậy, thuận tay cầm lấy ly, có chút nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Lan Tri, hỏi: “Cái này...”

Lan Tri đã quay lưng lại nhặt quần mình lên, cũng không xoay đầu lại nói với Hàn Kính: “Cầm ra ngoài vứt đi.”

Đều nói mỗi khi nam nhân vừa xuất tinh xong thì đầu óc đặc biệt ngu ngốc, trong chốc lát Hàn Kính cũng nghĩ không thông cái gì. Hai tay hắn sờ sờ cái ly được làm rất tinh xảo này, không chút do dự lại hỏi: “Cái ly này không phải vô cùng đẹp sao? Không bị nứt cũng không bị mẻ, vứt tiếc thật chứ?”

Lan Tri quay lại lấy một tờ khăn giấy lau sạch sẽ hạ thể mình, nghe được Hàn Kính hỏi liền hơi nhú mày, trả lời: “Cái ly này tôi không cần. Nếu như cậu thích thì tặng cho cậu cũng được.”

Hàn Kính nghe được lại còn thật vui vẻ, có chút không dám tin hỏi: “Anh thật không cần sao? Thật sự có thể tặng cho tôi sao?”

Lan Tri gật đầu, ánh mắt cũng không nhìn hắn, tự nhiên mặc quần vào, một lần nữa thắt lại dây thắt lưng, mặc vào áo sơ mi, yên lặng ngồi vào cái ghế sau bàn làm việc.

Hàn Kính mân mê cái ly, nghĩ thầm đây là Lan Tri tặng cho hắn, Lan Tri đối hắn thật tốt. Trong lòng hắn đặc biệt vui vẻ, liền ngẩng đầu cảm kích nhìn Lan Tri.

Lan Tri ngồi trên ghế, hai tay chống lên bàn, mười ngón tay đều vùi vào mái tóc lộn xộn, không nói không rằng mặt không biểu tình nhìn một bài luận văn đang hiển thị trên màn hình máy tính.

Hàn Kính nuốt một ngụm nước bọt, cầm cái ly cẩn thận hỏi một câu: “Giáo sư Lan, bình thường anh dùng cái ly này uống nước phải không?”

Lan Tri có lệ “Ừ” một tiếng, mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm màn hình.

Hàn Kính thấy đối phương có vẻ không quá muốn nói chuyện với mình, cũng rất thức thời, tự mình mặc quần áo vào.

Mặc tới phân nửa hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, thắt lưng còn chưa kịp cài liền thốt lên hỏi: “Ày da, giáo sư Lan! Anh đưa ly uống nước của mình cho tôi, vậy nếu anh tăng ca mà khát nước thì lấy gì uống?”

Hắn liền miên cần nhàn nói một đồng, rốt cuộc cũng làm cho Lan Tri đưa mắt từ màn hình chuyển qua trên mặt hắn.

Quần áo của y rất ngắn nắp, ánh mắt của y rất lạnh đậm, hoàn toàn khác hắn so với hình ảnh trần truồng phóng đảng, đầy tình dục khi này.

Hàn Kính sững sờ chốc lát, nhỏ giọng nói tiếp một câu: “Nếu anh không có ly uống nước, hay là tôi...”

“Cậu có thể đi rồi.” Lan Tri trực tiếp ngắt lời hắn.

Hàn Kính đang đắm chìm trong niềm vui sướng và hạnh phúc, cả người đều lâng lâng, nghe Lan Tri nói xong cũng không cảm thấy gì, liền “Ừ” một tiếng, cầm cái ly dằn dặt rời khỏi phòng làm việc của Lan Tri.

(Sub: chỉ biết cảm thán một câu, người ngu cũng có cái phúc của người ngu a~)

Hắn đi thang máy một lần nữa trở lại phòng bảo vệ tầng dưới cùng, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng sấm.

Tiếng sấm rất lớn, lớn tới đau cả tai, Hàn Kính mới rốt cuộc lấy lại tinh thần.

Hắn làm Lan Tri, Lan Tri không cự tuyệt, ngoại trừ cố gắng đè nén tiếng rên rỉ ra thì toàn bộ quá trình đều rất hợp tác với hắn, phối hợp hắn.

Nhưng sau khi Lan Tri bắn xong, lập tức đối hắn rất lạnh đậm: Không cho hắn bắn trong thân thể y, không cho tinh dịch của hắn làm bẩn sàn nhà, rất chán ghét muốn ném cái ly kia, thậm chí còn đuổi hắn đi.

Cái này là tại sao chứ?

Hàn Kính ôm ly, đem toàn bộ quá trình hai người khi này nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, càng nghĩ càng nhiều, càng nghĩ càng thấy buồn.

Không lẽ là chē vật kia của mình không đủ dài? Không đủ lớn?

Thật ra Hàn Kính cảm thấy của mình cũng đủ lớn và đủ dài lắm rồi. Hắn đã từng lén so với diễn viên vai công trong GV thì tự thấy cũng không có nhỏ hơn họ.

Như vậy khẳng định là Lan Tri chê hắn thời gian không đủ lâu, kỹ thuật không đủ đa dạng!

Hôm nay Hàn Kính đúng là bắn sớm hơn so với mọi khi một chút. Nguyên nhân là do hắn thấy Lan Tri trần truồng nên quá kích động, phút chốc liền không nhịn được.

Hàn Kính nghiêm túc tự kiểm điểm bản thân, sau đó đem cái ly được Lan Tri tặng rửa sạch sẽ, để lên bàn. Lại nhanh chóng lấy ra một đĩa phim GV, chăm chú nhìn học hỏi vài lần.

Lần đầu tiên hắn xem GV không phải để thủ dâm mà là để học hỏi kinh nghiệm trong đó.

Cứ như vậy trong trận mưa tầm tã vào sáng sớm, hấn trốn trong căn phòng nhỏ của mình nhiều lần bấm dừng, tua phim qua lại, tự mình tìm tòi, rút kinh nghiệm, thái độ vô cùng nghiêm túc, chăm chỉ, như một học sinh hiếu học.

Vì Lan Tri mà học hỏi, hấn cảm thấy rất hài lòng, rất mãn nguyện.

Hấn nghĩ lần làm tiếp theo này Lan Tri nhất định sẽ nhìn hấn với ánh mắt khác xưa vì kỹ thuật hấn đột nhiên tăng mạnh!

Nhưng rất nhanh Hàn Kính phát hiện ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

Đó là Lan Tri dường như không hề có ý muốn cho hấn cơ hội thứ hai để làm y.

Lan Tri đối Hàn Kính vô cùng lãnh đạm.

So với lúc trước còn lãnh đạm hơn.

Mỗi khi y ra vào tòa nhà căn bản đều không nhìn Hàn Kính, tựa hồ hoàn toàn quên mất chuyện đêm đó của hai người.

Có đôi khi Hàn Kính không nhịn được, bản thân tiện hễ hễ đi từ phòng bảo vệ ra ngoài, làm mặt tươi cười chào hỏi: “Giáo sư Lan, đi làm sao?”

“Giáo sư Lan, tan sở sao?”

“Giáo sư Lan, ngày hôm nay không tăng ca sao?”

Lúc trước hấn làm như vậy, mặc dù Lan Tri không nói tiếng nào, nhưng vẫn hướng hấn lễ phép gật đầu.

Thế mà hiện tại hấn chào hỏi như vậy, Lan Tri giống như kẻ điếc vậy, căn bản không có bất kỳ phản ứng gì, không nhìn hướng hấn cũng không hướng hấn gật đầu, coi Hàn Kính tựa như không khí vô hình vậy.

Như thế này là cảm giác thất bại vô cùng lớn.

Hàn Kính không biết rốt cuộc mình đã làm sai chỗ nào, muốn hỏi Lan Tri nhưng Lan Tri lại không để ý đến hấn. Hàn Kính không thể làm gì khác ngoài việc mỗi ngày thờ người nhìn cái lỵ kia.

Có lẽ đêm đó Lan Tri chỉ là nhất thời xúc động mới xảy ra quan hệ với mình? Có lẽ...Cổ lẽ Lan Tri căn bản không thích nam nhân?

Nếu như Lan Tri căn bản không thích nam nhân, mình tương tự đơn phương như vậy không phải không tốt sao!

Hàn Kính càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng khẳng định suy nghĩ của mình.

Lan Tri nhìn qua cảm dục như vậy, nghiêm túc như vậy, chắc chắn sẽ không thích nam nhân!

Y...Đêm đó...chỉ là quá mệt mỏi...chỉ là...áp lực quá lớn...nên mới làm chuyện không suy xét như vậy...

Y đối với mình, à không, đối nam nhân, đối chuyện phòng the, căn bản là không có bất cứ hứng thú nào!

Hàn Kính nghĩ nghĩ liền vô cùng thất vọng.

Lan Tri dường như cực kỳ bận rộn, mỗi ngày tăng ca tới nửa đêm mới một mình lẻ loi vàng rời khỏi tòa nhà, thần tình vô cùng mệt mỏi, rã rời.

Hàn Kính thất vọng thì thất vọng, nhưng vẫn không nhịn được rình xem hành trình của Lan Tri.

Có một lần Hàn Kính nhìn thấy bóng lưng cao gầy của Lan Tri rời tòa nhà vào lúc một giờ sáng, lúc đó thật sự có một loại ý muốn phạm tội, hận không thể không để tâm bất kỳ thứ gì, trực tiếp đẩy Lan Tri ngã xuống mặt đất, cởi áo sơ mi cùng quần, hung hăng làm.

Tất nhiên Hàn Kính vẫn còn sót lại chút ý chí.

Nếu Lan Tri không hề cảm dục thì tốt biết mấy! Nếu Lan Tri thích nam nhân thì tốt biết mấy! Y nhất định sẽ thích nhục bồng lớn của mình! Nhất định sẽ hưởng thụ những kỹ thuật phòng the mà mình cố tình

học vì đối phương! Nhất định sẽ luyến tiếc – không nở rời khỏi mình! Nhất định sẽ vô cùng chủ động và nhiệt tình với mình.

Hàn Kính nuôi tiếc nghĩ, rất nhanh lại qua một tuần.

Đêm đó Quách Kiệt lại tới tìm hân.

Khuôn mặt hân hồng hào, biểu tình vô cùng hưng phấn.

Hàn Kính nghĩ thầm Quách Kiệt chắc vẫn là vì chuyện hợp tác với mình để trộm cắp, thật ra mấy ngày này hân bị Lan Tri làm cho hồn vía đảo điên, chuyện đó còn không suy nghĩ cẩn thận, nên cũng không nói thêm gì, trước mở cửa phòng bảo vệ, dẫn Quách Kiệt đang hưng phấn lạ thường đi vào.

“Đầu gạch, anh hỏi chú em chuyện này.” Vừa vào cửa Quách Kiệt liền ồn ào.

“Chuyện gì?”

Quách Kiệt cười khan một tiếng, cẩn thận đem cửa đóng lại.

“Chú em có phải thích cái người giáo sư Lan gì gì đó đúng không?” Hân dáo dác hỏi.

Hàn Kính bị người khác đoán trúng, liền chột dạ, nhưng ngoài miệng vẫn phủ nhận: “Anh nói bậy bạ gì vậy?”

Quách Kiệt liền cười khan một tiếng, vỗ vỗ vai Hàn Kính: “Chú em thôi đi! Một chút tâm tư đó của chú anh còn nhìn không ra sao? Hôm đó vốn chúng ta đang trò chuyện thật tốt, chú thấy giáo sư Lan gì đó đi vào, mắt đều tái, ngay tới anh cũng không để ý, trực tiếp xông ra gọi người ta. Sau đó người ta đi cùng một lão già, sự ghen tuông trên mặt mày đều có thể dùng để làm khoai tây chiên rồi!”

Hàn Kính không thể làm gì khác hơn ngoài hắc hắc cười gượng hai tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Quách Kiệt nhích sát lại: “Đầu gạch, chú em có nhớ ngày đó anh nói nhìn y và lão già kia rất quen mắt không?”

Hàn Kính “Ừ” một tiếng.

“Đầu gạch, chú em thật có phúc!” Quách Kiệt thần bí cười, “Anh đi về suy nghĩ cả tuần lễ, rốt cuộc nhớ ra anh đã từng gặp qua hai người đó ở nơi nào rồi!”

Hàn Kính bị hân nói đến tâm ngứa, hơn nữa thật tâm thích Lan Tri, nhịn không được liền hỏi, “Rốt cuộc anh đã gặp qua ở nơi nào thế?”

Lúc này Quách Kiệt lại thừa nước đục thả câu: “Anh mày nói Gạch à, chuyện lần trước anh để chú suy nghĩ sao rồi?”

Vốn Hàn Kính cũng đang do dự rốt cuộc có nên làm hay không, lại bị hân lấy bí mật của Lan Tri ra làm mồi dụ, liền thiếu chút không vững lòng, trả lời: “Trước hết anh cho tôi xem một chút anh có biết thật không?”

Quách Kiệt nhượng mày: “Mẹ nó, chúng ta cùng ngồi tù qua, gốc gác của Tứ béo anh, mày còn không biết sao! Mày còn sợ anh gạt mày hay sao chứ!”

Vừa nói hân vừa lôi điện thoại di động của mình ra, vừa muốn mở, nghĩ lại vẫn là không yên tâm, liền nhìn bốn phía một chút, hỏi: “Đầu gạch, phòng bảo vệ này của mày có cách âm không?”

Hàn Kính bị hân cứ cả kinh nhất chột khiến cho không nhịn được: “Anh có cái con mẹ gì thì mau nói đi?”

Quách Kiệt cũng không tức giận, cười nói: “Chuyện này của anh là kinh thiên động địa, ảnh hưởng tới ba bốn người tuyệt đối không thành vấn đề.”

Sau đó hân đứng lên, gọi Hàn Kính đi vào bên trong phòng gác cửa, lại vô cùng cẩn thận mà khép cửa lại.

“Anh nói nha!” Hân trạc trạc Hàn Kính.

Hàn Kính bị hân khiêu khích tới mau mất kiên nhẫn, lườm hân một cái: “Có gì mau nói. Anh một đại nam nhân không thấy lễ mề sao!”

Quách Kiệt hắc hắc cười hai tiếng, liền mở ra điện thoại di động, bấm giảm âm, mở một đoạn video.

Hàn Kính đi tới nhìn.

Đoạn video này quay tình cảnh ở ghế sau của một chiếc xe địa hình BMW sang trọng đang đậu ngoài trời.

Người quay có thể là trốn bên trong bụi rậm ở ven đường len lén quay bằng camera điện thoại, vì vậy hình ảnh rung lắc vô cùng mạnh, thành ra chất lượng quay cũng không phải rất rõ ràng.

Thế nhưng Hàn Kính còn là sợ ngây người!

Bởi vì đoạn video này quay lại hoàn chỉnh một cuộc mây mưa trong xe.

Một cuộc mây mưa của hai người đàn ông trong xe.

Mà hai người đàn ông trần truồng này, thì một người chính là người mà Hàn Kính xem như nam thần Lan Tri, còn một người là người lãnh đạo tuổi trung niên ở ngày hôm đó vô vai Lan Tri, hỏi y hội nghị học thuật hợp như thế nào rồi.

Bọn họ chơi tới rất vui vẻ rất phóng khoáng, người đàn ông trung niên kia thậm chí còn đè bở vai trần truồng của Lan Tri lên cửa kiếng xe rộng rãi, tách ra hai đùi hung hăng làm.

Bị đè lại, hai tay Lan Tri vùi vào trong tóc, vô cùng hưng phấn mà nương theo tiết tấu dâm rút của đối phương dùng sức nắm tóc mình.

Giống như, giống như...giống y như đúc ngày hôm đó khi mà Hàn Kính làm y.

Hàn Kính nhìn không chớp mắt, theo tiết tấu kéo tóc của Lan Tri trái tim hắn một lúc lạnh rồi lại một lúc nóng, tới cuối cùng toàn thân cũng không khống chế được mà bắt đầu phát run.

Quách Kiệt không thích đàn ông mà cũng bị tình cảm mãnh liệt, dạt dào bên trong đoạn video dạt dạt kích tình này ảnh hưởng, liên tục phát ra tiếng “Chặc chặc”, vừa nhìn vừa bình luận: “Thật sự không nhìn ra đúng không? Biểu hiện của giáo sư Lan này đúng đắn như thế, cởi sạch áo quần liền so với đàn bà còn dâm đang hơn chứ!”

Hắn còn chưa đánh giá xong, vừa nhấc mắt liền nghe “Lách cách” một tiếng, di động đang mở video cầm trên tay đã bị Hàn Kính đoạt lấy hung hăng ném xuống đất.

“Ôi Gạch, chú em làm cái gì vậy!” Quách Kiệt đau lòng kêu lớn, vội vàng nhặt di động của mình lên thổi thổi, cảm thán nói: “May mắn di động của anh là Nokia, bền lắm! Nếu như là Iphone còn không sớm bị chú em làm rớt hư rồi?”

“Cho tôi!” Hàn Kính tức giận vô cùng cắt ngang hắn.

“Cho chú cái gì?”

“Gửi đoạn video đó cho tôi.”

Quách Kiệt nhìn nhìn Hàn Kính đỏ mặt tía tai, cười cười: “Đầu Gạch, chú không sao chứ? Bình thường chú không phải là người khá là điềm tĩnh sao? Hôm nay sao lại nóng nảy như vậy chứ?”

Hắn cố ý giả vờ nhét điện thoại vào túi giấu một chút, lại nói: “Bất quá cũng đúng thôi! Giáo sư Lan mà chú em thích thật sự là một bảo vật hiếm gặp mà! Chú biết không? Đoạn video này là do Nốt ruồi đen quay. Hắn mỗi khi không có việc gì đều mở đoạn video này lên xem, bị anh bắt gặp vài lần! Chú em cũng biết thẳng nhóc đó rồi, nam nữ đều chơi! Ngày đó hắn xem tới nước bọt chảy đầy đất luôn. Gạch à, anh thấy nếu sau này chú mà cầm được thì tuyệt đối là có phúc đó!”

Hàn Kính quay đầu khinh bỉ một cái, quát: “Phúc cái củ cải nhà anh! Mau gửi cho tôi!”

Quách Kiệt cười cười thu điện thoại về, thuận thế vòng ngược lại đề tài hồi tuần trước: “Dạo này khá là kẹt, củ cải cũng không ăn nổi. Không phải còn chờ chú Gạch đây giúp đỡ chiếu cố sao?”

Lúc này đây đầu Hàn Kính đều là muốn lấy được đoạn phim cảnh mây mưa của Lan Tri, không thể tiếp tục để cho Quách Kiệt hay Nốt ruồi đen hay mắt chó của bất kỳ người nào nhìn tới thân thể trần truồng của

Lan Tri nữa. Ngay lập tức đồng ý, nói: “Được, mọi người cùng nhau kiếm cơm, tôi giúp đỡ anh, anh cũng phải nể mặt tôi, đúng không?”

Quách Kiệt nghe được Hàn Kính đáp ứng rồi, đương nhiên sẽ không lại nhử hấn, một lần nữa lôi điện thoại ra: “Chú em, điện thoại của chú có chức năng bluetooth không nào?”

Hàn Kính lấy điện thoại ra nhận xong đoạn video, liền chỉ vào màn hình máy Quách Kiệt, nghiêm túc ra lệnh: “Anh giữ lại làm gì? Xóa đi!”

Quách Kiệt cười ha ha: “Chú yên tâm, anh mà không có hứng thú với đàn ông. Anh đây chép ra chỉ là vì sở thích của chú em thôi!”

Nói xong liền thập phần dứt khoát xóa đoạn video đi.

Hàn Kính suy nghĩ một chút, liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tứ béo, anh về chuyển lời tôi với Nốt ruồi đen, dặn hấn xóa luôn bản gốc cho tôi. Nếu hấn mà dám lén giấu xem đoạn video này...tôi sẽ đi làm nát móng hấn!”

Đêm đó Hàn Kính liền mất ngủ.

Trong đầu đều là cảnh tượng mây mưa trong chiếc xe đầy hơi nước và biểu cảm hưng phấn của Lan Tri khi kéo tóc mình.

Hắn nhiều lần nhìn đoạn video kia trong điện thoại, liền tiếp thủ dâm ba lần, thẳng đến cái gì cũng không bắn nổi nữa, mới sức cùng lực kiệt đi ngủ.

Ngày kế tiếp là thứ sáu, hai mắt hấn thâm quầng, hữu khí vô lực ngồi trong phòng bảo vệ, nằm dài trên bàn đưa mắt nhìn người ra ra vào vào tòa nhà.

Lan Tri rõ ràng thích nam nhân, mình nên vui vẻ mới đúng. Thế nhưng hấn cảm giác toàn thân như là bị hút hết vậy, vô cùng khó chịu, cứ như vậy thần tình hoảng hốt ngồi cả ngày.

Tối khi chạng vạng, sắc trời đã tối xuống, hấn thấy được Lan Tri từ trong tòa nhà đi ra.

Thời tiết hôm nay có chút lạnh, Lan Tri khoác thêm một chiếc áo vest màu nhạt ngoài áo sơ mi đen bên trong, vô cùng đẹp.

Hàn Kính thấy tim đều nát ra.

Hắn biết Lan Tri đối mình rất lạnh nhạt, dù cho mình với y chào hỏi, y cũng sẽ không để ý tới mình, vì vậy cũng chỉ có thể nhìn chằm chằm, không nhúc nhích đi ra ngoài bắt chuyện.

Ngay tại khi Lan Tri đi ra tòa nhà liền có người ở y phía sau gọi: “Tiểu Lan, cậu chờ một chút!”

Lan Tri dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía sau.

Hàn Kính cũng thăm dò nhìn thoáng qua.

Không nhìn không sao, vừa nhìn hấn liền tức giận không chỗ phát tiết.

Người gọi lại Lan Tri chính là người lãnh đạo trung niên khuôn mặt hồng hào, vóc người mập mạp.

Luận tuổi tác luận vóc người, mình có điểm nào so ra kém người ta!

Hàn Kính căm giận bất bình nghĩ.

Dù cho là so chiều dài hay chất lượng lão nhị, Hàn Kính cũng tuyệt đối tự tin không thua kém đối phương.

Hắn chỉ lo nghĩ, người lãnh đạo trung niên kia đã sớm vẽ vai Lan Tri: “Tiểu Lan, khoan đi đã. Tôi vừa nghĩ ra một phương pháp mới, nếu không chúng ta cùng nhau về lại phòng làm việc suy luận một chút?”

Lan Tri nhú nhú mày, giơ tay lên nhìn thoáng qua đồng hồ, lại ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đen kịt, mặt trăng đã mọc.

“Bây giờ?” Hấn tựa hồ có chút do dự hỏi.

“Bây giờ!” Người lãnh đạo trung niên kia đáp: “Đạo gần đây cậu không phải vẫn đang bận rộn với bài luận văn này sao? Nếu như phương pháp đó hiệu quả, bài luận văn này của chúng ta nhất định có thể kịp ngày nộp bài của hội nghị học thuật tại thành C rồi!”

Hắn một bên nói một bên lặng im không tiếng động đẩy Lan Tri một lần nữa vào lại tòa nhà.

Lan Tri mím môi một cái, trên mặt chợt lóa qua không tình nguyện. Bất quá hắn không nói gì thêm, trước sau như một trầm mặc, lãnh đạm, bước theo người lãnh đạo trung niên kia một lần nữa đi thang máy lên lầu.

6. Chương 6

Edit:Emilly

Beta: Sub

Hàn Kính nhìn theo bóng lưng của hai người chép miệng một cái, trong lòng càng thêm buồn rầu.

Có đoạn phim tình cảm mãnh liệt kia làm dẫn chứng, Hàn Kính coi như là kẻ ngu si cũng nhìn ra được hai người kia vào tối thứ sáu còn ở lại trong tòa nhà thì làm sao có thể chỉ là chuyện thảo luận học thuật đơn giản như vậy chứ!

Hàn Kính đứng ngồi không yên hơn hai giờ đồng hồ, đến mười giờ rưỡi hắn đem toàn bộ bốn tầng phòng học cửa và cửa sổ đều đóng lại, đuổi hết các học sinh về, Lan Tri và người đàn ông trung niên kia vẫn chưa có đi xuống.

Hàn Kính vò đầu bứt tai ngồi trong phòng bảo vệ, một lần lại một lần nghĩ tới người nam nhân trung niên kia khả năng đã đem con cháu mình đều bán vào thân thể mẹ người đó rồi, hắn tức giận đến sắp nổi điên.

Hàn Kính đang phiền toái không gì sánh được, đột nhiên chuông điện thoại reng.

Hàn Kính không kiên nhẫn liền bắt máy, vừa mở miệng liền liên thanh mắng: “Ai đó? Đêm hôm khuya khoắt hứng tình không có người làm hả?”

Sau đó Hàn Kính liền nghe được một âm thanh quen thuộc của đàn ông vang lên: “Phòng bảo vệ phải không?”

Thoảng cái Hàn Kính liền nhận ra là thanh âm của Lan Tri!

Mặt Hàn Kính lập tức đỏ.

Hắn hối hận mình cứ nhiên lại nói tục. Lan Tri là thành phần tri thức, mình đã không xứng với người ta, lại còn mở miệng nói những lời thô tục, khó nghe như vậy trước mặt đối phương.

Hàn Kính hận không thể lập tức đào một cái hố để chui vào tự chôn mình.

Đại khái là Lan Tri ở bên kia đầu dây phát hiện bên này không có âm thanh, liền hoài nghi: “Alo” một tiếng, lập lại lần nữa: “Là phòng bảo vệ phải không?”

Tình cảnh của bên kia điện thoại có chút ầm ĩ, tựa hồ là âm thanh quần áo ma sát nhau.

Trong hoàn cảnh âm thanh ồn ào đó, Hàn Kính liền nhanh nhẩu ứng biến, cố ý hạ thấp giọng, phủ nhận nói: “Phòng bảo vệ gì chứ! Gọi nhầm số rồi!”

Nói xong hắn liền không chút do dự cúp điện thoại.

Cúp điện thoại trong nháy mắt Hàn Kính cảm thấy mình thực sự là cực kỳ nhanh nhạy! Chuyện mất mặt lớn như vậy lại được hắn tùy cơ ứng phó ra cách xử lý.

(Sub: Thôi, tôi lạy ông, nhanh nhạy cái beep!)

Lan Tri cũng sẽ không có ấn tượng xấu với hắn.

Nhưng mà rất nhanh hần liền lo lắng.

Mười một giờ, vì sao Lan Tri lại gọi điện thoại cho phòng bảo vệ chứ?

Trước đây mỗi khi Lan Tri tăng ca, y chưa bao giờ gọi điện cho phòng bảo vệ.

Duy nhất một lần là khi Lan Tri nói bóng đèn trong phòng làm việc của mình bị hư, sau đó Hàn Kính và Lan Tri đã xảy ra quan hệ trong phòng làm việc của y.

Trong đầu Hàn Kính liền bắt đầu đều là thân thể trần truồng của Lan Tri và hoàn cảnh âm thanh ầm ĩ.

Chẳng lẽ là Lan Tri cũng không đồng ý cùng với người nam nhân trung niên kia phát sinh quan hệ? Nên mới gọi điện thoại tới cầu cứu...

Hàn Kính thoáng cái nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn điện thoại bàn.

Thế nhưng Lan Tri cũng không có gọi lại lần nữa.

Hàn Kính càng nghĩ càng kinh hoảng, nghĩ đến Lan Tri có khả năng gặp nguy hiểm, có thể là đang âm thầm hướng mình xin giúp đỡ, hần đột nhiên cảm thấy lồng ngực mình cũng dày rộng hơn.

Hần phải bảo vệ Lan Tri!

Hần thuận tay cầm hai cái bóng đèn mới tinh, nhét vào trong ngực, liền chạy vội hướng lên tầng hai mươi hai.

Hàn Kính ôm một lòng bành trướng tâm anh hùng cứu mỹ nhân “Đằng đằng đằng” chạy lên tầng hai mươi hai, nhắc chân một cước hung hăng đá văng phòng 2207.

Phòng 2207, phòng làm việc của Lan Tri.

Mọi thứ yên tĩnh, cái gì mà cảnh tượng tục tũ, khó coi cũng không có.

Lan Tri cởi áo vest khoác ngoài, chỉ còn mặc áo sơ mi đen. Y đang cầm bút viết bảng đứng trước một tấm bảng trắng viết công thức toán, còn người trung niên nam nhân ở trong mắt Hàn Kính vô cùng hèn mọn kia đang chống cằm ngồi trên ghế làm việc, cau mày, dờ ra nhìn chăm chăm vào công thức toán chẳng chịt, rối rắm trên bảng trắng.

Hai người thấy Hàn Kính đêm hôm khuya khoắt đột nhiên xông vào, đều giật nảy mình, quay đầu nhìn về phía Hàn Kính.

Người trung niên nam nhân kia có lẽ bình thường công việc tương đối bận rộn, không chú ý tới chuyện tòa nhà đã đổi bảo vệ. Hần thấy Hàn Kính tuổi còn trẻ, còn tưởng rằng là học sinh trường mình, nên lúc này đương nhiên bày ra một bộ lãnh đạo khí thế, nghiêm mặt quở trách: “Cậu học ngành nào? Trước khi vào phòng không biết phải gõ cửa sao?”

Hàn Kính nuốt ngụm nước bọt, len lén nhìn Lan Tri.

Mặt Lan Tri như bị tê liệt chỉ nhìn thoáng qua Hàn Kính, không có biểu hiện gì cũng không nói gì, chỉ giờ bút trong tay lên, chậm rãi xoay người lại mặt hướng bảng trắng, một lần nữa tiếp tục viết chữ.

Hàn Kính vừa chạy lên liền thấy mình hiểu lầm, chuyện ảo tưởng tốt đẹp anh hùng cứu mỹ nhân đã sớm bay mất. Nhất thời hần không biết làm sao cho phải, vừa muốn mở miệng, chợt nghe người trung niên nam nhân kia khiển trách: “Còn đứng đó? Không lẽ muốn tôi tự mình đi ra ngoài dạy cậu gõ cửa là như thế nào sao?”

Ngụ ý là muốn Hàn Kính đi trở lại ngoài cửa, gõ cửa một lần cho có quy củ.

Hàn Kính ngượng ngùng, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu đi hướng ra cửa.

Còn chưa bước đi chợt nghe thấy Lan Tri mở miệng nói: “Hiệu trưởng Chu, anh hiểu lầm rồi. Người này không phải là học sinh, là bảo vệ của tòa nhà này.”

Chu hiệu trưởng “À” một tiếng.

Hàn Kính thấy Lan Tri vì mình giải vây, nhất thời trong lòng cảm động vô cùng, thiếu chút liền chảy nước mắt.

Hắn đã từng vào trại cải tạo lao động, khi đi ra cũng chỉ có thể làm một vài công việc rất phổ thông, hiểu được xã hội sẽ không đối xử công bằng với những người như mình. Hắn cũng đã mệt mỏi làm quen với điều đó, dù sao cũng không mất miếng thịt nào. Nhưng không ngờ sau mọi chuyện Lan Tri còn có thể thay mình giải vây.

Hắn vốn cho rằng Lan Tri sẽ không phải lại để ý tới mình rồi đi!

Hắn cũng là người thông minh. Nghe được ý giải vây trong lời Lan Tri, nhanh chóng ăn nói khép nép thuận miệng nói tiếp: “Chào hiệu trưởng Chu, tôi là Hàn Kính, bảo vệ mới của tòa nhà. Khi này là do tôi sơ suất quá, là lỗi của tôi.”

Hiệu trưởng Chu hơi lấy lại sắc mặt, cũng liền đáp: “Thì ra là tiểu Hàn phòng bảo vệ! Cậu tới thật đúng lúc, chúng tôi mới khi này còn muốn gọi điện cho cậu đây.”

Hàn Kính nghĩ tới cuộc gọi vừa rồi của Lan Tri, lúc này liền chỉ có thể vờ như không biết gì, nói: “Phải không? Xin hỏi hiệu trưởng Chu có chuyện gì cần sao?”

“Tiểu Lan nói cậu biết số điện thoại của các cửa tiệm giao hàng 24 giờ ở khu vực gần đây. Chúng tôi muốn nhờ cậu đặt giúp hai phần ăn khuya.”

Thì ra lúc trước là do mình hiểu lầm.

Hiểu lầm thật lớn rồi!

Trong lòng Hàn Kính chợt dạ. Trên mặt cũng hơi nóng lên, thoáng cái không nói nên lời.

Hắn đang xấu hổ vô cùng, đột nhiên Lan Tri dừng động tác viết chữ, xoay người đi tới hắn trước mặt, kéo một tay hắn.

Đã rất lâu rồi Hàn Kính không có chạm tới thân thể Lan Tri, lần này đơn giản như là bị bóng nhẹ, cả người đều nhảy dựng lên, thốt lên nói: “Giáo sư Lan, anh...”

“Tôi nhớ rõ là lần trước, ở phòng bảo vệ cậu nói với tôi cậu rất quen thuộc với chuyện giao hàng ở xung quanh đây.” Lan Tri cắt lời hắn.

Toàn thân Hàn Kính nhất thời đều ngậy người.

Lan Tri...Lan Tri thế nhưng vẫn còn nhớ kỹ lời hắn nói! Lan Tri lại còn nhớ rõ ràng những câu lấy lòng của hắn!

Hàn Kính cảm thấy mình thoáng chốc từ địa ngục bay lên thiên đường, hạnh phúc sắp chết rồi.

Lan Tri từ trong túi lấy bóp da ra, lấy ra tờ một trăm đồng, nhét vào tay Hàn Kính, nhàn nhạt hỏi: “Tiền này đủ mua hai phần ăn khuya không?”

Hàn Kính phản ứng kịp, nhanh chóng cầm tiền trả lại.

Hắn trả lại quá nhanh, không nghĩ tới liền nắm luôn cả những ngón tay thon dài của Lan Tri.

Lan Tri nhú nhú mày, cũng không nói gì, chỉ là không tiếng động từ lòng bàn tay Hàn Kính rút tay mình về.

Lúc này Hàn Kính mới phát hiện mình thất thố, cũng nhanh chóng lui về phía sau một bước, thì thào: “Một trăm đồng mua ăn khuya đương nhiên đủ rồi. Tôi mua xong sẽ trả phần tiền dư lại cho anh...”

“Không cần.” Giọng Lan Tri vẫn còn rất nhạt, “Tiền dư cậu cũng mua một phần ăn khuya cho mình đi. Không nên thường xuyên ăn mì ăn liền, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Nói xong y cũng không lại nhìn Hàn Kính, liền xoay người tiếp tục viết chữ trên bảng trắng.

Hàn Kính đứng tại chỗ, cảm thấy mình có chút hít thở không thông.

Trời ạ! Hắn đều không phải đang nằm mơ chứ?

Luôn luôn lãnh đạm Lan Tri, ngày hôm nay dĩ nhiên nói với mình nhiều như vậy.

Hơn nữa...hơn nữa...Lan Tri vừa mới nói cái gì đó?

Không nên thường xuyên ăn mì ăn liền, không tốt cho sức khỏe.

Lan Tri...Nhất định là ngày hôm đó y thấy mình ăn mì ăn liền...vì thế...liền như vậy...quan tâm mình.

Hàn Kính như rơi vào trong bể mật, hạnh phúc chết chìm bên trong biển ngọt ngào đó.

Hắn còn đang sững sờ, chợt nghe hiệu trưởng Chu ở bên cạnh hỏi: “Tiểu Hàn, tôi thấy khi này cậu đi vào rất gấp rồi, trễ như vậy cậu còn tới tìm chúng tôi có chuyện gì không thể?”

Thật không hổ danh là lãnh đạo, nắm bắt trọng điểm thật chuẩn.

Chuyện này Hàn Kính đã sớm có chuẩn bị, vội vã từ trong ngực mình lấy bóng đèn ra, nói: “Giáo sư Lan từng nói qua bóng đèn trong phòng làm việc của anh ấy bị hỏng. Tôi nghĩ hiệu trưởng Chu và giáo sư Lan nửa đêm còn tăng ca, nếu như đèn điện không sáng sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc, nên mới nhanh cầm bóng đèn mới chạy lên thay cho hai người.

Tuần trước Lan Tri gọi điện, nhờ Hàn Kính lên lầu thay bóng đèn. Rốt cuộc bóng đèn mới thì không có thay, mà ngược lại Lan Tri liền bị Hàn Kính “thay”.

Sau khi Lan Tri đuổi Hàn Kính đi, hắn vẫn không có lại đi vào phòng làm việc của Lan Tri, cũng không có thay bóng mới cho đèn.

Hiệu trưởng Chu nghe vậy sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên: “Hổng thì không rồi, bất quá đúng là có chút tối. Vậy nếu cậu đã tới rồi thì thay luôn đi.”

Hàn Kính nhanh chóng đồng ý, lấy qua một chiếc ghế, đứng trên cao thay bóng đèn.

Trong khoảnh khắc vịn xuống bóng đèn cũ, hắn đột nhiên cảm thấy không đúng.

Một tuần trước, hắn thay bóng đèn giúp Lan Tri, tuy rằng vẫn chưa thay bóng đèn mới, nhưng hắn nhớ rõ đã sớm vịn bóng đèn cũ xuống rồi cơ mà.

Vậy cái bóng đèn hiện đang phát sáng được gắn trên máng đèn lại là chuyện gì xảy ra?

Hắn đột nhiên cảm thấy chuyện Lan Tri gọi điện nhờ mình thay bóng đèn vào tuần trước có một chút kỳ hoặc.

(Sub: bày nghệ thuật đấy)

Hắn còn đang nghĩ, thành linh cúi đầu, lại không ngờ thấy được một cảnh tượng làm hắn vô cùng tức giận.

Hiệu trưởng Chu không biết tự khi nào đã đứng cạnh Lan Tri – người đang viết chữ trên bảng trắng, vai hai người thân thiết để sát vào nhau.

“Dùng phương pháp này giảm một chút giới hạn trên của hàm số.” Hắn ôn nhu nói với Lan Tri, tay phải vô cùng tự nhiên nắm tay cầm bút của Lan Tri, cùng lúc đó tay trái hắn cũng cầm lấy một miếng lau bảng, chậm rãi từ phía sau vòng qua người Lan Tri, vươn tay tới trước ngực Lan Tri mới dừng lại.

“Tiểu Lan,” hắn hầu như từ phía sau ôm Lan Tri, khẽ sát tai Lan Tri hỏi, “Cậu nghĩ phương pháp này của tôi thế nào, được không?”

Hỏi xong hắn cười một tiếng, không nhanh không chậm lau sạch một chuỗi ký hiệu trên bảng trắng, trước người Lan Tri.

Hàn Kính vừa nhìn liền giận tới không kìm chế nổi, thoáng cái nhảy từ trên ghế xuống, vung bóng đèn vọt tới trước mặt hiệu trưởng Chu, lớn tiếng nói: “Ông...”

“Có bánh gạo sườn heo không?” Lan Tri đột nhiên hỏi một câu chen ngang trước khi hắn động thủ.

Hàn Kính vừa nghe được thanh âm mát lạnh như nước suối của Lan Tri ngay lập tức liền thất thần.

“Cái...gì?” Hắn đứng ở hai người trước mặt, hỏi.

Lan Tri thuận thể từ trong lòng hiệu trưởng Chu tránh thoát đi ra, dựa vào bảng trắng nhợt nhạt cười: “Tôi hỏi cậu, ăn khuya có bán bánh gạo sườn heo không?”

Ở dưới ánh đèn u ám, thân thể y tạo ra một bóng đổ nửa sáng nửa tối, chỉ cần vươn một tay liền phẳng phất như vẫn kéo dài tới trên người Hàn Kính, nhẹ nhàng trấn an tâm tình táo bạo của hắn.

Ăn khuya không phải đều là đồ cay nóng, xiên que nóng, cổ vịt cay hay sao! Ai lại đi ăn bánh gạo sườn heo bao giờ chứ!

Hơn nữa bánh gạo và sườn heo, đặt hai món không hề liên quan gì nhau này cùng một chỗ là một sự kết hợp kỳ lạ đến nhường nào chứ!?

Hàn Kính quả thực cạn lời.

Lan Tri bất động thanh sắc cầm lấy bóng đèn – hung khí muốn đánh người trong tay Hàn Kính, quay đầu lại hỏi hiệu trưởng Chu: “Đã lâu rồi tôi không được ăn bánh gạo sườn heo, anh có muốn cùng ăn không hiệu trưởng Chu?”

Biểu hiện trên mặt hiệu trưởng Chu có chút ngưng ngững, bất quá phong độ hắn vẫn rất tốt, một lần nữa chậm rãi ngồi lại trên ghế làm việc, ngoài cười nhưng trong không cười trả lời: “Tiểu lan, cậu bảo ăn cái gì liền ăn cái đó đi.”

Lan Tri quay đầu lại nhìn xem Hàn Kính, như trước cười rất nhẹ: “Hàn Kính, có thể làm phiền cậu gọi điện hỏi một chút, nơi nào bán ăn khuya có bán bánh gạo sườn heo không?”

Hàn Kính “Ừ” một tiếng, lắp bắp nói: “Tôi...bây giờ tôi sẽ đi xuống hỏi. Bất quá món này tôi còn chưa nghe nói qua, cũng không biết có hay không...”

“Hắn phải có. Đây là món đặc sản của thành phố A, rất nhiều nơi đều có bán.”

Hàn Kính lại “Ừ” một tiếng.

“Có dư thì cậu mua ba phần.”

“Sao lại mua ba phần?”

Lan Tri đang nhẹ nhàng đặt bóng đèn lên bàn, nghe vậy liền nhìn hắn, miệng hơi cười cười, thản nhiên nói: “Cậu cũng tự mình ném thử xem, ăn rất ngon.”

Hàn Kính lại “Ừ” một tiếng.

Thoáng chốc hắn có chút không làm rõ được tình trạng.

Khi này hắn muốn đánh hiệu trưởng Chu, Lan Tri lại ngăn cản hắn.

Ý Lan Tri là không muốn mình và hiệu trưởng Chu phát sinh xung đột sao?

Hàn Kính rất muốn lớn tiếng nói cho Lan Tri: Không có việc gì! Không cần lo lắng cho tôi!

Cùng lắm thì lại vào trại cải tạo lao động nửa năm thôi!

Vì làm cho anh không bị người ta sỡ sàng thì như vậy cũng đáng mà! Tôi cam tâm tình nguyện mà!

Hiệu trưởng Chu thấy hắn đứng tại chỗ, không nhịn được liền thúc giục: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi mua đi?”

Hàn Kính nhìn thoáng qua Lan Tri.

Lan Tri đi tới cửa, hai chân bắt chéo dựa người vào cửa, vươn ngón tay thon dài gõ gõ mặt cửa.

Hàn Kính biết đây là Lan Tri đang âm thầm ám chỉ cho hắn không nên xen vào chuyện của mình và hiệu trưởng Chu, giục mình mau lên đi.

Hắn do dự nhìn qua lại hai người vài lần, rốt cuộc vẫn phải xăm xịt cất một trăm đồng của Lan Tri vào túi, vô cùng buồn bực rời khỏi phòng làm việc của Lan Tri.

Người Hàn Kính rời khỏi đó, nhưng tâm trí của hắn vẫn còn ở lại phòng làm việc của Lan Tri.

Trong đầu hần đều là hình ảnh hiệu trưởng Chu hèn mọn kia nửa ôm lấy Lan Tri, rầu rĩ không vui trở lại dưới lầu một.

Hần vốn định gọi điện cho vài cửa hàng bán thức ăn khuya hỏi một chút xem có nơi nào bán món Lan Tri thích ăn – bánh gạo sườn heo, thế nhưng hần luôn cảm thấy ngực mình có một sự tức giận không tên, không chỗ phát tiết.

Cái gì cũng không làm được. Không lẽ giờ khắc này chỉ có thể mặc cho tên hiệu trưởng Chu kia ở trên đỉnh đầu hần mà sở sàng với Lan Tri sao?

Hần chậm rãi đi ra tòa nhà, đứng trên một bãi đất trống ở ngay trước tòa nhà, hít một hơi thật sâu.

Đã hơn nửa đêm, bên ngoài tòa nhà không một bóng người, chỉ có hai chiếc xe đang đậu trong bãi xe dành riêng cho giảng viên trường.

Một chiếc là xe nhỏ có rèm che, chiếc còn là chiếc SUV.

Hàn Kính liếc mắt vừa nhìn liền nhận ra chiếc SUV này! Đây là chiếc xe việt dã BMW sa hoa trong đoạn video quay cảnh mây mưa của Lan Tri và hiệu trưởng Chu.

Không cần nói nhiều, chiếc đó khẳng định là xe của hiệu trưởng Chu.

Bỗng nhiên Hàn Kính liền tìm thấy nơi để mình trút giận rồi.

Hần chọn một khối gạch không lớn không nhỏ từ trong bồn hoa, cầm trên tay rồi bước nhanh tới bên cạnh chiếc xe đó. Sau đó hần giơ lên tay cầm gạch, dùng hết toàn bộ sức bình sinh, hung hăng đập về phía cửa kính xe.

Kính xe lập tức vỡ ra, còi báo động trong xe cũng lập tức vang lên, âm thanh bén nhọn trong nháy mắt phá vỡ buổi đêm yên bình.

Không biết trên tầng hai mươi hai có nghe được tiếng còi báo động này không.

Hàn Kính sợ hiệu trưởng Chu tỉnh trùng lên não rồi thì cái gì cũng nghe không được, liền chạy nhanh về lại phòng bảo vệ, gọi điện lên báo: “Này, giáo sư Lan, hiệu trưởng Chu, hai người có ai lái xe SUV không? Trong bãi xe nhân viên trường ở ngoài tòa nhà có chiếc SUV bị người đập, hai người mau xuống đây nhìn xem.”

Nghe điện thoại vẫn là Lan Tri, y nghe vậy liền trầm mặc một chút, sau đó tựa hồ thấp giọng hướng hiệu trưởng Chu nói vài câu.

Hàn Kính chợt nghe được giọng hiệu trưởng Chu mơ hồ truyền qua ống nghe, làm như gào thét mắng câu gì đấy. Sau đó hần liền nghe được giọng Lan Tri vô cùng trấn tĩnh và lễ phép nói với mình: “Cảm ơn cậu đã báo. Chúng tôi lập tức đi xuống.”

Không biết vì sao, Hàn Kính luôn cảm thấy khi Lan Tri nói câu này, trong giọng nói tựa hồ có ý cười.

7. Chương 7

Edit: Emily

Beta: Sub

Cảnh sát rất nhanh cũng tới, hỏi thăm “người chứng kiến” – Hàn Kính một lúc lâu.

Bên ngoài đại học Z là khu phức hợp, nhân viên phức tạp, tri an đều luôn không tốt lắm, đã nhiều lần phát sinh qua những vụ trộm cắp, vì vậy đối với chuyện đập xe này cảnh sát cũng không cảm thấy ngạc nhiên, rất nhanh liền nhận định vụ án này là do có người muốn trộm tài sản bên trong xe BMW mà đập vỡ cửa kính xe, kết quả bị Hàn Kính đứng lúc phát hiện, do đó thoát khỏi hiện trường.

Cảnh sát thăm hỏi Hàn Kính xong, làm xong ghi chép, liền bắt đầu hỏi hiệu trưởng Chu về tình trạng cơ bản của xe.

Đều nói là đàn ông thì đều yêu xe. Hàn Kính đứng ở một bên, len lén nhìn bóng lưng hiệu trưởng Chu đau lòng mà vuốt ve chiếc SUV của mình, trong nội tâm âm thầm mừng vui.

Bất quá người đàn ông trung niên mập mạp đến tận cùng cũng không có cái gì để nhìn. Hàn Kính nhìn một lúc liền thấy nhàm chán. Vì vậy quay đầu, lại đi tìm thân ảnh của Lan Tri.

Lan Tri xa xa dựa vào dưới cột đèn ở cổng tòa nhà, mặt không biểu cảm nhìn mọi việc đang xảy ra xung quanh, cũng không biết đến cùng đang suy nghĩ điều gì.

Y đi xuống lầu rất là vội vàng, cũng không kịp một lần nữa khoác chiếc áo màu nhạt vào, chỉ mặc chiếc sơ mi màu đen, cổ áo bị gió đêm lay động, cả người liền nhìn có chút đơn bạc.

Mà khuôn mặt sạch sẽ của y tức thì bị ánh đèn đường mờ ảo ánh ra vài phần khí chất trong trẻo, lạnh lùng lại xa cách.

Hàn Kính thấy người anh em của mình đã bắt đầu cứng rồi, gắt gao dựng đứng trong đũng quần.

Hắn đang nhìn Lan Tri đến thử người ra, đột nhiên liền thấy có ánh đèn chợt lóe lên, một chiếc xe có rèm che dừng bên cạnh hắn.

Cửa kính nơi ghế điều khiển của xe có rèm che được hạ xuống, có một người phụ nữ trung niên mặt được bảo dưỡng rất tốt lộ mặt ra, nhìn nhìn về phía hiệu trưởng Chu.

Bà nhìn thấy cảnh sát vẫn đang nói cùng hiệu trưởng Chu, cũng không có xen miệng vào quấy rầy, lại quay đầu nhìn về Lan Tri – người đang đứng thẳng ở phía xa xa kia, gọi một tiếng: “Tiểu Lan!”

Ngay khi nhìn thấy xe lái tới Lan Tri liền đã đứng thẳng người rồi, nghe được người phụ nữ trung niên kia gọi mình, nhanh chóng đi tới bên cạnh xe, cúi nể hướng bà gật đầu, trả lời: “Chào bá mẫu.”

Người phụ nữ trung niên kia hỏi y: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Lan Tri đơn giản và rõ ràng nói tóm tắt kể lại một lần.

Hàn Kính đứng ở bên kia xe, rất nhanh liền nghe rõ.

Người phụ nữ trung niên này là vợ của hiệu trưởng Chu, vừa đi công tác thành phố bên cạnh về, ngay khi lái xe ngang qua khu vực lân cận liền nhận được cuộc gọi của hiệu trưởng Chu, nói rằng xe của mình xảy ra chút vấn đề, gọi bà tới đón mình.

Bà tựa hồ cùng Lan Tri rất quen thuộc, đối xử với Lan Tri hết sức thân thiết, dùng từ cũng rất thân mật.

Lan Tri cũng khó có được lộ ra vài phần biểu cảm thân thiết, thường thường cười nhẹ với người phụ nữ trung niên kia.

Hai người nói vài câu, hiệu trưởng Chu có chút buồn bực đi tới.

Người phụ nữ trung niên kia khuyên bảo: “Trước đi về nhà đã. Ngày mai gọi người đến kéo xe đi sửa.”

Hiệu trưởng Chu mặt ủ mày chau, cúi thấp đầu cũng không có tinh thần, nghe vậy liền gật đầu, ngồi vào bên trong xe vợ mình.

Người phụ nữ trung niên lại nhiệt tình hướng Lan Tri – người đang đứng bên cạnh xe nhiệt tình, nói: “Tiểu Lan à, cũng không còn sớm. Dù gì cũng tiện đường, cô chở con về luôn nhé?”

Lan Tri rất có lễ phép cười cười: “Không sao đâu, con có tự lái xe tới. Con tự lái về được rồi.”

Nói xong y không biết là vô tình hay cố ý liền liếc nhìn về phía Hàn Kính ở xa đối diện, lại nói: “Hơn nữa con còn muốn một mình trở vào tặng ca thêm một chút nữa.”

Người phụ nữ trung niên kia cũng không miễn cưỡng, như dặn con mình mà dặn dò Lan Tri một câu: “Tiểu Lan, con đừng lúc nào cũng làm tới tối muộn chứ, phải chú ý sức khỏe đó!” Sau đó bà đạp chân ga, chở theo hiệu trưởng Chu rời đi, chỉ để lại Lan Tri và Hàn Kính hai người lẻ loi đứng ở bãi đỗ xe.

Gió đêm hơi lớn, thổi tới tóc Lan Tri rối loạn.

Lan Tri đưa tay lên chỉnh lại tóc mình, sau đó vừa liếc nhìn Hàn Kính, vừa chậm rãi xoay người, đi hướng về phía tòa nhà

Hàn Kính cảm thấy người anh em của mình đã cứng rắn tới mức sắp trụ không nổi nữa. Hắn ma xui quỷ khiến mà ở phía sau Lan Tri kêu một câu: “Giáo sư Lan...”

Lan Tri rất tự nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn.

Hàn Kính thoáng cái mất tiếng rồi, lắp bắp nửa ngày mới tìm được một cái cớ, từ trong túi lấy ra một trăm đồng khi này Lan Tri đưa cho hắn, hỏi: “Giáo sư Lan, anh...còn muốn ăn khuya không?”

Lan Tri gật đầu, trả lời hắn một chữ: “Muốn.”

Đầu óc Hàn Kính xoay chuyển mau lẹ, vội vàng nói: “Giáo sư Lan, anh khoan đi vội. Hiện tại tôi liền gọi điện cho nơi giao hàng. Bọn họ có đôi khi có thêm một vài món ăn kèm hay sao đó, anh tới phòng bảo vệ đi, có thể nghe được có món ăn kèm nào anh thích, lựa lựa xem. Nếu không một mình tôi tự ý quyết định cũng không tốt lắm.”

Hắn nói một tràng dài, cũng chỉ là muốn nhìn Lan Tri thêm vài lần nữa, tự bản thân cũng thấy những lời này không có chút sức thuyết phục nào.

Không ngờ rằng Lan Tri chỉ là đơn giản trả lời hắn một chữ: “Được.”

Hàn Kính vui mừng muốn điên rồi, hỏi lại: “Thật...thật sao?”

Lan Tri gật đầu, trên mặt còn lạnh như băng.

Bất quá trong mắt Hàn Kính, đây đã xem như là mắt đầy xuân tình, khiến cho lòng mình như mở hội rồi.

Hắn một đường bận rộn chạy chậm trở lại phòng bảo vệ, mở cửa, nhường Lan Tri đi vào trước. Hắn để tờ rơi giao hàng ở phòng trong, Hàn Kính nhanh chóng chạy vào trong, cúi đầu tìm tờ rơi trên bàn đặt máy vi tính.

Tìm một hồi hắn thấy được tờ rơi mà hắn thấy hài lòng, vừa quay đầu lại để xoay người, thành linh đụng phải người Lan Tri.

Lan Tri không biết từ lúc nào cũng từ gian ngoài phòng bảo vệ tiến vào, lặng yên không một tiếng động đứng ở sau lưng hắn.

Hàn Kính lần này liền đụng trúng ngực Lan Tri, lảo đảo một chút.

Lan Tri liền nhân cơ hội ôm hông hắn, thấp giọng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Hàn Kính cảm giác tay Lan Tri cách một lớp y phục mỏng chạm vào hông mình, chạm tới máu huyết trong người hắn đều sôi trào.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, lẩm bẩm nói: “Tôi không sao. Tôi không sao cả.” Nói xong, hắn bản năng dựa vào người Lan Tri, dùng dương vật cứng rắn đã lâu của mình cọ cọ đùi Lan Tri, lại hấp giọng nói: “Giáo sư lan, tôi, tôi giống như...toàn thân đều muốn không tốt rồi.”

Lan Tri nghe vậy, tựa tiểu phi tiểu, “Ừ” một tiếng, tiện tay liền đóng lại cửa ở phía sau.

Hàn Kính thấy Lan Tri không chỉ không có ý cự tuyệt, mà còn chủ động đóng cửa lại, hiển nhiên là muốn ở trong không gian nhỏ hẹp này cùng mình sung sướng một phen.

Hắn lập tức liền gan lớn, nhanh gọn cởi ra áo sơ mi của Lan Tri, đẩy y ngã xuống giường mình

Hai đầu vú trên bờ ngực trần truồng của Lan Tri phát ra màu hồng mềm mại tựa như quả anh đào bên dưới ánh đèn huỳnh quang. Hàn Kính nhìn đến nước bọt chảy ròng, hai chân tách ra, quỳ gối ở hai bên Lan Tri, cúi đầu hướng hai trái anh đào đó mà cắn liếm.

Hắn một bên cắn liếm, một bên hai tay cũng không nhàn rỗi, đang cởi y phục của mình, quần, vớ, giày đều cởi, tiện tay ném đầy đất.

Hồ hấp Lan Tri dưới sự cắn liếm của hắc dần trở nên nặng nề. Y vươn hai tay vờn quanh trên hông Hàn Kính, dùng dương vật cũng đã đứng thẳng của mình cách vài quần tây thường thường mà ma sát với lỗ nhĩ của Hàn Kính.

Hàn Kính nào có thể chống lại sự khiêu khích như thế của người trong lòng? Cắn liếm đầu vú một hồi hẳn liền rục rịch muốn đâm đi vào. Hắc vội vã cởi ra quần Lan Tri, tách ra đôi chân thon dài của y, đưa dương vật to dài của mình tới miệng nơi tư ẩn của Lan Tri, rồi bắt đầu cọ cọ vài cái.

Lan Tri theo nhịp cọ của hắc mà giãy giụa vài cái vòng eo, thấp giọng rên rỉ, một tay liền nắm lấy tóc của mình, dùng sức kéo kéo.

Y đang tình dục hưng phấn, đột nhiên cảm giác Hàn Kính bắt động.

Lan Tri rất là bất mãn, ngửa đầu lên nhìn Hàn Kính.

Hàn Kính đang cẩn thận dục dục giờ cao hai chân Lan Tri, quỳ gối nơi dưới thân Lan Tri. Trên mặt hắc treo đầy nụ cười nịnh nọt, hỏi: “Giáo sư Lan, anh thích tư thế nào?”

Lan Tri sửng sốt, không hiểu rõ nhìn Hàn Kính.

Hàn Kính vội vàng giải thích: “Tôi vì anh học rất nhiều tư thế mới rồi đó. Anh thích cái nào, tôi liền làm cái đó.”

Lần trước hắc cho rằng Lan Tri đối với kỹ thuật của mình không hài lòng, sợ dĩ sau đó liền tranh thủ nhiều thời gian và công sức yên lặng học hỏi tri thức trong GV. Hiện tại thật vất vả Lan Tri lại cho hắc một cơ hội biểu hiện, Hàn Kính đương nhiên hy vọng có thể nỗ lực phô diễn cho người trong lòng hình ảnh một giường bạn chất lượng tốt, khí lực tốt.

Bởi vì đang hưng phấn, khuôn mặt trắng nõn của Lan Tri có chút đỏ ửng.

Hàn Kính thấy Lan Tri không trả lời, cho là y xấu hổ không chịu nói, liền buông ra hai đùi Lan Tri, nhảy từ trên giường xuống, xoay người đi mở máy vi tính.

Lan Tri bị làm đến đang ở trên đỉnh hưng phấn, thấy thế liền không hiểu ra sao, chậm rãi chống khuỷu tay nửa ngồi dậy, trầm mặt sắc giọng nói: “Cậu có làm hay làm không đây?”

Hàn Kính đã mở máy vi tính lên, mở một bộ GV.

“Đương nhiên là làm.” Hắc quay đầu lại trả lời Lan Tri, “Bất quá giáo sư Lan, trước tiên anh tới chọn đã, nhìn xem anh thích tư thế nào?” Về mặt hắc thập phần tự hào, lại nói: “Tư thế của bộ này còn khá là nhiều đó! Tất cả tôi đều biết! Tùy anh chọn loại nào, tôi đều có thể làm cho anh thỏa mãn!”

Hắc dong dài nửa ngày trời cũng không nghe được Lan Tri đáp lại, liền quay đầu nhìn về phía Lan Tri, hỏi: “Giáo sư lan, sao anh lại không chọn đi?”

Lan Tri ôm đầu gối ngồi trên giường, dưới ánh đèn biểu cảm lười nhác lại lãnh đạm.

Y tiện tay chỉnh GV tới phía sau một chút, chỉ vào màn hình tạm dừng, trả lời có lệ: “Cái này đi.”

Hàn Kính liếc một cái, đây là tư thế tiến vào từ phía sau.

Hắc vội vàng một lần nữa bò lên giường, từ phía sau nắm hông Lan Tri, cẩn thận đặt mặt Lan Tri hướng xuống dưới, nhẹ nhàng quỳ trên giường.

Lan Tri rất phối hợp hắc, còn tự tay lấy gối đầu lót phía dưới mặt mình.

Mông y nhếch lên trên, hai chân tách ra, tiểu huyết béo mập trực tiếp hướng về Hàn Kính. Hàn Kính nhìn mà nước bọt chảy ròng, cũng không nhịn được nữa, quỳ gối phía sau Lan Tri, hai tay tách ra mông y, vươn đầu lưỡi ẩm ướt, liếm một chút ngay tại tiểu huyết của đối phương.

Hàn Kính vô cùng ngạc nhiên nghĩ rằng mình ở trước mặt Lan Tri khả dĩ trở nên không hề có điểm mấu chốt: Lần trước Lan Tri chỉ là kêu hắc liếm y, mình dĩ nhiên liền rất nhanh chấp nhận chuyện này, lần này còn không cần đợi tới mệnh lệnh của Lan Tri, liền chủ động liếm.

Lan Tri ngay khi vừa bị hắc liếm lần thứ nhất liền nhẹ nhàng rên một tiếng.

Vẫn là tiếng rên ản ản mà thích ý.

Hàn Kính chiếm được đối phương khẳng định, đương nhiên là càng thêm ra sức, đầu lưỡi qua lại quấy liếm làm, ước gì đem toàn bộ đầu mình đều nhét vào giữa hai cánh mông Lan Tri.

Dưới sự tiến công của đầu lưỡi, hấn làm cho Lan Tri càng rên lớn tiếng không ít. Y lại tựa hồ không muốn thanh âm của mình trở nên quá lớn, liền ép đầu mình vào thật sâu bên trong gối đầu.

Âm thanh rên rỉ xuyên qua gối đầu trầm trầm truyền ra, càng nhuốm thêm vài phần màu sắc dâm dăng.

Hàn Kính nghe y rên tới càng ngày càng không khống chế nổi, tới tiểu huyết đều đã không nhịn được mà khép chặt, nỗ lực kềm lấy đầu lưỡi linh hoạt của mình. Hấn biết không khác lắm rồi, liền từ giữa hai chân Lan Tri đứng dậy, hai tay đè lại hông Lan Tri, nửa khụy người về phía trước, dùng dương vật lớn của mình chĩa vào tiểu huyết ướt át, trơn mềm.

Ngay tại khi Lan Tri bị hấn chĩa vào, đột nhiên cả người nảy lên, vươn tay đưa xuống dưới người, cầm dương vật Hàn Kính, nói: “Trước khoan đi vào.”

Hàn Kính bị Lan Tri nắm chặt như thế liền càng không chống cự nổi, lại nghe được lời Lan Tri, trong lòng lập tức sung sướng nghĩ: Thật là, nguyên lai giáo sư Lan quan tâm mình như thế, còn muốn lấy tay giúp mình thủ dâm, làm đầy đủ màn dạo đầu.

Còn chưa kịp vui vẻ đâu, hấn liền nghe được âm thanh lạnh như băng, không chút tình cảm nào của Lan Tri: “Không đeo bao không được đi vào.”

Nhất thời Hàn Kính như bị người tạt một chậu nước lạnh từ đầu xuống. Hấn lại không thích nữ nhân. Cũng liền mỗi ngày xem GV, bản thân thủ dâm vài cái, khi nào xong chỉ cần lấy khăn giấy lau lau là được, làm gì cần bao cao su chứ?

Hàn Kính nửa ghé vào trên lưng Lan Tri, sừng sốt hơn nửa ngày mới lúng túng nói: “Tôi...Tôi chỗ này không có bao...”

Lan Tri còn không có nghe hết câu liền nửa quỳ thẳng thắt lưng, đẩy ra Hàn Kính trên người mình, xoay người đi xuống giường.

Hàn Kính sợ hãi, vội vàng đi theo nhảy xuống giường, thuận thế ôm lấy đùi Lan Tri, khẩn cầu: “Giáo sư Lan, anh...anh đừng đi mà. Tôi... ngay bây giờ tôi sẽ ra bên ngoài mua bao có được không?”

Lan Tri không để ý tới hấn, khom lưng tìm được rồi quần tây của mình trên mặt đất.

Hàn Kính mắt thấy thịt tới miệng liền nhanh biến mất, trong lòng vô cùng bối rối, ôm đùi Lan Tri thiếu chút nữa liền quỳ xuống rồi.

“Giáo sư Lan, anh...anh...” Hấn cà cà hạ thể Lan Tri, nói năng lộn xộn, vội vàng la lên: “Anh xem, anh không phải cũng đã có phản ứng sao? Nhịn rất khó chịu đó...khó chịu lắm...”

(Sub: Cái đồ cuồng dâm mất tiết tháo)

Lan Tri từ trong túi quần tây lấy ra một cái hộp, thuận tay ném lên người Hàn Kính.

Hàn Kính chụp được vừa nhìn, lập tức nín khóc mỉm cười rạng rỡ.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mà! Lan Tri cho hấn là một hộp bao cao su còn nguyên!

Hơn nữa đây không phải là loại bao cao su thông thường, mà là loại bao có vân tay nổi.

Hàn Kính nuốt nước bọt, cười nói: “Vẫn là giáo sư Lan suy nghĩ chu đáo.”

Lan Tri cái gì cũng không trả lời hấn, chỉ là một lần nữa ngửa mặt lên nằm xuống trên giường.

Hàn Kính vội vàng xé ra một cái bao, đeo lên dương vật của mình, cũng đi theo một lần nữa bò lại lên giường.

Lan Tri ngẩng đầu nhìn dương vật to dài của Hàn Kính, hô hấp càng thêm gấp gáp. Y cắn cắn môi dưới, chậm rãi giơ lên chân mình, lại nhẹ nhàng cọ cọ qua lại hạ thể của Hàn Kính, tựa hồ đang hồi thúc đối phương mau mau tiến vào.

Hàn Kính cũng nhịn không được rồi, vội vàng nhân cơ hội nắm đôi chân nõn nà của Lan Tri, đặt chúng lên trên vai mình, đỉnh lên thắt lưng liền đâm vào.

Miệng Lan Tri khê mở, hàm hồ rên rỉ một tiếng, vẻ mặt ửng hồng, hết sức hưng phấn.

Hàn Kính đang muốn tiếp tục tiến công, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền bất động.

Lan Tri không nhịn được, hai chân đặt trên vai Hàn Kính giật giật, hung hăng đem đầu ngón chân của mình vỗ vỗ hai gò má Hàn Kính.

Hàn Kính nhìn hấn, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Giáo sư Lan, tôi nghĩ tư thế của chúng ta có gì đó sai rồi!”

Lan Tri không rõ cho nên rướn thắt lưng nhìn nhìn nơi liên hợp của hai người, nhú mày hỏi: “Là bao rách sao?”

“Không phải.” Hàn Kính lắc đầu, nghiêm túc bổ sung, “Giáo sư Lan, khi này anh rõ ràng nói muốn từ phía sau đâm vào mà!”

Thần tình của hấn khi nói lời này phi thường chăm chú, tựa như là đang chuyên chú nghiên cứu phương pháp giải một đề toán học vậy.

Lan Tri sững sờ trong chốc lát, lập tức hai chân dùng lực, chậm rãi bám chặt cổ Hàn Kính, kéo hấn đến trước người mình, mặt đối mặt kề sát vào.

“Tôi đổi ý rồi.” Y xuyên qua tròng kính nhìn vào ánh mắt Hàn Kính, từng chữ từng chữ nói.

Ở dưới sự hun đúc của tình dục, âm thanh của y khàn khàn đến mê người. Hơi thở của y từng nhịp từng nhịp phun vào trên mặt Hàn Kính, giống như hương thơm ngào ngạt của hoa vào lúc nở rộ rõ nhất.

Hàn Kính say mê: “Tôi thích anh đổi ý.” Hấn lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm một cái trên chóp mũi Lan Tri.

Sau đó hấn lại một lần nữa nắm chặt chân Lan Tri, bắt đầu đưa đẩy ở bên trong thân thể Lan Tri.

Mới đầu hấn còn đưa đẩy một cách cẩn thận, trong đầu đều là những hình ảnh bên trong GV, nghĩ làm sao để Lan Tri thoải mái hơn nữa.

Thế nhưng đâm chọc một hồi tất cả liền từ từ thay đổi rồi. Tiểu huyết Lan Tri rất chặt, hơn nữa một hồi thả lỏng, một hồi lại co rút lại, kẹp đến Hàn Kính thoải mái vô cùng.

Cũng không biết là do tác dụng của bao cao su vân tay nổi hay là do tác dụng khí lực tốt của Hàn Kính.

Vô luận là tác dụng nào, ở dưới thân hấn Lan Tri đều rất hưng phấn. Đầu tiên là y cố sức nắm kéo tóc mình, đứt quãng rên rỉ. Theo tiết tấu đưa đẩy nhanh hơn của Hàn Kính, y bắt đầu vươn tay bấu vào đùi Hàn Kính, không chút sức lực nào mà cầu, véo da thịt trên đùi Hàn Kính.

Hàn Kính vừa đau vừa thoải mái, đến cuối cùng hấn thấy trời đất đều đang xoay tròn, ngay cả tuýp đèn huỳnh quang trên đầu hấn cũng bắt đầu xoay như chong chóng.

Hàn Kính khó kìm lòng nổi, sau lại cũng không để ý những tri thức “mèo ba chân” vừa học được này nữa. Hai tay hấn trượt xuống ôm lấy hông Lan Tri, đem cả người đối phương gần như ôm lên, liều lĩnh đưa đẩy lung tung.

Lan Tri chỉ còn vai và đầu đặt ở trên giường, cái mông và thân thể đều treo ở giữa không trung. Dưới tư thế này Hàn Kính tiến nhập vào càng sâu, rất nhanh Lan Tri liền chịu không nổi, bắt đầu cao giọng kêu.

Hàn Kính nghĩ đây là một tín hiệu tốt, là một sự khẳng định đối với năng lực của mình, hấn càng thêm ra sức, đâm từng hồi từng hồi nặng nề vào sâu bên trong tràng đạo của Lan Tri.

Lan Tri lại tựa hồ không thích kêu, y cao giọng kêu hai câu, liền ý thức được mình sơ suất, một tay che môi mình, ngăn cản bản thân thốt ra tiếng kêu.

Thế nhưng thanh âm dâm dăng dường như theo tiết tấu dâm chọc của Hàn Kính thường thường từ trong khe hở lộ ra ngoài, quanh quẩn trong căn phòng bảo vệ chật hẹp, phảng phất tựa như bóng đèn nê-on lung linh sắc màu.

Hàn Kính thấy thế liền rảnh ra một tay, mạnh mẽ kéo văng bàn tay đang che trên môi của Lan Tri ra, ôn nhu nói: “Anh đừng nhin. Tôi...tôi thích nghe anh kêu mà.”

Đôi mắt Lan Tri ướn át, tràn đầy mùi vị tình dục. Y cắn môi, im lặng nhìn Hàn Kính một hồi lâu, rồi chậm rãi rút tay mình ra khỏi tay Hàn Kính.

Hàn Kính cho là y muốn một lần nữa che lại miệng mình, nhưng không ngờ Lan Tri chỉ là đưa tay chậm rãi dời xuống, sờ lên dương vật của mình.

Hàn Kính vội vàng sờ lên dương vật của đối phương, xum xoe nói: “Tôi giúp anh.”

Vừa nói hắn vừa bắt lấy tay Lan Tri, theo tiết tấu đưa đẩy của mình, tuốt động lên xuống.

Lan Tri dưới hai loại kích thích này rất nhanh liền rơi vào trạng thái nửa hôn mê nửa cao trào, hai chân bắt chéo trên cổ Hàn Kính không tự chủ được mà banh mở, cả người đều uốn éo qua trái rồi lại qua phải.

Nhưng y vẫn luôn không lại kêu rên nữa.

Hàn Kính có chút thất vọng, bất quá phản ứng của thân thể Lan Tri làm cho hắn vô cùng thỏa mãn.

Thời gian hai người làm rất dài. Đến sau cùng, Hàn Kính hung hăng độn vài nhịp ở trong cơ thể Lan Tri, cả người run rẩy bắn ra.

8. Chương 8

Edit: Emilly

Beta: Sub

Cú va chạm này độn vào đúng điểm G của Lan Tri, trên giường Lan Tri toàn thân nảy lên, bắn vào lòng bàn tay Hàn Kính.

Lúc bắn ra, y vẫn như cũ không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Trên thực tế, y nghiêng đầu sang một bên, cắn chặt cái gối đầu trên giường, đem toàn bộ âm thanh dâm dăng mà mình có thể phát ra đều giấu vào trong gối.

Khoảng thời gian dài lâu này, Lan Tri đại khái bị làm đến quá mệt mỏi, hoặc có lẽ là do Hàn Kính có đeo bao, nói chung y cũng không đẩy Hàn Kính ra như lần trước.

Hàn Kính ôm Lan Tri nằm lỳ trên giường, như là ôm một món đồ chơi quý báu. Hắn kê gối tai vào sát ngực Lan Tri, cảm nhận từng nhịp thở của đối phương, im lặng nghe Lan Tri thở mạnh.

Đêm đẹp chỉ tiếc quá ngắn, hắn ước gì có thể như vậy ôm Lan Tri cả đời.

“Giáo sư Lan”, hắn đột nhiên hỏi: “Lần trước anh đẩy tôi ra, không cho tôi bắn ở bên trong, là bởi vì tôi không có đeo bao sao?”

Lan Tri không nói chuyện.

“Thật ra thì tôi chỉ làm với người khác đúng một lần.” Hàn Kính suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Tôi không phải là người thích đi khắp nơi làm tình. Tôi là thật tâm thích anh mới cùng anh làm tình.”

Lan Tri vẫn không nói lời nào.

Cả gian phòng đều yên tĩnh.

Hàn Kính tự giấu chính mình, nghĩ nhiều rồi.

Dù cho Lan Tri biết mình không phải là người quan hệ bừa bãi, dù cho Lan Tri biết tâm ý của mình, vậy thì sao chứ? Mình hiện tại cái dạng này, nhất định không xứng với Lan Tri.

Muốn thường xuyên làm Lan Tri, trước hết mình cũng phải có tấm bằng đại học chính quy đã, sau đó tìm một công việc đảng hoàng chứ!

Trên đời này làm sao có chuyện bảo vệ tòa nhà chỉ tốt nghiệp trung học và giáo sư đại học ở chung với nhau chứ? Dù cho Lan Tri đồng ý, bản thân Hàn Kính cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý!

Hàn Kính là một người đàn ông rất có chí khí. Hắn yêu một người, hắn sẽ hy vọng mình có thể chăm sóc đối phương, làm chỗ dựa cả về mặt kinh tế và tinh thần cho đối phương – mặc dù đối phương có thể cũng không cần hắn làm chỗ dựa.

Bây giờ là trời thu, không biết hiện tại lại đi đăng ký lớp bổ túc có kịp hay không?

Nhưng vấn đề càng vướng tay vướng chân là nếu như hắn đi đăng ký lớp bổ túc, học phí từ đâu mà có? Cho dù tương lai có thể học đại học, học phí đại học lại từ đâu mà có?

Hàn Kính rất ưu sầu, hơn nữa khi này cũng đã sử dụng hết toàn bộ động tác mạnh rồi, hắn rất nhanh liền mệt mỏi, mơ mơ màng màng kẻ sát người Lan Tri đi vào mộng đẹp.

Một giấc ngủ này vừa ngọt vừa sâu. Đợi tới khi Hàn Kính tỉnh lại thì trời đã sáng.

Lan Tri cùng với quần áo và đồ dùng hàng ngày của y đều đã không thấy. Còn quần áo của Hàn Kính bị ném đầy đất, cả phòng vô cùng mất trật tự.

Hàn Kính nhìn bóng đèn điện sáng choang trên trần nhà một lúc lâu, thoáng có chút không dám chắc chắn, tối hôm qua có phải hay không chỉ là một giấc mộng xuân của hắn mà thôi.

Hắn chậm rãi ngồi dậy. Sau đó hắn liền thấy bên trên dương vật cứng rắn vào mỗi sớm của mình còn đeo một cái bao cao su vãn tay nổi.

Hàn Kính sững sờ một chút, lập tức cười ha ha.

Tối hôm qua không phải là mơ! Thật sự không phải là mơ!

Hắn lại cùng Lan Tri làm một lần! Lan Tri không hề không để ý tới hắn! Lan Tri vẫn còn nguyện ý cùng hắn làm!

Thật sự là quá tốt!

Hàn Kính chĩa vào bao cao su ở trên giường nhảy dựng lên, nhảy qua lại hai vòng, lớn giọng hét hai tiếng, mới lưu luyến tháo xuống bao, một lần nữa mặc quần áo tử tế, vừa khẽ nhắm một điệu nhạc vừa đi ra gian ngoài của phòng bảo vệ.

Sau đó hắn liền ngáy dại.

Lan Tri căn bản không hề đi! Trái lại, y quần áo nón mũ chỉnh tề, trên sống mũi đeo một đôi kính gọng vàng, đang ngồi trên ghế ở phòng bảo vệ, ngẩng đầu im lặng nhìn Hàn Kính.

Mặt trời đã lên cao, ánh dương quang chiếu vào xuyên qua ô cửa sổ thủy tinh, chiếu vào nửa khuôn mặt của y, bao lấy đường viền tuấn mỹ của khuôn mặt.

Hàn Kính nhất thời có chút xấu hổ.

Không cần phải nói, chính mình khi này ở trong phòng hưng phấn mà hét to, khẳng định đều bị Lan Tri nghe được rồi.

Hàn Kính xấu hổ đến không dám ngẩng đầu lên nhìn Lan Tri.

(Sub: *Ôm đầu tự thôi miên* anh ấy sẽ hết ngổ ngang thôi, nhanh thôi)

Bất quá, biểu cảm Lan Tri rất nhạt, tựa hồ căn bản không để trong lòng, y chỉ hỏi Hàn Kính: “Cậu dậy rồi?”

Mặt Hàn Kính đều đỏ, gãi gãi đầu “Ừ” một tiếng. Hấn vừa định mở miệng giải thích, chợt lại nghe Lan Tri hỏi: “Cậu đói không?”

“A?” Hàn Kính thoáng cái không phản ứng kịp.

Lan Tri chậm rãi xoay người lại, từ trên bàn cầm lấy một tờ rơi quảng cáo giao hàng, phất phất về hướng Hàn Kính: “Chúng ta đi quán này ăn sáng.”

Lúc này, lời nói, biểu tình của y không hề gọn sóng, một chút cũng không như tối qua ở trên giường đầy phóng đảng, không kiềm chế.

Hàn Kính sững sốt hơn nửa ngày mới phản ứng được: “Giáo sư Lan...Anh nói chúng ta đi ăn sáng?” Hấn lấp bắp hỏi lại.

Lan Tri gật đầu, đứng dậy đi hướng về phía cửa phòng bảo vệ.

“Chúng ta...cùng nhau...cùng nhau...đi ăn sáng?” Hàn Kính vẫn không dám chắc chắn.

Lan Tri quay đầu lại nhìn hấn một cái: “Cậu không muốn ăn cùng tôi thì cứ nói, không cần miễn cưỡng.” Y rất lạnh đạm nói.

“Không, không, không!” Hàn Kính rất sợ Lan Tri cự tuyệt hấn, vừa vẫy tay vừa đuổi theo Lan Tri, “Tôi muốn cùng anh ăn bữa sáng!”

Khóe miệng Lan Tri không dễ phát hiện khẽ nhếch lên, tiện tay đưa tờ rơi giao hàng cho Hàn Kính.

“Cậu dẫn đường.” Y dựa vào trên khung cửa, mặt không biểu cảm gì ra mệnh lệnh cho Hàn Kính.

Quán mì Cát Tường, cách cửa sau đại học Z không xa. Nơi này là khu phức hợp ở ngoại ô, vì vậy bình thường quán mì chủ yếu là dành cho các sinh viên của đại học Z.

Hôm nay là sáng thứ bảy, các sinh viên đại học tối thứ sáu đều chơi rất vui vẻ, sáng thứ bảy không có ai dậy sớm như vậy, quán mì vắng vẻ, không một bóng người.

Quán mì tương đối đơn sơ, muốn gọi món phải tới cửa sổ để gọi, sau khi làm xong liền có người ở bên trong gọi tên, người gọi món lại tự mình đi tới trước cửa sổ để lấy.

Hàn Kính xum xoe hỏi Lan Tri: “Anh muốn ăn cái gì?”

“Bánh gạo sườn non.” Lan Tri trả lời.

Hàn Kính vò đầu: “Chỗ này không phải là quán mì sao? Không phải là nên ăn mì sao?”

“Tôi có gọi điện hỏi qua rồi.” Lan Tri tự nhiên xoay người, chọn một cái bàn hai người ngồi xuống, “Quán này có bán bánh gạo sườn non.”

Hàn Kính bị sự cố chấp muốn ăn bánh gạo sườn non của Lan Tri làm cho lòng hiếu kỳ nổi lên, vì vậy liền gọi hai phần bánh gạo sườn non, bưng lên ném thử.

Nói tới bánh gạo sườn non, nó là một khoanh sườn non to được ướp trong nước tương, đặt vào chảo dầu nóng chiên lên, sau đó đặt lên lớp bột được rưới nước tương đã qua chế biến.

Hương thơm lan tỏa.

Hàn Kính vừa định ném thử, bất giác mắt thoáng nhìn qua Lan Tri cũng đang cầm đũa chuẩn bị ăn, hấn đột nhiên vươn tay, nắm cổ tay Lan Tri: “Anh chờ một chút.”

Lan Tri không hiểu chuyện gì, ngẩng đầu nhìn hấn.

Hàn Kính lấy xuống đôi đũa trong tay Lan Tri, một lần nữa lấy một đôi mới, tháo lớp bọc ngoài đưa cho Lan Tri: “Bên trên đôi đũa khi này có chút không sạch sẽ.”

Ánh mắt Lan Tri kỳ dị mà nhìn hấn một cái, cũng không nói lời nào, chỉ cúi đầu xuống nắm đôi đũa Hàn Kính vừa đổi cho tiếp tục ăn.

Hàn Kính cũng ăn.

Đại khái là do tối hôm qua dùng sức làm quá độ rồi, hăn nghĩ món đặc sản của thành phố A này thật đúng là ăn rất ngon. Sườn non mềm rục, nước tương thơm và tinh khiết, thêm vào đó có bánh làm từ gạo nếp có vị nhàn nhạt, trong veo, đích thật là làm cho người ta vô cùng thèm thuồng.

Hàn Kính rất nhanh đã ăn xong.

“Ăn ngon không?” Lan Tri đột nhiên hỏi hăn.

Hàn Kính gật đầu: “Ăn ngon!”

“Muốn ăn nữa không?” Lan Tri tiếp tục hỏi.

Hàn Kính nhất thời ngưng ngừng. Hăn một mét tám mươi lăm, người cao to, một khoanh sườn non thêm vài miếng bánh gạo đích xác còn không đủ để lấp đầy bụng. Bất quá ở trước mặt Lan Tri hăn cũng không dám làm càn, sợ tướng ăn của mình quá khó coi, làm cho đối phương chê cười mình.

“Không...không có việc gì.” Hăn gãi gãi đầu, một tay không tự chủ mà xoay chiếc đĩa.

Lan Tri thấy thế liền để đĩa xuống, một lần nữa đứng lên đi gọi món, tới trước cửa sổ, đưa tiền vào trong: “Thêm một phần bánh gạo sườn non.”

Hàn Kính càng ngưng ngừng, đứng lên tay chân luống cuống mà nhìn Lan Tri.

Lan Tri một lần nữa đi trở lại bàn, “Đợi một lát làm xong liền tự mình đi lấy.” Vừa nói, y vừa ngồi xuống.

Hàn Kính suy nghĩ hồi lâu, lúng túng nói câu: “Tôi...Tôi tự mua cũng được...”

“Phần tôi ăn là do cậu mua.” Lan Tri thay hăn giải vây, “Cậu coi như là mua cho mình hai phần vậy.”

Hàn Kính lắc đầu: “Không, tôi muốn mời giáo sư Lan anh ăn bữa bánh gạo sườn non này.”

Hăn vươn tay đưa vào trong túi tiền, vừa lấy vừa giải thích: “Tôi có tay có chân, có thể tự mình kiếm tiền. Mặc dù tôi không mời nổi quán ăn sang trọng, nhưng tiền mời anh ăn bánh gạo sườn non thì tôi vẫn có.”

Tiếc là hăn lấy cả nửa ngày, chỉ lấy ra được tờ một trăm đồng mà tối hôm qua Lan Tri đưa cho hăn trước mặt hiệu trưởng Chu.

Hăn đi ra quá hưng phấn, đã quên mang theo tiền.

Hàn Kính cầm tờ tiền một trăm đồng càng xấu hổ.

Lúc đó Lan Tri nói: Nhờ hăn mua ba phần bánh gạo sườn non. Một phần cho mình, một phần cho hiệu trưởng Chu, còn lại một phần cho Hàn Kính.

Cẩn thận ngẫm lại, một đêm này xảy ra rất nhiều chuyện.

“Giáo sư Lan...”

“Tiền này cậu cầm đi.” Lan Tri cũng không ngưng đầu lên, tiếp tục nhai kĩ nuốt chậm bánh gạo sườn non.

“Như vậy sao được! Tôi...”

“Coi như là cảm ơn cậu.” Lan Tri cắt lời hăn, đôi đĩa khuấy khuấy phần nước tương trong chén, lại tiếp thêm một câu: “Cảm ơn cậu tối hôm qua đạp xe giải vây cho tôi.”

Y vẫn không ngừng đầu lên, dung mạo mơ hồ phản chiếu lại bên trên phần nước tương, nhìn không rõ biểu cảm.

Hàn Kính thoáng cái ngẩn cả người.

Hóa ra, Lan Tri tất cả đều biết!

Lan Tri biết ý đồ hèn mọn của hiệu trưởng Chu. Lan Tri cũng biết là do mình đạp xe. Mà quan trọng nhất là, Lan Tri biết tâm ý của mình.

Hàn Kính cầm tờ một trăm đồng trong tay, kinh ngạc nói không nên lời.

Cho đến khi trong cửa sổ có người gọi: “Bánh gạo sườn non có rồi!” Hàn Kính mới phục hồi tinh thần lại. “Tôi làm như vậy là vì anh, không phải vì tiền.” Hắn nhét lại tờ tiền màu đỏ vào trong tay Lan Tri, xoay người đi lấy bánh gạo sườn non vừa ra lò.

Cùng Lan Tri ăn xong bữa sáng, Lan Tri đi về nhà. Hàn Kính một mình trở lại phòng bảo vệ, ngây ngốc ngồi một chỗ thật lâu.

Thật sự hắn là nên thi đại học thôi.

Hắn mở máy tính ra, lên mạng tìm tòi, nhìn xem nơi nào có lớp bỏ túi giá rẻ.

Tìm tìm kiếm kiếm hắn đột nhiên nghĩ đến món bánh gạo sườn non vừa ăn khi nãy.

Hắn biết Lan Tri thực thích ăn.

Nếu như mỗi ngày sau này đều có thể làm cho Lan Tri ăn thì tốt rồi.

Vì vậy hắn cũng không tìm lớp bỏ túi nữa, trái lại bắt đầu tìm thực đơn.

Hắn rất nhanh tìm được một đoạn video, hướng dẫn cách thức làm món bánh gạo sườn non.

Hàn Kính cúi sát bàn, nhìn say sưa, tới mức Quách Kiệt tiến vào cũng không biết.

“Gạch, chú nhảm chán quá rồi.” Quách Kiệt thấy hắn xem chương trình món ngon, thật sự ngạc nhiên, “Làm sao lại như một thằng đàn bà rồi? Muốn ăn cái gì anh mua cho chú!”

Hàn Kính quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái, liền đóng video lại.

Không có việc thì sẽ không gõ cửa. Lần trước Quách Kiệt tới là muốn hắn và Hàn Kính hợp mưu, chuẩn bị cho vài tên dưới tay vào trong tòa nhà ăn cắp vật phẩm của sinh viên.

Nhưng hiện tại Hàn Kính thích Lan Tri, chỉ hy vọng mình không lại rơi vào đường xấu, có thể sống cuộc sống bình thường, có thể một ngày nào đó xứng với Lan Tri.

Nhưng về mặt khác, Hàn Kính không muốn đắc tội với Quách Kiệt. Dù sao đi nữa, ở trong trại cải tạo lao động Quách Kiệt cũng đã giúp hắn rất nhiều. Lúc đó Hàn Kính vừa vào, thiếu chút nữa liền bị đánh chết, là Quách Kiệt thay hắn ra mặt giải quyết sự tình.

Vì vậy từ chối Quách Kiệt cũng thật là một chuyện khó khăn.

“Chuyện lần trước anh và tôi thương lượng, tôi nghĩ không tốt lắm.” Hắn suy nghĩ hồi lâu vẫn là quyết định nói với Quách Kiệt.

Quách Kiệt khoát tay chặn lại: “Chuyện này anh cũng thấy không tốt. Nếu không chú cứ coi như anh chưa hề đề cập tới.”

Hàn Kính có chút kinh ngạc nhìn Quách Kiệt.

Quách Kiệt cười hắc hắc hai tiếng, thấp giọng nói: “Dạo gần đây anh mày tìm được cách kiếm tiền mới...nếu làm được có thể kiếm được một số tiền lớn đó!”

“Là cái gì?” Hàn Kính cũng thiếu tiền, ngược lại có chút tò mò.

“Bây giờ còn chưa thể nói.” Quách Kiệt thần bí trả lời, lập tức vỗ vỗ vai Hàn Kính, “Bất quá phương diện này còn có công lao ‘Tuệ nhãn thức anh hùng’ của chú mày nữa!”

Hàn Kính không hiểu ra làm sao: “Công lao của tôi? Tôi có công lao gì?”

Quách Kiệt còn thần bí hề hề, cũng không nói tiếp, chỉ qua loa trả lời: “Sau này chú sẽ biết. Nói tóm lại là đến lúc đó không thiếu phần của chú là được!”

Hàn Kính hoài nghi nhìn hắn: “Anh sáng sớm uống say sao? Nói chuyện câu trước không liên quan đến câu sau.”

Quách Kiệt vẫn cười hắc hắc, chuyển đề tài, bắt đầu câu được câu không mà giới thiệu vài người anh em hắn quen biết được ở thành phố A này cho Hàn Kính.

Đơn giản đều là những tên lưu manh, tùm lại làm những chuyện trộm gà trộm chó.

Sau khi nghe được một lúc, Hàn Kính liền cảm thấy nhàm chán, trong đầu bắt đầu thất thần mà nghĩ làm sao có thể làm bánh gạo sườn non cho Lan Tri ăn.

Lan Tri sẽ ăn sao? Có thể nào Lan Tri sẽ rất thích bánh gạo sườn non mà mình làm không?

Hắn đang thất thần, Quách Kiệt vươn tay đụng hắn một cái: “Đúng rồi Gạch nè, người đàn ông trung niên lần trước đứng chung với giáo sư Lan, có phải tên là Chu Thành hay không?”

Hàn Kính phục hồi tinh thần lại, tức giận nói: “Người đàn ông trung niên nào?”

“Là người ở trong đoạn phim tình cảm mãnh liệt đó!”

“Tôi cũng không biết người đó tên gì. Tôi chỉ biết người khác gọi ông ta là hiệu trưởng Chu thôi.”

“Vậy không sai rồi!” Quách Kiệt biết được đáp án, hưng phấn mà vỗ bàn, “Hiệu trưởng trường đại học Z Chu Thành! Khẳng định chính là ông ta!”

Hàn Kính kỳ quái nhìn hắn: “Anh vui vẻ như vậy làm gì? Trúng được một trăm vạn sao?”

Quách Kiệt thần bí cười cười: “So với trúng được một trăm vạn cũng không khác biệt cho lắm.”

Hắn lại cùng Hàn Kính hàn huyên vài câu, liền hào hứng mà đi. Trước khi đi hắn lại một lần nữa vỗ vỗ vai Hàn Kính: “Tối thứ sáu tuần sau lúc bảy giờ, mấy người anh em bọn anh ở quán Hào Duyệt trên đường E khu D gặp mặt, đến lúc đó chú cũng cùng đi đi! Mọi người làm quen một chút.”

Một tuần lễ tiếp theo, thái độ của Lan Tri đối với Hàn Kính cũng không có thay đổi.

Y vẫn không nhìn Hàn Kính, cũng không chào hỏi Hàn Kính.

Bất quá Hàn Kính cũng không nổi giận. Trên thực tế, hắn cũng phải làm nhiều việc.

Đầu tiên, hắn đi mua một lò điện nhỏ và một ít nguyên vật liệu, ở trong phòng bảo vệ học làm bánh gạo sườn non.

Thứ hai, hắn mượn cơ muốn quản lý phòng học trong tòa nhà tốt hơn, hỏi khoa nhân sự về thời khóa biểu của các phòng học.

Hắn nhanh chóng tìm được lớp của Lan Tri bên trong thời khóa biểu này.

Học kỳ này Lan Tri dạy hai môn, một môn là môn chuyên ngành khoa số học ứng dụng cho nghiên cứu sinh. Hàn Kính chạy đi len lén nhìn, phòng học nhỏ, người đi học cũng ít, Hàn Kính cảm thấy mình ngồi trong đây khá gây chú ý, vì vậy không có không biết xấu hổ mà ngồi trong phòng học.

Một môn khác là môn đại cương, dạy cho sinh viên toàn trường, chủ yếu là nói về một số ứng dụng toán học trong thị trường chứng khoán.

Môn này học ở phòng lớn cạnh cầu thang ở tầng hai, đi học có hơn cả trăm người, hơn nữa còn là đến từ các hệ khác nhau, mọi người không ai quen ai, Hàn Kính dễ trà trộn đi vào.

Giờ học là vào tối thứ tư. Hàn Kính ngay từ sớm liền ngồi ở hàng cuối cùng trong phòng cạnh cầu thang, hưng phấn mà đợi Lan Tri đến.

Lan Tri vẫn mặc chiếc áo sơ mi sạch sẽ, mái tóc ngắn sạch sẽ, chiếc kính gọng vàng không dính một hạt bụi. Nếu như cố ý nói còn có nơi nào không sạch sẽ, thì chỉ là còn lưu lại một vệt màu xanh vết tích của chòm râu trên gương mặt trắng nõn của y.

Bất quá loại không sạch sẽ này khiến y nhìn qua càng thêm gợi cảm.

Hàn Kính không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt khi nhìn Lan Tri nơi bục giảng xa xa.

Lan Tri vẫn đều không nhìn thấy hắn.

9. Chương 9

Edit: Emily

Beta: Sub

Biểu tình của y vẫn lãnh đạm mà xa cách, trầm tĩnh mà giảng dạy lớp của mình.

Cách giảng dạy của Lan Tri cùng với con người y như nhau, vô cùng lãnh đạm, không có biểu tình gì, cũng không kể chuyện cười.

Rất nhiều sinh viên bên dưới đều là tới để cho có, cũng không nghe quá chăm chú.

Tổng thể mà nói thì môn học này vẫn tương đối dễ hiểu. Hàn Kính cũng không ngốc, đại khái cũng có thể nghe hiểu. Nhưng hắn vừa nhìn thấy bóng dáng Lan Tri thì liền mê đắm, căn bản không nghe vào được gì.

Chín giờ kém năm phút, sắp hết giờ, có một sinh viên đi vào từ cửa sau của phòng học cạnh cầu thang, trong tay hắn còn cầm một chén canh cay lớn nóng hổi.

Đại khái hắn đã đói vô cùng, đặt mông ngồi ngay bên cạnh Hàn Kính, một bên ngẩng đầu giả vờ nghe Lan Tri giảng dạy, một bên ăn canh cay nóng.

Hàn Kính có một tật xấu, vừa nghe được mùi hành tây liền sẽ hắt hơi.

Chẳng may, người sinh viên kia là người rất thích hành tây, đôi đũa vừa đảo đều chén canh cay nóng, mùi hành tây nồng nặc bay ra.

“Hắt xì –” Lúc này Hàn Kính hắt một hơi cực kỳ lớn tiếng.

Cái hắt hơi này quá mức vang dội, khiến cho Lan Tri chú ý.

Y ngẩng đầu, nhìn về hướng Hàn Kính đang ngồi.

Đương nhiên là y nhìn thấy Hàn Kính.

Hàn Kính len lén che miệng mình lại, ngượng ngùng nhìn Lan Tri nháy mắt một cái.

Lan Tri nhìn hắn nửa giây, liền lại cúi đầu, nhìn giáo án của mình, tiếp tục bình tĩnh giảng bài.

Không hề gợn lên một tí bọt sóng nào, như là vùng nước đọng vậy.

Hàn Kính cứ nhiên thấy có chút thấy vọng.

Mặc dù hắn cũng không trông mong vào Lan Tri có thể có phản ứng gì, thế nhưng dưới đáy lòng hắn luôn có một tí hy vọng nhỏ nhoi rằng: Ít nhất Lan Tri cũng có thể cười với hắn một cái chứ? Hoặc là biểu hiện ra một chút kinh ngạc chứ?

Hắn đang nhụt chí, đột nhiên tên sinh viên ăn canh cay nóng ngồi bên cạnh dùng cánh tay đung hắn: “Này, giáo sư gọi cậu trả lời câu hỏi kìa!”

Hàn Kính lại càng hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu lên. Lúc này hắn mới phát hiện, sinh viên cả phòng đều đồng loạt quay đầu lại nhìn hắn.

Hàn Kính quá sợ hãi đứng lên, nhìn Lan Tri.

Khi này hắn chỉ cảm thấy nhụt chí, căn bản, căn bản cái gì cũng không có nghe thấy!

Hơn nữa, hơn nữa tại sao Lan Tri lại muốn gọi hắn trả lời câu hỏi chứ! Lan Tri biết rất rõ rằng mình không phải là sinh viên cơ mà!

Hàn Kính đột nhiên cảm thấy đứng ở trước bục giảng, toàn thân Lan Tri đều lộ ra một loại khí tràng giáo hoạt như hồ ly vậy.

“Giáo sư Lan...Tôi không nghe rõ câu hỏi.” Hàn Kính quẩn bách nói.

“Tính chất của hàm số hiệu dụng?” Vừa dứt lời, Lan Tri liền một lần nữa lặp lại câu hỏi.

Hàn Kính làm sao biết được chứ!

Posted on colangnguyetthanh.wordpress.com

Mặt hần đỏ lên, thành thật lắc đầu, lập tức liền nghĩ được mùi hành tây, lại hít hơi vài cái liên tiếp.

“Sau này chuyên tâm nghe giảng.” Lan Tri cũng không làm khó hần, tiện tay khép lại máy tính, nói với cả lớp, “Tan học.”

Hàn Kính thở dài nhẹ nhõm, ngồi lại xuống ghế.

Người ngồi bên cạnh hần đồng tình nói: “Cậu thật xui xẻo. Thầy Lan khi dạy chưa bao giờ hỏi sinh viên cả. Cậu là người đầu tiên đó.”

Đặc thù “Lần đầu tiên” này càng thêm kích thích động lực của Hàn Kính. Đêm đó hần liền đặt mua toàn bộ tài liệu ôn tập của cấp ba ở trên mạng.

Dù cho không có tiền để đăng ký lớp bổ túc, dù cho không thể nghỉ việc, mỗi ngày hần còn có thể tranh thủ khoảng thời gian rảnh để ôn tập mà.

Thời gian tựa như trái bóng, cố gắng chen thế nào cũng có. Huống chi chỉ có ít thủ dâm, nhiều đọc sách, con người mới có tương lai sáng lạn được chứ!

Hàn Kính suy nghĩ miên man, đêm nay đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào mà ngủ.

Hôm sau là thứ năm, Lan Tri đi làm trễ.

Từ lúc chú ý Lan Tri tới nay, đây là lần đầu tiên hần thấy Lan Tri đi trễ.

Từ cửa sổ thủy tinh phòng bảo vệ, Hàn Kính nhìn ra ngoài, liền thấy thần sắc Lan Tri có vài phần uể oải, tựa hồ tâm tình không tốt.

Hàn Kính gãi gãi sau ót, nhìn theo bóng lưng Lan Tri đi vào thang máy.

Thứ sáu, Lan Tri không đi làm.

Có kinh nghiệm lần trước, Hàn Kính cũng không quá nóng nảy. Nói không chừng, Lan Tri lại đi nơi nào để tham gia hội nghị học thuật nữa rồi!

Bất quá Lan Tri không tới, trong lòng hần luôn luôn có chút trống trải.

Hơn nữa, hần còn chú ý tới, ngày hôm nay, hiệu trưởng Chu – Chu Thành, tựa hồ cũng không có đi làm.

Hàn Kính nhịn không được lại bắt đầu suy nghĩ miên man.

Gần tới tối thứ bảy, Hàn Kính nhớ kỹ lời mời của Quách Kiệt, ngồi tàu điện ngầm đi quán Hào Duyệt ở đường E khu D. Khu D nằm ở khu sầm uất phía đông bắc của thành phố A, còn nơi của Hàn Kính ở đại học Z là khu phức hợp ở ngoại ô phía tây nam của thành phố. Hàn Kính mất hơn hai giờ đồng hồ, mới tìm được quán.

Cũng may đám bạn bè của Quách Kiệt người nào cũng biết ăn nói, thức ăn trên bàn cũng không lo ăn, chỉ lo mời rượu nhau, huyền thuyên.

Hàn Kính bị Quách Kiệt dẫn đi giới thiệu một vòng: Người này là Cố ca, người kia là Đại Hoàng, cộng thêm một đám đàn em. Hàn Kính hàn huyên vài câu, thấy bọn họ đều mặt mày hớn hởi, trong chốc lát không chen lộn lời của họ. Hơn nữa hần đi mất hai giờ đồng hồ, đích xác có chút đói bụng, liền ngồi yên cúi đầu ăn vài miếng.

“Tên già khốn nạn kia mới đầu còn mạnh miệng với anh mày nữa chứ!” Đại Hoàng lớn giọng nói, “Sau lại anh gửi đoạn video qua, hần ta lập tức liền héo! Không dám nói lời nào cả!”

Mọi người hù theo ha ha cười.

“Anh nói này, nếu như chuyện này ổn thỏa,” Quách Kiệt tiếp nói, tiện tay vỗ vỗ vai Hàn Kính, “Rốt cuộc chuyện đó người có công lao lớn nhất là Gạch rồi!”

Hàn Kính đang cúi đầu dùng bữa, bị Quách Kiệt vỗ vỗ vai, thiếu chút nữa liền mắc nghẹn.

“Cái gì?” Hắn thật vất vả đem đồ ăn nuốt xuống, ngẩng đầu hỏi.

Quách Kiệt vừa định há mồm nói, Cổ ca ngồi ngay bên cạnh liền liếc một cái ra hiệu, đổi chủ đề hỏi Hàn Kính: “Gạch, chú dự định ở đại học Z suốt đời làm bảo vệ sao?”

Quách Kiệt thấy ánh mắt của Cổ ca, liền đem câu nói đã tới bên mép nhịn xuống.

Hàn Kính không phải kẻ ngốc, thấy rõ ràng bọn họ mắt đi mày lại. Hắn cũng biết quy củ trên giang hồ, có một số việc mình không cần phải biết, cũng không nên hiếu kỳ mà hỏi han. Hướng hồ hắc cũng không làm chuyện gì trái pháp luật, không sợ đối phương có nhược điểm của mình, vì vậy cũng không hỏi, chỉ cười cười dựa theo câu hỏi của Cổ ca trả lời: “Sao có thể làm suốt đời chứ? Sau này còn cần Cổ ca giúp đỡ nhiều, chỉ bảo nhiều mới phải.”

Cổ ca cũng cười: “Có tiền cùng nhau kiếm! Là huynh đệ thì sẽ giúp đỡ nhau!”

Bữa cơm này ăn thật lâu. Cả đám người sau khi ăn xong còn đi hát karaoke thêm vài tiếng đồng hồ ở quán bên cạnh. Đợi tới khi tan cuộc, đã là một giờ sáng rồi.

Quách Kiệt, Cổ ca và Đại Hoàng cùng ở tại phía đông nam, mấy tên bạn thân đều say tới thần chí không rõ, chen lẫn cùng nhau lên xe taxi liền đi. Còn mấy tên đàn em còn lại ở gần, đều chạy xe máy tới, không cần ngồi giao thông công cộng, nhấn ga một cái liền không thấy người.

Hàn Kính sờ sờ trong túi phần tiền lương tháng này cũng đã không còn nhiều nhận gì, một người đứng bên lề đường một hồi lâu.

Nếu như từ khu sầm uất phía đông bắc của thành phố A ngồi xe về đại học Z ở phía tây nam, giá xe taxi vào buổi tối không giống với buổi sáng, Hàn Kính nhắm tính một chút, đêm nay không tốn hai ba trăm đồng tuyệt đối là không trở về được.

Hàn Kính sờ sờ hai gò má đang nóng hổi của mình, rất là đau lòng tiền trong túi mình.

Hắn đi dọc theo đường cái một hồi, nghĩ thầm rằng có nơi nào có tiệm mở 24/24, có thể cho hắn ngồi bốn tiếng hơn, chờ tới năm giờ rưỡi sáng tàu điện ngầm lại bắt đầu hoạt động.

Vùng này là khu náo nhiệt, hai bên đường có rất nhiều quán bar, vũ trường. Một giờ rưỡi sáng, xa hoa trụy lạc, đây đúng là giờ cao điểm làm ăn.

Rất nhiều quán bar rất náo nhiệt, thậm chí ngoài cửa đều chật ních nam nữ. Có vài người uống say, dựa vào lan can ở bên đường lớn tiếng nôn mửa.

Hàn Kính chậm rãi băng qua hai con đường, sau đó liền đột nhiên dừng bước.

Bởi vì ở một quán bar cũng náo nhiệt như vậy, hắn thấy được một thân ảnh quen thuộc, đang vô lực dựa vào đèn đường, tựa hồ muốn đón xe taxi

Quán bar đó không giống với các quán bar khác, ở ngoài cửa đứng chặt kín các tên con trai lực lưỡng, có người còn thường thường đụng vào y.

Hàn Kính nghĩ y tùy thời liền có thể ngã xuống đường.

Hàn Kính không chút do dự, một bước xông lên đỡ lấy đối phương: “Giáo sư Lan, anh, anh không sao chứ?”

Hai gò má Lan Tri ửng hồng, ở ánh đèn đường u ám hiện ra vài phần say hồng không như bình thường. Áo sơ mi của y tháo bỏ một vài nút thắt, một góc vạt áo cũng bị bung ra ngoài quần tây, phát phơ bay trong gió đêm.

Mắt kính của y phản chiếu đầy các hình thù kỳ quái của đèn đường, càng phụ trợ thêm đôi mắt nồng đậm mờ mịt và cô đơn phía sau thấu kính.

Hàn Kính nhìn thấy hết sức đau lòng, vươn tay liền ôm chặt thân thể hơi có mùi rượu của Lan Tri.

Trong khoảnh khắc Lan Tri bị hắn ôm vào trong ngực đột nhiên như bị điện giật, ở trong lòng hắn ra sức quấy đạp, cắn giận khê kêu một câu: “Chú đừng đụng con!”

Sức Lan Tri rất lớn, Hàn Kính bị y đập tới xương sườn đều có chút đau, phải dùng toàn lực kiềm chặt hai tay y, nhắc cằm của y lên để y nhìn rõ mình, nói: “Giáo sư Lan, là tôi đây! Anh nhìn rõ ràng đi! Tôi là Hàn Kính đây!”

Tuy rằng Lan Tri uống không ít, nhưng chỉ là thân thể bủn rủn, đầu óc cũng coi như tỉnh táo. Y mở lớn mắt, nhìn Hàn Kính, chậm rãi ngừng giãy giụa.

“Giáo sư Lan, anh nhớ ra tôi rồi sao?” Hàn Kính rất sợ Lan Tri không đem hấn để ở trong lòng, nhút nhát lại giải thích, “Tôi là bảo vệ của tòa nhà mà anh dạy học – Hàn Kính đây.”

Lan Tri biểu tình hờ hững nhìn hấn một hồi lâu, sau cùng thả lỏng người ở trong ngực Hàn Kính, tùy ý để Hàn Kính ôm mình.

“Tôi có chút say.” Y nhanh chóng không chế tâm tình có chút thất thố của mình khi này, nhẹ giọng mà có lễ phép hỏi Hàn Kính: “Cậu có thể giúp tôi gọi một chiếc xe được không?”

Không chỉ nói gọi xe, dù cho hiện tại Lan Tri muốn Hàn Kính biến thành con ngựa chở Lan Tri về, Hàn Kính cũng không ý kiến!

(Sub: đúng là thê nô mà)

Hàn Kính rất nhanh gọi được xe taxi, mở cửa xe, ôm Lan Tri ngồi vào ghế sau.

Hai tay Lan Tri ôm lấy cổ hấn, mắt khép hờ, lông mi rũ xuống. Cổ áo của y mở rộng, tựa hồ có thể nhìn thấy được xương quai xanh đầy mê hoặc ở bên trong. Hàn Kính nhìn hình dạng lưỡi nhác mà gợi cảm này của Lan Tri, liền thiếu chút nữa không nhịn được mà làm càn hôn một cái.

Hấn nghĩ nghĩ liền lo lắng, còn có da mặt dày theo Lan Tri cùng vào xe taxi: “Giáo sư Lan, tôi, tôi tiễn anh về đi!”

Lan Tri nghe vậy liền giương ánh mắt nhập nhèm từ sau thấu kính lên, lạnh lùng nhìn Hàn Kính. Y cũng không có cự tuyệt Hàn Kính, chỉ quay đầu nhìn về phía tài xế nói địa chỉ, rồi ở trong lòng Hàn Kính ngủ.

Lan Tri ở tại một khu dân cư nhỏ cách không xa khu náo nhiệt. Khu dân cư yên tĩnh, mặc dù nhìn qua cũng không phải mới xây, nhưng nhìn chung cũng khá cao cấp.

Hàn Kính biết mức sống của thành phố A cực cao, một mét vuông của khu dân cư ở vị trí này nếu không có bốn năm vạn khẳng định không mua được, không khỏi lẽ lười. Nếu phòng này là do Lan Tri mua, thì khẳng định gia đình Lan Tri cũng khá giả rồi.

Khi xuống xe tính tiền, giáo sư Lan đã ngủ say rồi, cả người đều dựa vào trong lòng Hàn Kính. Hàn Kính không muốn quấy rầy Lan Tri nghỉ ngơi nên không đánh thức y dậy, hấn cũng nghiêm chỉnh không lấy ví tiền từ trên người Lan Tri trước mặt tài xế, liền lấy ra phần tiền còn lại từ trong túi mình, thanh toán tiền xe taxi.

Hấn ôm Lan Tri xuống xe, đứng thẳng ở dưới lầu, lại có chút rầu rĩ. Chung cư có tới hai mươi mấy tầng, có trời mới biết Lan Tri rốt cuộc ở tầng nào, ở phòng nào chứ?

“Giáo sư Lan, giáo sư Lan!” Hấn nhẹ nhàng gọi Lan Tri.

Lan Tri không phản ứng gì. Y nhìn qua hiềm gặp thuận theo, như một chú mèo hiền lành, hoàn toàn không có khí chất lạnh lùng mà xa cách như mọi khi.

Vào rạng sáng, trong gió đêm, Hàn Kính đứng ngơ ngác nhìn dung mạo tuần mỹ cùng tay chân thon dài của y.

Vừa vặn từ bên trong chung cư, có người kéo vali đi ra, đại khái là bay chuyến đêm, thấy Hàn Kính ôm Lan Tri kiểu công chúa đang ngủ không tỉnh, liền đi tới hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Hàn Kính giải thích mình là đưa Lan Tri về nhà. Người nọ biết Lan Tri, liền nói cho Hàn Kính: “Phòng Lan Tri ở lầu mười một, phòng 1101.” Nói xong liền vội vã lái xe rời đi.

Hàn Kính nghe xong, rất nhanh liền tìm được phòng Lan Tri. Hấn nhấn chuông cửa vài lần cũng không có người đáp, liền lấy chìa khóa từ trong túi Lan Tri, mở cửa đi vào.

Phòng Lan Tri cũng không phải rất lớn, một phòng ngủ, một phòng khách, một mình y ở. Phong cách nội thất trong phòng rất tối giản, chỉ có ba kệ sách, chất đầy các loại sách báo và tài liệu luận văn, khiến cho cả phòng đều tản ra một loại hương nhàn nhạt của mực in.

Ở cửa, Hàn Kính tháo đôi giày bần thủ của mình, cẩn thận đi qua phòng khách sạch sẽ, đi vào phòng ngủ cũng như vậy sạch sẽ, thả Lan Tri xuống giường.

Lưng Lan Tri vừa chạm vào mặt giường, hơi mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn Hàn Kính.

Hàn Kính vội nói: “Giáo sư Lan, tôi đưa anh về tới nhà rồi.”

Lan Tri nửa tỉnh nửa mê gật gật đầu, đầu óc cũng không phải quá rõ ràng.

Hàn Kính lại ôn nhu dỗ dành nói: “Giáo sư Lan, anh như vậy ngủ sẽ cảm lạnh đấy. Tôi giúp anh cởi quần áo, anh đắp chăn lên rồi mới ngủ, có được hay không?”

Lan Tri nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, liền nhắm mắt lại.

Được Lan Tri cho phép, Hàn Kính bận rộn cởi các nút áo còn lại của sơ mi, rồi cởi áo ra.

Nửa thân trần của Lan Tri, dưới tác động của cơn làm làn da trắng nõn nổi lên nhọt nhọt đỏ ửng, đường cong nửa thân trên hoàn mỹ, quả thực như một pho tượng Hy Lạp.

Hàn Kính cảm giác người anh em của mình đã không nghe lời mà cứng rắn. Hắn bối rối ngẩng đầu nhìn lên bóng đèn trên trần nhà, lấy sức hít một hơi, nỗ lực giữ vững bình tĩnh. Thật vất vả để cho dương vật của mình hơi mềm xuống, hắn mới một lần nữa động thủ, lại tháo giày và vớ của Lan Tri, cởi ra dây thắt lưng, giơ lên hai chân y để cởi quần ra.

Khi cởi quần, tay hắn không tự chủ liền đụng vào bắp đùi trần truồng của Lan Tri.

Chân Lan Tri vừa dài vừa thẳng, không có một vết sẹo nào, da đùi sờ lên có chút nóng, tựa như một chậu lửa, liên tục đốt cháy dục vọng của Hàn Kính.

Hàn Kính thật vất vả mới có thể cởi được quần tây của Lan Tri.

Cởi xong hắn lại luyến tiếc, hai tay vẫn như cũ cầm chân Lan Tri, nhìn người nằm trên giường.

Nửa thân trên Lan Tri đều vùi vào mặt giường mềm mại, hai đùi bị Hàn Kính nửa cầm giơ lên cao, cách nhau rất xa, tư thế nhìn qua cực kỳ dâm dăng.

Ngọn đèn yếu ớt chiếu xuống, toàn thân y đều bị nhuộm một mảng màu sắc tình dục kỳ quái.

Mặt Lan Tri hơi nghiêng, tóc ngắn tán loạn, tựa như tâm tình của Hàn Kính vào giờ phút này vậy.

Hàn Kính cúi người, đặt thân thể của mình nửa nằm trên người Lan Tri, ngấm khuôn mặt y.

Trước kia mỗi lần làm tình đều phát sinh quá nhanh, kết thúc quá nhanh, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn Lan Tri chăm chú, cẩn thận như vậy qua.

Lan Tri so với trong tưởng tượng của hắn càng dễ nhìn hơn: Lông mi thật dài, làn da trắng nõn, sống mũi thật cao, còn có, một chút râu màu xanh còn sót lại nơi cằm.

Hàn Kính cảm giác người anh em của mình lại một lần nữa không nghe lời mà cứng rắn, đè trên tiểu huyệt của Lan Tri, không tự chủ được mà cọ sát vài cái.

Lan Tri tựa hồ có chút cảm giác, toàn thân của y ở trên giường theo sự cọ sát vô cùng có tính xâm phạm này nảy lên một chút.

Y vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, cũng không mở mắt, chỉ là nhú mày, vừa chống cự vừa hàm hồ nói nhỏ một câu: “Không muốn!”

Một câu “Không muốn” như một chậu nước lạnh, lập tức tưới tỉnh Hàn Kính.

Hắn nằm trên người Lan Tri, nhìn người phía dưới nửa tỉnh nửa mê, nhìn một hồi lâu.

Sau đó hắn chậm rãi vươn tay ra, cẩn thận tháo xuống mắt kính Lan Tri, tiếp sau liền nhẹ nhàng hôn lên hàng mi dài của Lan Tri.

Hàng mi dày dài bị Hàn Kính hôn có chút ướt sũng, dưới ánh đèn u ám của phòng ngủ lóa ra ánh màu loang loáng.

Hàn Kính nhẹ thở dài một hơi, cắn răng từ trên người Lan Tri đứng lên, thay y đắp kín mền, tắt đèn, đóng cửa. Hắn cầm dương vật cứng rắn của mình rời khỏi phòng ngủ, trong đầu đều là dáng dấp mê người của Lan Tri, trong thâm tâm thực sự như có lửa đốt, liền ngồi xuống cạnh bàn trà trong phòng khách cấp tốc thủ dâm.

Thủ dâm xong, hắn xé vài tờ khăn giấy trên bàn lau sạch sẽ. Sau đó hắn liền có chút khó xử.

Còn mấy tờ khăn giấy dính đầy tinh dịch nên xử lý thế nào đây?

Ý nghĩ đầu tiên của Hàn Kính là mở cửa sổ trên ban công phòng khách vứt chúng nó ra ngoài. Thế nhưng nhìn ngoài cửa sổ, hắn liền không muốn làm như vậy.

Ngoài cửa sổ là cảnh đêm lúc ba giờ sáng của thành phố A. Vô số đèn đường lóe sáng, ánh sáng và bóng tối đan xen vào nhau, khiến cho thành phố phồn hoa này đẹp đến như mộng ảo, không chân thật.

Tựa như, Hàn Kính lúc này có thể ở trong nhà Lan Tri như vậy mộng ảo cùng không chân thật.

Tự thủ dâm xong, Hàn Kính ôm một bụng tâm tư, chậm rãi dựa vào trên ghế sofa, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

- Hoàn chương 9-

10. Chương 10

Edit:Emily

Beta: Sub

Khi tỉnh dậy thì trời đã sáng.

Ánh nắng buổi sáng chủ nhật vô cùng đẹp đẽ, xuyên qua cửa kính ban công, chiếu lên sàn nhà nơi phòng khách, ấm áp.

Hàn Kính sững sốt một lúc lâu mới tỉnh lại. Hắn vừa nhảy dựng lên, chạy đến cửa phòng ngủ, cẩn thận đẩy ra một khe cửa.

Lan Tri vẫn đang ngủ.

Hàn Kính nghiêng đầu nhìn một chút, liền thấy mắt Lan Tri nhắm chặt, chân mày hơi nhíu lại, hô hấp trong lúc ngủ mơ có hơi nhanh, tựa hồ đang mơ thấy ác mộng.

Hàn Kính nhìn hồi lâu, đột nhiên cảm giác trong tay mình đang cầm vật gì đó.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới nhớ ra mình vẫn chưa ném tờ khăn giấy sau khi thủ dâm tối hôm qua đi.

(Sub: Tôi mệt quá man)

Tinh dịch dính trong khăn giấy đều đã khô quắt lại, làm cho nó trở nên nhăm nhúm, sờ rất thô ráp, khó chịu, tựa như khi này hắn thấy vẻ mặt khó chịu trong mơ của Lan Tri vậy.

Hàn Kính suy nghĩ một lúc lâu, lặng lẽ cầm chìa khóa của Lan Tri, chạy xuống dưới lầu đi tìm thùng rác, vứt tờ khăn giấy dính bẩn vào.

Thế nhưng trong đầu hắn chỉ toàn là biểu cảm của Lan Tri, không thể biến mất.

Không hiểu vì sao, Lan Tri không vui, Hàn Kính thấy hần cũng không vui theo.

Mấu chốt là hần cũng không biết tại sao Lan Tri không vui.

Thật ra nếu như biết, hần chắc cũng không giúp được gì.

Hàn Kính buồn bực nghĩ, men theo đường cái đi hai bước, sau đó hần liền thấy một siêu thị.

Cửa siêu thị đang bán món Quảng Đông, thoảng ra hương thơm hấp dẫn.

Trong đầu Hàn Kính đột nhiên có một ý tưởng, vỗ đầu mình, chạy vào trong siêu thị, dùng phần tiền còn lại trong túi sau khi trả tiền xe tối qua mua hai miếng sườn heo non lớn và một túi bánh gạo.

Hàn Kính vui vẻ mang theo bánh gạo và sườn heo đi trở lại nhà Lan Tri.

Lan Tri vẫn chưa ngủ dậy.

Hàn Kính hiện tại cũng mong Lan Tri khoan hãy tỉnh. Hần rón ra rón rén đi vào bếp, sau đó dựa theo từng bước hướng dẫn trong đoạn video trên mạng làm bánh gạo sườn non.

Bếp nhà Lan Tri vẫn còn rất mới, vừa nhìn liền biết bản thân Lan Tri không thường nấu ăn. Trong tủ lạnh lớn như vậy ngoại trừ sữa và nước trái cây, cơ hồ là trống không. Ngay cả dầu muối tương giấm trong tủ chén, hầu như đều chưa từng mở ra.

Trong lòng Hàn Kính âm thầm vui mừng. Tốt nhất chính là Lan Tri không biết nấu ăn. Như vậy mình làm như này nếu không ngon, Lan Tri cũng sẽ không quá hà khắc.

Hần tựa như học sinh tiểu học phải nộp bài tập vậy, cố gắng nắm rõ mỗi một bước thực hiện trong video, sau đó mới bắt đầu vung dao hươu chảo mở bếp làm thức ăn.

Trước đó Hàn Kính đã luyện tập vài lần trong phòng bảo vệ, hơn nữa trước đây hần cũng có phụ giúp mẹ làm thức ăn khi ở quê, bởi vậy kỹ thuật trái lại không tính là quá kém. Chỉ là lúc này đây hần nghĩ muốn làm cho Lan Tri ăn, liền phá lệ lên tinh thần, ướp sườn non, chiên sườn non, nấu bánh gạo...Mỗi một bước đều đầu tư 100% sự tập trung, cúi đầu vô cùng chuyên chú.

Đợi khi bánh gạo nấu xong, sườn non chiên xong, kể cả nước tương ăn kèm đều đã rưới lên mặt bánh trắng noãn, hết thấy đều không có xảy ra cái gì sai lầm lớn, Hàn Kính mới thở nhẹ một hơi.

Hần bưng đĩa, đưa sát lên mũi ngửi thử.

Quá thơm! Thật sự là quá thơm! Nếu không phải phần bánh gạo sườn non này là đặc biệt làm cho Lan Tri, hần đều hận không thể tự mình ăn hết.

Hần cúi đầu nhìn món bánh gạo sườn non nóng hôi hổi, lan tỏa hương thơm khắp nơi ở trong tay mình mà nuốt nước miếng, lưu luyến ngẩng đầu lên, chuẩn bị bưng qua bàn chờ Lan Tri tỉnh dậy.

Vừa ngẩng đầu lên, hần liền trượt tay.

Bởi vì không biết từ lúc nào Lan Tri đã tỉnh, đang dựa vào cửa nhà bếp, mặt không thay đổi đánh giá Hàn Kính cùng đĩa bánh gạo sườn non trong tay Hàn Kính.

“Loảng xoảng đương!” Đĩa trong tay Hàn Kính rơi xuống sàn nhà vỡ thành vài mảnh, đồng thời bánh gạo sườn non cũng văng đầy khắp nơi.

Hàn Kính lại càng hoảng sợ, bản năng phản ứng là ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ.

Lan Tri vươn tay qua kéo tay hần ngăn cản: “Cẩn thận cắt trúng tay.”

Hàn Kính ngẩng đầu nhìn Lan Tri.

Lan Tri mặc đồ ngủ, tóc tai rối bời, xoa tung, trên mặt không có biểu cảm gì.

“Lan...giáo sư Lan...xin lỗi...” Hàn Kính lắp bắp nói, “Tôi...Tôi sẽ đền lại anh cái đĩa mới. Thế nhưng, thế nhưng tháng này tôi không đủ tiền rồi. Phải...Phải tháng sau...”

“Không cần đền.” Lan Tri vô cùng lãnh đạm cắt lời hần, “Một cái đĩa mà thôi.”

Trong lòng Hàn Kính âm thầm thở dài một hơi. Còn chưa kịp nói cảm ơn, liền nghe Lan Tri thấp giọng nói thêm một câu: “Dù sao thì cũng không ai dùng cả.”

Hàn Kính nghe giọng nói của y tựa hồ có chút bi thương, không nghĩ ngợi nhiều, liền thốt lên: “Sao lại không có ai dùng chứ! Tôi vừa này còn dùng nó để làm bánh gạo sườn non cho anh cơ mà!”

Lan Tri sực tỉnh, nhìn hắn một chút, lại nhìn bánh gạo sườn non rơi đầy sàn. “Chỗ lau nhà và những thứ khác đều ở ngoài ban công.” Y cũng không tiếp lời Hàn Kính, “Không nên dùng tay.”

Hàn Kính thấy Lan Tri tựa hồ không hề để tâm đến chuyện mình vì y làm bánh gạo, chỉ căn dặn mình lau dọn sạch sẽ, trong lòng không tránh khỏi có chút thất vọng nho nhỏ.

Lan Tri cũng không để ý cảm nghĩ của hắn, nói tiếp: “Tôi muốn tắm. Cậu tùy ý đi.” Sau đó y liền không nhìn Hàn Kính, thậm chí cũng không hỏi tối hôm qua sau khi say có chuyện gì xảy ra, trực tiếp xoay người đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Hàn Kính ngơ ngác đứng hồi lâu, liền ngoan ngoãn cầm chổi lau tới, dọn dẹp sạch sẽ đóng hỗn độn trên sàn nhà.

Sau khi thu dọn sạch sẽ, hắn ngồi trên sofa ngoài phòng khách, không có việc gì làm.

Hắn rất nhanh cảm giác được bụng mình đang “Thăm thì” kêu.

Cũng đúng, đã gần trưa rồi, đói bụng cũng đúng.

Hắn đói, Lan Tri khẳng định cũng đói bụng.

Hàn Kính nhất thời cảm thấy vô cùng ảo não với chuyện mình làm rơi bánh gạo sườn non.

Lan Tri đúng là rất thích ăn bánh gạo sườn non. Một phen nỗ lực của mình, vẫn chưa được sự công nhận của Lan Tri, đã bị mình trượt tay làm đổ. Điều này thật sự làm cho hắn cảm thấy vô cùng bức bối.

Hàn Kính không cam lòng, quyết định hoặc là không làm, nếu làm phải làm đến cùng, lại một lần nữa đi xuống dưới lầu mua nguyên vật liệu.

Vừa nghĩ như vậy, hắn lập tức có động lực, nhanh chân đi tới cửa, chuẩn bị đi ra ngoài.

Sau đó hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề mấu chốt. Tiền của hắn thanh toán tiền taxi, thanh toán tiền bánh gạo và sườn non, đã không còn lại chút gì.

Khát vọng muốn làm bánh gạo sườn non cho Lan Tri rất lớn. Hàn Kính suy nghĩ một chút, không bằng hỏi mượn Lan Tri một ít tiền đi mua nguyên vật liệu, lần sau trả lại cho y.

Nghĩ tới đây, dũng khí của hắn không biết từ đâu mà đến, đi tới cửa phòng tắm, hỏi: “Tôi có thể mượn 50 đồng được không?”

Trong phòng tắm yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy ra từ vòi, cách vách cửa phát ra tiếng “Rào rào”.

Hàn Kính cho rằng Lan Tri không nghe thấy, lại cất cao giọng, gõ cửa phòng tắm, nói: “Giáo sư Lan, tôi có thể mượn 50 đồng được không?”

Lan Tri vẫn không trả lời.

Hàn Kính vừa nghĩ hoặc vừa có chút khẩn trương: Lan Tri ở bên trong rốt cuộc làm sao thế?

“Giáo sư Lan!” Hắn gõ cửa, cao giọng gọi.

Vẫn không có phản ứng.

Chẳng lẽ là bệnh tim đột phát sao?

Vừa có ý nghĩ không tốt, Hàn Kính lập tức hốt hoảng. Hắn liền bắt chập tất cả, chân phải dùng sức đá cửa, liền đá văng ra cửa phòng tắm.

Hơi nước nóng hầm hập trong phòng tắm xông tới. Hàn Kính giơ tay hươ hươ, nhìn chăm chú, liền ngây ngẩn cả người.

Lan Tri cởi hết quần áo, cô đơn ngồi bên cạnh bồn tắm, hai tay đặt trên đùi đỡ trán, cúi đầu không nói lời nào.

Y nhìn qua có chút thon gầy, toàn thân run run bên trong phòng tắm tràn đầy hơi nước.

Vòi nước vẫn như cũ đang chảy, chảy vào bồn tắm lớn ở phía sau y, “Rào - - rào - -”, như tiếng lật trang sách, nhanh chóng lật lòng Hàn Kính thành rối loạn.

“Giáo sư Lan,” Hàn Kính “Phù phù” một tiếng quỳ xuống trước mặt Lan Tri, vươn hai tay, cẩn thận nâng lên đầu của y, “Anh...Anh làm sao vậy?”

Lan Tri tháo kính mắt, mắt mở to, thể nhưng ánh mắt vô thần. Trên mặt y có rất nhiều vệt nước, cũng không biết đến cùng là y khóc, hay chỉ là không cẩn thận bị nước nóng trong vòi nước phun trúng.

“Không có gì.” Y thấp giọng trả lời, “Không liên quan gì đến cậu.”

Thanh âm của y như làn sương hư vô, rất nhanh liền biến mất trong phòng tắm đầy hơi nước.

Hàn Kính vươn ngón tay, nhẹ nhàng đưa lên, lau đi vệt nước trên mặt Lan Tri.

Vệt nước là ấm áp. Hàn Kính cảm giác lòng mình cũng sắp bị hòa tan.

Lan Tri cái dạng này nhìn qua vô lực và yếu đuối như vậy, tuyệt đối không cao ngạo và lãnh đạm như thường ngày. Hàn Kính hận không thể cả đời ôm chặt y vào trong ngực, không bao giờ lại mặc cho bất kỳ một sự việc nào có thể ức hiếp y.

Hàn Kính chậm rãi quỳ thẳng người, đưa môi lên hôn gò má Lan Tri, lau sạch sẽ vệt nước trên mặt Lan Tri.

Lan Tri không cự tuyệt nụ hôn của hắn.

Hàn Kính từng chút từng chút một hôn đi xuống. Từ khóe mắt hôn đến chóp mũi, hôn qua đôi môi Lan Tri, hôn đến cằm dưới của y, lại hôn lên yết hầu Lan Tri. Hắn hôn rất chậm rãi, rất kiên trì, dùng đầu lưỡi và da thịt ma sát không tiếng động an ủi tâm trạng của Lan Tri.

Đầu lưỡi một đường trượt, hôn qua khuôn ngực trần trụi của Lan Tri, hôn qua bắp đùi trần trụi của Lan Tri, hôn kéo dài đến dương vật giữa hai chân Lan Tri.

Hàn Kính nhẹ nhàng hôn một chút trên đỉnh dương vật y.

Dương vật của Lan Tri cũng theo tiết tấu hôn của hắn lung lay một chút.

Hàn Kính ngẩng đầu nhìn Lan Tri, Lan Tri cúi đầu, cũng đang nhìn hắn.

Hai người họ đều không nói lời nào.

Hơi nước màu trắng lượn lơ, ngăn giữa hai người, che mờ đi khuôn mặt cả hai.

Hàn Kính không do dự, mở miệng ngậm vào dương vật của Lan Tri.

Lan Tri nhẹ nhàng run rẩy, cũng không đẩy hắn ra.

Hàn Kính nhận được sự ngầm ưng thuận của Lan Tri, dùng đầu lưỡi và môi ra sức liếm mát.

Hắn một bên liếm một bên nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình. Đợi tới khi cởi đến toàn thân trần truồng, trên người không còn gì, dương vật của Lan Tri cũng đã bị hắn liếm đến cứng rắn, thẳng tắp đứng thẳng sâu bên trong cổ họng hắn.

Hàn Kính cũng không nhả ra, ngược lại vươn tay, một tay nắm hông Lan Tri. Sau đó mình bước vào bồn tắm lớn, nhẹ nhàng đặt Lan Tri vào trong bồn nước nóng

Có nước nóng vây quanh và làm trơn, khiến cho màn khẩu giao này trở nên kích thích rất nhiều.

Hàn Kính quỳ trong bồn tắm, vùi đầu vào giữa hai chân Lan Tri, sử dụng toàn bộ kỹ thuật, ra sức điên cuồng liếm mát.

Lan Tri từ đầu chỉ là hai tay liên tục kéo tóc, trước sau như một cắn môi không lên tiếng. Tới sau bị Hàn Kính làm cho hưng phấn, liền vươn một tay nắm tóc Hàn Kính, dùng sức kéo.

Hàn Kính cảm giác được sự hưng phấn và khắc chế của y, vừa liếm vừa nói: “Giáo sư Lan, anh muốn rên cứ rên ra đi. Rên ra sẽ thoải mái hơn. Hơn nữa...Tôi cũng thích nghe anh rên.”

Tay đang kéo tóc hấn của Lan Tri bỗng dừng lại, lập tức dùng lực, khiến Hàn Kính ngẩng đầu nhìn mình.

Nửa người y ngâm ở trong nước, tóc ướt nhẹ, dính trên gò má, khiến cho nét mặt của y càng trở nên mê người.

“Không cần nói.” Thanh âm của y bao hàm hơi nước, tràn ngập khàn khàn tình dục.

Nguyên lai Lan Tri không thích nói chuyện khi làm tình. Hàn Kính bỗng hiểu ra. Trách không được mỗi khi Lan Tri cùng mình làm tình đều vô cùng ít nói, thậm chí ngay cả rên rỉ cũng hầu như áp chế tới không có.

Hàn Kính cho là mình phát hiện được sở thích của Lan Tri, âm thầm vui vẻ.

Bất quá bản thân hấn nhưng thật ra lại thích vừa làm tình vừa nói chuyện - đặc biệt là nói vài câu tán tỉnh thô tục.

Nói có thể xúc tiến giao lưu cơ mà! Cũng dễ dàng khiến đối phương hưng phấn hơn.

Bất quá nếu như Lan Tri không thích. Hấn liền tuyệt đối có thể nhân nhượng. Chỉ cần nhìn thấy cơ thể trần truồng của Lan Tri, cho dù chỉ là nửa người, cũng đã đủ khiến hấn hưng phấn rồi.

Vì vậy Hàn Kính trịnh trọng hướng Lan Tri gật đầu, lại cúi đầu tiếp tục liếm hút dương vật của Lan Tri.

Lan Tri dương vật bị hấn liếm đến vô cùng cứng rắn, toàn thân cũng không tự chủ được mà run rẩy.

Một tay Hàn Kính nửa cầm dương vật Lan Tri, di chuyển lên xuống, đôi môi vẫn như cũ chăm chú mút đỉnh dương vật, thường thường vươn đầu lưỡi khiêu khích một chút.

Tay kia của hấn men theo dòng nước ấm áp trong bồn tắm, hướng về tiểu huyết của Lan Tri, dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng gõ khảy điểm nhạy cảm của Lan Tri.

Những kỹ thuật này đều học từ trong GV, Hàn Kính thậm chí còn thử nghiệm trên người mình qua vài lần.

(Sub: Thua, tôi đầu hàng *gợi hai tay*, đúng là sức mạnh của tình yêu, tôi thua rồi!)

Quả nhiên Lan Tri nhanh chóng liền chịu không nổi kích thích như vậy, tay nắm tóc Hàn Kính phút chốc siết chặt, móng tay gần như phải đâm vào da đầu Hàn Kính.

Hàn Kính nhin đau tăng nhanh tiết tấu tuốt động, một lát sau, Lan Tri nhẹ nhàng “A” một tiếng, cong người về phía trước, cứ như vậy bắn vào miệng Hàn Kính.

Hàn Kính cảm thấy dung dịch màu trắng theo khóe miệng chảy ra ngoài. Hấn ngẩng đầu, nhìn một chút Lan Tri. Lan Tri nửa dựa vào trong thành bồn, thần tình bị hơi nước quấn quanh, nhìn qua lưỡi nhấc cùng mê ly. Dương vật Hàn Kính đã sớm cứng rắn như gò rồi, lúc này thấy hai chân đối phương mở rộng, tinh dịch bắn ra hòa vào nước nóng, như một cuộn tơ, dính vào thân dưới cùng trên bụng, quả thực đâm đắng đến tận xương.

Posted in Colangnguyetthanhwordpress.com

Hấn cũng không nhin được nữa, hai tay nắm hai đùi Lan Tri vặn bung ra, đưa dương vật đã cứng rắn và nóng bỏng của mình ở ngay tiểu huyết Lan Tri cọ cọ.

Cọ xong hấn đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền không đi vào, ngược lại dừng động tác, ngẩng đầu hỏi Lan Tri: “Giáo sư Lan, cái kia, bao cao su ở đâu?”

Vào lần làm tình trước, Lan Tri đã từng cảnh cáo hấn, không đeo bao không được đi vào. Hàn Kính thế nhưng đem lời nói của người trong lòng làm thành thánh chỉ.

Lan Tri tựa hồ sau khi bắn rất mệt mỏi, tinh thần đều có chút hoảng hốt, nghe Hàn Kính lặp lại hai lần mới hiểu được hấn đang nói gì.

“Bên trong ngăn tủ ở đầu giường bên trái có.”

Hàn Kính nhanh chóng bò ra khỏi bồn tắm, dấm khô nước trên chân ở thắm chùi chân, sau đó cũng không mặc quần áo, cầm dương vật cứng rắn của mình “Đặng đặng đặng” chân trần chạy vào phòng ngủ.

Trong tủ đầu giường có vài loại bao cao su, Hàn Kính nghĩ tới tới hôm qua mình cũng không có tắm, lại cùng một đám đàn ông con trai nhậu nhẹt, mùi vị trên người mình khẳng định không dễ ngủ, liền xé một bao có mùi, đeo vào dương vật mình.

Đeo đến giữa chừng hần mới phát hiện vấn đề.

Kích cỡ của bao cao su này nhỏ hơn vài số so với cái mà lần trước Lan Tri đưa cho hần, căn bản không vừa với dương vật của Hàn Kính.

Hàn Kính vẫn chưa từ bỏ ý định tìm tìm, phát hiện mỗi hộp đều là kích cỡ nhỏ như này.

Tại sao đều là size nhỏ thế này? Lẽ nào Lan Tri không thích thô to sao?

Hần ủ rũ cúi đầu đi trở lại phòng tắm, nói với Lan Tri: “Anh có bao cao su kích cỡ lớn hơn một chút không?”

Lan Tri vẫn không nhúc nhích, nằm dựa vào bồn tắm, mặc cho nước nóng tùy ý “Ào ào” chảy. Nghe Hàn Kính vòng trở lại, y nghiêng đầu nhìn một chút chiếc bao cao su đáng thương đeo được một nửa ở trên dương vật Hàn Kính, hoàn toàn không vừa.

“Trong túi quần tây của tôi có loại vừa với cậu đó.” Y trả lời rất lạnh nhạt, trong âm thanh căn bản không hề có mùi vị tình dục nào.

Hàn Kính có chút chần chờ. Lan Tri còn muốn tiếp tục làm sao? Y còn đồng ý cho mình cắm vào sao?

Hần có chút không hiểu ý định của Lan Tri, liền len lén nhìn Lan Tri.

Lan Tri đã quay đầu về lại, mở to mắt nhìn trần phòng tắm, không biết đang nghĩ gì.

Hàn Kính nhìn hồi lâu, thật sự là luyến tiếc buông tha cho cơ thể mê người như vậy, liền ở trong lòng làm quyết định, lại quay đầu chạy trở lại phòng ngủ.

Quần tây ngày hôm qua bị hần vứt trên sàn đã không còn ở vị trí cũ. Hàn Kính quay bốn phía nhìn nhìn, đều không có tìm được chiếc quần tây đó.

Bất quá hần thấy một vật khiến hần vô cùng tò mò.

Đầu giường của Lan Tri đặt một khung ảnh nhỏ, trong khung chứa một tấm ảnh. Hàn Kính cúi đầu, đưa sát vào nhìn, hơi ngẩn người.

Tấm ảnh là hình chụp chung của Lan Tri và một người phụ nữ.

Mà người phụ nữ đó, lại chính là người đem đồ lái xe đến đón – vợ của viện trưởng Chu bị đập hư xe, người phụ nữ trung niên mà Lan Tri gọi là “Bá mẫu”.

Trong hình, “Bá mẫu” nhìn qua so với hiện tại trẻ tuổi hơn một chút. Mà dung mạo của Lan Tri lại không có nhiều thay đổi so với hiện tại, nhưng là nụ cười của y rất ngây ngô, ở dưới ánh sáng nhu hòa lộ ra vài phần ngại ngùng, vừa nhìn liền biết là một sinh viên chưa thoát tính trẻ con.

Hàn Kính rất ít thấy dáng tươi cười tự nhiên như vậy của Lan Tri. Ấn tượng của hần đối với Lan Tri vẫn luôn là lạnh nhạt, không có biểu cảm gì, thậm chí có xu hướng mặt tê liệt. Mặc dù y cười, cơ thể cũng tựa hồ có chút cứng nhắc, người khác cảm nhận được cũng không phải phát ra từ nội tâm.

Sở dĩ Hàn Kính có chút giật mình.

Hơn nữa vì sao Lan Tri lại muốn đặt ảnh chụp chung của y và vợ của viện trưởng Chu ở đầu giường chứ? Nhìn ảnh chụp cũng thấy đã chụp từ nhiều năm trước, lẽ nào Lan Tri và cả nhà viện trưởng Chu đã sớm quen biết sao?

11. Chương 11

Edit: Emily

Beta: Sub

Đột nhiên Hàn Kính lại nhớ tới đoạn video quay cảnh tình cảm mãnh liệt của Lan Tri và viện trưởng Chu mà Quách Kiệt cho hắn xem. Sự tình rất phức tạp, tâm trạng Hàn Kính có chút xuống dốc.

Thế nhưng hiện tại không phải là lúc suy nghĩ những thứ này. Từ ngày hôm qua say rượu tới nay, trạng thái tinh thần dường như vẫn luôn không tốt. Hàn Kính nghĩ những chuyện khác đều là chuyện nhỏ, trước tiên hắn là nên làm cho Lan Tri vui vẻ.

Hắn cúi đầu nhìn một chút người anh em của mình. Dương vật cường tráng vẫn còn cứng rắn đây này. Hàn Kính nghĩ dù cho Lan Tri không thích mình đi chăng nữa, thì chắc cũng thích người anh em của mình thôi!

Lập tức liền có cơ hội khó có được, gia tăng cảm tình quan trọng hơn chứ! Chờ tới khi có cảm tình thì lại tìm hiểu chuyện xưa phía sau cũng không muộn cơ mà.

Nghĩ tới đây, Hàn Kính cũng liền không lại để tâm đến chuyện bức ảnh, bắt đầu tìm quần tây của Lan Tri.

Mong hắn trần truồng ở trong phòng Lan Tri tìm hồi lâu, mới phát hiện quần tây bị Lan Tri treo tại móc treo đồ phía sau cửa.

Hàn Kính đóng cửa phòng ngủ, tay đưa vào trong túi quần tây sờ sờ, liền đụng phải một hộp bao cao su. Hắn vội vàng mở ra một cái, đeo lên người anh em mình.

Kích thích cái này vừa, Hàn Kính rất hài lòng. Hắn vừa định một lần nữa mở cửa phòng ngủ, đi vào phòng tắm thể hiện uy phong của mình, làm tới Lan Tri sững lên mây, đột nhiên lại nghe được âm thanh chìa khóa mở cửa ở ngoài cửa.

Hàn Kính không mặc quần áo, sợ dĩ do dự một chút. Trong lúc này, cửa nhà trọ đã bị người mở ra, có người đi vào cửa nhà Lan Tri.

Hàn Kính ngẩn người. Không phải Lan Tri sống một mình sao? Còn có người có cái chìa khóa của nhà này?

Người đó là ai?

Hắn trốn sau cửa phòng ngủ, không dám thở mạnh.

Sau đó hắn liền nghe được một giọng nam quen thuộc dẫn theo một chút tức giận: “Tiểu Lan, vì sao con vẫn luôn tắt máy, không nhận điện thoại của chú!”

Giọng nam quen thuộc này chính là giọng của viện trưởng Chu.

Vì sao viện trưởng Chu lại có chìa khóa nhà Lan Tri? Hàn Kính nhớ rõ Lan Tri đã từng cảm tạ mình, cảm tạ mình đã giúp y giải vây, tránh đi sự quấy rối của viện trưởng Chu. Qua các loại biểu hiện đó có thể thấy rằng Lan Tri hiển nhiên không đồng ý có bất kỳ liên lụy gì với viện trưởng Chu. Thế nhưng, nếu không muốn có liên lụy gì với viện trưởng Chu, tại sao y lại phải đem chìa khóa nhà đưa cho viện trưởng Chu chứ?

Hàn Kính hồ đồ, trong hồ đồ thậm chí mang theo một chút tức giận.

Hắn một mình miên man suy nghĩ, căn bản không nghe được đối thoại bên ngoài của hai người. Mãi đến khi âm thanh viện trưởng Chu rít gào như tiếng sấm xuyên qua cửa phòng ngủ truyền tới, hắn mới tỉnh thần lại từ dòng suy nghĩ của mình.

“Hai ngày này chú sút đầu mẻ trán để chuẩn bị tiền, mày còn lén chú đi ra ngoài tìm đàn ông khác sao? Nếu không phải năm đó mày câu dẫn chú...”

“Tôi không có câu dẫn ông.” Lan Tri đột nhiên ngắt lời, giọng điệu bình tĩnh so với âm thanh phẫn hận của viện trưởng Chu hình thành chênh lệch cực lớn.

Chênh lệch cực đại đó đi qua, âm hưởng gì cũng không còn.

Tại Hàn Kính dán sát vào cửa, không muốn bỏ qua bất kỳ động tĩnh nào.

Trong phòng khách yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Sau đó, bất thành linh, hắn nghe được một tiếng bập tai vang dội.

Hàn Kính sửng sốt, thanh âm của tiếng bập tai thứ hai đã vang lên. Kèm theo tiếng bập tai thứ hai là tiếng chữi rửa run rẩy của viện trưởng Chu: “Đê tiện!” Thanh âm của viện trưởng Chu nghe vào vô cùng bén nhọn, như một lưỡi dao sắc bén, đâm vào lòng Hàn Kính.

Viện trưởng Chu đang đánh Lan Tri! Lại còn nhục mạ Lan Tri!

(Sub: Mịa, thằng già bệch-dê!!)

Hàn Kính máu nóng lên tới đầu, vừa nãy còn muốn gia tăng cảm tình, lúc này làm sao có thể cho phép nam thần trong lòng mình bị người khác nhục mạ?

Hắn thoáng chốc tức giận đến mức tận cùng, dùng lực mở bung cửa phòng ngủ, hét lớn một tiếng: “Mẹ nó, ông đang mắng ai! Biết điều thì miệng mồm sạch sẽ một chút!”

Viện trưởng Chu không ngờ tới trong phòng ngủ có người, kinh ngạc quay đầu lại nhìn cả người trần truồng Hàn Kính, ngơ ngác bất động.

Hàn Kính đã vọt tới trước mặt hai người, lưng hùm eo gấu giang hai tay cản lại, liền ngăn ra viện trưởng Chu và Lan Tri.

Toàn thân Lan Tri vẫn còn chưa khô, trên người khoác vội áo choàng tắm, chân trần đứng trên sàn nhà. Hàn Kính thấy biểu tình của y vô cùng lạnh lùng, khóe miệng cũng đã bị hai cú tát khi nãy khiến cho chảy máu. Hàn Kính nhìn thấy cực kỳ đau lòng, quay đầu liền vung một quyền mạnh lên mũi viện trưởng Chu, mắng: “Cầm thú!”

Phản ứng của viện trưởng Chu xem như nhanh, né đầu sang một bên, không có bị Hàn Kính đánh gãy mũi, thế nhưng cũng bị đánh cho máu mũi chảy ròng. Ông ta có chút tỉnh táo lại, che mũi mình, trừng mắt nhìn Hàn Kính.

Hàn Kính cảm giác mình quả là đang anh hùng cứu mỹ nhân, sở dĩ uy phong lẫm lẫm ngẩng cao đầu, lại khiêu khích giơ giơ nắm đấm lên không trung, hai mắt trừng ngược về: “Thế nào? Tên súc vật già không phục sao?”

Viện trưởng Chu cảnh giác lui về sau hai bước, đột nhiên nghiêng đầu hỏi Lan Tri đứng sau lưng Hàn Kính: “Thằng bảo vệ này tại sao lại ở chỗ này?”

Biểu tình của Lan Tri vẫn còn rất lạnh lùng. Y không trả lời câu hỏi của viện trưởng Chu, chỉ là vươn tay, hơi dùng lực kéo vai Hàn Kính.

Trên tay y vẫn còn lưu lại hơi ấm trong phòng tắm, đụng vào vai Hàn Kính, xóa mất sự lạnh lẽo thường thấy trong lòng bàn tay y.

Hàn Kính hiểu ý của Lan Tri là đang ám chỉ mình nhanh rời khỏi đây, không nên xen vào chuyện người khác.

Hắn vừa định hiên ngang chính nghĩa trả lời anh đều bị người ta đánh đến chảy máu, tôi có thể không quan tâm sao, viện trưởng Chu đã lại gào lên một lần nữa: “Lan Tri, cháu lên giường cùng loại đàn ông này sao?”

Hàn Kính vừa nghe liền không vui: “Tôi là loại đàn ông này thì sao chứ? Như thế nào đi nữa cũng còn tốt hơn thứ súc sinh.”

Viện trưởng Chu thấy hắn dáng người cao lớn, cũng không dám dây dưa với hắn, liền lui tiếp hai bước, trái lại hướng phía Lan Tri nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thằng nhóc, mày cánh cứng cáp rồi muốn bay đúng không? Mày không suy nghĩ một chút nếu không có tao với dì, mày có thể có cuộc sống ra hình ra dạng như bây giờ sao!”

Hàn Kính rõ ràng cảm nhận được bàn tay đặt trên đầu vai mình run lên nhè nhẹ.

Viện trưởng Chu này, thật là làm người ta chán ghét mà. Đánh nhau đánh không lại, liền chơi võ mềm. Hàn Kính vô cùng chán ghét, đột nhiên xoay người chạy đến ban công, dùng lực mạnh nhấc cây lau sàn khi này lên.

Viện trưởng Chu còn đang che mũi oán hận nói: “Lan Tri, chú nói cho mày biết, mày tránh được hôm nay...”

Hàn Kính đã giơ cây lau nhà vọt tới trước mặt ông ta, vung mạnh lên. Trên cây lau nhà vẫn còn lưu lại mùi vị của bánh gạo sườn non khi này, vung lên như thế, trong cả phòng đều tràn đầy hương thơm mê người.

“Cút!” Hàn Kính đang đói mà còn bị mùi hương hấp dẫn bao vây, lớn tiếng quát.

Tự bản thân hắn đều cảm thấy mình vô cùng uy phong.

Viện trưởng Chu thấy hắn hùng hùng hổ hổ, từng thố cơ bắp trên người căng cứng, trong lòng liền sợ hãi, lúc này liền đem phần sau muốn nói nuốt lại vào trong, che mũi máu liền tiếp lui về phía ngoài cửa.

“Mày chờ đó!” Ông ta nói, lập tức mở cửa chạy ra ngoài.

Hàn Kính giơ cây lau nhà đuổi tới cửa: “Ông có gan quay lại thì thằng này có gan ở chỗ này đánh cho ông tàn phế!”

Hàn Kính đuổi được tên viện trưởng Chu đáng ghét đi, liền để cây lau nhà xuống, đóng cửa lại, cẩn thận khóa cửa, quay đầu lại nhìn Lan Tri.

Lan Tri ngồi trên sofa, hơi cúi đầu không biết đang nhìn nơi nào. Vẻ mặt của y vẫn lạnh lùng như vậy, chỉ có khóe miệng còn lưu lại tơ máu đỏ tươi, thêm vào làn da trắng nõn của y, lộ ra một loại yêu mị nói không thành lời.

Hàn Kính đi tới trước mặt y, khụy gối xuống, lấy tay lau đi tơ máu nơi khóe miệng y.

“Đau không?” Hắn hỏi Lan Tri, lập tức có chút oán trách nói, “Loại súc sinh này, ông ta đánh anh vì sao anh lại không đánh trả lại chứ?”

“Tôi không có câu dẫn ông ta.” Lan Tri lại thấp giọng lặp lại câu nói lúc trước.

Hàn Kính sững sốt.

Đây là câu nói duy nhất mà người ít nói như Lan Tri nói trong toàn bộ sự việc này.

Hàn Kính an ủi: “Tôi tin tưởng anh.”

Lan Tri nghe vậy liền hơi mở mắt, đảo mắt trên dưới quan sát Hàn Kính.

Hàn Kính lúc này mới phát hiện mình quả nhiên không hề khoắc bất kỳ cái gì trên người.

Khi này vội vã lao tới làm anh hùng cứu mỹ nhân, hoàn toàn quên mất mình vẫn còn đang trần truồng. Hàn Kính cúi đầu nhìn trên dương vật của mình vẫn còn đeo một cái bao, ngượng ngùng nở nụ cười.

Cười một hồi, hắn thấy Lan Tri vươn hai ngón tay thon dài chậm rãi tháo xuống nó xuống. Dương vật Hàn Kính nguyên vốn đã có chút mềm xuống bị ngón tay Lan Tri nhẹ nhàng đụng vào liền lập tức hùng dũng hiên ngang lại, khí phách oai vệ ngẩng đầu lên, đứng thẳng giữa hai chân, không biết có bao nhiêu chào mừng ngón tay của Lan Tri.

Cương cứng nhanh, mềm xuống chậm, kích thích lớn, thời gian dài. Hàn Kính vô cùng hài lòng, tự hào về người anh em của mình.

Một mình hắn âm thầm đắc ý, có ai ngờ Lan Tri lại hoàn toàn không có phản ứng, tháo bao cao su xuống liền ngồi dậy muốn đem vứt.

Hàn Kính còn đang rục rịch, thấy Lan Tri phải đi, như thế nào chịu? Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, kéo lại tay Lan Tri, vội kêu lên: “Đừng!”

Kêu xong, chính hắn cũng cảm thấy mình quá gấp gáp rồi, liền ngượng ngùng rút tay về, che giấu nói: “Cái...cái này vẫn chưa dùng qua. Vứt đi thì tiếc quá.”

“Đã tháo rồi.” Lan Tri trả lời, “Dù cho không vứt cũng không thể nào giữ đến lần sau dùng.”

Đã gần trưa, mặt trời đã lên thật cao, ánh nắng chiếu vào phòng khách cùng trên người đứng tại giữa phòng khiến cho Lan Tri vô cùng sạch sẽ và đẹp đẽ.

Lá gan của Hàn Kính bỗng biến lớn, thuận thế ôm lấy hông Lan Tri, dè dặt phươg xuống ghế sô pha ở phía sau, mặt dày nói: “Nếu vậy thì hiện tại dùng nó luôn đi.”

Lan Tri bị hấn đè vào sô pha, áo choàng tắm khoác trên người bị xộc xệch, lộ ra thân thể trần trụi.

Hàn Kính vừa thấy lại càng cứng hơn nữa. Thế nhưng Lan Tri tựa hồ không có ham muốn, nỗ lực đẩy hấn ra.

Hàn Kính lập tức như con mèo ngoan lớn nhào vào người Lan Tri, ngăn cản đối phương đẩy ra. Hấn ỷ vào khi nãy mình vừa thay Lan Tri giải vậy, lúc này liền gan lớn, dĩ nhiên dám cầm dương vật của mình đặt xuống thân dưới Lan Tri, lấy lòng cọ cọ. “Anh nhìn đi này,” Hấn thấp giọng cầu xin, nói: “Vật này của tôi vừa cứng lại vừa nóng, nhớ anh đến muốn phát điên. Anh...Anh...xin thương xót, thương cảm, thương cảm cho tôi, không thể thấy chết mà không cứu chứ!”

Lan Tri ngẩng đầu lên, nhú mào nhìn hấn.

Không hề có biểu cảm.

“Nể mặt khi nãy tôi anh hùng như vậy,” Hàn Kính đáng thương nằm lên ngực Lan Tri, “Cho tôi đâm vài cái đi.”

Lan Tri vẫn nhú mào không lên tiếng.

“A!” Hàn Kính đột nhiên nhớ ra gì đó, kêu lên một câu, thuận tay liền lấy cái bao cao su vẫn còn trong tay Lan Tri tới, nghiêm túc đeo lên dương vật mình, nghiêm túc mở to hai mắt nói: “Anh xem, tôi, tôi còn rất nghe lời anh nha. Tôi xài bao!”

Lan Tri sửng sốt, lập tức liền không nhin được, “Phốc” nở nụ cười một tiếng.

“Anh đồng ý sao?” Hàn Kính ngạc nhiên hỏi, phần hông đã không chờ được nữa mà đưa về phía trước, chỉ chờ Lan Tri gật đầu, liền phóng ngựa rong ruổi.

Sau đó hấn nghe được bụng mình theo tiết tấu đưa đẩy của phần hông mà “càu nhàu” kêu một tiếng, tựa hồ đang kháng nghị mình vẫn chưa ăn sáng và ăn trưa.

Hàn Kính có chút ngượng ngùng, xoa xoa bụng mình, giải thích cho Lan Tri: “Người tôi to nên ăn nhiều.”

Lan Tri đã không cười nữa, thần tình mang theo vài phần mệt mỏi, nửa nằm trên sô pha, nghe Hàn Kính nói.

Hàn Kính thấy y bất động, liền cẩn thận ôm chặt lấy Lan Tri, thử dò xét hỏi: “Vậy tôi...tôi...đi vào nhé?”

“Ọc ọc- -” Bụng của hấn lại đúng lúc kêu một tiếng.

Lan Tri vươn tay đẩy Hàn Kính ra, xoay người từ trên ghế đứng lên.

“Cậu đói bụng.” Y nhàn nhạt nói, thuận tay dùng áo choàng tắm lau khô tóc cùng người mình.

Hàn Kính nhìn cánh hông căng chặt của Lan Tri mà nuốt từng ngụm nước bọt.

Chuyện thấy được ăn không được đúng là ghét nhất rồi, Hàn Kính thấy miếng thịt tới miệng đã không còn, vẫn cố gắng làm giấy dựa sau cùng: “Giáo sư Lan, tôi không đói...”

“Thế nhưng bụng cậu đói rồi.” Lan Tri ngắt lời Hàn Kính, xoay người đi vào phòng ngủ mặc quần áo.

Hàn Kính chán nản ngồi trên sô pha, cúi đầu nhìn người anh em không được thỏa mãn của mình.

Dưới ánh nhìn soi mói của Hàn Kính, nó cũng chậm rãi mềm rũ xuống.

“Mặc quần áo.”

Hàn Kính ngẩng đầu, liền thấy Lan Tri đã ăn mặc chỉnh tề, mái tóc hơi ướt đã chải gọn gàng.

Hàn Kính có chút sợ hãi: “Giáo sư Lan, anh...anh muốn đuổi tôi đi sao?” Chẳng lẽ khi này mình ôm Lan Tri muốn làm đã chọc giận đối phương.

Hàn Kính lập tức hối hận vừa nãy mình quá to gan. Hắn vừa hối hận, bụng lại “Kêu cầu nhàu kêu cầu nhàu” lên tiếng.

Lan Tri chậm rãi cúi người xuống, đôi mắt trong như nước nhìn Hàn Kính. Tia nắng ánh vào trên đôi mắt của y, như có nước gợn, cực kỳ xinh đẹp.

“Mặc quần áo tử tế vào, chúng ta ra ngoài ăn cơm.” Y đến gần trước chớp mũi Hàn Kính mà nói.

Hàn Kính nhìn đến ngu người rồi, qua hơn nửa ngày mới phản ứng được.

“A, đúng, ăn!” Hắn kêu lên một câu, hối hả đi mặc quần áo.

Nếu không mặc, chỉ sợ máu mũi liền muốn chảy ra.

Sau khi mặc xong quần áo, hắn nhìn hình ảnh của mình trong gương: Tuy rằng quần áo không đẹp được như của Lan Tri, nhưng mình lớn lên cũng coi như anh tuấn, cao ráo, miễn cưỡng xứng đôi được dáng dấp xuất chúng của Lan Tri.

Hắn đang vô cùng đắc ý, bỗng nghĩ đến tất cả tiền của hắn đều đã dùng hết rồi, cả người liền lập tức ủ rũ.

“Hay là...không ăn đi.” Hắn chợt dạ vuột túi quần mình, nói với Lan Tri.

Lan Tri trầm mặc một giây.

“Tôi mời cậu ăn.” Y nhanh chóng trả lời Hàn Kính, không chút tiếng động che giấu xấu hổ thay đổi phương. Nói xong y liền cầm chìa khóa, mở rộng cửa muốn đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Hàn Kính đuổi theo, lại kéo y vào phòng.

Lan Tri hơi nhíu mày nhìn hắn.

Post in colangnguyetthanhteamwordpress.com

“Khỏe miệng của anh còn dính máu này.” Hàn Kính thấp giọng nói, lập tức chạy vào phòng tắm, cầm một cái khăn nhúng vào nước lạnh, lại lần nữa chạy đến trước mặt Lan Tri.

“Hiện tại nếu không chườm đá, ngày mai cả mặt liền sưng lên.” Hắn vừa nói vừa đưa khăn mặt nhẹ nhàng đặt lên gò má phải Lan Tri, nơi còn lưu dấu tay năm ngón.

Sau đó hắn phát hiện Lan Tri đang dùng ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn hắn.

“Sưng lên thì không đẹp.” Hắn bị nhìn đến trong lòng hoảng loạn, liền thuận miệng giải thích một câu. Sau đó đến chính hắn cũng cảm thấy câu giải thích này không ổn, lại nói năng lộn xộn bù đắp, “A, giáo sư Lan, thực ra dù cho anh có như nào...Tôi, tôi đều thấy đẹp cả!”

“Chén bánh gạo sườn non lúc này là cậu tự mình làm sao?” Lan Tri đột nhiên ngắt lời hắn.

Hàn Kính không biết Lan Tri nghĩ gì về chuyện khi này, đột nhiên hỏi ra một câu như vậy. Hắn cầm khăn mặt từ bên má phải Lan Tri chuyển sang bên má trái, hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Đáng tiếc đều lãng phí...”

“Cậu cố ý làm cho tôi ăn sao?” Lan Tri lại một lần nữa ngắt lời hắn.

Tay Hàn Kính chườm khăn trên mặt Lan Tri khẽ run lên, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng: “Tôi nhớ rõ anh từng nói qua...anh thích ăn.”

Lan Tri không nói thêm gì, đứng tại chỗ mặc cho Hàn Kính thay y chườm khăn.

Lan Tri dẫn Hàn Kính đi một nhà hàng gọi là “Khiết trai”.

Tên rất kỳ lạ, Hàn Kính cảm thấy rất hiếu kỳ. Mà bên trong nhà hàng trang hoàng và bố trí cũng phi thường lịch sự, tao nhã, vừa nhìn liền biết là nhà hàng có đẳng cấp cao.

Lan Tri quả nhiên là nam thần của hắn, ngay cả ăn cơm thưởng thức đều cao như vậy! Trong lòng Hàn Kính vô cùng tự hào, giống như Lan Tri có thưởng thức thì chính hắn cũng sẽ theo có thưởng thức vậy.

“Cậu đói rồi, vậy cậu gọi món đi.” Lan Tri đặt tay lên bàn, miễn cưỡng nhìn Hàn Kính nói.

Hàn Kính thực sự là đói đến mức ngực trước dán vào sau lưng rồi. Hắn cũng không phải người thích khách sáo, nghe Lan Tri nói như vậy liền gật đầu, xưng phong nhận việc mở ra thực đơn.

Kết quả vừa nhìn thực đơn, tay Hàn Kính liền run lên.

Không đề cập đến có rất nhiều tên món ăn trù tượng đến căn bản đọc không hiểu. Trước tiên, giá của mỗi một món ăn đều là hàng nghìn.

Hàn Kính nhất thời vô cùng may mắn khi này mình không có ở trước mặt Lan Tri phòng má giả làm kẻ mập, cậy mạnh nói mình có tiền ăn, bằng không ăn xong bữa này hắn đại khái phải liên tục ăn vài tháng mì ăn liền.

Bất quá hắn cũng không thể làm cho Lan Tri tốn kém quá nhiều, vì vậy liền gọi bữa hai món có giá thấp nhất.

Lan Tri nghe hắn gọi xong, liền tự mình mở thực đơn, gọi thêm một món cải trắng nước trong.

Hàn Kính len lén nhìn qua, phát hiện Lan Tri gọi cái món cải trắng nước trong gì gì đó lại vẫn quá đắt, không khỏi thè lưỡi. Thè lưỡi xong, hắn thấy Lan Tri vẫn còn đang lật xem thực đơn, tựa hồ muốn gọi thêm vài món nữa.

Hàn Kính tiếc tiền. Hắn xem Lan Tri như người một nhà, luôn cảm thấy Lan Tri dùng tiền là tiền của mình. Vì vậy hắn nhanh chóng vươn tay ngăn cản, nói với Lan Tri: “Trước gọi ba món này đi! Tôi...Tôi kỳ thực cũng không phải quá đói.

(Sub: chưa gì đã nhận người nhà rồi, lão còn lâu mới rước được ẻm về)

Lan Tri nghe vậy, ánh mắt từ trên thực đơn dời đi, chậm rãi chuyển qua trên mặt Hàn Kính. Ánh mắt y xuyên qua tròng kính, ở dưới ánh đèn nhà hàng lóe lên một loại ánh sáng lợi hại.

Sắc bén trực tiếp đem lời nói dối của Hàn Kính đâm thủng.

“Nếu như không đủ...” Hàn Kính lắp bắp bổ sung, “Chúng ta có thể, có thể chờ thêm chút nữa mới gọi...”

“Ba – – ” Lan Tri nặng nề đóng lại thực đơn, trực tiếp cắt đứt lời Hàn Kính.

Hàn Kính sợ đến không dám lại lên tiếng.

“Gà kho hạt dẻ.” Lan Tri không nhìn Hàn Kính, lại gọi thêm một món nữa.

12. Chương 12

Edit: Emilly

Beta: Sub

Bốn món ăn rất nhanh được mang lên. Hàn Kính đã sớm đói đến sắp chết, cũng không cố giữ hình tượng trước mặt Lan Tri, hùng hổ ăn.

Không thể không thừa nhận, vẫn là hai món mà Lan Tri gọi ăn ngon hơn.

Hương vị ngọt ngào của gà kho hạt dẻ khoan hấy kể đến, món cải trắng nước trong lại càng là cực phẩm, trong nước dùng căn bản không phải nước trắng, ngon đến hai hàng lông mày cũng muốn rơi xuống.

Hàn Kính cầm cúi ăn, đắm chìm trong hương vị thức ăn, vô cùng hạnh phúc.

Hắn đang ăn vui vẻ, đột nhiên nghe được Lan Tri thấp giọng nói: “Cậu không nên đuổi ông ta đi.”

Hàn Kính sửng sốt, nửa miếng hạt dẻ mắc trong cổ họng, cả tiếng ho khan một cái.

“Ai?” Hấn uống một hớp nước, thật vất vả nuốt xuống, ngẩng đầu hỏi Lan Tri, “Không nên đuổi người nào đi?”

Chén đĩa của Lan Tri nhìn qua rất sạch sẽ. Y tựa hồ tâm sự nặng nề, căn bản không thể nào động đũa ăn cái gì.

Hàn Kính hiểu ra, hỏi tiếp: “Anh nói tên súc sinh họ Chu kia sao?”

Lan Tri ngẩng đầu nhìn Hàn Kính, không phủ nhận.

“Vì sao chứ?” Hàn Kính cảm thấy ngoài ý muốn, đồng thời cũng có chút tức giận, “Chớ hoang cấn người đều có thể đá một chân! Tên súc sinh đó chạy đến nhà anh kiếm chuyện, đe dọa, không hỏi rõ trắng đen mọi chuyện liền đánh anh, tôi tại sao không thể đuổi hấn đi?”

Sau đó hấn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, liền lại hỏi: “Giáo sư Lan, lẽ nào anh sợ tôi đắc tội ông ta sao?” Hấn vừa hỏi cũng vừa khẳng định suy nghĩ của mình, lập tức liền nói năng hùng hồn: “Giáo sư Lan, anh yên tâm đi! Tôi tuyệt đối không sợ! Cùng lắm thì mất việc cộng với vào trại tạm giam ở vài ngày thôi. Có gì to tát đâu chứ? Thấy anh bị người khác ức hiếp tôi làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ? Tôi nếu không thay anh ra mặt, tôi còn con mẹ nó coi như thành đàn ông sao?”

So với hấn kích động, Lan Tri rất bình tĩnh, một mực yên lặng nghe Hàn Kính nói, vừa không có biểu hiện vui vẻ, cũng vừa không có biểu hiện khổ sở. Trên mặt như cũ là biểu cảm xa cách, lãnh đạm.

Đợi tới khi Hàn Kính đầy lòng căm phẫn nói xong, lại uống một ngụm nước lớn, thêm thở mạnh hai cái, Lan Tri mới yếu ớt mở miệng hỏi: “Cậu nói xong chưa?”

Cả tấm lòng nhiệt huyết của Hàn Kính bị dập tắt, nhất thời ghen một chút, qua hồi lâu mới gạt đầu: “Tôi nói xong rồi.”

“Cậu không nên đuổi ông ta đi.” Lan Tri lặp lại câu nói lúc trước, ngữ âm ngữ điệu đều giống như khi nãy, không hề có bất kỳ biến hóa nào, tựa như những câu nói từ tận đáy lòng Hàn Kính này giờ đều không có nói vậy.

Hàn Kính thật sự tức giận rồi, mở miệng vừa muốn tiếp tục hỏi, Lan Tri lại nói tiếp một câu.

“Nơi đó không phải là nhà của tôi.” Lan Tri nhàn nhạt nói, “Đó là của ông ta.”

Đầu óc Hàn Kính thoáng chốc “Ông” một tiếng, vỡ tung.

Căn phòng sa hoa ở khu náo nhiệt đó, hóa ra không phải của Lan Tri, mà là của tên súc sinh họ Chu kia?

Cũng đúng, tuổi Lan Tri còn quá trẻ, trừ phi trong nhà đặc biệt giàu có, làm sao có thể một mình mua một căn phòng sa hoa như vậy?

Thế nhưng, cho dù là ra bên ngoài thuê phòng cũng tốt mà, Lan Tri vì sao phải nín nhịn mà ở phòng của tên súc sinh kia?

Hàn Kính rất muốn biết vì sao. Hấn nghĩ nghĩ, mạnh mẽ áp chế cơn giận của mình, hỏi: “Anh và tên họ Chu đó rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Vì sao anh lại phải ở trong nhà ông ta?”

“Chuyện này không liên quan đến cậu.”

Lan Tri lạnh lùng trả lời khơi lên sự tức giận của Hàn Kính, hấn thực sự không nhịn được, mạnh vỗ bàn một cái, cả giận nói: “Tôi con mẹ nó mỗi ngày trong đầu tất cả đều là nghĩ về anh, làm sao tôi có thể không liên quan?”

Lần này vỗ bàn rất lớn tiếng, hấp dẫn sự chú ý của bồi bàn. Có người đi tới lễ phép hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì sao?”

Hàn Kính đầy trời lửa giận không chỗ phát tiết, liền cầm đũa lên, gấp một miếng gà hạt dẻ, mạnh mẽ nhét vào miệng, lớn tiếng nhai vài cái.

Bồi bàn không hiểu ra sao, sờ dĩ, cũng không biết vì sao Hàn Kính lại giận, liền lấy lòng mà giới thiệu: “Tiên sinh, món gà kho hạt dẻ này là đặc sản của nhà hàng chúng tôi. Thịt gà được dùng đậu hũ non để làm thành, bất kể là từ khâu xúc giác cho đến khâu vị giác, đều có thể thay thế đồ thật...”

Miệng Hàn Kính đang nhai “Thịt gà” liền dừng lại.

Lúc này hắn mới phát hiện những món được mang lên này giờ đều là món chay.

Cũng đúng. Nhà hàn này tên là “Khiết trai”, hiển nhiên là nơi chuyên bán thức ăn chay. Hàn Kính biết những người giàu có hiện tại đều không quá thích ăn thịt ăn cá rồi. Trái lại đều chú ý cái gì mà sức khỏe, hữu cơ, hoàn toàn từ thiên nhiên nữa. Bởi vậy nhà hàng chay sang trọng đặc biệt thịnh hành ở thành phố A, mở quán đều là vì nhu cầu của giới giàu có này.

Nhà hàng “Khiết trai” này hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng nếu đã có tiền, vì sao còn phải ở trong nhà tên họ Chu kia?

Hàn Kính lúc này liền cảm thấy miếng gà hạt dẻ ngon lành làm từ đậu hũ non kia quả thực khó ăn đến không thể nuốt nổi. Hắn cúi đầu, “Phi” một hơi, liền đem “Thịt gà” phun ra.

“Anh bị tên súc sinh kia bao nuôi phải không?” Hắn cắn răng cắn lợi hỏi Lan Tri.

Lan Tri nhíu nhíu mày, quay đầu nhẹ giọng nói với bồi bàn: “Nếu chúng tôi có cần gì thì sẽ gọi.”

Bồi bàn thức thời, gật đầu nhanh chóng rời đi.

Hàn Kính nhưng không thể nào nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Trên thực tế, hắn lúc này đang trong cơn giận dữ, hận không thể cầm dao giết người.

“Anh chỉ vì vài đồng tiền dơ bẩn mà cam tâm tình nguyện bị tên súc sinh kia bao nuôi sao?” Hắn lớn tiếng chất vấn Lan Tri, “Anh thiếu tiền đến mức như vậy sao? Anh không phải có tiền lương sao? Anh nhìn tôi đi, tôi một tháng chỉ kiếm được một ngàn bốn, tôi cũng không cho người ta bao nuôi tôi mà!”

(Sub: Chỗ đông người mà anh méo có ý tứ gì cả, kém sang!)

Hắn tức giận trừng Lan Tri.

Lan Tri bình tĩnh nhìn hắn. Thần tình lạnh lùng, như cục diện đáng buồn.

Hàn Kính không chịu được thái độ như vậy của Lan Tri, nắm tay Lan Tri, hỏi: “Anh không có gì muốn nói với tôi sao?”

Lan Tri hỏi ngược lại: “Nếu như tôi nói tôi không có bị ông ta bao nuôi, cậu có tin không?”

Nguyên lai không bị bao nuôi. Hàn Kính thở dài một hơi. Đúng vậy, người như Lan Tri, làm sao có thể bị tên lợn chết tiết kia bao nuôi chứ? Mình tại sao có thể phỏng đoán ác ý như vậy về phẩm hạnh của Lan Tri chứ?

Hắn có chút hối hận về sự hấp tấp của mình, vội nói: “Tôi tin! Tôi nguyện ý tin tưởng lời anh nói.”

Sau khi nghe được câu trả lời của hắn, Lan Tri hơi cong lên khóe miệng, tựa như cục diện đáng buồn rốt cuộc nổi lên gợn sóng.

“Ăn cơm đi.” Lan Tri nói với hắn.

Lúc này Hàn Kính mới phát hiện mình còn đang nắm tay Lan Tri, hắn nhanh chóng buông ra, lùi người vào sau ghế.

Hắn đang định tiếp tục ăn, đột nhiên nhớ tới Lan Tri cũng chưa đụng đũa, liền gấp một miếng gà hạt dẻ lớn nhất bỏ vào chén Lan Tri, nói: “Anh nếm thử, cái này ăn ngon.”

Lan Tri yên lặng nhìn xong toàn bộ động tác gấp thức ăn của hắn, cúi đầu nhìn miếng gà hạt dẻ trong chén mình, qua hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Y nói rất nhỏ, vẫn như mọi khi không chứa tình cảm gì, thế nhưng Hàn Kính nghe được câu “Cám ơn” ấy như một làn gió xuân ấm áp, quả thực thổi tim của hắn như muốn tan chảy.

Hắn cũng vui vẻ gấp một miếng gà hạt dẻ bỏ vào trong miệng, nhanh chóng nhai ăn.

“Nếu anh đã không bị hắn ta bao nuôi,” Hàn Kính hỏi Lan Tri, “Tại sao anh lại phải ở trong nhà của hắn ta chứ?”

Lan Tri vốn đang gấp miếng gà hạt dẻ mà Hàn Kính gấp cho y, chuẩn bị ăn, nghe hắn hỏi liền thả xuống, nhìn Hàn Kính.

“Cậu tin tưởng tôi không bị ông ta bao nuôi là được rồi.”

Ý của y vẫn là từ chối trả lời câu hỏi của Hàn Kính.

Hàn Kính không hiểu: “Thế nào như vậy là được rồi? Anh không bị bao nuôi nhưng lại ở trong nhà hắn ta, đổi thành ai cũng không hiểu được!”

Lan Tri buông đũa: “Không phải cậu nói cậu sẽ tin tưởng lời của tôi sao?”

“Thế nhưng tôi muốn một lời giải thích cũng không có gì quá đáng mà đúng không?” Lửa giận của Hàn Kính lại dâng lên. Hắn đột nhiên nghĩ đến đoạn video tình cảm mãnh liệt mà Quách Kiệt lén cho hắn nhìn. Trong video, viện trưởng Chu và Lan Tri ngồi ở ghế sau xe làm tình, vô cùng chăm chú cùng điên cuồng. Hắn càng nghĩ càng giận, tay theo bản năng chạm lên chiếc điện thoại có chứa đoạn video đó, ghen tuông nói: “Huống hồ anh cùng tên họ Chu đó qua lại thân thiết như vậy, anh còn ở trong nhà hắn ta, trời biết các người đã làm những chuyện gì!”

Hắn nói xong câu này, sắc mặt Lan Tri rốt cuộc có chút khó coi, tựa hồ bị đụng chạm tâm sự, ngay cả đôi môi mỏng cũng có chút trắng bệch. Bất quá y được giáo dục tốt, chỉ là mặt lạnh hỏi lại: “Cậu có chứng cứ gì chứng minh mà lại nói năng như vậy?”

Hàn Kính muốn nói có chứ, tôi chỗ này đều có đoạn video anh và ông ta làm tình đây. Bất quá hắn còn không hề đề tới nông nổi đó, chỉ là cắn răng, nói: “Nếu như không có tại sao anh lại không giải thích?” Hắn càng nói cơn ghen tỵ càng lên cao, hắn cũng không phải yêu cầu đối phương thủ thân như ngọc, nhưng là chỉ cần nghĩ tới một đóa hoa tươi như Lan Tri cắm trên một bãi phân trâu như tên họ Chu kia, trong thâm tâm hắn chung quy vừa giận vừa oán, liền nói: “Hơn nữa, tuổi của ông ta đều có thể làm cha anh rồi, trong nhà lại có tiền như vậy. Anh với ông ta không rõ ràng, người khác không biết còn tưởng rằng các người có giao dịch tiền tình nữa đây!”

Lan Tri vốn liền sắc mặt không tốt, vừa nghe xong một đoạn nói này trái lại thần sắc hòa hoãn, một lần nữa cầm đũa lên gấp thức ăn.

Hàn Kính ngây người, liền sau đó ngọn lửa giận dữ và ghen tuông bùng lên mạnh mẽ: “Anh không nói lời nào là có ý gì? Là cam chịu sao?” Đột nhiên hắn từ trên ghế đứng lên, tức giận đến run người, “Anh, anh quả nhiên thích mấy đồng tiền dơ bẩn của tên họ Chu đó! Anh, anh quả nhiên có giao dịch tình tiền với ông ta!”

Hắn liên tưởng đến mình vừa không có quyền cũng không có tiền, trong lúc tức giận khó tránh khỏi mang theo vài phần thương tâm, tuyệt vọng, chất vấn tới sau cùng dĩ nhiên không nói được lời nào.

Lan Tri lạnh lùng nhìn hắn run run, qua hồi lâu mới thở dài một hơi.

Hàn Kính cho rằng y rốt cuộc chịu giải thích, thế nhưng Lan Tri chỉ là tối nghĩa hỏi: “Cậu sau này, đại khái sẽ không còn giống ngày hôm nay, làm..., làm bánh gạo sườn non cho tôi ăn nữa, phải không?”

Khi y hỏi câu này, môi khẽ nở nụ cười nhẹ, như có như không, tựa hồ vừa đắng nghẹn, vừa cỏi mở.

Hàn Kính không nghĩ tới Lan Tri đột nhiên chuyển trọng tâm câu chuyện, hắn cũng thực sự là vô cùng tức giận, cho rằng Lan Tri lại muốn qua loa, có lẽ với hắn, không chút nghĩ ngợi liền nói: “Tôi con mẹ nó mất bị mù mới làm cho anh ăn!” Nói xong câu này, hắn cũng không tiếp tục ăn, đẩy ghế ra, bỏ lại Lan Tri liền thở phì phò rời đi.

Hàn Kính “Đặng đặng đặng” chạy ra ngoài cửa nhà hàng. Bên ngoài mặt trời lên cao, chiếu lòng hắn đến lạnh lẽo. Hắn sờ sờ túi, mới nhớ tới người mình không có một đồng.

Nơi này cách đại học Z quá xa, đi bộ trở về nhất định phải đi tới sáng ngày mai. Đâm lao phải theo lao, Hàn Kính cắn răng một cái, liền lại “Đặng đặng đặng” chạy trở vào nhà hàng. Posted in colangnguyetthanhword-press.com Lan Tri vẫn còn ngồi bên trong, trên mặt đã sớm không còn nụ cười vừa đắng nghen vừa cở mở khi nãy. Trên thực tế, y nhìn qua thì có vẻ cũng không bị ảnh hưởng bởi chuyện Hàn Kính rời đi không từ biệt – ít nhất là vẻ mặt của y không có ảnh hưởng, vẫn là lãnh đạm mà xa cách như vậy.

Khi Hàn Kính chạy đến bên cạnh y, y thậm chí vẫn đang vô cùng bình tĩnh mức một muỗng canh cải trắng, không nhanh không chậm uống một ngụm.

Hàn Kính càng tức giận hơn, cảm thấy mình chạy tới chạy lui giống như một tên gốc vạy.

“Tục ngữ nói một ngày phu thê, trăm ngày nghĩa tình.” Hắn buồn bực đứng cạnh Lan Tri hỏi, “Chúng ta tốt xấu cũng đã ăn nằm vài lần giường với nhau. Tôi tức giận bỏ đi như vậy, anh cũng không biết giữ tôi lại sao?”

Lan Tri ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

“Tôi giữ anh lại thì anh vẫn sẽ đi thôi.” Y nói, “Sao tôi lại phải làm điều thừa chứ?”

Hàn Kính thiếu chút liền bị câu nói của Lan Tri làm cho mắc nghẹn.

“Tôi đương nhiên phải đi.” Hắn đẩy chén đĩa trước mặt Lan Tri ra, xò ra năm ngón tay, “Bất quá anh phải trả tiền lại cho tôi trước đã!”

Lan Tri hơi kinh ngạc.

“Tiền taxi tối hôm qua hai mươi chín đồng, nguyên vật liệu bánh gạo sườn non sáng nay hai mươi đồng, số lẻ tôi không tính với anh, tổng cộng bốn mươi chín đồng!” Hàn Kính ào ào một hơi nói như báo cáo thu chi.

Lan Tri mặt không thay đổi lấy ví ra, ném tờ một trăm đồng vào lòng bàn tay Hàn Kính.

Trong túi Hàn Kính trống trơn, không cam lòng trừng mắt tờ một trăm đồng, cố sức nắm chặt lòng bàn tay “Tôi không có tiền lẻ thối lại cho anh.” Hắn có chút chột dạ mạnh miệng nói.

“Không cần thối lại.” Lan Tri lạnh lùng trả lời, cũng không nhìn Hàn Kính, điềm nhiên cất ví vào, “Phần còn dư xem như là tôi cảm ơn anh.”

Hàn Kính nhất thời nghĩ nhân cách mình bị làm nhục. Cảm ơn mình là có ý gì? Lẽ nào Lan Tri đang ám chỉ mình đối với y tốt như vậy cũng là vì tiền sao?

Bản thân anh với tên họ Chu đó có giao dịch tình tiền, liền suy bụng ta ra bụng người, phỏng đoán ác liệt ý tốt của người khác như vậy sao? Hàn Kính nghĩ thầm, cực kỳ tức giận.

Hàn Kính nhét tờ một trăm đồng vào túi, vươn tay nắm cằm Lan Tri, nhắc đầu y lên để y nhìn thẳng mình.

“Tôi đã từng nói với anh, tôi không phải vì tiền.” Hắn thở phò phò nói với Lan Tri, “Anh cứ chờ xem. Thừa bốn mươi một đồng tôi nhất định sẽ trả lại cho anh.”

“Là năm mươi một đồng.” Lan Tri sửa lại.

Hàn Kính ngẩn người, mới phát hiện mình quá phần nộ cùng kích động, đến cả phép tính nhẩm đơn giản cũng tính sai. Hắn tưởng mở miệng giải thích, lại cảm thấy có giải thích cũng chẳng hề có ý nghĩa, không thể làm gì khác hơn là trừng trừng Lan Tri, qua hồi lâu mới nói một câu: “Coi như anh giỏi toán!” Sau đó bỏ lại Lan Tri, đi nhanh ra cửa.

Hắn đi quá nhanh, cho nên không chú ý tới Lan Tri vẫn nhìn theo bóng lưng của hắn, vẫn nhìn theo hắn cho đến khi hắn quẹo vào khúc hành lang, tới khi không nhìn thấy nữa.

Lan Tri cứ như vậy nhìn hồi lâu.

Sau đó y thu hồi tầm mắt, gọi bồi bàn tới: “Tính tiền đi.”

Tính tiền xong, Lan Tri nhìn đồng hồ trên tay: 3:15 chiều chủ nhật.

Giống như mọi chiều ngày chủ nhật, y lái xe hướng khu F của thành phố A.

Khu F cách chỗ y ở rất gần, bất quá đẳng cấp càng cao hơn một chút, rất nhiều quan chức của thành phố A đều ở khu này.

Cũng như những chiều chủ nhật khác, y dùng xe cách mục tiêu nửa km, đi tới một cửa hàng hoa ở ven đường mua một bó hoa cẩm chướng.

Khách hàng tuổi trẻ anh tuấn xuất hiện cố định vào khoảng thời gian sau buổi trưa, bà chủ cửa hàng hoa đã sớm thành người quen của Lan Tri.

“Lan tiên sinh,” cô gói phần hoa cẩm chướng đã chuẩn bị từ trước vào giấy gói xinh đẹp, “Ngày hôm nay cậu tới hơi trễ nha. Là do trên đường kẹt xe sao?”

Lan Tri không biểu hiện gì mà nhận hoa, đơn giản trả lời: “Không phải.” Sau đó nhanh chóng trả tiền rồi rời đi.

Chưa tới bốn giờ, y sạch sẽ chỉnh tề, áo sơ mi chỉnh chu, đang cầm bó hoa cẩm chướng, đứng trước cửa một ngôi biệt thự ở khu F.

Y đứng trước cửa biệt thự không nhúc nhích ba phút liền.

Trước biệt thự trồng một gốc cây dâm bụt. Hoa đã héo, gió thu thổi qua, đều thổi rớt những cánh hoa dâm bụt, rơi vào trên tóc y, trên áo sơ mi của y và cả rơi trên bó cẩm chướng trong tay y nữa.

Lan Tri vươn tay, cẩn thận nhặt những cánh hoa dâm bụt rơi vào bó cẩm chướng ném xuống.

Sau đó y ngửa đầu, hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm, móc chìa khóa ra từ trong túi, quen thuộc mở cửa biệt thự, đi vào.

Vừa đi vào, người trong nhà liền nghe được tiếng động: “Là tiểu Lan trở về phải không?” Có một giọng nữ rất vui vẻ hỏi.

“Dạ.” Lan Tri nhẹ giọng trả lời.

Người phụ nữ kia đã từ trong phòng khách đi ra, đi tới trước mặt Lan Tri đang đứng ở cửa lớn.

“Dì,” Lan Tri đưa bó cẩm chướng trong tay mình cho bà, “Con mua cho người bó hoa.”

Người “Dì” này chính là vợ của viện trưởng Chu – Chu Thành, tên là Dương Anh. Dù nói phụ nữ thích hoa, dì Dương đương nhiên cũng không ngoại lệ, huống chi đây lại là một bó cẩm chướng – tượng trưng cho tình cảm người mẹ.

“Tiểu Lan à, dì đã nói bao nhiêu lần rồi, lúc rảnh rỗi con thường xuyên tới ăn cơm, ở lại là được rồi, không cần mua hoa.” Dì Dương mở miệng cười híp mắt quở trách nói, nhưng vẫn rất vui vẻ nhận hoa. Sau đó bà nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Tiểu Lan, sao con lại đậu xe bên lề đường nữa rồi? Mau đậu vào trong nhà để xe đi thôi.”

Lan Tri không nhúc nhích.

“Không sao đâu.” Dì Dương phát hiện y nghĩ ngợi, nói, “Chu bá phụ con nói ông ấy đêm nay có việc gấp đi công tác ở ngoại tỉnh không về nhà. Chỗ đậu xe vừa lúc còn trống.”

Lan Tri không dễ phát hiện thở dài một hơi. Bất quá vẫn là bị Dương bá mẫu nhìn được, bà cũng không hiểu tâm tư của Lan Tri, liền cười nói: “Thằng nhóc này vẫn như vậy. Dù cho bá phụ của con có trở về, để ông ấy đậu xe ở lề đường là được rồi. Con không cần nhường cho ông ấy.”

Nói xong lời cuối, bà vẫn là nhúc nhích chút tâm tư, liền bản năng muốn đi xoa đầu Lan Tri.

Lan Tri rất phối hợp hơi khom lưng, để Dương bá mẫu xoa đầu mình.

13. Chương 13

Edit: Emily

Beta: Sub

Lần đầu tiên xoa đầu thằng nhóc này, cậu ta vẫn còn thấp hơn mình một chút. Đó là khi nào nhỉ? Hình như là mười sáu năm trước thì phải?

Khi đó Lan Tri mới mười ba tuổi, một mình ngồi trong phòng học của viện mồ côi thành phố H, xuyên qua cửa sổ thủy tinh không một hạt bụi nhìn Dương Anh – người của cục dân chính từ thành phố G đến làm việc, khảo sát và giao lưu.

“Đây chính là đứa trẻ mà tôi đã đề cập đến.” Viện trưởng viện mồ côi giới thiệu với Dương Anh, “Đứa bé này có thành tích rất tốt, tiểu học nhảy cấp, trung học thì thi đậu vào trường trọng điểm của tỉnh ta. Đáng tiếc năm ngoái cha của cậu ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn qua đời, lại tìm không được những thân thích khác, liền bị ngành liên quan đưa tới viện mồ côi của chúng tôi.”

“Mẹ của cậu bé đâu?”

“Sau khi sinh cậu không được vài năm, chê kinh tế nơi đây không phát triển, đã rời đi thành phố H, sau đó mất liên lạc với người nhà luôn.”

Dương Anh “À” một tiếng. Bà lúc đó đang làm việc ở cục dân chính của thành phố A có kinh tế phát đạt, chủ yếu phụ trách mảng phúc lợi nhi đồng, tới thành phố H lần này, chủ yếu làm để giúp thành phố anh em có nền kinh tế kém phát triển này làm tốt hơn trong công tác dân chính.

“Tương đối đáng tiếc là, trường trung học trọng điểm của tỉnh mà cậu thi đậu lại không nằm ở thành phố H chúng tôi. Căn cứ vào các chính sách và quy định liên quan, viện mồ côi chúng tôi không thể để cậu ấy đi học tại trường trung học nằm ngoài thành phố H được. Sở dĩ cuối cùng vẫn là để cậu ấy chuyển trường tới thành phố H, cùng với những đứa trẻ khác của viện mồ côi tiếp tục nhận giáo dục trung học.

Đích thật là rất đáng tiếc. Dương Anh nghĩ thầm, thật vất vả thi đậu trường trung học trọng điểm, nhưng không thể không chuyển trường.

Viện trưởng viện mồ côi dừng một chút, đột nhiên lại hỏi Dương Anh, “Chủ nhiệm Dương, nếu thành phố A cũng gặp phải tình huống như vậy thì các người sẽ xử lý như thế nào?”

Dương Anh suy nghĩ một chút, cẩn thận nói: “Các chính sách, quy định cũng là vì có thể cho mọi người phương thức hữu hiệu để đảm nhiệm chức trách của người giám hộ. Tin rằng khi nói chuyện đảng hoàng với đứa trẻ này, cậu ấy hẳn có thể hiểu công việc của mọi người.”

Viện trưởng viện mồ côi nở nụ cười: “Chủ nhiệm Dương, bà hiểu lắm rồi. Đứa trẻ này rất hiểu công việc của chúng tôi. Tuy rằng biểu hiện lúc đó rất khó chịu, nhưng vẫn rất nhanh tiếp nhận đề nghị chuyển trường của chúng tôi, đều không nói qua bất kỳ lời dị nghị nào.

Nghe xong những lời này, Dương Anh không hiểu vì sao tâm lại đau, quay đầu lại nhìn Lan Tri.

Khi đó là mùa xuân, bên ngoài tòa nhà của viện mồ côi hoa đào từng chùm từng chùm nở rộ, đổ rực ánh vào trên lớp cửa sổ thủy tinh, màu sắc rực rỡ bên ngoài làm cho khuôn mặt không biểu cảm của Lan Tri phía sau lớp thủy tinh như ngăn cách ra ngoài thế giới tươi đẹp này.

“Cái tôi muốn biết là, thành phố A sẽ xử lý như thế nào về việc các cô nhi trong viện muốn đăng ký thi trung học, thậm chí tương lai muốn đăng ký thi đại học.” Viện trưởng viện mồ côi cũng không phát hiện được biến hóa trong lòng Dương Anh, tiếp tục nói, “Dựa theo quy định nhà nước, khi cô nhi tròn mười sáu tuổi chúng tôi cùng đứa trẻ ấy sẽ giải trừ quan hệ thu dưỡng. Vì để cô nhi có thể thích ứng tốt với xã hội, nếu như họ có ý nguyện tiếp tục đi học, chúng tôi cũng đều kiến nghị những nơi có liên kết với viện như trường dạy nghề thứ hai của thành phố H, trường kỹ thuật thứ nhất của thành phố H cho bọn họ thời gian ghi danh. Cùng lúc đó, những trường liên kết này khi tiếp nhận cũng sẽ giảm miễn học phí cho họ; về phương diện khác, hai trường học này cũng sẽ cung cấp một vài cơ hội thực tập cho họ một khi họ tròn mười sáu tuổi, để bọn họ có nguồn kinh tế.

Dương Anh lập tức hiểu. Nhà nước quy định chín năm giáo dục bắt buộc. Thế nhưng sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở, có tiếp tục nhận thêm các cấp giáo dục khác nữa hay không, đúng là không phải điều nhà nước có thể đảm bảo. Viện mồ côi đồng ý cung cấp cơ hội học nghề ở trường trung cấp kỹ thuật, đã là rất tốt rồi. Nếu như muốn học lên trung học phổ thông thì phải đối mặt với rất nhiều vấn đề. Đầu tiên là học phí trung học phổ thông, nó cũng không nằm trong phạm vi phúc lợi nhà nước, kinh tế thành phố H không phát triển, tài chính vẫn luôn luôn tương đối hạn hẹp; thứ hai, cho là học phí trung học phổ thông có thể được miễn giảm, đợi tới khi cô nhi tròn mười sáu tuổi bị giải trừ quan hệ thu dưỡng, phương diện sinh hoạt sẽ mất đi tài trợ, làm sao có thể tiếp tục hoàn thành bài vở trên trường, cũng là một vấn đề. Mà sau này thi đại học, học phí đại học, lại càng thêm một vấn đề.

Dương Anh lắc đầu: “Chuyện này đích xác rất khó xử. Viện mồ côi ở thành phố A chúng tôi, đại đa số trên thân thể những đứa trẻ được nhận nuôi đều có chỗ thiếu hụt. Một đứa trẻ thân thể có chỗ thiếu hụt, rất nhanh đều sẽ được các nhà hảo tâm trong và ngoài nước nhận nuôi. Số ít những đứa trẻ còn lại bình thường sau khi hoàn thành chín năm giáo dục bắt buộc, bởi vì chuyện thành tích, cũng không muốn thi trung học, đều là đi vào các trường học nghề, kỹ thuật có liên quan. Tình huống mà ngài nói này chúng tôi vẫn chưa bao giờ gặp phải.”

Bà suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Đứa trẻ này rấy muốn ghi danh thi trung học sao?”

Viện trưởng viện mồ côi lắc đầu: “Không có. Kỳ thực lần trước chúng tôi có hỏi cậu ấy, chính cậu ấy biểu thị nguyện ý ghi danh trường dạy nghề hoặc trường kỹ thuật của viện mồ côi, sẽ không ghi danh thi trung học.” Viện trưởng ngừng lại, thở dài một hơi, nói: “Cậu ấy rất hiểu chuyện, không muốn làm phiền đến chúng tôi.”

Dương Anh không nói tiếp, lại quay đầu nhìn Lan Tri.

Lan Tri vẫn đứng phía sau cửa sổ thủy tinh nhìn cô. Bất quá Dương Anh nghĩ ánh mắt của cậu bé tựa như xuyên qua bản thân, không biết rơi xuống nơi nào.

“Cậu ấy vô cùng thông minh, nếu như cậu có thể học đại học, hẳn là đối với tương lai của bản thân sẽ tốt lắm.” Viện trưởng viện mồ côi có chút tiếc rẻ nói.

Lần đi khảo sát ở thành phố H đó làm cho Dương Anh có ấn tượng vô cùng sâu sắc với cậu con trai tên Lan Tri này.

Qua nửa năm, tháng mười một lạnh lẽo, gia đình của bà xảy ra biến cố.

Đứa con duy nhất vừa đậu trung học của bà gặp tai nạn ngoài ý muốn, bất hạnh qua đời.

Dương Anh chìm trong đau khổ, trung niên mất con làm cho bà trong một đêm già nua đi nhiều. Hơn nữa bà đã hơn bốn mươi tuổi, đã qua tuổi sinh nở tốt nhất, rất khó có thể lại có con.

Nhìn trong phòng con chất đầy các loại tài liệu học tập trung học, mãnh liệt đối lập với chiếc giường đơn trống rỗng, bà đột nhiên nhớ đến ở vào ngày xuân hoa đào nở đỏ tươi có cậu bé tên Lan Tri trầm mặc không tiếng động nhìn mình, người mà bởi vì đủ loại nguyên nhân không thể học trung học.

Gia cảnh của Dương Anh khá, chồng Chu Thành lại đang là giáo sư của cao đẳng Z tiếng tăm ở thành phố A, tạo ra một hoàn cảnh vật chất và tinh thần tốt như vậy cho con mình, nhưng con mình lại không thể hưởng được điều đó. Mà ở một góc khác của thế giới, đã có người bởi vì nguyên nhân khách quan mà không thể tiếp tục học tập.

Dương Anh quyết định nhận nuôi Lan Tri, đồng thời cũng được Chu Thành đồng ý. Bà vốn cho là Chu Thành sẽ không đồng ý, không nghĩ tới Chu Thành đáp ứng vô cùng nhanh chóng.

Bà gọi điện cho viện mồ côi của thành phố H, lại biết được Lan Tri chỉ còn có một tuần liền tròn mười bốn tuổi. Mà theo luật nhà nước quy định, khi nhận nuôi nhi đồng, tuổi nhi đồng không được vượt quá mười bốn tuổi.

Dương Anh trong vòng ba ngày nhờ quan hệ làm xong tất cả các giấy tờ chứng minh, ngày thứ tư liền lại xuất hiện ở trước cửa viện mồ côi thành phố H.

Hơn nửa năm trôi qua, Lan Tri cao hơn một ít. Có thể là vì muốn lưu cho vợ chồng Dương Anh một ấn tượng tốt, cậu mặc một cái áo lông rất sạch sẽ, móng tay cùng tóc đều được cắt tỉa gọn gàng, an tĩnh ngồi trong văn phòng hành chính của viện mồ côi.

Viện mồ côi có không ít trẻ được nhận nuôi. Nhưng đại đa số những đứa trẻ được nhận nuôi đều có tuổi vô cùng nhỏ. Cũng không có nhiều người nguyện ý nhận nuôi một đứa trẻ đã hơn mười tuổi đồng thời nhìn qua vô cùng hiểu chuyện, trải đời.

“Cô là Dương Anh. Người này là chồng của cô Chu Thành.” Dương Anh sờ sờ tóc Lan Tri, giới thiệu, “Chúng ta muốn nhận nuôi con, muốn chăm sóc con, cho con có cơ hội học trung học, học đại học. Tiểu Lan, con có đồng ý không?”

Đó là lần đầu tiên bà thấy trên khuôn mặt không biểu cảm của Lan Tri lộ ra một nụ cười ngại ngùng.

“Đồng ý.” Cậu nhẹ giọng nói, “Cám ơn bá mẫu bá phụ.”

Mười sáu năm nháy mắt như vậy trôi qua.

Cậu bé năm nào đã trưởng thành, vô cùng cao lớn, cần phải nhón chân mới có thể đụng được tóc của cậu.

“Tiểu Lan, chúng ta là người một nhà mà!” Dương Anh nhớ lại chuyện xưa, vừa nhẹ nhàng sờ đầu Lan Tri vừa nói, “Người một nhà không cần vì một chỗ đậu xe mà khách khí như vậy.”

Lan Tri gật đầu, nhẹ giọng trả lời: “Con vẫn luôn xem người như người một nhà, dì.” Lập tức y không lại nói nữa, vâng theo lời dẫn đi ra cửa, lái xe của mình vào ga ra.

Dương Anh nhìn bóng lưng Lan Tri, tại tiếng “Dì” có chút buồn vô cớ mà thở dài một hơi.

Lan Tri và Dương Anh cùng nhau ăn bữa cơm tối. Sau khi ăn xong, họ thừa dịp vẫn còn nắng chiều liền đi tản bộ trong công viên gần nhà.

Tại nơi đại đa số đều là người chính phủ thành phố A, lần nhân trong quá khứ hoặc nhiều hoặc ít đều có quen biết trong công việc, có không ít người đi qua cùng hai người chào hỏi.

Dương Anh không hề né tránh giới thiệu Lan Tri với mọi người, sợ dĩ mọi người đều biết quan hệ của Lan Tri và Dương Anh.

Đi một hồi Lan Tri mở miệng nói với Dương Anh: “Con có chuyện muốn xin sự đồng ý của người.”

Lan Tri tương đối ít nói, cũng rất ít cùng người khác tâm sự chuyện trong lòng. Hai người đi một đường, từ trước đến nay chủ yếu là Dương Anh nói chuyện. Đột nhiên Lan Tri như thế chủ động nói chuyện, nhưng thật ra làm Dương Anh sững sờ một chút. Sau đó bà còn rất hài lòng Lan Tri đã mở rộng lòng, vội vã khích lệ nói: “Con nói đi.”

Lan Tri trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: “Con muốn tự mình đi ra ngoài thuê phòng ở.”

Dương Anh vừa vui vẻ, lập tức liền bị tạt gáo nước lạnh.

Bà làm một người mẹ, một người phụ nữ có tâm tư nhạy cảm, những năm gần đây đã nhạy bén nhận ra Lan Tri thay đổi.

Lan Tri đối với mình tựa hồ là càng ngày càng xa cách.

Sự thay đổi này xảy ra vào lúc y học đại học năm thứ hai. Trước lúc đó, y thật hiểu chuyện, rất ý lại mình, thậm chí thi đậu đại học thành phố này vẫn luôn luôn về nhà, cũng không có ý muốn ở trong ký túc xá trường học.

Nhưng từ khi y bắt đầu vào năm hai đại học, tất cả đột nhiên thay đổi.

(Sub: Do thằng chồng bà chứ ai, hừ)

Lan Tri đột nhiên không muốn về nhà. Trên thực tế, y hầu như vẫn luôn ở trong ký túc xá cách nhà nửa giờ chạy xe, chỉ khi tới hai ngày nghỉ mới về nhà thăm mình.

Sau khi tốt nghiệp đại học, y xuất ngoại cố gắng học lấy bằng tiến sĩ, khoảng thời năm bốn năm rưỡi, y cũng chưa từng về nước lần nào.

Thậm chí Dương Anh đôi khi có cảm giác, rằng Lan Tri khả năng có một ngày sẽ biến mất ở đâu đại dương kia, đi không lời từ biệt, không thể tìm được. Cũng may, Lan Tri mỗi tuần đều kiên trì gọi điện thoại đường dài về cho bà, nên làm bà cho rằng Lan Tri chỉ là do bài vở, học tập bận rộn, là do mình quá đa tâm thôi.

Thế nhưng cái cảm giác này vẫn như cũ quán trong lòng bà không đi, có một lần bà rút cuộc không nhận được, yễn chuyển biểu đạt nỗi lo lắng người mẹ của mình qua điện thoại đường dài với Lan Tri.

Lan Tri ở đầu dây bên kia im lặng thật lâu.

“Sau khi con tốt nghiệp sẽ về nước làm việc, vẫn ở bên cạnh người.” Y trả lời, “Đi đừng lo lắng.”

Vừa lúc tín hiệu điện thoại không tốt lắm, luôn luôn có tạp âm “Sàn sạt”, làm cho tiếng nói của Lan Tri vượng lên một tầng ưu buồn.

Lan Tri cũng không có nuốt lời, sau khi tốt nghiệp y về nước làm việc, ở đại học Z dạy học.

Chỉ bất quá y vẫn như cũ không muốn ở trong nhà, kiên trì yêu cầu một mình ở bên ngoài.

Vợ chồng Dương Anh có một căn phòng ở cách trung tâm thành phố không xa, vì vậy liền đem nơi đó đưa cho Lan Tri ở. Dương Anh lúc đó từ chối yêu cầu tự mình thuê phòng ở của Lan Tri.

“Vì sao phải lãng phí số tiền đó chứ?” Bà khuyên Lan Tri, “Hơn nữa ở phòng của người khác cũng không thoải mái bằng ở phòng của mình.”

Khi quyết định việc này, Dương Anh có chút nghĩ cho bản thân. Thứ nhất, căn phòng đó cách trụ sở của mình không xa; thứ hai, căn phòng đó cũng là tài sản của mình. Dù cho Lan Tri không thích đến thăm mình, mình cũng có thể tùy thời đi thăm Lan Tri.

Làm một người mẹ, bà cũng không hy vọng tình cảm giữa mình và Lan Tri ngày càng mờ nhạt.

Cũng may, biểu hiện của Lan Tri không làm bà thất vọng. Mỗi chiều chủ nhật, y kiên trì tới nhà, cùng bà ăn, tản bộ cùng bà, giống như ngày hôm nay vậy.

“Sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện đi ra ngoài thuê phòng ở?” Bà kiểm chế tâm tình của mình, hỏi Lan Tri.

“Con muốn ở gần trường một chút.” Lan Tri trả lời, “Tiện đi làm.”

Lý do này tốt. Dương Anh suy nghĩ một chút, yễn chuyển khuyên bảo: “Vị trí của trường khá là hẻo lánh, bình thường con mua thức ăn không tiện đâu.”

Lan Tri dừng bước, lại trầm mặc hồi lâu. Post in colangnguyetthanh.wordpress.com “Mỗi cuối tuần con nhất định đến thăm người.” Y đột nhiên nói.

Những lời này hiển nhiên đang ám chỉ y đã biết lo lắng của Dương Anh bên dưới lời khuyên nhủ, mặc dù không có xung đột trực diện, nhưng cũng biểu lộ thái độ và quyết tâm của mình.

Nói đến mức này, xác thực là không có gì để nói nữa. Dương Anh đích thật là có chút bất đắc dĩ gật đầu đồng ý: “Con thuê phòng cần tiền cứ nói với ta hoặc là nói với chú, nghìn vạn lần không được ủy khuất chính mình.”

Lan Tri “Dạ” một tiếng.

Mặt trời đã lặn, nắng chiều sáng như ngọc, chiếu vào khuôn mặt của y.

Dương Anh quay đầu nhìn y hồi lâu.

“Tiểu Lan,” Bà đột nhiên có chút kinh ngạc vươn tay, sờ sờ khóe miệng Lan Tri, “Con bị người khác đánh sao?”

Lan Tri lắc đầu.

“Vậy khóe miệng sao lại sưng hết cả lên thế này?”

“Cơm trưa ăn...quá cay.” Lan Tri gỡ ngón tay Dương Anh ra, nhìn vào mắt bà.

(Sub: Đệt ttttttttttttttttttt... Ta hận thằng Chu già kiaaaaaaaaaa!!)

Dương Anh hoài nghi nhìn y, nhưng không có lại hỏi thêm câu nào.

Hàn Kính ngồi mấy tiếng tàu điện ngầm về lại đại học Z.

Hai tiếng đồng hồ hơn cũng đủ để hần nguôi giận. Hần suy nghĩ kĩ một chút, nghĩ buổi chiều cãi nhau với Lan Tri thật sự là không sáng suốt mà. Nhưng lúc đó cơn tức quá lớn, Lan Tri người này vừa cứng nhắc vừa không hạ mình, không cãi với y Hàn Kính thật sự tức chết.

Nhưng dù sao Hàn Kính cũng hối hận, lấy tay vỗ đầu mình. Hần quyết định chờ ngày mai thứ hai, chờ Lan Tri đi làm, sau đó tìm cơ hội nói xin lỗi.

Thứ hai, Hàn Kính còn chưa kịp đợi được người lạnh lùng, cao gầy Lan Tri, lại gặp phải trưởng phòng nhân sự đại học Z tự mình tới trước.

“Hàn Kính, cậu bị sa thải.” Trưởng phòng nhân sự hung hăng nói với hần.

Hàn Kính vẫn chưa kịp phản ứng gì, đối phương đã nói tiếp: “Lập tức thu dọn đồ đạc, giao ra cái chìa khóa rồi rời đi.”

Hàn Kính qua hồi lâu mới hồi phục tinh thần: “Tôi đã làm sai cái gì mà muốn đuổi việc tôi?”

“Cậu che giấu tiền sử phạm tội của cậu với chúng tôi.”

Hàn Kính lúc này kinh ngạc, không thể làm gì khác ngoài việc thu dọn đồ đạc cuốn gói khỏi nơi này.

Khi hần thu dọn xong đi từ phòng bảo vệ ra ngoài, người trưởng phòng nhân sự kia đã đi mất, chỉ còn lại người đồng hương khi trước phỏng vấn hần còn ở bên ngoài chờ.

Hàn Kính giao chìa khóa lại cho người đó.

“Tiểu Hàn, cậu đắc tội ai không tốt, lại đi đắc tội tên viện trưởng Chu làm gì chứ? Vợ ông ta thế nhưng là lãnh đạo của chúng ta, nghe nói sắp thăng chức phó thị trưởng, nhà có bối cảnh lớn đó.” Người đồng hương tiếc rẻ nói, “Cậu xem xem, cậu đắc tội ông ta, đến công việc cũng bị mất.”

Hóa ra là do tên viện trưởng Chu kia giở trò.

Ngày hôm qua ở trong nhà Lan Tri kiếm chuyện, đánh không lại mình, ngày hôm nay liền chơi chiêu. Hàn Kính nhất thời tức giận đến run cả người.

Người đồng hương thấy thế liền đưa mấy trăm đồng tiền cho hần: “Cậu cầm dùng trước đi. Nếu thiếu tiền tôi còn có thể cho cậu mượn một ít.”

Hàn Kính rất cảm động hướng đối phương gật đầu.

“Bất quá tôi thật là tò mò đó.” Người đồng hương khêu hần, “Cậu và viện trưởng Chu tám kiếp không gặp được nhau, rốt cuộc cậu thế nào lại đắc tội ông ta?”

Hàn Kính “hắc hắc” cười mỉa, cũng không có trả lời.

Hần rời khỏi đại học Z, suy nghĩ trong chốc lát, liền gọi điện thoại cho Quách Kiệt. Hàn Kính không việc làm không chỗ ở, khu vực xung quanh đại học Z là địa bàn của Quách Kiệt, cậu ta chắc có thể giúp đỡ một chút.

Quả nhiên Quách Kiệt không nói nhiều liền chạy tới gặp hần. Hàn Kính không nói lý do mình bị sa thải, Quách Kiệt cũng không hỏi. Cậu ta nhìn qua tinh thần rất tốt, tựa hồ mọi việc thuận lợi, vỗ mạnh vai Hàn Kính: “Không làm cũng tốt! Sau này theo anh lăn lộn thôi!”

Hàn Kính nghĩ đến hoạt động trộm cắp, còn đồ bình thường của đối phương, cũng không đồng ý, chỉ nói: “Tứ béo, anh trước tìm cho tôi một nơi ở đã, được không?”

Quách Kiệt lập tức tìm cho hần một nơi ở tạm.

Nói đến buồn cười, nơi ở tạm thời này, lại là phòng trọ của người đàn ông mà Hàn Kính hay ghé mua đĩa GV ở trước cổng trường.

Trong phòng hẳn ta tất cả đều là các loại AV, GV để ở cùng chỗ chật cao như núi, thấy Hàn Kính còn lấy lòng hẳn: “Gạch ca, chỗ này đĩa nào cũng có, anh cứ thoải mái xem.”

Hiện tại Hàn Kính nào có tâm trí nhìn những thứ này, lắc đầu. Quách Kiệt đứng một bên, cười nói: “Gạch, cậu mất việc rồi, không đến mức ngay cả tính cũng không hứng nữa chứ?” Sau đó, hẳn thần thần bí bí lôi Hàn Kính ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Cậu cứ chấp nhận trước ở nơi này vài ngày. Tất cả vô cùng thuận lợi. Chúng ta lập tức phải giàu to rồi.”

Nói xong hẳn vội vã đi. Hàn Kính cũng không biết Quách Kiệt đang nói cái gì, bây giờ nhiệm vụ thiết yếu của hẳn là phải nhanh chóng tìm việc làm, tiếp tục sống. Hơn nữa, hẳn vẫn còn thiếu Lan Tri năm mươi mốt đồng kia kìa!

14. Chương 14

Edit: Emilly

Beta: Sub

Nghĩ đến Lan Tri, hẳn lại có chút lo lắng, viện trưởng Chu sử dụng thủ đoạn với mình, có thể nào cũng sẽ sử dụng thủ đoạn với Lan Tri không?

Hàn Kính mang tâm tình phức tạp như vậy nơi nơi tìm việc làm. Ở xung quanh đại học Z còn có vài trung tâm giới thiệu việc làm, Hàn Kính muốn mau chóng tìm được việc làm, ở trung tâm có tin tức gì đều muốn xem, ngày rất nhanh liền đi qua.

Đợi đến trung tâm đến giờ đóng cửa, Hàn Kính buộc phải đi ra, hẳn mới phát hiện trời bên ngoài mưa to.

Mưa rơi, không trung đều tựa như bị một màn mưa rất nặng bao phủ. Nơi này cách nơi ở không gần, Hàn Kính lại không mang dù, thoáng cái không về nhà được, không thể làm gì khác ngoài việc đứng trú mưa dưới mái hiên của tiệm tạp hóa đã đóng cửa. Trú mưa một hồi thì gió càng lúc càng lớn, khiến cho hạt mưa đều bị thổi rơi vào trên người hẳn, mưa rơi khiến hẳn vừa lạnh lại vừa không biết làm sao. Hàn Kính kéo nón áo khoác lên che đầu, ngồi xổm xuống ven đường, không có việc gì liền chơi di động của mình.

Chơi hồi lâu hẳn đột nhiên nghe được tiếng thắng xe ô tô bén nhọn vang lên, Hàn Kính còn chưa kịp phản ứng, nước liền đập vào mặt, trong nháy mắt khiến cho hẳn ướt sũng.

Hàn Kính lau mặt, phát hiện là một chiếc xe ô tô dừng ngay trước hàng hiên nơi hẳn đang đứng trú mưa. Phía trước hàng hiên đọng lại rất nhiều nước, xe ô tô chạy qua, bánh xe làm cho nước văng lên, làm cho người xui xẻo là mình hứng chịu.

“Mẹ nó.” Hàn Kính mắng một câu, “Chó nhà ai không biết lái xe mà đã được thả ra ngoài dạo chơi rồi?” Hẳn sao có thể chịu đựng cơn tức giận này, nhắc chân lên muốn đi đá cửa xe: “Thằng chó, mày – – ”

Sau đó hẳn liền đem ba chữ “đi ra đây” nuốt trở vào.

Bởi vì cửa sổ xe hạ xuống, hẳn thấy Lan Tri ngồi ở ghế lái, nghiêng đầu nhìn hẳn.

Lan Tri ngày hôm nay hình như tham gia hoạt động gì đó rất long trọng, bên ngoài áo sơ mi trắng khoác thêm một áo vest đen, tóc chải chỉnh tề, phối hợp với biểu cảm lạnh lùng thường ngày của y, nhìn qua vô cùng cấm dục. Thế nhưng y lại đeo một chiếc carvat màu đỏ tảo, đem đến cho loại đen trắng hòa nhau cấm dục này tăng thêm một chút hơi thở động dục.

Mưa rất lớn, khắp nơi đều ướt, thế nhưng Hàn Kính lúc này lại thấy môi phát khô.

“Giáo sư Lan,” hẳn nói năng lộn xộn lắm lắm, “Tôi, tôi trả tiền cho anh.”

“Lên xe.” Lan Tri ném cho hắn hai chữ, trước sau như một không biểu lộ gì.

Hàn Kính “Ừ” một tiếng, vừa muốn mở cửa xe, đột nhiên nghĩ đến toàn thân mình đều ướt đẫm. Lúc này hắn đã sớm lựa chọn quên mất chuyện toàn thân hắn ướt đẫm hoàn toàn là do Lan Tri khi nãy thắng xe mang lại, trái lại còn tiện tiện mà nghĩ cho đối phương: “A, quần áo của tôi đều ướt, sẽ đem xe của anh ngồi dơ...Tôi đứng ở đây trả tiền lại cho anh là được rồi...” Hắn vươn một tay đặt lên cửa sổ xe, tay còn lại đưa vào trong túi quần, cúi đầu bắt đầu lấy tiền.

Còn chưa tìm được bao lâu hắn đột nhiên cảm giác được cửa sổ xe bắt đầu chạy lên, tựa hồ muốn đóng lại. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy Lan Tri đặt tay trên nút bấm cửa, mắt nhìn phía trước, nhìn bộ dạng như là chuẩn bị lái xe rời đi.

Như vậy thì Hàn Kính liền nóng nảy, hai tay đều đặt trên cửa sổ, nói: “Ai ai, giáo sư Lan, anh làm gì thế? Anh, anh đừng đi mà! Tôi ...tôi lên xe còn được không?” Hàn Kính kinh ngạc, trái lại mở cửa xe chui vào, trong miệng còn lẩm bẩm, “Tôi không phải là sợ dơ xe của anh...”

“Hiện tại cậu có nơi ở chưa?” Lan Tri cắt đứt hắn lẩm bẩm.

“A?” Trong đầu Hàn Kính chỉ muốn trả lại tiền, thoáng cái không phản ứng kịp.

Lan Tri không nhịn được quay đầu lại nhìn hắn một cái: “Cậu ở nơi nào?”

Lập tức, Hàn Kính bị nhìn đến hồn vía đều bay mất, may là vẫn còn báo được địa chỉ.

Xe chạy trên đường hồi lâu, Hàn Kính mới hồi phục tinh thần lại.

“Giáo sư Lan,” hắn thấp giọng nói, “Kỳ thực anh không cần cố ý đưa tôi về đâu.”

Lan Tri không nói chuyện, tiếp tục lái xe.

“Chuyện tôi mất việc không phải là lỗi của anh.” Hai tay Hàn Kính đan vào nhau, cúi đầu, còn nói, “Nếu sai, cũng là do tên họ Chu sai.”

Lan Tri vẫn trầm mặc.

Hàn Kính im lặng suy nghĩ hồi lâu, liền một mình cười nói: “Kỳ thật tôi biết ngày hôm qua đánh ông ta khẳng định không có kết quả tốt. Thế nhưng...tôi thấy anh bị ông ta đánh, tôi thật sự không nhịn được. Mặc dù biết trước sẽ không tốt nhưng tôi vẫn không nhịn được phải đánh ông ta. Tôi không thể nhìn anh bị người khác ức hiếp, tôi...trong lòng tôi chịu không nổi...”

Lan Tri vẫn không đáp lời. Y tựa hồ lái nhanh hơn một chút, nước mưa “Cách cách cách cách” đánh vào trên cửa sổ xe, thanh âm trầm buồn.

“Tôi không cảm thấy đánh ông ta rồi sau đó mất việc có điều gì phải hối hận. Chỉ là tôi không nghĩ kết quả đến nhanh như vậy thôi...” Hàn Kính vẫn như cũ nhìn tay của mình, bổ sung, “Điều đáng tiếc duy nhất chính là, sau này mỗi tối thứ tư đều không đến nghe anh giảng được nữa.”

Hắn lại nghĩ đến, mình đã không còn trong đại học Z, phỏng chừng sau này cũng không có cơ hội gì để tiếp xúc với Lan Tri, ngực đột nhiên trở nên rất khó chịu, cảm thấy hai mắt mình cũng có vẻ ướt ướt. Post by colangnguyetthanhĐàn ông sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà khóc sụt sùi cơ chứ? Giống cái gì? Điều không phải làm cho nam thần chê cười sao? Hàn Kính hít hít mũi, ngẩng đầu nhìn Lan Tri,, miễn cưỡng cười dời chủ đề câu chuyện: “A, được rồi, giáo sư Lan, ngày hôm nay tôi ở trung tâm giới thiệu đi tới đi lui, phát hiện cơ hội việc làm vẫn rất nhiều, tiền lương cũng đều cao hơn đại học Z. Cho nên nói thật, mất việc cũng không hẳn là chuyện xấu.

Lời hắn còn chưa dứt, Lan Tri đột nhiên bẻ lái sang phải, đạp mạnh chân thắng.

Hàn Kính thoáng chốc không ngồi vững, cả người nhào về trước, liền nhào vào người Lan Tri.

Toàn thân hắn bị nước mưa xối ướt đẫm, cọ trên người Lan Tri, rất nhanh khiến cho áo vest ngoài và áo sơ mi của Lan Tri cũng ướt.

“A, giáo sư Lan, xin...xin lỗi...” Hàn Kính không ngừng nhận lỗi.

Lan Tri vươn tay, “Lạch cạch” một tiếng vặn mở chìa khóa xe, tắt máy.

Hàn Kính cảm giác được Lan Tri tựa hồ có chút phần nộ bị đè nén, nhưng không biết sự phần nộ này đến từ đâu. Hắn tưởng là do mình mới khiến đối phương tức giận, không thể làm gì khác hơn là tháo đai an toàn, lung tung chà lau nước trên người Lan Tri. Đáng tiếc trên tay hắn cũng đều là nước, trái lại còn phản tác dụng, càng lau càng ướt.

Lau đến độ Hàn Kính luống cuống tay chân, thỉnh linh sờ qua một bên ngực của Lan Tri, đụng vào một vật nho nhỏ hơi nhô ra.

Hàn Kính ngược đầu lên nhìn, chỉ thấy ngực áo sơ mi trắng của Lan Tri đều bị nước thấm vào biến thành nửa trong suốt. Đầu vú hồng nhạt đã bị hắn sờ đến cứng rắn, như một nụ mai nhỏ, yếu điệu quyến rũ thấp thoáng phía sau lớp vải nửa trong suốt của áo sơ mi.

Tất cả máu của Hàn Kính “Xôn xao” một tiếng, toàn bộ máu đều dồn lên não. Hắn thoáng cái liền quên mất rốt cuộc mình đang làm gì, thẳng nhìn chăm chăm vào sự biến hóa đầy tình dục của thân thể Lan Tri bên dưới lớp áo sơ mi nửa trong suốt, không hề chớp mắt.

Nhìn đến cuối cùng hắn có chút tỉnh táo lại, cái tay kia vẫn như cũ sờ ngực Lan Tri, nuốt một ngụm nước bọt, lại ngẩng đầu nhìn Lan Tri.

Trong xe rất yên tĩnh. Chỉ có tiếng mưa rơi tí tách, tí tách trên thân xe, như tiếng đàn khơi gợi tình dục.

Hàn Kính không hề nhúc nhích. Kỳ thực, hiện tại hắn rất muốn cởi hết y phục Lan Tri, hung hăng làm một phen. Thế nhưng hắn lại mơ hồ nhận thấy được, Lan Tri dường như không quá vui vẻ.

Vì vậy hắn có chút do dự, rất sợ mình hành động thiếu suy nghĩ chọc giận Lan Tri.

Hắn cứ như vậy nhìn Lan Tri. Lan Tri nhìn thẳng hắn, ánh mắt trong chiều chạng vạng mưa rơi có chút nhìn không rõ.

Sau đó, Lan Tri đột nhiên rũ xuống một tay, đè xuống nút điều chỉnh ghế ngay dưới chỗ ngồi của mình.

Ghế điều khiển đột nhiên thụt lùi ra sau một đoạn.

Hàn Kính vốn đang nửa nhào vào người Lan Tri, thỉnh linh ghế của Lan Tri lùi về sau. Nửa người trên của hắn thuận thể liền trượt xuống trước tay lái, gần như quỳ một chân trên sàn xe ôm lấy thân thể Lan Tri.

Hàn Kính ngửa đầu, lại nhìn Lan Tri.

Lưng ghế Lan Tri cũng hạ thấp về phía sau một ít, y ngưỡng nửa người ở trên ghế, y phục nửa cởi, từ trên cao xuyên qua thấu kính nhìn Hàn Kính, thần tình vẫn như cũ trầm tĩnh.

Hàn Kính chỉ thấy y tựa hồ chậm chậm giơ lên một tay, đưa lên cổ áo sơ mi của mình, nhẹ nhàng chậm rãi kéo cravat.

(Sub: Rồi... xong, êm lại cho mình ăn thịt rồi hè hè:D)

Áo sơ mi nửa trong suốt, cravat màu đỏ tảo, còn có ngón tay thon dài của Lan Tri, tất cả mọi thứ đều làm cho không người có thể chống cự.

Hàn Kính cũng không nhìn được nữa, cần đầu vú cứng rắn của Lan Tri, hai tay sờ xuống dưới cởi ra quần tây của Lan Tri.

Hàn Kính bị động tác nới lỏng cravat của Lan Tri trên chọc đến dục hỏa đốt người, cởi xong quần Lan Tri liền lập tức nhanh chóng cởi quần của mình, rất sợ Lan Tri đột nhiên đổi ý.

Hắn nửa quỳ ở khe hở nhỏ hẹp giữa ghế lái và tay lái, một bên khó khăn cởi quần của mình, còn vừa không quên lấy lòng Lan Tri, cách lớp áo sơ mi liên tục hôn thân thể của đối phương.

Lan Tri cao gầy, ngoại trừ hai đầu vú cứng rắn hơi nhô lên, Hàn Kính cách lớp áo sơ mi liếm không tới một chút thịt dư nào, ngược lại là miếng bọt của mình càng thêm làm ướt áo của đối phương, khiến cho chiếc áo sơ mi ướt đầm dính sát vào phần bụng bằng phẳng của Lan Tri, miêu tả ra hình dạng thon thả mê người của vòng eo.

“Giáo sư lan, anh gầy quá rồi.” Hấn vừa đau lòng vừa oán giận, đầu lưỡi đã một đường liếm đến đùi Lan Tri, “Đừng vẫn luôn thức đêm, tăng ca, ăn món luộc* gì đó, anh thật ra ăn nhiều thịt một chút chứ.”

(Chỗ này trong cv nó ghi nguyên văn là nước sôi nấu đồ ăn, Emilyly tỹ dịch lại từ bản qt, chắc đại khái cũng là món luộc)

Lan Tri nửa “Ừ” nửa “A” rên rỉ, thanh âm như đắp một tầng sương mờ, mông lung mông lung, cũng không biết có nghe được lời nói của Hàn Kính hay không.

Hàn Kính chịu không nổi tiếng rên rỉ như có như không vào lúc làm tình của người ít lời như Lan Tri. Rên rỉ đứt quãng câu có câu không, giống như là trăm nghìn con sâu nhỏ đang gặm nhấm trái tim của mình vậy, treu chọc mười phần.

Hàn Kính ở trong tiếng rên rỉ của Lan Tri liều mạnh cởi quần của mình, thuận thế cúi đầu vùi vào giữa hai chân Lan Tri, một hơi ngậm dương vật đã cứng rắn của Lan Tri vào miệng.

Cả người Lan Tri thoáng cái nửa nhồm dậy, tay nắm chặt áo khoác Hàn Kính, hưng phấn mà lung tung cầm nắm.

Hàn Kính cũng ngại áo khoác của mình vướng víu, lúc này hấn hận không thể lập tức cởi sạch quần áo, trần truồng cùng Lan Tri gắt gao dây dưa cùng một chỗ, tiến nhập thân thể Lan Tri, khiến Lan Tri dùng tiểu huyết quyển rũ của y cắn chặt mình, lưu lại ký hiệu nóng rực của mình bên trong thân thể Lan Tri.

Vì vậy hấn còn ngậm của Lan Tri, đã thẳng sống lưng, cố gắng cởi ra áo khoác của mình.

Bất đắc dĩ dáng người cao lớn, vóc người cường tráng, kẹt trong khe hở chật hẹp giữa ghế lái và tay lái, vốn xoay người thẳng lưng đã vô cùng khó khăn. Hơn nữa Lan Tri mặc dù ốm, người cũng rất cao, hai chân vừa dài vừa thẳng, chen đến Hàn Kính không thể động đậy. Hấn thử vài lần, cũng không thành công cởi được áo khoác của mình.

Hàn Kính lúc này dục hỏa đốt người, thật sự hận không thể hủy đi chiếc xe có mui này.

Hấn suy nghĩ một chút: Hai người đàn ông cao trên một mét tám ôm nhau ở ghế điều khiển, hầu như không có không gian hoạt động, coi như vật kia của mình có lớn hơn nữa, tiểu huyết của Lan Tri có chặt thêm nữa, thì cũng làm không được tận hứng mà!

Hấn nghĩ rõ, cũng không lại cởi quần áo, lưu luyến mà ngậm dương vật của Lan Tri hút mút vài cái, rồi đột nhiên phun ra, cả người một lần nữa bò lên ngực Lan Tri.

Lan Tri đang được Hàn Kính khẩu giao cực kỳ hưng phấn, bỗng nhiên cảm giác đối phương dừng việc hút, liếm, thậm chí không hề ngậm của mình, lập tức thấy không được thỏa mãn.

Hàn Kính cảm giác Lan Tri không cam lòng mà đứng đưa thắt lưng, chống một chân lên, cố sức nâng lên mông, hướng phía bụng dưới của Hàn Kính cọ cọ.

Áo sơ mi trắng ướt nhẹp của y dính sát thân thể, làm hiện rõ vòng eo gợi tình của y, mà vật áo lại mất trật tự rũ xuống quần trong, vài giọt dịch trong suốt nơi đỉnh dương vật hòa cùng với nước bọt của Hàn Kính lưu lại nơi nửa người dưới của y, thực sự là muốn có bao nhiêu dâm đãng liền có bấy nhiêu dâm đãng.

Hàn Kính vừa thấy Lan Tri dâm đãng vừa “càu nhàu” nuốt một ngụm nước bọt.

Lan Tri thấy hấn lặng im không động đậy, càng thêm không có kiên nhẫn, lại một lần nữa nâng lên mông, cách vật áo dùng dương vật của mình cọ sát hai viên trứng của Hàn Kính, thúc giục: “Liếm a!”

Hàn Kính bị cọ cực kỳ thoải mái, nhiệt huyết dâng cao, “Rầm” dùng lực xé mở áo Lan Tri, vươn ngón cái cùng ngón trỏ đặt lên đầu vú của y mà chà xát. Hấn vẫn không quên mình vốn đang muốn làm gì, một bên xoa nắn một bên cả người bò từ ghế điều khiển ra ngoài, trần nửa người dưới nhảy đến ghế sau xe, sau đó vươn tay vòng qua dưới nách Lan Tri, bế Lan Tri lên từ phía sau.

“Phía trước quá hẹp, không hoạt động được.” Hấn thở hổn hển giải thích với Lan Tri.

Lan Tri không biết là vô tình hay cố ý “Ừ” một tiếng, thanh âm nghe vẫn mông lung mà mê người, giống như bị cơn mưa lớn to bên ngoài thấm đẫm, nghe vào ướt nhẹp.

Hàn Kính dùng lực, nửa ôm nửa kéo Lan Tri từ ghế điều khiển vào ghế sau xe.

Nửa người dưới Lan Tri đã sớm bị Hàn Kính lột sạch sẽ, áo vest ngoài và sơ mi ở nửa người trên đều mất trật tự mà mở rộng.

Ghế sau xe rộng mở không ít, Hàn Kính thuận thực, nhanh tay đem áo vest cùng sơ mi của Lan Tri đều cởi sạch, ném xuống sàn xe. Hắn dùng đùi đem Lan Tri đặt lên ghế sau, hô hấp dồn dập nhìn Lan Tri toàn thân trần truồng, lúc này mới phát hiện quần áo của mình không biết khi nào đã bị Lan Tri cởi ra.

“Giáo sư Lan, nhìn không ra động tác của anh trái lại quá mau rồi đi.” Hàn Kính cười mỉa, cúi thấp người cọ cọ khuôn ngực trần của mình lên đầu vú của Lan Tri, hai cánh tay men theo hông của Lan Tri một đường lần tới mông phía sau. Da Lan Tri cũng đã ra mồ hôi, sờ lên vừa ẩm vừa trơn. Ngón tay Hàn Kính men theo mồ hôi đầy tình dục này, dễ dàng liền xâm nhập tới bờ mông hẹp của y, ở nơi cửa miệng tiểu huyết liên tục khều xoa thăm dò.

Lan Tri của ngày hôm nay so với những lần trước còn muốn hưng phấn hơn. Biểu cảm của y lưu luyến, gương mặt luôn luôn lạnh lùng phẳng phất bị cơn sóng tình dục nhấn chìm, tăng thêm phần nhu hòa. Hàn Kính không biết rốt cuộc là do kỹ thuật của mình được nâng cao, hay là do Lan Tri đã quen thuộc với mình nên thả lỏng. Nói chung, tiểu huyết đóng chặt của Lan Tri mấp máy đóng mở nghênh đón ngón tay của Hàn Kính, bên trong thậm chí tự nó ướt sũng chảy nước ra ngoài.

Hàn Kính khi nào thì gặp qua trường hợp như vậy, cầm đều nhanh rơi xuống đất, cả miệng nước bọt nhất thời không nhịn được, tích tấp rơi xuống bụng Lan Tri.

Lan Tri cảm giác được, hơi nhú nhú mày. Hàn Kính nhận thấy ánh mắt của y tựa hồ chợt lóe lên ý ghét, hắn cho rằng Lan Tri chuẩn bị trách mình, bất quá Lan Tri hình như vẫn là nhịn xuống, cũng không nói lời nào, chỉ rử một tay xuống tùy tiện lấy một món quần áo trên sàn xe, đưa đến trên bụng xoa xoa nước bọt của Hàn Kính.

(Sub: Ha ha, tưởng tượng ra cái cảnh tiểu Lan lấy áo lau nước miếng của đầu gối trên bụng là thấy đau trym rồi)

Hàn Kính sợ mình lại làm ra chuyện gì xấu hổ, không dám lại nghĩ nhiều, nâng lên mông Lan Tri, cúi đầu xuống dưới dùng đầu lưỡi liếm liếm tiểu huyết ướt nhẹp.

Thật ra trong đó đã đủ trơn rồi, bất quá xu hướng tâm lý tư duy của Hàn Kính như mọi khi, luôn cảm thấy phải trước liếm liếm Lan Tri mới có thể cho phép mình tiếp tục làm, hơn nữa hắn có ý muốn lấy lòng Lan Tri, cho nên vẫn rất ra sức liếm hồi lâu. Hắn vừa liếm vừa khụy chân xuống sàn xe tìm quần tây của Lan Tri. Hắn cùng Lan Tri đã làm nhiều lần, đã có chút hiểu biết thói quen của y, rất nhanh liền tìm được một gói bao cao su trong túi quần tây.

Hàn Kính vội vàng xé mở, luống cuống tay chân đeo vào dương vật đã cứng rắn như cái gì của mình. Lần này bao cao su không phải là loại hiển thị vân tay, sờ lên rất trơn trượt, cảm giác như là loại siêu mỏng.

Hàn Kính cũng có chút ý loạn tình mê rồi, trong lòng vui vẻ: Nhất định là Lan Tri cảm giác vật kia của mình lớn, nhét vào quá khít, sờ dĩ đặc biệt vì hắn chuẩn bị loại siêu mỏng.

Nghĩ như vậy, hắn cảm giác năng lực tính dục của mình như được người khó chiều như Lan Tri khẳng định. Hàn Kính thật vui vẻ, một lần nữa bò lên trên ghế sau, đẩy ra hai đùi Lan Tri, liền đem dương vật to lớn đã đeo bao siêu mỏng đâm vào tiểu huyết vừa ướt vừa nóng của Lan Tri.

Trong khoảnh khắc đâm vào, Lan Tri liền “A” khẽ nhẹ kêu một tiếng, hai chân cũng theo đó đạp một cái.

Tuy rằng hai người đã ôm nhau toàn thân đầy mồ hôi cùng nằm trên ghế sau xe, thế nhưng Hàn Kính vẫn cảm thấy nơi này chật hẹp. Lan Tri căn bản không thể toàn bộ nằm ngang, hai chân co lại, nửa người trên tựa vào cửa xe. Mà Hàn Kính càng không cần phải nói, hai cái đùi miễn cưỡng chống trên ghế sau, tùy thời tùy chỗ đều phải chú ý mình có phải hay không sắp tuột xuống, ngay đến hành động đơn giản như đâm chọc mạnh bạo cũng không thể làm hoàn toàn thỏa mãn.

Hàn Kính khẽ nâng mông Lan Tri, có chút do dự: Vừa được Lan Tri khẳng định năng lực tính dục, nhưng dạng xe nhún như này, căn bản vừa không thể tập trung toàn bộ lực chú ý vừa không có không gian rộng

mở để dùng lực đâm chọc, trong tương lai không biết Lan Tri có hay không không thích cùng mình làm tình?

Đây chính là kết quả mà Hàn Kính không mong muốn thấy nhất.

15. Chương 15

Edit: Emilly

Beta: Sub

Hắn ý loạn tình mê mà miên man suy nghĩ như vậy, vật cấm trong cơ thể Lan Tri qua hồi lâu cũng không có động tĩnh gì, cứ như vậy có chút chần chờ nhìn Lan Tri.

Chiếc cravat màu đỏ tảo của Lan Tri vẫn còn nằm vắt vẻo trên cổ y, y xuyên qua thấu kính lạnh lùng nhìn Hàn Kính, mồ hôi chảy dài trên mặt, ửng hồng bởi vì tình dục mà hiện đầy trên gò má.

Y tựa hồ nhìn ra được Hàn Kính do dự.

Hàn Kính liền thấy y giơ lên khủy tay, bàn tay dính đầy mồ hôi nắm lấy một mặt của cravat, quấn vài vòng lên ngón trỏ của mình.

Tuy rằng y không phải quấn trên người Hàn Kính, thế nhưng Hàn Kính lại nghĩ hình ảnh này còn kích thích hơn trăm ngàn lần so với quấn trên người mình.

Hô hấp của Hàn Kính thoáng chốc liền dừng lại.

Sau đó hắn liền thấy năm ngón tay thon dài của Lan Tri đột nhiên co chặt, tiếp theo liền nắm lấy chiếc cravat màu sắc rực rỡ, kéo ra ngoài cực kỳ chậm rãi.

(Sub: yêu nghiệt.... cơ mà ta thích ~)

Cravat màu đỏ được kéo ra từng chút từng chút một bên dưới cổ áo trắng nõn, hai loại vải ma sát với nhau nghe như âm thanh nhỏ vụn “Tê tê” của màn mưa, giống như đang ma sát đầu vú Hàn Kính, ma sát hầu kết Hàn Kính, ma sát thân dưới Hàn Kính, ma sát mỗi một tắc da thịt của Hàn Kính, kéo tơ bóc kén, khiến dục vọng toàn thân Hàn Kính đều bị ma sát đến như có tia lửa bắn khắp nơi.

Máu chốt là, Lan Tri kéo cravat như vậy, động tác rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi, tựa như mèo đang vờn chuột, không nhanh không chậm, rất nhàn nhã, rất có kiên trì, như vừa hoàn toàn không mang mùi vị tình dục nào, vừa mỗi một tắc đều thấm đẫm mùi vị tình dục.

Hình ảnh trước mặt cùng với Lan Tri sắp khiến Hàn Kính phát điên rồi. Hắn cảm giác dương vật của mình bên trong thân thể Lan Tri dường như lại thô lớn thêm một ít dưới sự khiêu khích đầy tình dục này.

“Lan, giáo sư Lan...” Hắn ôm thân thể Lan Tri khó khăn mở miệng, bản thân vẫn không phát hiện âm thanh của mình đã bị Lan Tri quynh rũ đến đang phát run.

Đột nhiên bàn tay Lan Tri dùng lực, một phát kéo ra cravat, hai tay cầm hai bên cravat, không chần chờ liền vòng qua cổ Hàn Kính, kéo Hàn Kính hướng về người mình.

Posted in colangnguyetthanh

Hàn Kính bị kéo khá đau, không tự chủ được liền thuận thế cúi đầu xuống chóp mũi Lan Tri. Hắn vừa định tiếp tục nói, Lan Tri hơi gồng người dậy, nhìn thẳng vào mắt Hàn Kính.

“Muốn làm thì làm đi, không làm thì rút ngay.” Y lạnh lùng cắt đứt Hàn Kính, “Bớt nói nhảm.”

Hàn Kính nghe vậy liền nôn nóng, vừa định mở miệng nói “Muốn làm! Muốn làm! Giáo sư Lan quynh rũ như vậy, tôi không làm thì tôi cũng hư rồi, chẳng qua tôi đang nghĩ làm như thế nào mới có thể làm cho

anh thoải mái hơn thôi”, lại nhớ tới Lan Tri gọi hấn bớt nói nhảm, liền vội vàng đem cả đoạn lời tâm tình đều “Rằm” nuốt lại vào bụng.

Không gian bên trong xe thiếu thốn, vậy liền để cho Hàn Kính ta sáng tạo không gian vậy! Ngang không được, còn có thể dọc mà! Hàn Kính đột nhiên nghĩ ra, không nói lời nào liền nắm mắt cá chân Lan Tri đưa vòng lên cổ mình.

Lan Tri bị hấn nắm mắt cá chân, tay siết cổ Hàn Kính nhẹ buông, lập tức cả người từ nửa dựa vào cửa xe liền tuột xuống. Nửa người trên của y nằm thẳng trên ghế sau, phần mông đưa lên cao, hai chiếc đùi thon dài quặp lại dính vào ngực Hàn Kính, bắp chân cong lên gác ở đầu vai Hàn Kính.

Hàn Kính liền vươn mở ra hai tay, nắm chặt mông Lan Tri, chịu toàn bộ trọng lượng nửa thân dưới của Lan Tri, mạnh mẽ mà đâm vào rút ra.

Hấn muốn kéo dài, lại thêm sự thật là bộ dạng hiện giờ của Lan Tri vô cùng dâm dăng, tiểu huyết cũng rất chặt rất nóng, vì vậy Hàn Kính đâm vào rút ra như vậy hơn mười phút, quỳ đến chân đều đã tê rần, dương vật vẫn còn hưng phấn mười phần, hoàn toàn không có cảm giác muốn bắn.

Lan Tri bị hấn đâm đến cả người đầy mồ hôi, thậm chí tóc đều bị mồ hôi thấm ướt, từng chùm từng chùm dán sát vào phần trán và khuôn mặt.

Y cũng không tháo xuống mắt kính của mình, trên tròng kính vàng đã nổi lên một tầng mỏng hơi nước. Xuyên qua thấu kính mờ hồ đó, Hàn Kính thấy ánh mắt của y nửa nhắm, lông mi thật dài rơi xuống, theo nhịp đâm rút của mình mà rung động theo, quả thực có thể đem hồn người đều bắt đi.

Y vẫn giống như trước đây, không muốn kêu ra tiếng. Trên thực tế, y đem chiếc cravat vừa tháo khi nãy nhét vào miệng mình, ngăn tiếng rên rỉ khó nhịn được của bản thân.

Cravat màu đỏ, môi màu đỏ, đặt trên da thịt trắng nõn của Lan Tri, nhìn lại có một chút yêu mị.

Mà tiếng rên rỉ của Lan Tri còn là xuyên qua những kẽ hở của cravat mà truyền ra, hoà lẫn với tiếng thở của Hàn Kính, còn có tiếng mưa rơi lộp độp bên ngoài xe, như một bản giao hưởng tuyệt vời trong đại nhạc hội.

Hàn Kính ở trong giai điệu dâm mỹ đó đâm rút càng lúc càng nhanh. Hấn cảm giác bắp chân và mắt cá của Lan Tri ở sau lưng mình bắt đầu đung đưa qua lại, không biết là vô tình hay cố ý ma sát giữa lưng mình, một hồi lại một hồi, cào ngứa tựa như trên người.

Trêu đến cuối cùng hấn rốt cuộc không chịu nổi nữa, mạnh mẽ cầm lấy cả hai chân Lan Tri, cả người cúi xuống đến gần đối phương. Động tác này khiến cho dương vật của hấn thoáng cái đâm càng thêm sâu, tựa hồ đạt đến độ sâu trước nay hấn vẫn chưa đạt tới. Hấn chỉ nghe được Lan Tri hàm hồ mà ưt át “Ngô” một tiếng, sau đó cảm thấy toàn bộ thân dưới đè lên Lan Tri run lên một cái, tiểu huyết đang chứa dương vật của mình thành linh kẹp chặt lại. Hàn Kính rốt cuộc hạ vũ khí đầu hàng, cũng theo Lan Tri kêu một tiếng, liền bắn vào trong thân thể Lan Tri.

Nếu nói rằng bắn vào cơ thể Lan Tri cũng không hoàn toàn chính xác. Chính xác mà nói, thì phải là Hàn Kính bắn vào chiếc bao cao su siêu mỏng kia.

Siêu mỏng thật tốt, có cũng như không có, cảm giác vô cùng chân thật.

Khoa học kỹ thuật khiến cuộc sống càng tốt đẹp hơn a!

Hàn Kính ôm chặt Lan Tri, còn đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nơi bắp đùi của mình đụng bắp đùi Lan Tri có cảm giác hơi nóng, dính dính, chảy ra không ít chất dịch.

Hấn biết chắc đó là khi mình bắn, thì đồng thời cũng làm cho Lan Tri bắn. Hấn đã sớm quan sát ra Lan Tri khá thích sạch sẽ, liền muốn từ trên người Lan Tri đứng lên giúp y lau sạch tinh dịch, thế nhưng cơ thể dán sát vào ngực Lan Tri vừa nhấc lên, hấn liền cảm giác được hai tay Lan Tri vòng qua sau lưng mình, nhẹ nhàng ôm lấy hấn.

“Đừng cử động.” Lan Tri thấp giọng nói, “Cho tôi ôm một chút.”

Trong nháy mắt, Hàn Kính cho rằng mình xuất hiện ảo giác. Hắn không nghe lầm chứ? Lan Tri vừa nói cái gì? Luôn luôn lãnh đạm như khối băng Lan Tri, dĩ nhiên chủ động nói muốn ôm mình một chút!

Nếu không phải bên ngoài ầm ầm đổ mưa to, Hàn Kính quả thực cho rằng mặt trời mọc từ phía tây lên.

Đừng nói là ôm một chút, dù cho ôm hắn đến chết đói chết khát hắn cũng đồng ý nữa!

Hàn Kính tùy ý để Lan Tri ôm, cảm giác ngực Lan Tri theo hô hấp mà phập phồng lên xuống. Hắn vươn hai cánh tay, cũng chậm rãi ôm lấy Lan Tri dưới thân.

“Giáo sư Lan, tôi thật sự rất thích anh đó.” Hắn lẩm bẩm nói, “Anh có biết không, tôi thích anh thích đến mức muốn phát điên rồi!”

Lan Tri không nói chuyện, bàn tay vuốt lưng hắn hơi cong lên, móng tay thậm chí đâm vào da Hàn Kính.

Hàn Kính cũng không thấy đau, trái lại hắn theo bản năng nghĩ, đây là phương thức đáp lại mình của người lãnh đạm như Lan Tri.

Hắn ngẩng đầu, hôn lên phần trán đầy mồ hôi của Lan Tri, khuôn mặt, cằm, thậm chí tháo ra mắt kính của y, đưa môi xuống mút những giọt mồ hôi trên hàng lông mi dài của Lan Tri.

Lan Tri nhắm mắt lại vẫn như cũ trầm mặc, tùy ý Hàn Kính hôn mình.

Hàn Kính hôn hồi lâu, cảm giác dương vật mình tựa hồ lại bắt đầu cứng rắn. Hắn có chút ngượng ngùng, liền dừng hôn, ngửa đầu hít một hơi thật sâu, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Trong khoảnh khắc hắn ngẩng đầu, liền cảm thấy có chút không đúng: Có bóng người mơ mơ hồ hồ in trên cửa sổ xe, tựa hồ đang lắc lư lắc lư dựa vào trên xe một chút không che giấu rình coi hai người.

Trong đầu Hàn Kính hiện ra ý nghĩ đầu tiên đều không phải liên quan đến bản thân, mà là: Mẹ nó, thằng này thật vất vả theo đuổi được nam thần lại bị người rình coi!

Hắn vội vàng rút dương vật của mình từ trong thân thể Lan Tri ra, khom lưng cúi xuống sàn xe nhặt lên tất cả quần áo, cẩn thận đắp lên cơ thể trần truồng của Lan Tri, không để cho người khác thấy. Sau đó hắn liền không để tâm câu khẩn cầu “Cho tôi ôm một chút” khi nãy của Lan Tri, liền mở cửa xe trực tiếp xông ra ngoài.

Người rình coi ngoài cửa xe sợ đến mức xoay người bỏ chạy, đáng tiếc không chạy được vài bước, hắn liền không vững chân, “Phù phù” một tiếng, ngã xuống mặt đất trơn trượt.

Hàn Kính đuổi theo, không nói lời nào đá người đó hai cái.

Người nọ bị Hàn Kính ra sức đánh, lảo lộn gào khóc.

“Tao cho mày nhìn! Cho mày nhìn! Cho mày nhìn đủ!” Hàn Kính vừa mắng vừa kéo lấy áo đối phương kéo hắn lên, không nói gì nhiều, liền tiếp đánh đối phương vài bạt tai.

Người nọ vốn chỉ đang cố sức dùng hai tay che đầu mình, nghe được giọng Hàn Kính đột nhiên buông tay, ôm đầu Hàn Kính, kêu lên: “Gạch ca, là tôi đây! Anh đừng đánh tôi mà! Là tôi đây!”

Hàn Kính sửng sốt, nắm tay dừng giữa không trung, xuyên qua màn mưa mở to mắt nhìn đối phương.

Mặt có vẻ quen thuộc.

Người nọ bị đánh đến khé miệng đều là máu, thấy Hàn Kính dừng tay, liền ôm đầu Hàn Kính quỳ xuống: “Tôi là Bao Đen này! Gạch ca, anh nhớ kĩ sao? Thứ bảy tuần trước anh và Tứ mập ca còn có Cố ca cùng ở Hào Duyệt ăn, tôi cũng có mặt đấy!”

Hàn Kính lúc này mới nhớ tới người trước mặt này là ai. Đúng là một tên đàn em ngồi cạnh Quách Kiệt khi hắn và Quách Kiệt cùng ăn với nhau vào thứ bảy tuần trước.

“Sao chú mày lại ở chỗ này?” Hắn hỏi.

“Hôm nay Tứ ca mập có việc, phái tôi đến thay anh ấy đến địa bàn ở đại học Z ra mặt...”

Hàn Kính ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện Lan Tri đậu lại ở trước cửa bãi đỗ xe công viên công cộng cách đại học Z không xa.

Mưa rất lớn, không thích hợp dạo công viên, vì vậy trong bãi giữ xe trống trơn ngoại trừ chiếc của Lan Tri, còn lại một chiếc xe cũng không có.

“Tôi nhìn thấy xe của các người đậu ở đây tất cả, nguyên cả buổi chiều đều không có động tĩnh gì,” Bao đen ngập ngừng nói tiếp, “Tôi... tôi... hiểu kỳ...liền đi sang nhìn...”

Hàn Kính đột nhiên nhớ đến đoạn video tình cảm mãnh liệt của Lan Tri và Chu Thành mà Quách Kiệt cho hắn xem. Lúc đó Quách Kiệt đã từng nói, đoạn video này là do Bao đen lén lút quay ở bãi giữ xe bằng di động.

Tên Bao đen này, thật sự có khứu giác vô cùng nhạy bén đối với chuyện làm tình trong xe a! Nơi nào có trình diễn thì hắn ta đều có thể mò đến nơi ấy mà rình coi mà!

Chỉ riêng nam thần của Hàn Kính đã bị hắn ta rình coi đến hai lần.

“Chú mày con mẹ nó không thích những thứ khác, liền chỉ thích cái này?” Hàn Kính giận không chỗ phát tiết, liền đá Bao đen một cái.

Khuôn mặt Bao đen nhăn nhó, “Hừ” một tiếng, đáng thương xin tha thứ nói: “Gạch ca, tôi cũng không dám nữa...”

“Dem những thứ này hôm nay thấy đều quên hết! Chú mày dám lại nhớ tới anh mày đá chết mày!”

Hàn Kính đuổi đi Bao đen, lại chui vào trong xe.

Lan Tri ngồi dậy, lại đeo lên kính mắt, đang im lặng không tiếng động mặc quần áo.

“Không biết tên lưu manh từ đâu đến, bị tôi đánh một trận đuổi đi rồi.” Hàn Kính ngượng ngùng giải thích với Lan Tri.

Hắn không muốn nói cho Lan Tri mình quen biết Bao đen. Hắn nghĩ nếu để cho Lan Tri biết mình cùng với đám lưu manh này có quan hệ, Lan Tri nhất định sẽ khinh thường mình. Hắn phải đi học, hắn muốn xứng đôi với Lan Tri!

Lan Tri đang cài nút áo sơ mi, nghe hắn giải thích liền dừng động tác, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hàn Kính.

Hàn Kính cảm giác ánh mắt không màng sự đời chứa đựng vài phần sắc bén, không khách khí chút nào xuyên qua thấu kính, rơi vào người mình.

Trong nháy mắt Hàn Kính có cảm giác, đó là Lan Tri thực ra nghe được đoạn đối thoại khi nãy của mình và Bao đen ở ngoài xe, đã biết chuyện mình có quen biết Bao đen.

Thế nhưng Lan Tri cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, tiếp tục cúi đầu mặc quần áo.

Hàn Kính thở dài một hơi: Lan Tri hẳn là không có nghe được gì. Dù sao bên ngoài mưa lớn như vậy.

Tiếng mưa rơi cũng đã đủ che lấp hết thấy mọi thứ.

Hàn Kính nếu đã thở dài một hơi, không khỏi phải cúi đầu quan sát mình một chút, phát hiện mình cả người trần truồng, chiếc bao cao su siêu mỏng ban đầu đeo vào dương vật của mình đã ở tròng đánh nhau khi nãy không biết rơi nơi nào, chỉ còn lại dương vật mềm oặt, lúc ẩn lúc hiện ở giữa hai đùi mình.

Mặc dù Hàn Kính đối với chuyện làm tình rất nhiệt tình, thế nhưng nhiệt tình tới nhanh, đi cũng nhanh, không thể như Lan Tri thản nhiên như không mặc vào quần áo. Hắn có chút xấu hổ, cảm giác mình cái dạng này ở trước mặt Lan Tri vô cùng không đành lòng. Hắn luống cuống một tay che hạ thể của mình, quay lưng về phía Lan Tri bắt đầu tìm quần áo của mình.

Tìm tìm không biết thế nào lại mò được di động của Lan Tri. Màn hình di động sáng ngời, Hàn Kính tỉ mỉ nhìn xem, phát hiện đang có người gọi vào di động.

Lan Tri chuyển điện thoại thành chế độ im lặng, vì vậy mặc dù có điện thoại gọi đến, di động không có thanh âm cũng không có rung động.

“Giáo sư Lan, có người gọi điện cho anh này.” Hàn Kính không nghĩ nhiều liền đưa di động cho Lan Tri.

Lan Tri không ngần đầu, lạnh lùng nói: “Tôi hiện tại không muốn nghe, thay tôi nhắn tắt đi.”

Hàn Kính “Ừ” một tiếng, bắt đầu ở trên màn hình di động tìm nút từ chối nghe máy. Di động của Lan Tri và của hắn không cùng nhãn hiệu, hắn thoáng chốc không tìm được. Ngược lại, trong lúc hắn tìm hắn liền chú ý, tên của người gọi tới biểu hiện trên màn hình là một từ cổ ý viết tắt: BF.

BF? Hàn Kính trong lòng “Lộp bộp” một chút: BF không phải là chữ viết tắt của “Bạn trai” trong tiếng anh hay sao?

Hắn cảm giác trái tim của mình đột nhiên từ nơi cao rơi xuống.

Bạn trai? Lan Tri anh ấy.....có bạn trai?

Trong lòng hắn hoảng hốt, tay run lên, không biết chạm vào nơi nào trên màn hình, dĩ nhiên biến khéo thành vụng, ngược lại ma xui quỷ khiến bấm nhận cú điện thoại đấy.

Không chỉ bấm nhận, còn mở loa ngoài.

“Tiểu Lan!” Trong điện thoại truyền ra một giọng nam vô cùng tức giận.

Thanh âm mơ hồ bị phóng lớn biến thành có chút vặn vẹo, âm thanh xuyên qua điện thoại quanh quẩn bên trong xe.

Lan Tri không ngờ Hàn Kính lại bấm vào nút nhận, mạnh ngẩng đầu lên, lạnh lẽo liếc mắt nhìn Hàn Kính.

Hàn Kính nghĩ Lan Tri nhất định đang oán thầm mình tại sao ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không tốt, không khỏi lúng túng cười cười, lấy lòng một lần nữa đưa di động đến trước người Lan Tri, dùng khẩu hình miệng nói: “Xin lỗi mà.”

Lan Tri không cầm lấy di động, ngược lại, y đã bắt đầu lại đeo lên cravat của mình.

Y thắt một nút cravat xinh đẹp. Một tay y vịn nơ, tay kia thông dong mà ưu nhã rút ra dây còn lại của cravat.

“Viện trưởng Chu, xin hỏi ông tìm tôi có chuyện gì không?” Y vừa kéo cravat vừa chậm rãi trả lời điện thoại, tiếng nói vẫn như cũ trầm tĩnh mà xa cách, một chút cũng không có cảm giác phập phồng của khi vừa làm tình xong.

“Cậu hỏi tôi tìm cậu có chuyện gì?” Viện trưởng Chu ở điện thoại bên kia lớn tiếng nói: “Ba giờ chiều cậu liền lái xe rời trường học, ngay cả cuộc họp giáo viên lúc bốn giờ rưỡi cũng vắng mặt không quan tâm, cậu còn có mặt mũi hỏi tôi tìm cậu có chuyện gì?”

“Thân thể tôi khó chịu.” Lan Tri trả lời.

“Lan Tri cậu đừng chơi chiêu này với tôi!” Viện trưởng Chu lại nói tiếp, “Cậu nghĩ rằng tôi không biết vì sao buổi chiều cậu tức giận sao? Còn không phải là bởi vì tên đàn ông kia bị xa thải mới...”

“Viện trưởng Chu!” Lan Tri đột nhiên phẫn nộ, y bắt lấy cánh tay Hàn Kính đang giữ điện thoại, hướng phía loa cắt đứt Chu Thành: “Ông có tin hay không tôi không thêm quan tâm gì cả, đem tất cả mọi chuyện ông làm với tôi đều nói ra?”

Đầu dây bên kia trầm mặc một giây đồng hồ, thanh âm của viện trưởng Chu lại vang lên: “Cậu sẽ không cái gì cũng đều bỏ mặc.”

Lan Tri cười lạnh một tiếng: “Con giun xéo lắm cũng quăn thôi.” Y chậm rãi trả lời.

So sánh với chất giọng như nước lạnh của Lan Tri, Hàn Kính chỉ cảm giác cổ tay của bàn thân đang cầm di động một trận tê dại, đang bị Lan Tri vô cùng chăm chú dùng sức nắm lấy. Thậm chí Hàn Kính còn có thể nghe được tiếng “Răng rắc” của khớp xương bị nắm quá chặt.

“Tiểu Lan,” viện trưởng Chu rút cuộc trước nhường bước, thanh âm cũng nhỏ một chút, “Ngày hôm qua là tôi không tốt, tôi không nên đánh cậu.”

Ông ta ngừng một chút, liền thấp giọng nói: “Hôm nay tôi đã đem tiền chuyển đi rồi, cậu cũng biết, số tiền này đều là tiền dành dụm của tôi, tôi cũng không nói phải chia với cậu.”

Lan Tri lạnh lùng nói: “Vốn không phải là nên tôi bỏ tiền.”

“Nói chung mọi chuyện đã chấm dứt.” Viện trưởng Chu khuyên nhủ, “Tiểu Lan à, tôi biết cậu trách tôi... thế nhưng hoạt động đêm nay của bộ giáo dục cậu nhất định phải đến. Cậu cũng biết, từ trước đến nay bộ trưởng Trần đều vô cùng thưởng thức những thanh niên tài giỏi đẹp trai giống như cậu, nếu cậu vắng mặt không tham dự, mặt mũi của đại học Z chúng ta biết đặt ở đâu.”

Lan Tri chậm rãi buông ra tay Hàn Kính. Y tựa hồ cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Đã biết.” Âm thanh của y lại không hề mang cảm tình, “Tôi sẽ tham dự đúng giờ.”

Sau đó y không đợi viện trưởng Chu trả lời, tự tay mạnh mẽ nhấn phím kết thúc trò chuyện.

Hàn Kính chỉ cảm thấy lượng tin tức của cuộc đối thoại một phút đồng hồ này quá lớn, thoáng chốc hẳn không tiêu thụ được.

Trên thực tế, đa phần đoạn đối thoại về sau của Lan Tri và viện trưởng Chu hẳn căn bản không biết họ đang nói chuyện gì cả.

Hàn Kính nửa tỉnh nửa mê, một người ngẩn ngơ hơn nửa ngày mới nhớ ra, ngẩng đầu lên hỏi Lan Tri: “Giáo sư Lan, anh...anh...ba giờ chiều từ trong trường đi ra ngoài, là...là... mạo hiểm mưa to đi tìm tôi sao?”

Tay Lan Tri ở trên áo vest ngoài dừng lại một chút.

“Không phải.” Y nghiêng mặt đi không nhìn Hàn Kính, nhanh chóng phủ nhận.

Nhất định đúng là như vậy! Hàn Kính thấy bộ dạng không được tự nhiên này của Lan Tri liền càng thêm khẳng định tám chín phần mười. Hắn nhất thời lòng vui như mở hội.

Lan Tri đúng là cũng quan tâm hắn!

Nghĩ như vậy, hắn càng thêm cảm thấy ngày hôm qua đánh tên họ Chu kia một quyền thực sự phi thường đáng giá.

Người khác đánh một quyền vừa phải đền tiền vừa phải bị tạm giam, Hàn Kính hẳn đánh một quyền, chuyện mẹ gì cũng không có, lại còn đánh thắng lòng mỹ nhân, thực sự là quá tốt đẹp rồi!

Hắn nghĩ đến mặt mày rạng rỡ, hoa chân múa tay vui sướng, chuyện BF phiền lòng khi này đã sớm bị hắn ném lên chín tầng mây rồi. Hắn thậm chí còn không chú ý đến Lan Tri đã một lần nữa ngồi vào ghế điều khiển, nổ máy xe.

“Cậu nghỉ ngơi ở đâu?” Lan Tri quay đầu lại hỏi hắn, “Tôi đưa cậu trở về.”

Lúc này Hàn Kính mới phục hồi tinh thần, gương mặt nhìn Lan Tri.

Lan Tri tựa hồ đối với trạng thái si ngốc này của Hàn Kính rất không kiên nhẫn. Bất quá Hàn Kính không để tâm, hắn chỉ thấy hôm nay Lan Tri so với trước đây càng thêm dễ nhìn.

Hàn Kính hạnh phúc đến sắp muốn ngất xỉu rồi, nhanh chóng bò về chỗ ngồi cạnh ghế điều khiển, nói cho Lan Tri địa chỉ hiện tại của mình

16. Chương 16

Edit: Emily

Beta: Sub

Nơi đó cách đại học Z cũng không xa, bởi vì người nam bán đĩa phim cùng phòng mỗi đêm đều đi đến đại học Z buôn bán, nên thuê phòng ở khu vực gần đó.

Rất nhanh Lan Tri đã lái xe đưa Hàn Kính về đến nơi.

Thế nhưng Hàn Kính không muốn đi vào sớm như vậy.

“Giáo sư Lan, bây giờ anh phải đi về tham gia hoạt động gì đó của bộ giáo dục sao?”

Lan Tri “Ừ” một tiếng.

Hàn Kính vắt hết óc suy nghĩ chốc lát, liền dài dòng nói: “Anh ba giờ liền chạy ra ngoài, hẳn là vẫn chưa ăn cơm chiều phải không? Hiện tại đã gần bảy giờ, anh còn phải tham gia hoạt động...Nếu anh không gấp thì có thể lên phòng tôi ngồi một chút...Tôi...tôi nấu mì cho anh ăn...A đúng rồi, giáo sư Lan, tôi nấu mì cũng không tệ lắm, không khó ăn chút nào.”

Lan Tri quay đầu, nhìn Hàn Kính biểu cảm có chút kì quái.

Hàn Kính cảm giác Lan Tri tựa hồ muốn từ chối hẳn, trong lòng nhất thời quỳnh lên, nhanh chóng kéo tay Lan Tri.

Trong lúc lôi kéo, âu phục của Lan Tri bị xộc xệch đôi chút, Hàn Kính tinh mắt, lập tức thấy nơi hàng cúc áo sơ mi trắng bên trong của Lan Tri có một chỗ bị rách.

Khi này hẳn cùng Lan Tri làm tình, lúc hăng máu ra tay không biết nặng nhẹ, vào lúc cởi áo sơ mi của Lan Tri không cẩn thận làm áo của y rách một lỗ.

Hàn Kính mừng rỡ, lập tức chỉ vào chỗ rách trên áo nói với Lan Tri: “Giáo sư Lan, áo của anh bị rách. Trong phòng tôi có một chiếc sơ mi trắng còn mới, chiều cao hai chúng ta không chênh lệch nhiều, anh nhanh đi theo tôi thay đi!”

(Sub: góm, lợi dụng cơ hội thế)

Hàn Kính cứ như vậy vừa dụ dỗ vừa lừa mời Lan Tri vào trong phòng.

Trong phòng nhỏ hẹp, còn chất đầy đĩa phim, phát ra mùi đàn ông nồng đậm.

“Nơi này là của bạn tôi cho tôi ở nhờ. Người cùng phòng tối nay đi ra ngoài bán đĩa phim rồi, không tới mười hai giờ sẽ không quay về.” Hàn Kính nhớ lại phòng ở sạch sẽ, chỉnh tề của Lan Tri, có chút mặc cảm tự ti, liền vội vàng giải thích, “Chờ tôi tìm được việc làm, tôi liền dọn ra ngoài tự mình tìm chỗ ở.”

Lan Tri không nói chuyện, liền đứng ở trước cửa, ánh mắt vô định nhìn xung quanh.

Hàn Kính vội vàng rửa tay, lục tung tìm áo sơ mi của mình.

Hắn đích xác có một chiếc sơ mi trắng, chỉ mặc qua một lần, là hắn cố ý mua để mặc mỗi khi đi phỏng vấn. Hắn lôi áo sơ mi từ đáy thùng ra, trải lên giường, cố sức kéo thẳng những nếp gấp trên áo, đến khi bản thân cảm thấy hài lòng, mới cầm đưa đến trước mặt Lan Tri.

“Giáo sư Lan, anh thử xem,” Hắn nói, “Tôi đi nấu mì cho anh.”

Lan Tri nhìn hắn hồi lâu, mới vươn tay đón áo.

“Cảm ơn.” Y nhẹ giọng lễ phép nói.

Hàn Kính thấy Lan Tri không từ chối, mừng rỡ vô cùng, lắc đầu như đánh trống: “Anh còn khách khí với tôi sao?” Nói xong liền xoay người đi vào góc bếp nhỏ nấu mì.

Nơi này là phòng giá rẻ, dụng cụ cũng không phải quá đầy đủ. Cũng may Hàn Kính rất hiểu nhập gia tùy tục, rất nhanh liền làm ra một chén mì có thêm trứng.

Hắn lại xắt một ít hành lá và rau ngò, vừa định cho vào mì, nghĩ không nên, liền từ trong góc bếp nhô đầu ra: “Đúng rồi, giáo sư Lan, anh có ăn hành không? Có ăn rau ngò không?”

Lan Tri đã thay xong áo sơ mi. Áo của Hàn Kính với y vẫn có chút không quá vừa người, độ dài tuy rằng vừa đúng, thế nhưng y ôm hơn Hàn Kính rất nhiều, bởi vậy phía trước và phía sau, chiều rộng lưng vẫn không vừa lắm.

Bất quá y tựa hồ cũng không chê, thay xong áo sơ mi liền dựa vào chiếc bàn nhỏ duy nhất trong phòng khách, hai chân bắt chéo, nhìn chăm chăm vào các đĩa phim đầy đất.

Nghe được câu hỏi của Hàn Kính, y một lần nữa ngẩng đầu lên, hướng Hàn Kính gật đầu, ý chỉ mình có thể ăn được.

Được câu trả lời khẳng định của Lan Tri, Hàn Kính liền vui vẻ ném hành lá và rau ngò vào nồi, thuận tiện nhỏ vài giọt dầu mè.

Khẩu vị giống nhau thật con mẹ nó quan trọng mà! Nếu không sau này hai người sinh hoạt cùng nhau, anh không ăn cái này tôi không ăn cái kia, ngày trải qua có thể bị thảm rồi! Hàn Kính vui tươi hơn hử nghĩ, hoàn toàn không ý thức rằng mình dĩ nhiên đã nghĩ đến chuyện cùng Lan Tri sống cả đời.

Hắn nấu mì xong, liền bùng nồi ra: “Giáo sư Lan, chén còn chưa rửa! Anh liền ăn trực tiếp trong nồi nhé!”

Nói xong hắn đã nghĩ tìm thứ gì có thể làm lót nồi.

Người nam bán đĩa phim đại khái toàn bộ sinh hoạt cá nhân đều là xem phim thủ dâm, Hàn Kính bùng nồi quét một vòng quanh phòng, không tìm được bất cứ báo chí hay tạp chí hay tờ giấy vụn nào cả.

Đây là sự bi ai của thời đại điện tử mà.

Lan Tri nhìn thấu tâm tư của hắn, liền lấy chiếc áo khi nãy thay ra bị rách của mình xếp gọn lại đặt lên bàn, ý bảo Hàn Kính đặt nồi lên áo.

Hàn Kính càng do dự. Dùng áo sơ mi để lót nồi, chuyện này quả thực so với hoàng đế còn xa hoa lãng phí.

Lan Tri vương tay muốn đón nồi mì của Hàn Kính, thần nhiên nói: “Áo này vốn chính là muốn vứt.”

Hàn Kính vừa định nói: Đừng chứ, vá lại còn có thể mặc mà! Vừa nhìn tới Lan Tri dĩ nhiên muốn đón nồi mì nóng hổi trên tay mình, nơi nào còn kịp nói những... này, nhanh chóng đoạt trước Lan Tri đặt nồi mì lên trên chiếc áo.

“Giáo sư Lan, anh đừng đụng, để tôi để tôi.” Hắn động tác nhanh nhẹn đưa một đôi đũa cho Lan Tri.

Lan Tri ngồi xuống cạnh bàn, cầm đũa chậm rãi khuấy mì trong nồi.

Hành lá và rau ngò thơm, còn có mùi trứng gà và dầu mè, chậm rãi lan tỏa trong không khí.

Lan Tri ngẩng đầu nhìn Hàn Kính.

“Cùng ngồi xuống ăn đi.” Y tựa hồ nhìn thấu Hàn Kính cũng rất muốn ăn gì đó.

Hàn Kính xua tay, “Anh không có thời gian, anh ăn trước đi...”

Lan Tri đứng lên, không để ý đến lời dong dài của Hàn Kính, đi vào bếp cầm một đôi đũa, nhét vào tay Hàn Kính.

“Giáo sư Lan, thật sự không có gì. Hơn nữa cũng chỉ có một nồi...”

Lan Tri một lần nữa ngồi xuống, cầm tay Hàn Kính cùng đôi đũa trong tay hắn dứt khoát cắm vào nồi mì.

“Nếu cậu không ăn, mì liền nở.” Y nói.

Tính cách của Hàn Kính kỳ thật cũng không bao đồng, chỉ bất quá thấy Lan Tri khó khăn liền tự động lo lắng thay đổi phương nhiều hơn chút. Hiện giờ thấy Lan Tri đã chủ động mời như vậy, hắn cũng không từ chối nữa, tiện tay kéo ghế ngồi xuống đối diện Lan Tri, đầu gối gần cạnh nồi, xì xụp ăn mì.

Ăn một hồi bụng hắn chẳng còn đói, người cũng có tinh thần hơn, liền nhớ đến chuyện hôm qua.

“Hôm qua là tôi không đúng.” Hấn nhai mì nhồm nhoàm nói, “Kỳ thực tôi cũng không muốn cãi nhau với anh. Thế nhưng không biết vì sao, nói nói liền không khống chế được tính tình của mình. Anh đừng để bụng. Tôi, tôi nguyện ý tin tưởng lời của anh nói với tôi.”

Lan Tri vẫn không đáp lời, y như cũ không phát ra âm thanh nào cúi đầu ăn mì. Posted in colangnguyet-thanhHàn Kính thấy Lan Tri không nói lời nào, cũng có chút nóng nảy, nửa ghé vào bàn nài nỉ: “Giáo sư Lan, anh tha thứ cho tôi đi! Đừng...giận chuyện cãi nhau ngày hôm qua của tôi và anh! Coi như là...là...coi như...nể mặt tôi đã chạy ra ngoài đuổi tên nhóc lưu manh nhìn lên chúng ta khi này được không?”

Lan Tri lúc này mới để đũa xuống. “Bị nhìn thấy thì bị nhìn thôi,” y nhẹ nhàng nói, “Trời cũng không sập xuống.”

Hàn Kính nghe như thế liền sửng sốt: “Anh ...không ngại bị người khác nhìn lên sao?”

Lan Tri nhìn hấn một cái: “Cậu vừa không phải chưa đủ tuổi trưởng thành, cũng không phải là anh em bà con với tôi, dù cho bị người nhìn thấy thì có sao chứ?”

Lời nói này làm Hàn Kính không còn gì để nói. Đúng vậy, giữa người trưởng thành anh tình tôi nguyện với nhau, dù cho là bị người nhìn thấy thì có làm sao chứ?

Hàn Kính đột nhiên cảm thấy so với mình Lan Tri càng nhìn thoáng hơn.

Vì vậy kỳ thực chuyện giữa viện trưởng Chu và Lan Tri cũng là chuyện anh tình tôi nguyện giữa người trưởng thành với nhau sao? Thế nhưng, rõ ràng Hàn Kính nhìn ra được, Lan Tri tuyệt đối không thích tên viện trưởng Chu kia.

Trong nháy mắt Hàn Kính có chút hoảng hốt, chỉ cảm thấy trong đầu loạn cào cào, rất nhiều ý nghĩ trong đầu bay tới bay lui, lại nghĩ không ra bất kỳ gì.

Hấn đang miên man suy nghĩ, Lan Tri liền đứng lên, lấy tay gõ bàn một cái nói.

Hàn Kính phục hồi tinh thần, ngẩng đầu nhìn Lan Tri.

“Ngày hôm qua tôi cũng không có giận cậu.” Lan Tri nhàn nhạt nói, “Tôi chỉ là...” Nói đến đây y ngừng lại một chút, tựa hồ là đang cân nhắc dùng từ. Đáng tiếc, Hàn Kính đợi cả nửa ngày, Lan Tri cuối cùng vẫn đem nửa câu sau nuốt vào trong bụng, không tiếp tục nói.

Không khí nhất thời có chút tế nhị. Lan Tri vốn không phải người giỏi ăn nói, khi tế nhị cũng không có lời gì hay, liền cứ như vậy đứng nơi đó.

“Anh không giận là tốt rồi.” Hàn Kính nhanh chóng tiếp lời, “Giáo sư Lan, hôm qua tôi còn thiếu anh năm mươi một đồng lẻ, anh chờ một chút, tôi đi lấy tiền trả lại anh.”

Hấn vừa muốn vươn tay tìm tiền trong túi áo, Lan Tri liền ngăn cản, “Chờ khi nào cậu tìm được việc làm rồi lại trả cho tôi.”

Hàn Kính không chút suy nghĩ, liền thốt lên nói: “Không được! Đến lúc đó tôi đi nơi nào tìm anh trả tiền chứ? Tôi đã bị đại học Z sa thải rồi, vạn nhất bọn họ không cho tôi đi vào thì làm sao bây giờ?”

Khóe miệng Lan Tri cong nhẹ không dễ phát hiện. “Cậu có thể gọi điện cho tôi.” Y nhìn qua vô cùng nghiêm túc hướng về Hàn Kính đề nghị.

Hàn Kính vỗ đầu một cái nở nụ cười: “Đúng vậy, tôi thật hồ đồ.” Hấn nhanh chóng cầm di động của mình ra, hỏi Lan Tri: “Số điện thoại của anh là bao nhiêu?”

Lan Tri còn chưa kịp báo dãy số, Hàn Kính đột nhiên “A” một tiếng: “Xin lỗi, di động của tôi hết pin, tự động tắt nguồn rồi.”

Hấn lập tức xoay người cầm dây sạc pin, tìm được ổ điện trong góc phòng, khom lưng cắm dây sạc vào ổ điện.

Di động thời nay hết pin tắt nguồn rồi mới sạc, thường thường phải cần vài phút mới có thể lại mở máy, Hàn Kính ngồi chồm hổm trong góc, lo lắng nhìn màn hình di động nhằm chán, không có biểu hiện gì của mình.

Thật vất vả nam thần mới cho số di động, vào thời khắc mấu chốt điện thoại lại không xài được, thật là, lúc trước sao lại không mua một cái có thời gian pin lâu hơn chứ?

Hàn Kính đang oán giận, đột nhiên cảm giác tay Lan Tri đặt lên đầu vai mình, nhẹ nhàng kéo áo mình.

Hàn Kính cho rằng Lan Tri chờ không kịp, lập tức quay đầu lại nói: “Giáo sư Lan, anh chờ một chút, lập tức liền...”

Còn chưa nói dứt lời, tay Lan Tri đột nhiên dùng lực, một hơi kéo ra cổ áo Hàn Kính, lộ ra một bên ngực của hắn.

“Không có gì.” Y khom lưng từ trên cao nhìn xuống đang ngồi chồm hổm dưới đất Hàn Kính, lập tức từ trong túi sách của mình chậm rãi rút ra một cây bút, xoay xoay trước mặt Hàn Kính, lại dùng đuôi bút đâm nhẹ vào ngực trần bên trái của Hàn Kính, nói, “Tôi có thể viết số di động của tôi ở đây cho cậu.”

Chiếc bút lạnh lẽo chạm vào ngực, Hàn Kính chỉ cảm thấy hai luồng thịt nơi ngực, cơ bụng sáu múi, kể cả toàn thân đều thoáng cái căng cứng chặt chẽ, duy nhất chỉ có mười ngón buông lỏng, di động cầm sặc đang nắm trên tay “Lạch cạch” một tiếng, rơi xuống đất.

Lan Tri chưa từng liếc mắt nhìn, tự nhiên xoay bút tháo nắp bút, bắt đầu viết dãy mười một số di động trên ngực trái Hàn Kính.

Cơ ngực dày rộng bị ánh đèn điện chiếu lên, ngay chính giữa có một đầu vú hồng nhạt, còn có màu mực xanh lam đậm chậm rãi từ chiếc bút màu vàng tuôn ra, cùng với ngón tay cầm bút trắng nõn, thon dài của Lan Tri.

Vài loại màu sắc tuyệt đối khác biệt hòa quyện vào nhau, hình ảnh rực rỡ sắc màu đọng lại vào giờ phút này.

Hàn Kính cảm giác mình đột nhiên rơi vào một không gian rực rỡ muôn sắc màu, trong thoáng chốc hoa cả mắt, hoàn toàn đắm chìm.

Lan Tri viết rất nhẹ rất chậm rất ôn hòa, thế nhưng Hàn Kính lại cảm giác như mỗi một giọt mực đều men theo vân da thẩm thấu vào nơi sâu nhất trong cơ thể, đem hình dáng của Lan Tri, thần thái của Lan Tri, tất cả mọi thứ của Lan Tri đều thật sâu khắc vào linh hồn của hắn.

Hắn cảm giác mình đã không biết hít thở như nào.

Lan Tri thế nhưng vẫn rất chuyên chú viết số di động của mình trên ngực trái Hàn Kính, hô hấp không rồi, mặt không biểu cảm, không hề dừng lại, cũng vốn không hề để ý đến thần thái biến hóa của Hàn Kính.

Khi viết đến con số cuối cùng, y mới dừng lại một chút. Con số cuối cùng là số “6”, y nghĩ nghĩ, liền một lần nữa vươn bút, đè bút kéo xuống một đường mạnh trên da Hàn Kính, kéo con số “6” đó đến rất dài rất dài, vẫn kéo dài đến phía dưới đầu vú Hàn Kính, lập tức ngòi bút của y cong lên, vòng quanh đầu vú nhẹ nhàng khoanh một vòng tròn, dứt khoát đóng bút.

Phần bụng tròn phía dưới của số “6” cứ như vậy bị y hời hợt vẽ ở trên đầu vú trái của Hàn Kính. Hàn Kính cúi đầu nhìn nhìn, mực màu lam đậm hòa lẫn cùng màu hồng nhạt của đầu vú, biến thành một loại màu đỏ tím kỳ quái mà diễm lệ.

Mà đầu vú sớm đã cứng rắn của Hàn Kính, liền hiện ra thật nổi bật từ phần khoanh tròn của số “6” màu đỏ tím này.

Hàn Kính nhìn đầu vú bị khoanh tròn của mình nuốt nước miếng, ngẩng đầu lên nhìn Lan Tri.

Lan Tri đứng thẳng lưng, đang chậm rãi đóng nắp bút vào thân bút.

“Cành cạch”, nắp bút vừa vặn thật chặt bọc lại thân bút, phát ra âm thanh nhỏ nhưng rõ ràng bên trong căn phòng yên ắng.

Không biết vì sao, Hàn Kính nghĩ cây bút này ở trong tay Lan Tri vào giờ phút này đâm đáng cực kỳ, ngay cả tiếng “Cành cạch” cũng giống như tiếng rên rỉ khó nhịn phát ra khi bị lực mạnh đâm xuyên vào.

Hắn dợm người đứng lên, vươn tay ôm hông Lan Tri, liền đem Lan Tri đẩy ngã vào một bên ghế.

Lan Tri tựa hồ không có hứng thú, giơ lên đùi nhẹ nhàng đẩy Hàn Kính một cái.

Khi trước Hàn Kính bị Lan Tri trêu ghẹo, lúc này ý nghĩ nóng lên, chỉ tưởng rằng Lan Tri muốn chơi trò “muốn nhưng ngại”, liền cười hì hì dùng đùi của mình tách ra hai chân Lan Tri, hai tay thuận thể dời xuống, bắt đầu cởi quần Lan Tri.

Lan Tri liền nắm chặt cổ tay Hàn Kính, khiến cho hắn dừng lại động tác.

17. Chương 17

Edit: Emily

Beta: Sub

Hàn Kính không hiểu ý, liền tăng thêm lực tay, còn vui tươi hơn hử kìa sát trêu đùa: “Con gái đang hoàng nhà ai, mà lại xấu hổ như vậy?”

“Tôi bị muộn rồi.” Lan Tri lãnh đạm nói.

Hàn Kính rốt cuộc phát hiện Lan Tri đích xác không chút hứng thú nào, không khỏi sững sốt, qua hồi lâu mới buồn bực hỏi: “Anh nghiêm túc?”

Lan Tri lười gật đầu, ngửa người ra sau dựa vào ghế, nhìn thoáng qua hắn, ra lệnh: “Xuống khỏi người tôi.”

Hàn Kính đang dực hỏa đốt người, nghe như vậy liền vừa thất vọng vừa thấy không cam lòng. Hắn da mặt dày không chịu buông Lan Tri, chép miệng nhìn nửa bên ngực trần của mình, hỏi: “Anh không có hứng sao còn phải khiêu khích tôi như vậy?”

“Tôi chỉ ghi số điện thoại thôi mà.” Lan Tri nhún vai, vẻ mặt vô tội trả lời hắn.

Trong lòng Hàn Kính như có thiên binh vạn mã gào thét mà ra. “Mẹ nó!” Hắn nhịn không được buông lời thô tục, chỉ vào số “6” vẽ nơi đầu vú mà oán giận, “Cái này có thể gọi là viết cái số điện thoại “Mà thôi” sao? Con mẹ nó người đàn ông bình thường nào nhịn được anh viết số điện thoại như vậy chứ?”

Lan Tri mắt diếc tai ngơ trước lời thô tục của Hàn Kính, đưa tay nhìn đồng hồ một cái, biểu tình có chút không nhịn được: “Rốt cuộc cậu có xuống hay không?”

Hàn Kính chỉ cảm thấy người anh em của mình ở giữa đũng quần sưng vô cùng. Dương vật của hắn vốn đã vừa cứng lại vừa lớn, hôm nay lại mặc quần jean bó sát người, khiến cho hắn cực kỳ khó chịu. Hàn Kính không quan tâm lời Lan Tri, ngược lại đặt dương vật của mình cạ cạ vào bụng Lan Tri, ngăn lại đối phương lại bắt đầu mặt dày mày dạn cởi quần áo đối phương: “Anh viết số điện thoại như thế, tôi nếu là không làm anh lại còn leo xuống, tôi còn tính là đàn ông sao?”

Hắn ý mình đã cùng Lan Tri có chút quen thuộc, huống hồ Lan Tri còn dầm mưa đi tìm hắn, hiển nhiên là trong lòng có vị trí của hắn, sở dĩ lá gan cũng lớn hơn không ít so với trước đây, rầm rì ở trên người Lan Tri sờ tới sờ lui, thuận tiện cởi quần của mình.

Dương vật đã sớm cứng rắn không kịp chờ liền lập tức thò đầu ra.

Hàn Kính giảm được chút áp lực, không khỏi dừng lại động tác, thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ rằng Lan Tri bất thành linh vươn tay, cách quần lót liền nắm lấy dương vật Hàn Kính.

Hàn Kính vừa thở phào, lập tức đau đến run cả người, hét lớn: “Giáo sư Lan, anh làm gì thế? Mau! Mau buông ra! Sẽ...sẽ bị bóp hư mất...”

“Đi xuống khỏi người tôi!” Lan Tri một lần nữa lạnh lùng ra lệnh. (sub: ngẫu:v)

Hàn Kính bị Lan Tri nắm của quý, không thể làm gì khác ngoài việc nhanh chóng leo xuống khỏi người Lan Tri.

Lan Tri buông tay, từ trên ghế đứng lên, chỉnh trang lại quần áo, cũng không quan tâm đến Hàn Kính đang nhe răng trợn mắt ôm đống quần, đi tới cửa.

Khi đi lướt qua Hàn Kính, y nghiêng đầu không biết vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn ngực Hàn Kính đang có số di động của mình.

“Cảm ơn chiếc áo sơ mi của cậu.” Trên mặt y vẫn duy trì biểu cảm lãnh đạm, bất quá giọng nói lại trở nên vô cùng nhu hòa và lễ độ, “Nhớ gọi điện cho tôi, tôi sẽ trả áo sơ mi lại cho cậu.”

Nói xong, y liền đi hướng ra ngoài phòng.

Hàn Kính vốn định tâm lý nói: Áo không cần trả, tôi còn nợ anh năm mươi một đồng đây, chiếc áo đó cũng không đắt, chúng ta vừa lúc huê nhau. Bất quá hần nghĩ nghĩ, nói như vậy chẳng phải là sau này không có lý do chính đáng để gọi điện cho Lan Tri sao? Vì vậy hần vô cùng thức thời không có mở miệng, chỉ gật đầu “Ừ” một tiếng.

Lan Tri bước qua cửa, một tay vịn cửa một tay đút vào túi quần tây, nghiêng người dựa vào cạnh cửa, quay đầu lại nhìn thoáng qua Hàn Kính.

Bên ngoài sắc trời đã đen, bóng đèn cảm ứng trên hành lang phát ánh sáng yếu ớt, chiếu ra gương mặt của y nửa sáng nửa tối. Bất kể là nửa sáng hay nửa tối, đều được tâm tình thật sự tốt của y bao trùm lên, người thường căn bản không thể nhìn thấu.

“Chén mì khi nãy ăn rất ngon.” Y nói, giọng nói bình thản, căn bản không nhận ra là tâm tình thế nào.

Thế nhưng Hàn Kính lại có thể nhận ra!

“Lần sau làm bánh gạo sườn non cho anh ăn.” Hần suy nghĩ một chút, vô cùng nghiêm túc trả lời Lan Tri: “Nhất định phải để anh ném thử.”

Lan Tri im lặng mỉm cười. Y không tiếp lời Hàn Kính, mà là xoay người đóng cửa, cứ như vậy rời đi. Posted in colangnguyetthanh
Lan Tri đi rồi Hàn Kính liền xông thẳng vào WC, ngồi trên bồn cầu thủ dâm. Lan Tri thật vô trách nhiệm, thật không có chút lòng thương người nào mà! Sao lại có chuyện chỉ cho ngửi mùi thịt lại không cho ăn thịt cơ chứ! Hàn Kính vừa thủ dâm vừa hận đến răng ngứa, tưởng tượng đặt Lan Tri ở dưới thân làm tám lần mười lần, làm đến khi đối phương rơi lệ cầu xin tha thứ mới thôi.

Đáng tiếc là hần có gan nghĩ nhưng tạm thời vẫn chưa có gan làm, cũng chỉ có thể ngẫm nghĩ trong đầu, tự xử đến mồ hôi đầy mình để giải tỏa dục vọng mà thôi.

Khi hần đang lấy giấy vệ sinh lau phần tinh dịch bắn ra, đột nhiên nghe được tiếng có người cầm chìa khóa mở cửa

Tên đàn ông trung niên bán đĩa phim lậu đã trở về!

Hàn Kính khi nãy vội vã thủ dâm, cửa WC còn không kịp đóng, hần nhanh chân vội vàng vàng kéo quần đứng lên, vút toàn bộ giấy vệ sinh vào bồn cầu, giứt nước. Sau đó liền vội vàng kéo áo của mình lại ngay ngắn, che đi phần ngực trái cùng đồng số điện thoại trên đó.

“Sao hôm nay lại về sớm thế?” Hần làm bộ như không có chuyện gì từ trong WC đi ra, “Không phải anh đã đi bán đĩa rồi sao?”

“Mưa lớn làm sao bán được chứ?” Người đàn ông trung niên buông câu oán trách, rồi cầm cùi chèo chỉnh lại bao đựng đĩa phim.

Hàn Kính liếc mắt nhìn, thấy trên bàn vẫn còn lưu lại hai đôi đĩa, một chiếc nôi và chiếc áo sơ mi bị rách của Lan Tri lót dưới nôi. Hần thừa lúc đối phương không chú ý, len lén ném đĩa cùng áo sơ mi vào túi rác, sau đó liền vờ nhiệt tình, đội mưa cầm túi rác chạy xuống thùng rác lớn dưới lầu đem vứt.

Sau khi trở về, người đàn ông kia đã mở máy tính ngồi xem phim, nói với Hàn Kính: “Gạch ca, anh cứ tự nhiên đi.”

Hàn Kính gật đầu, cầm di động đã khởi động lại chui lên giường mình, lén lén lút lút kéo áo bên ngực trái xuống, chuẩn bị chép lại số điện thoại của nam thần.

Sau đó hắn liền sững sờ, lập tức mắng một câu: “Con mẹ nó!”

Khi này thủ dâm ra nhiều mồ hôi, lại còn dầm mưa đi ra ngoài vứt rác, làm nhòe toàn bộ số điện thoại quý giá mà Lan Tri đã viết trên ngực hắn.

Hiện giờ ngực trái chỉ còn một đồng vết mực loang lổ, căn bản không nhận ra mười một con số nào. Mà Hàn Kính lúc đó chỉ chú tâm vào việc Lan Tri khiêu khích mình, hoàn toàn không để ý Lan Tri đang viết cái gì.

Điều duy nhất hắn biết, là chữ số cuối cùng là số “6”. Nhưng cái này so với không biết cũng không khác gì nhau cả!

Hàn Kính nhìn vết mực loang lổ không nhìn ra hình thù, thật sự khóc không ra nước mắt.

Kỳ thực hắn và Lan Tri tiếp xúc nhiều lần như vậy, mỗi một lần đều có thể hỏi số điện thoại của đối phương nhưng hắn một lần cũng không hề hỏi! Cuối cùng vẫn là Lan Tri ngược lại chủ động nói cho hắn! Kết quả số điện thoại còn nhòe mất.

Không có việc gì sao phải đi vứt rác chứ! Cái này nếu muốn liên lạc được Lan Tri, xem ra chỉ có thể mặt dày một lần nữa vào đại học Z.

Hàn Kính cúi đầu ủ rũ ngã xuống giường, cả người như không còn sức lực, không gượng dậy nổi.

Trong mơ mơ màng màng, hắn lại đột nhiên nhớ tới cú điện thoại trong xe Lan Tri khi này.

Tên liên lạc của viện trưởng Chu được Lan Tri lưu thành “BF”.

Tại sao phải lưu tên cầm thú đó là bạn trai chứ? Nếu vậy Hàn Kính hắn thì bị coi là gì?

Mặc dù không dám mơ mộng mình là bạn trai của Lan Tri, thế nhưng nếu như so sánh với tên súc sinh họ Chu kia thì mình tốt hơn gấp trăm gấp ngàn lần cơ mà!

Tinh thần Hàn Kính bị đả kích những hai lần, hơn nữa trong vòng vài tiếng đã bắn đến hai lần, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Hắn ngủ thẳng đến trưa ngày hôm sau, Hàn Kính bị đánh thức bởi cuộc gọi của Quách Kiệt.

“Gạch, tìm cậu có việc đây. Anh mày chờ ở quán ăn đường I. Cậu mau tới.”

Hàn Kính sờ sờ túi tiền, từ chối: “Tôi đã mất việc làm, không có tiền, vào quán ăn ăn không nổi đâu.”

“Ây da, không cần lo chuyện tiền!” Tâm tình của Quách Kiệt ở đầu dây bên kia nghe chừng vô cùng tốt, “Anh mày mời được chưa?”

Hàn Kính rất nhanh liền chạy tới quán. Quách Kiệt đã gọi đầy bàn thịt cá. Hai người uống vài ly, Quách Kiệt len lén kín đáo đưa cho Hàn Kính một cái ví da.

Hàn Kính mở ra nhìn, nhất thời lại càng hoảng sợ.

Trong ví da là hơn mười sấp nhân dân tệ.

Hàn Kính hốt hoảng đóng ví, nhìn bốn phía, sau đó cẩn thận hỏi Quách Kiệt: “Anh từ đâu lấy tới nhiều tiền giả như vậy?”

“Là thật, anh mới rút từ ngân hàng ra đưa cho chú đó.”

Hàn Kính suy nghĩ một chút, đưa trả lại ví da: “Chuyện giết người phóng hỏa tôi không làm thay anh đâu. Anh tìm người khác làm đi.”

Quách Kiệt cười lớn vỗ vỗ vai Hàn Kính, “Chú mày làm bảo vệ trong đại học Z là đã thay anh làm xong chuyện này rồi. Các huynh đệ làm việc có phúc cùng hưởng. Đây là tiền chia cho chú. Tổng cộng năm vạn tệ.”

“Tôi thay anh làm chuyện gì?” Hàn Kính không hiểu gì cả.

Quách Kiệt cười hắc hắc cũng không chịu nói rõ, chỉ nói: “Dù sao cũng không phải chuyện gì xấu. Hơn nữa bọn họ không dám tố giác, trong tay chúng ta nắm điểm yếu của bọn họ đây!” Hấn uống một ngụm rượu, lại nói: “Nếu như tương lai thật sự có chuyện không may...cũng không liên quan đến cậu, tuyệt đối sẽ không liên lụy tới cậu.”

Hàn Kính thấy Quách Kiệt nhất quyết không chịu nói, cũng tự hỏi bản thân xác thực chưa hề làm chuyện xấu nào, liền không lại hỏi.

Huống hồ, vô duyên vô cớ đột nhiên có năm vạn tệ, thực sự là chuyện tốt tự nhiên đến, mừng còn không kịp!

Sau khi cầm tiền, Hàn Kính chuyện đầu tiên muốn làm chính là đi đăng ký lớp luyện thi đại học! Hấn vốn đã muốn thi đại học, chỉ là ngại không có tiền để hấn đi đăng ký, vì vậy vẫn luôn kéo dài. Hôm nay đã sắp vào tháng mười một rồi, cách kỳ thi đại học chỉ còn tám tháng, thời gian cấp bách.

Hấn hỏi thăm một chút, trường luyện thi trực thuộc đại học Z là nơi có tiếng khắp thành phố A, chất lượng dạy học đảm bảo, tỷ lệ đậu đại học gần như là 100%, đương nhiên học phí cũng cao hơn nơi khác rất nhiều.

Bất quá hiện tại Hàn Kính có tiền! Cũng không bận tâm những thứ này. Hấn chạy đến trường luyện thi trực thuộc đại học Z, tìm được người phụ trách muốn hỏi một chút có thể hay không xếp lớp.

“Học phí không là vấn đề, tôi có thể đóng một lần toàn bộ, kể cả học phí hai tháng trước tôi không học cũng có thể đóng, chỉ cần ngài đồng ý xếp lớp cho tôi là được.”

“Có thể thì có thể đấy.” Người phụ trách đẩy kính, “Thế nhưng vì đảm bảo chất lượng giảng dạy, trường luyện thi của chúng tôi chỉ nhận thí sinh đạt đủ điểm vào trường cao đẳng hệ hai của năm nay. Mời cậu nộp thành tích điểm thi năm nay của cậu cùng với hộ khẩu thường trú.”

Hàn Kính nhất thời im lặng.

“Tôi không tham gia kỳ thi năm nay.” Hấn còn muốn là cho đối phương dần xếp dần xếp, “Thành tích thi năm ngoái có được không?”

Đối phương vô cùng khách khí mời hấn ra ngoài phòng làm việc.

Hàn Kính không thể làm gì khác ngoài việc lui mà cầu tiếp theo, đăng ký vào một trường luyện thi khác cách đại học Z không xa – trường luyện thi W.

Sau đó hấn cấp tốc tìm phòng trọ giản dị ở khu vực xung quanh trường luyện thi W, liền dời qua đó.

Tối hôm đó, hấn ở trong phòng trọ mới đếm số tiền còn lại trong ví da mà Quách Kiệt cho hấn.

Sử dụng đến khi hấn thi xong đại học cũng đủ rồi. Yêu cầu vật chất của hấn không cao, có thể làm hấn yên tâm đọc sách, tham gia cuộc thi, như vậy là đủ rồi.

Con người đôi khi cũng rất dễ thỏa mãn.

Trời cao ném một chuyện tốt vào hấn, kế tiếp, liền phải dựa vào năng lực học tập của bản thân hấn.

Nếu như có thể đậu vào đại học Z thì tốt rồi. Hấn nghĩ thầm. Thế nhưng đại học Z là đại học tốt nhất thành phố A, muốn đậu...dựa vào nền tảng kiến thức đã hoang phế quá lâu của hấn, thật sự có chút không tưởng.

Bất quá có mục tiêu cũng tốt hơn so với không có mục tiêu. Đại học Z, à không, Lan nam thần, chính là mục tiêu phấn đấu của Hàn Kính hấn mà!

Hàn Kính nghĩ đến Lan Tri, liền nghĩ đến số điện thoại bị mờ hơi cùng nước mưa làm nhòe, lòng không khỏi vô cùng phiền muộn.

Hấn xem lịch, hôm nay là thứ tư. Hấn nhớ rõ tối thứ tư Lan Tri có một tiết về số học tài chính trong khóa chính quy. Khi đó Hàn Kính còn lén lút lên vào nghe giảng, kết quả bị Lan Tri bắt gặp, gọi hấn trả lời câu hỏi, quả là mất mặt!

Bất quá Hàn Kính cảm thấy da mặt mình khi đối diện Lan Tri cũng đã đủ dày. Huống hồ, từ trước đến nay người như Lan Tri vẫn luôn lạnh như băng, mình nếu như không da mặt dày một chút, liền không thể tạo được nhiều cơ hội như vậy.

Ngày hôm sau Hàn Kính phải đến lớp luyện thi.

Học cả ngày, thời gian trôi qua vô cùng mau, rất nhanh liền đến chạng vạng.

Hàn Kính nghĩ muốn chủ động đi tìm Lan Tri, liền đeo túi sách, đội mũ áo khoác ngoài, làm bộ thành sinh viên một lần nữa đột nhập vào đại học Z.

Lạ lùng thay, ngày hôm nay phòng học của Lan Tri ở chân cầu thang ngồi đầy người. Hàn Kính thật vất vả mới len vào một chỗ ngồi ở dãy giữa.

Hàn Kính còn đang kỳ quái ngày hôm nay thế nào tất cả mọi người đều đến, một người đàn ông không quen biết đã ôm một xấp bài thi đi vào phòng học, đi lên bục giảng.

“Tôi là trợ giáo của môn này, là giám thị phụ trách cuộc thi ngày hôm nay.” Ông ta nói: “Đề thi tổng cộng có ba mặt, thời gian là 90 phút.”

Hàn Kính sửng sốt, vươn tay khều một sinh viên ngồi cạnh: “Thế nào? Hôm nay giáo sư Lan không đến sao?”

Sinh viên kia trả lời: “Bạn có nhận được mail của giáo sư Lan gửi cho cả lớp vào tuần trước không? Hôm nay thi giữa kỳ, chiếm 30% tổng điểm học kỳ.” Người đó phát hiện sắc mặt Hàn Kính đột nhiên trở nên khó coi, liền thoải mái nói: “Bạn đừng sợ, muốn điểm cao dưới tay của giáo sư Lan rất khó, nhưng muốn rớt môn cũng không dễ dàng, thầy ấy hiếm khi đi học sinh lắm.”

Hàn Kính dở khóc dở cười, mắt thấy đề thi đã bắt đầu từng hàng từng hàng truyền xuống, hắn còn muốn chạy, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại ngồi ở giữa, trái phải đều là người, đứng lên cũng ngại ồn ào, đành nói đến chuyện chạy ra ngoài trước mặt mọi người.

Hàn Kính cứ như vậy do dự trong chốc lát, một tờ đề thi đã truyền đến tay hắn. Hàn Kính nhìn bốn phía, người khác đều đã cúi đầu nghiêm túc bắt đầu làm bài. Trợ giáo thấy Hàn Kính hết nhìn đông đến nhìn tây, liền nghiêm túc nhắc nhở: “Mong mọi người trung thực làm bài. Nếu phát hiện gian lận, kết quả thi sẽ bị hủy bỏ.”

Dường như bị cho rằng người chuẩn bị gian lận rồi. Hàn Kính không thể làm gì khác ngoài việc cúi đầu, lấy bút ra mở mịt mịt nhìn đề thi.

Cố ý đi tới đại học Z, không tìm được Lan Tri không nói, còn phải vội vã tham dự một cuộc thi dài 90 phút! 90 phút trong cuộc đời đó! Hàn Kính cảm giác mình thực sự không may đến tột cùng.

Máu chốt là, mỗi một chữ trên đề thi này Hàn Kính đều đọc hiểu, nhưng khi chúng nó cùng nằm trên một câu thì Hàn Kính hoàn toàn không hiểu chúng nó muốn biểu đạt cái gì – đây chắc hẳn là điều buồn nhất đối với một thí sinh.

(sub: chết cười)

Hàn Kính buồn bực hồi lâu, trái lại cũng nghĩ thông. Hắn không cam lòng đợi đến thứ tư tuần sau, liền lật giấy thi sang mặt thứ hai, tìm một khoảng trống viết:

Giáo sư Lan, tôi không cẩn thận làm nhòe mất số điện thoại của anh rồi. Anh có thể gọi điện lại cho tôi được không? Số của tôi là 13XXXXXXXX. – Hàn Kính.

Viết xong hắn nghĩ đoạn nói này quá nghiêm túc, liền vẽ một “ ” biểu tình bán manh phía trước tên mình.

Cái biểu tình này hắn xem được trên mạng. Vừa thêm vào cuối đoạn nói, Hàn Kính nhất thời nghĩ giọng điệu của toàn bộ câu nói tựa hồ nhẹ nhàng vui vẻ hơn rất nhiều.

Đáng tiếc viết xong những lời này chỉ tốn mất của hắn một phút đồng hồ. Còn dư 89 phút còn lại hắn nên làm gì chứ? Hàn Kính rồi rãnh buồn chán, liền lật đề thi về lại trang đầu.

Hắn nghe qua một tiết của Lan Tri, số học căn bản cũng biết một ít, hướng hồ trong đề thi cũng không thiếu câu có thể chọn, Hàn Kính nửa đoán nửa làm thật vất vả chịu đựng qua một giờ đồng hồ dài đằng đẳng, lục tục có người bắt đầu nộp bài, Hàn Kính xen lẫn trong đám người, cũng ra dáng mà đi lên nộp bài thi.

18. Chương 18

Edit: Emily

Beta: Sub

Trong màn đêm đen quạch, hắn bước ra khỏi đại học Z, tưởng tượng cảnh khi Lan Tri chấm bài sẽ nhìn thấy bài thi của mình, lật sang nơi mình để lại lời nhắn cùng số di động, sau đó gọi lại cho mình, cảm giác như vợ chồng ly biệt rốt cuộc có thể gặp lại nhau. Hàn Kính vừa đi vừa nghĩ, chỉ thiếu không bật cười hạnh phúc.

Trên đời này chuyện không mong muốn thường xuyên xảy ra. Hàn Kính đem mình và Lan Tri tưởng tượng thành hai người gương vỡ lại lành, đôi tình nhân yêu nhau, thậm chí còn nghĩ đến sau khi Lan Tri gọi cho mình, mình lại vờ làm điều làm bộ.

Đáng tiếc tưởng tượng rất tốt đẹp, thực tế lại vô cùng tàn khốc: Thời gian qua mau, đã tròn ba ngày, đều đến thứ bảy, Lan Tri vẫn không gọi điện đến.

Ba ngày a! Sinh con cũng đã sinh xong rồi! Lan Tri thế nhưng vẫn không gọi cho hắn.

Hàn Kính cảm giác ánh mắt lo lắng của mình sắp xuyên được một lỗ thủng trên màn hình điện thoại rồi.

Thứ bảy không có lớp luyện thi. Buổi sáng Hàn Kính tự hỏi trong chốc lát, rất nhanh liền ném những ý nghĩ làm điều làm bộ của mình lên chín tầng mây. Hắn hoặc là không làm, đã làm liền trực tiếp ngồi xe hơn một giờ đồng hồ, đi tới nơi ở của Lan Tri.

Trước khi nhấn chuông hắn dừng lại một chút. Một đường nhiệt tình chạy tới nhưng khi đối mặt cánh cửa lạnh như băng thì hắn đột nhiên bình tĩnh lại.

Chạy đến như thế này rốt cuộc là sao? Rồi khi cửa mở hắn phải nói gì với Lan Tri? Chẳng lẽ nói: Tôi đưa số điện thoại cho anh, anh lại ba ngày không gọi tới, tôi không chờ kịp nữa, liền trực tiếp tới nhà tìm anh?

Dáng dấp khấn trương như này cũng quá khó coi đi?

Hàn Kính suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy mình đến ba ngày cũng không thể đợi, nhất định sẽ bị Lan Tri khinh bỉ.

Vì vậy hắn uốn ngực quay đầu, rất có chí khí đi xuống lầu.

Ba mươi phút sau.

Hàn Kính trong tay cầm một giỏ hoa quả, một lần nữa xuất hiện trước cửa nhà Lan Tri.

A, đúng vậy, hắn vốn liền dự định làm một người đàn ông có cốt khí, dự định xuống lầu liền đi ngay về nhà.

Đáng tiếc hai chân của hắn không nghe lời, ở trên vỉa hè cọ cọ xát xát vòng tới vòng lui, vẫn là một lần nữa quay lại cửa nhà Lan Tri. Posted in colangnguyetthanh Không chỉ hai chân không hề nghe lời, mà đến ví tiền cũng không nghe lời nốt, còn không giải thích được đi mua một giỏ hoa quả.

Đầu óc nghĩ được mùi hoa quả cũng bắt đầu không nghe lời theo, cái gì phải có cốt khí, phải có kiên nhẫn, không được để nam thần khinh bỉ, vân vân và mây mây đều đã sớm bị một ý niệm trong đầu đánh bại hoàn toàn: Thằng này trèo non lội suối, cực nhọc vất vả ngồi xe hơn một giờ, không phải là để gặp nam thần sao?

Hơn nữa tất cả chuyện này nhất định đều là Lan Tri cố ý. Người có chỉ số thông minh cao như Lan Tri nhất định cảm thấy mình không thể mặt dày gọi qua cho hắn, vì vậy cố ý không gọi, cố ý nhử hắn, cố ý chậm rãi dần vật trái tim hắn.

Gì chứ, đều là đàn ông, coi như là đang chơi mèo vờn chuột, chúng ta ai sợ ai chứ!

Hắn nghĩ đến lòng đầy cảm phẫn, không chùn bước nhấn chuông cửa nhà Lan Tri.

Hắn thậm chí nghĩ đến sau khi cửa mở nên chất vấn Lan Tri thế nào, chất vấn hắn tại sao phải lạt mềm buộc chặt, vì sao không gọi điện cho mình.

Rất nhanh cửa liền mở.

Lan Tri vẫn mặc áo sơ mi, cúc áo chỉ tùy tiện cài vài cái, cổ áo mở rộng nhẹ nhàng phủ lên xương quai xanh, trước sau như một quyen rũ.

Đầu óc Hàn Kính “Râm” một tiếng, biến thành trống rỗng. Câu chất vấn khi nãy đã nghĩ xong, cùng với một bụng tràn đầy bức tức, thoáng cái tất cả liền biến mất không thấy.

Lan Tri có chút ngoài ý muốn nhìn người không mời mà tới Hàn Kính, trên dưới quan sát vài lần, hỏi: “Làm sao vậy?”

Hàn Kính mở miệng, suy nghĩ hồi lâu rồi cuộc giơ lên giỏ hoa quả trong tay.

“Vài ngày qua tôi không liên lạc được với anh, nghĩ rằng anh ngã bệnh.” Hắn vụng về che giấu nói: “Vì vậy...vì vậy cố ý đến thăm anh xem có sao không.”

Lan Tri nhìn giỏ hoa quả trong tay hắn, lại liếc mắt nhìn hắn, hiển nhiên là đã nhìn thấu được trò của Hàn Kính.

Bất quá y cũng không nói lời nào, chỉ kéo cửa ra một chút, ý bảo Hàn Kính đi vào.

Hàn Kính có chút co quắp ngồi xuống ghế salon, liền thấy vài hộp thức ăn đã cũ ở chiếc bàn bên cạnh, hiển nhiên Lan Tri cũng không quá thích tự làm cơm.

“Thức ăn bên ngoài ăn nhiều không tốt cho sức khỏe.” Hắn vì che giấu xấu hổ, không tìm ra cái gì để nói bèn nói.

Lan Tri rót một ly nước đưa cho Hàn Kính, sau đó ngồi xuống ở bên ghế salon kia, cúi đầu hơi chút chỉnh lý lại chiếc áo sơ mi xốc xếch của mình. Chỉnh xong y ngẩng đầu lên, nghiêng người dựa vào ghế im lặng nhìn Hàn Kính, im lặng không nói lời nào.

Người như Lan Tri, biểu tình rõ ràng là vô cùng lãnh đạm, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại vô cùng quyen rũ mê người, hoặc là khêu gợi, hoặc là lười nhác, ngay cả khi y không tiếng động ngồi nhìn mình, cũng đã đủ câu hồn phách của mình rồi.

Đầu Hàn Kính nhắc nhở mình không thể khản trương như vậy, phải rụt rè! Thế nhưng dáng dấp vừa gợi cảm vừa biếng nhác này của Lan Tri thật sự làm hắn không thể kìm chế được. Vì vậy Hàn Kính ho nhẹ một tiếng, chọn một trái táo từ giỏ hoa quả, nói với Lan Tri: “Tôi gọt táo cho anh ăn!” Nói xong cũng không dám lại liếc mắt nhìn Lan Tri, vội vã trốn vào bếp rửa trái táo.

Gọt xong hắn trở lại phòng khách, đưa cho Lan Tri.

Lan Tri từ trên ghế salon đứng lên, vươn tay nhận.

“Cảm ơn.” Hàng lông mày của y rũ xuống, nói, âm thanh nghe rất chân thành.

“Giáo sư Lan, anh quá khách khí rồi.” Hàn Kính vội xua tay, “Táo rất rẻ, nếu anh thích ăn, mỗi ngày tôi đều gọt cho anh.”

Lan Tri không tiếp lời, chỉ lại ngồi xuống lần nữa ăn táo, cũng không hỏi hắn vì sao tới đây.

Hàn Kính kiên trì ngồi trong bầu không khí trầm mặc đến khó chịu này hồi lâu, rốt cuộc không kiên trì nổi nữa. Vào lúc hắn thực sự nhìn thấy Lan Tri thì chuyện hắn muốn diễn trò lạt mềm buộc chặt đã sớm bị quên lãng rồi, hiện tại hắn chỉ nghĩ muốn nói hết. Vì vậy Hàn Kính liền chủ động lên tiếng: “Giáo sư Lan, ngày hôm đó, anh trêu chọc tôi, tôi nhịn không được, chờ anh đi rồi tôi...ừm...anh biết...”

Lan Tri “Nga” một tiếng, bình tĩnh cắn táo.

“Sau đó tôi mồ hôi đầy người, không ngờ rằng lại làm nhòe mất dãy số của anh.

Lan Tri không ngẩng đầu, tiếp tục ăn.

“Tôi rất lo, sợ từ nay về sau mất liên hệ với anh, ngay tối thứ tư lén chạy tới lớp chính quy của anh.” Hàn Kính nói, “Kết quả trùng hợp gặp ngay lúc thi giữa kỳ, anh không đến lớp.”

Lan Tri gật đầu, vẫn ung dung tiếp tục ăn táo.

“Tôi không bỏ cuộc, tôi để lại số di động của mình ngay trên bài thi.”

Lan Tri nghe vậy, rút cuộc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Hàn Kính.

Hàn Kính có chút ủy khuất: “Thế nhưng anh vẫn không gọi điện đến. Anh giận tôi làm mất số di động của anh sao? Tôi...tôi không phải cố ý...Tôi chỉ là...”

“Cậu viết tên mình cùng số di động lên bài thi?” Lan Tri đột nhiên cắt đứt hần.

“Đúng vậy.” Hàn Kính bổ sung, “Tôi còn vẽ một khuôn mặt rất đáng yêu.” Nói xong hần vươn ngón trỏ miêu tả.

Lan Tri không nhìn hần hoa tay múa chân, lập tức buông táo, đứng dậy gọi điện: “Bài thi chấm xong chưa?”

Đầu óc Hàn Kính có chút không chuyển hoán được.

“Tốt, cảm ơn.” Lan Tri rất nhanh cúp máy.

“Thế nào...rồi?” Hàn Kính lẳng lẳng nhìn Lan Tri, “Đây không phải là lớp của anh sao? Bài thi không phải anh chấm sao?”

“Thang điểm một trăm.” Lan Tri mặt không biểu cảm nói, “Trợ giáo nói cậu được 12 điểm, thấp nhất lớp.”

Hàn Kính nhất thời vô cùng xấu hổ. Qua hồi lâu, hần lúng túng hỏi: “Bài thi là do nhóm trợ giáo...?...Số điện thoại trên bài...”

“Cậu yên tâm.” Lan Tri ngắt lời hần.

Hàn Kính vừa định thở phào, Lan Tri lại nói: “Trợ giáo khẳng định đã nhìn thấy.” Sau đó y ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Hơn nữa bài thi của cậu nhất định bị trợ giáo nghiên cứu sinh của toàn khoa số học ứng dụng truyền tay nhau đọc qua một lần.”

Người bình thường vào giờ khắc này đều hận không thể tìm một cái lỗ của chui xuống, cả đời này không bao giờ đi ra nữa, bất quá phản ứng của Hàn Kính rất không giống người thường. Hần nghe vậy, lập tức vỗ đùi, hỏi Lan Tri: “Ày da, nếu vậy không phải khiến cho giáo sư Lan xấu hổ sao?”

Lan Tri sững sốt, vô cùng vô tội nhún vai hỏi lại: “Người xấu hổ là cậu, tại sao tôi lại phải xấu hổ?”

“Bởi vì như vậy, mọi người trong khoa của anh đều biết anh đang được theo đuổi sao?” Hàn Kính ngượng ngùng sờ đầu, “Hơn nữa còn là một ...một...người đàn ông theo đuổi.”

Lan Tri liếc nhìn Hàn Kính, thần tình quang minh lỗi lạc, rõ ràng là đang nói: Vậy thì thế nào?

Lần này đến phiên Hàn Kính choáng váng: “Anh không sợ bị người khác bàn tán sao?” Phải biết rằng chuyện khi đó của hần và tên nam sinh kia khiến cho cả huyện nhỏ đó sôi sục, đi tới chỗ nào đều có người chỉ chỉ chỗ chỗ, Hàn Kính không còn cách nào, sau khi rời khỏi sở cải tạo liền xa xôi ngàn dặm tới thành phố lớn làm công.

Huống chi Lan Tri lại là giáo sư đại học, là thuộc biên chế nhà nước, chẳng lẽ không phải càng cần chú ý vấn đề tác phong kỷ luật này sao?

Hần cứ như vậy ngơ ngác nhìn Lan Tri.

Lan Tri nghe vậy giống như không biết gọi lên tâm sự gì, nghiêng đầu không biết nhìn đi nơi nào.

“Tại sao tôi phải sợ?” Y cười lạnh một tiếng, giống như đang nói với Hàn Kính, lại giống như đang nói với chính mình, “Tôi không sợ thứ gì cả!”

“Giáo sư Lan, anh đừng như vậy.” Hàn Kính thấy bộ dạng này của Lan Tri trái lại có chút sợ, bước tới nhẹ nhàng ôm lấy đối phương, “Nếu như tương lai thực sự xảy ra chuyện gì, một mình tôi cũng có thể gánh nổi! Tuyệt đối không để anh phải chịu ủy khuất.”

Hắn mơ hồ cảm giác được thân thể Lan Tri tựa hồ run một cái.

Hàn Kính cũng không lưu ý, suy nghĩ một chút, nói: “Tôi liền nói với bọn họ biết là tôi đơn phương tương tư anh, anh...anh căn bản không thích tôi. Anh xem, chúng ta cách biệt lớn như vậy, giáo sư Lan, điều kiện các phương diện của anh đều rất tốt, từ ánh nhìn của người bên ngoài vốn chính là tôi không xứng. Nên điều đó cũng không tính nói dối, giáo sư Lan, kỳ thực trong lòng anh cũng nghĩ như vậy mà...thế nên nếu tôi nói là tôi một bên tình nguyện, không ai sẽ làm khó dễ anh...”

“Không ai để ý chuyện này cả.” Lan Tri cắt lời hắn, “Cậu nghĩ nhiều quá rồi.”

Giọng nói đó khó được rất ôn hòa, tựa như ánh mặt trời ngoài cửa sổ vậy.

Hàn Kính hoàn toàn không nghe hiểu ngụ ý của Lan Tri là y cũng không thêm để ý cách biệt giữa hai người. Hắn căn bản không ý thức được Lan Tri đang mật mờ cho thấy cõi lòng của mình, trái lại, hắn cho rằng Lan Tri nói “Chuyện này”, là đang chỉ chuyện Lan Tri bị một người đàn ông theo đuổi. Hắn không ngờ không khí đại học lại cởi mở đến thế, sững sốt, nửa tin nửa ngờ hỏi lại: “Thực sự? Thật sự không ai sẽ làm khó anh vì chuyện này sao?”

Lan Tri nghe vậy trầm mặc hồi lâu, Hàn Kính cảm giác y tựa hồ muốn sửa lại điều gì, thế nhưng cuối cùng Lan Tri cũng không sửa lại lời, ngược lại đột nhiên đẩy ra Hàn Kính rồi đứng lên.

“Cũng khó trách cậu chỉ thi được 12 điểm.” Y hơi có chút tiếc hận nói.

Hàn Kính không hiểu vì sao Lan Tri đột nhiên không vui, chỉ nghĩ là do mình thi được 12 điểm quá mất mặt, liền nói theo: “Tôi biết tôi thi không tốt. Thế nhưng đó là bởi vì tôi không thường tới lớp của anh, cũng chưa từng thi đại học. Nếu như tôi có cơ hội đi học cùng học sinh của anh, tôi tin chắc tôi có khả năng thi đạt tiêu chuẩn. Thành tích số học của tôi hồi trung học cũng không tệ.” Hắn suy nghĩ một chút, liền đem chuyện mình đăng ký lớp luyện thi nói ra: “Tôi không phải là người không cầu tiến. Tuy rằng chúng ta kém nhau rất nhiều, thế nhưng tôi vẫn đang nỗ lực. Hôm thứ ba tôi đã đi đăng ký lớp luyện thi, đã bắt đầu ôn tập đẳng hoàng, mỗi ngày đều làm bài đến khuya, chuẩn bị tham gia mùa thi năm sau.”

(Sub: đầu gối nhà anh)

Lan Tri nhìn hắn một cái, hơi nhú nhú mày.

“Anh khẳng định đang cho rằng tôi đang nói mớ.” Hàn Kính thấy Lan Tri nhú, cho rằng Lan Tri khinh thường hắn, cứ tiếp tục nói: “Thế nhưng mà tôi nghiêm túc, tôi nhất định sẽ đạt được một thành tích tốt cho anh xem.”

“Tiền của cậu ở đâu ra?” Lan Tri lại đột nhiên hỏi hắn.

Hàn Kính sững sốt một chút, không nghĩ tới vấn đề Lan Tri quan tâm lại là chuyện này. Hắn đương nhiên sẽ không đem chuyện của Quách Kiệt nói ra, trên thực tế hắn tuyệt đối không muốn Lan Tri biết mình có quan hệ với những tên lưu manh côn đồ, đây cũng là lý do vì sao vào lần làm tình trong xe trước của hắn và Lan Tri bị Bao đen rình coi, hắn cũng không nói cho Lan Tri mình có quen biết Bao đen.

Hắn rất nhanh che giấu nói: “Học phí lớp luyện thi không cao, tôi có tiết kiệm tiền, lại hỏi mượn đồng hương cùng vài người khác một ít, bình thường ăn cùng với tiền phòng tiết kiệm một chút, kéo dài tới khi thi hẳn là đủ.”

Lan Tri trầm mặc một hồi, lại hỏi: “Cậu ghi danh lớp luyện thi nào?”

“Trung tâm W, cách đại học Z không xa.”

Lan Tri vừa nghe liền nhú mày, hiển nhiên không hài lòng lắm: “Vì sao không ghi danh trường trực thuộc đại học Z? Tỷ lệ đậu của nơi đó là cao nhất. Là bởi vì học phí đắt sao?”

Hàn Kính ngượng ngùng giải thích: “Điều không phải. Trường trực thuộc đại học Z chỉ nhận thí sinh dự thi năm nay đồng thời tổng điểm phải là hai chữ số.”

“Tổng điểm năm nay của cậu không đủ hai chữ số?”

Hàn Kính càng ngưỡng ngung: “Năm trước tôi tốt nghiệp trung học rồi. Năm nay cũng không tham gia thi đại học. Vì vậy trường trực thuộc đại học Z không nhận tôi.”

Lan Tri “Nga” một tiếng, không lại hỏi vì sao năm nay hấn không tham gia thi đại học, ngược lại một lần nữa cầm lên di động của mình, bắt đầu xem danh bạ.

Hàn Kính suy nghĩ một chút, liền lấy dũng khí giải thích nguyên nhân vì sao năm nay không thi đại học: “Giáo sư Lan, anh...anh...cũng biết nguyên nhân tôi bị sa thải đúng không? Mặc dù là tên họ Chu cố ý, nhưng cũng là có nguyên do, tôi có một tiền án không tốt...”

Đầu Lan Tri cũng không nâng, tiếp tục chuyên chú lật xem danh bạ của mình, tựa hồ muốn tìm số liên hệ của ai đó.

“Năm trước sau khi tôi tốt nghiệp trung học, tôi có qua lại cùng với một nam sinh viên tới thực tập ở thị trấn.” Thanh âm Hàn Kính nhỏ dần xuống, “Nước chảy thành sông, tôi cùng người đó làm chuyện kia, người kia muốn làm tôi, tôi lại muốn làm anh ta, hai người không ai phục ai, cuối cùng do sức tôi lớn hơn...sau đó anh ta liền...Ai, cũng do lúc đó tôi không nhịn được, nếu như khi đó nhường anh ta một chút, về sau cũng không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Thế nhưng, giáo sư Lan, mặc dù tôi đã làm một vài chuyện sai lầm, nhưng tôi thực sự mong anh đừng bởi vì điều đó mà ghét bỏ tôi, tôi sẽ đền bù...”

“Cạch” một tiếng, Lan Tri cúi xuống nhặt di động lên vút trên ghế salon, quay đầu lại trừng mắt nhìn Hàn Kính.

“Không có ai sẽ để ý chuyện này.” Y không nhịn được nói, “Cậu rất cuộc muốn tôi nói bao nhiêu lần mới có thể nghe hiểu?”

Hàn Kính nghe vậy sững sốt, ngơ ngác nhìn Lan Tri hồi lâu, rốt cuộc phản ứng kịp.

“Hóa ra anh...anh...không phải nói trong trường không ai sẽ chú ý chuyện tôi theo đuổi anh, mà là nói...nói...anh không ngại tôi...tôi...” Hấn nói năng lộn xộn đứng lên, kìm lòng không đành tiến lên một bước lại ôm chặt lấy Lan Tri.

Nguyên lai Lan Tri không ngại quá khứ của hấn, không ngại hấn không có tiền, không ngại hấn không có bằng cấp. Hàn Kính cảm giác mình bị một cơn lốc ngọt ngào tập kích, toàn thân choáng váng, đầu óc không rõ ràng.

“Giáo sư Lan,” qua hồi lâu hấn mới bình tĩnh lại, lập tức nhẹ giọng mà kiên định nói: “Anh yên tâm, tôi cũng không phải người không đền bù như anh nghĩ.” Sau đó hấn bắt đầu sờ tóc Lan Tri, lại nhào người đến hôn tai và cổ đối phương, vừa hôn vừa bảo: “Tôi nhất định sẽ thi tốt đại học, tương lai tìm một công việc tốt, để anh không lo cơm áo gạo tiền, không bao giờ...lại phải chịu ủy khuất. Anh cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ không để anh thất vọng.”

Từ đầu hấn nói rất nghiêm túc, rất chú tâm, hành động hôn môi nhẹ nhàng này cũng là do cảm động, không hề mang theo ý tình dục, thế nhưng càng về sau hôn môi đối phương càng lâu, ngửi mùi hương đặc trưng trên người Lan Tri, hấn khó tránh khỏi có chút khô nóng, đến hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“Giáo sư Lan...” Hấn hàm hồ kêu một tiếng, động tác hôn môi cũng từ từ trở nên thô lỗ mà tràn ngập khiêu khích. Hấn không tiếp tục chỉ đơn giản chạm môi vào da thịt, ngược lại bắt đầu dùng sức mút cổ Lan Tri, dùng răng cắn vành tai Lan Tri, thậm chí với đầu lưỡi vào trong lỗ tai Lan Tri, từng vòng từng vòng liếm ướt sưng thắm đỏ.

Lan Tri bị hấn hôn có chút đứng không vững, toàn thân ngã vào người Hàn Kính. Hai tay y chống ngang lưng Hàn Kính, nắm áo Hàn Kính nhẹ nhàng vuốt ve làn da nóng hổi phía sau lớp áo.

Hàn Kính nhạy bén phát hiện đối phương ngầm đồng ý, nếu Lan Tri không chống cự, hấn đương nhiên cầu còn không được, càng thêm ra sức hôn lấy đối phương.

Lan Tri nắm áo của hấn, chậm rãi kéo hấn đi hướng phía phòng ngủ.

Hai người rất nhanh từ phòng khách đi vào phòng ngủ. Lan Tri nhắc chân, liền đóng lại cửa phòng ngủ.

19. Chương 19

Edit: Emily

Beta: Sub

Hàn Kính đã sớm không đợi kịp, hần nghĩ, dù sao thì vẫn đang ở trong nhà, phòng khách hay phòng ngủ cũng không có gì khác biệt, hần mượn lực, một hơi nhấc Lan Tri đề lên cánh cửa, hai tay xé mở áo sơ mi của Lan Tri, đôi môi cuồng nhiệt hôn dọc theo lỗ tai, theo cổ của đối phương, thuận tiện cởi toàn bộ quần áo của mình và Lan Tri.

Lan Tri bị hôn đến toàn thân run rẩy, hai tay chăm chú ôm lấy thắt lưng đối phương, lưng dựa vào cửa nhắm mắt phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ.

Da thịt trắng nõn của y rất nhanh liền bị Hàn Kính hôn thành từng điểm từng điểm dấu hôn đỏ nhạt, từ xương quai xanh đi xuống, hiện đây trên ngực cùng trên đùi, bên trong phòng ngủ không mở rèm che mờ ảo nhìn qua giống như từng viên từng viên ô mai phết bơ ngon miệng, quyến rũ đến cực điểm.

Hàn Kính nhìn thấy mà dục hỏa đốt người, đến mức không muốn tốn vài giây để đưa Lan Tri lên chiếc giường ngay sau lưng nữa.

Hai tay hần vòng ra sau thắt lưng Lan Tri, một hơi liền bế thốc Lan Tri lên, tách hai chân y ra đặt lên xương hông của mình, thấp giọng hỏi Lan Tri đang dựa lưng vào cửa: “Tôi ôm anh như thế này làm, có được không?”

Từ khi hần xảy ra vài lần quan hệ với Lan Tri, vẫn luôn gắng sức đề cao kỹ thuật của mình. Khi rồi rãnh không có việc gì cũng sẽ dạo một vài diễn đàn lớn, đọc những chia sẻ kinh nghiệm và thảo luận của người khác.

Tư thế này dạo gần đây được thảo luận vô cùng sôi nổi trên diễn đàn, Hàn Kính rất muốn bản thân cũng thử qua một lần.

Bất quá Lan Tri không nói gì. Y chỉ miễn cưỡng hé mắt nhìn Hàn Kính một chút, lập tức liền hơi nhích hai chân đặt trên hông Hàn Kính vào sát chút.

Động tác này rất nhẹ, thế nhưng Hàn Kính rõ ràng cảm giác được phần da non đùi trong của Lan Tri cọ ngang hông mình, giống như quẹt diêm, chỉ ma sát một tí liền phát lửa.

Hàn Kính toàn thân run lên, cúi đầu cắn ngay góc hõm nơi xương quai xanh của Lan Tri, thuận thế đưa dương vật đang dung đưa của mình vào giữa hai chân Lan Tri mà cọ sát qua lại.

Lan Tri nhắm mắt lại, nương theo tiết tấu của Hàn Kính cũng lấy tiểu huyết của mình cọ đầu quy đầu của đối phương.

Chỉ ma sát lẫn nhau vài cái Hàn Kính liền cảm giác phía dưới của Lan Tri hưng phấn đến ướt đầm. Hiển nhiên sau nhiều lần phát sinh quan hệ với hần, Lan Tri đã càng ngày càng cởi mở. Mà vật kia của Hàn Kính vốn đã vừa cứng lại vừa nóng, cứ cọ như vậy vào nơi tiểu huyết mềm ướt của Lan Tri, rất nhanh liền trở nên cực độ hưng phấn, ngay tới đầu dương vật cũng bắt đầu phối hợp Lan Tri, tự động chậm rãi chảy ra một ít chất dịch trong suốt.

Hàn Kính sắp không nhịn nổi nữa. Dịch nhờn do cả hai tiết ra rất nhanh dung hợp với nhau, khiến dưới thân cả hai thành nơi vô cùng ẩm áp và ướt át, như là mật ngọt dính dính, nỗ lực dán chặt hai người vào nhau.

Hàn Kính khẩn thiết muốn ném thử loại cảm giác hòa vào nhau thật chặt này.

“Anh..anh không nói thì tôi xem như anh đồng ý với tư thế này nhé?” Hàn Kính thở hổn hển, hướng Lan Tri xác nhận lại lần nữa. Hần đã từng chịu nhiều thiệt thòi trong phương diện này, khó tránh khỏi phải cẩn thận chút. Hơn nữa, mặc dù hần đích xác thích làm tình một cách thô bạo, cuồng dã, thế nhưng cách thức

thô bạo này phải thành lập trên cơ sở tôn trọng lẫn nhau, vì vậy hẳn vẫn vô cùng lưu ý suy nghĩ và cảm thụ của Lan Tri.

(Sub: giờ mới thấy anh được 1 điểm)

Đại khái Lan Tri phát hiện Hàn Kính không hỏi ra câu trả lời sẽ không bỏ qua. Vì vậy y lại mở mắt, nhìn Hàn Kính.

Ánh mắt của y cũng ướt át, tràn đầy tình dục y như nửa người dưới của y.

Y vẫn không nói gì.

Thế nhưng, cánh tay đang ôm eo Hàn Kính của y chậm rãi di động về phía trước, một đường ôm đến dưới nách Hàn Kính. Sau đó y mở hai lòng bàn tay, vòng qua dưới nách Hàn Kính vươn tay chặt chẽ bám vào vai hắn, hai đùi đang đặt ở hông Hàn Kính cũng thuận thế siết chặt hơn.

Hàn Kính vẫn chưa phản ứng gì, Lan Tri liền cúi gồng người, dùng hai chân trần của mình đá mạnh vào hai bên hông Hàn Kính.

Lực lớn như vậy, Hàn Kính bị đụng đứng không vững, cả người thuận thế lao đảo về phía ngực Lan Tri nửa bước, dương vật thô to đang đè cửa tiểu huyện của Lan Tri dưới tác động mạnh đó liền “Phộc” một tiếng, nương theo dịch nhờn ẩm ướt của cả hai, trượt vào miệng tiểu huyện chặt chẽ của Lan Tri.

Hàn Kính kêu “A” một tiếng, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là: Không xong, lúc này không dùng đầu lưỡi liếm, cũng không đeo bao, Lan Tri nhất định sẽ tức giận!

Hắn muốn rút ra ngoài, thế nhưng thân thể Lan Tri thực sự là quá chặt và quá nóng, tựa như tấm chăn ẩm áp giữa trời đông giá rét, còn mang theo một hơi ẩm ướt, Hàn Kính luyến tiếc loại cảm giác này, lại càng thật sự luyến tiếc phải rút ra ngoài.

Hắn cứ như vậy do dự trong phút chốc, gót chân Lan Tri đã đưa vào giữa hai hông hắn, nhẹ nhàng cọ sát.

Lập tức Hàn Kính bị hành động không an phận của Lan Tri khiến tâm ngứa không thôi.

Mặc kệ nó. Hắn đã tới cực hạn rồi. Dù sao nói thẳng ra cũng là Lan Tri chủ động.

Vì vậy hắn nâng lên hông Lan Tri, bước lên ôm sát đối phương, thân thể nhân cơ hội đè xuống, đưa đầu vú cứng rắn của mình ma sát qua lại đầu vú cũng đồng dạng cứng rắn của Lan Tri.

Lan Tri vẫn như cũ nắm lấy vai Hàn Kính, theo động tác ma sát đầu vú của Hàn Kính dùng đưa lên xuống pháp phòng, dùng thân thể kẹp chặt dương vật Hàn Kính chủ động nhấp nhô hơn mười lần.

Hàn Kính cảm giác thân dưới của Lan Tri giống như biến thành một cái miệng nhỏ nhắn tham lam, rõ ràng đã lấp đầy đến chặt cứng, lại không hề thấy đủ, vẫn như cũ xuất ra nước đem dương vật của mình nuốt vào lại nhỏ ra, nhỏ ra rồi lại nuốt vào.

Hàn Kính hưng phấn cực kỳ, không chỉ động tác ma sát đầu vú Lan Tri ngày càng tăng nhanh, còn nghiêng đầu một lần nữa cắn lỗ tai Lan Tri, đầu lưỡi cũng rục rịch với vào bên trong lỗ tai, khua qua lại làm càn trêu chọc.

Lan Tri bị hắn kích thích nhiều nơi cùng lúc, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng “Ừ —a—”. Y một mực chủ động một lần lại một lần đâm rút ở nơi kết hợp của hai người, thế nhưng ở tư thế này người chủ đạo vô cùng tốn sức lực, y lại bị Hàn Kính trêu chọc như vậy, rất nhanh cả người như nhũn ra, toàn thân dựa vào phía sau của trượt đi xuống, hai chân bắt chéo trên hông Hàn Kính cũng vô lực rũ xuống, dùng đưa nhẹ nhàng giữa không trung, một chút lại một chút đụng vào sau đùi cùng chân sau Hàn Kính.

Hàn Kính cảm giác Lan Tri sức lực chống đỡ đã hết nổi, liền vội vàng vươn hai tay, một lần nữa bế thốc Lan Tri lên, thấp giọng nói: “Anh không cần động. Để tôi!” Nói xong hắn liền ổn định người Lan Tri, bắt đầu chủ động đâm sâu vào trong thân thể đối phương.

Đâm sâu vài cái hắn liền nghĩ không tận hứng bằng khi này Lan Tri chủ động. Vì dù sao Lan Tri là lợi dụng trọng lượng cơ thể của mình một lần lại một lần đâm đi xuống, vô luận chiều sâu hay là độ mạnh yếu đều kích thích hơn cách trêu sấp của Hàn Kính.

Hàn Kính không khỏi cảm thán Lan Tri quả nhiên người học sâu hiểu rộng, ngay cả đến làm tình cũng biết làm thế nào để thoải mái nhất, thực dụng hơn hẳn so với những thảo luận đơn giản trên diễn đàn kia của mình.

Vì vậy hắn hoạt động hai tay của mình, nỗ lực nắm chặt hông Lan Tri, nhanh nhẹn xóc nảy toàn thân Lan Tri, lợi dụng loại lắc lư này mà sinh ra lực mạnh cấp tốc trứu sáp thân thể đối phương.

Hắn tứ chi cường tráng, tốc độ lắc lư này nắm giữ tốt hơn Lan Tri, thường thường một giây trước hầu như đã lui ra đến cửa huyết của Lan Tri, thì giây sau đã đâm vào nơi sâu nhất thân thể Lan Tri.

Lan Tri bị hắn liên tục không ngừng ở giữa không trung đập xuống từng cơn từng cơn, lực mạnh nhanh chóng trứu sáp, nếm trải kích thích chưa từng có, rốt cuộc nhịn không được, cao giọng rên rỉ “A” một tiếng.

Tiếng rên lan ra khắp phòng ngủ mờ ảo, phảng phất lây dính mọi màu sắc tình dục, tràn đầy mị lực.

Hàn Kính vô cùng vui vẻ, một bên tiếp tục ra sức xóc nảy thân thể Lan Tri tiến hành loại trứu sáp kịch liệt này, vừa nói: “Giáo sư Lan, anh thật là dâm dăng! So với thân dưới của anh còn dâm dăng hơn.”Posted in colangnguyetthanh
Lan Tri bị hắn xóc nảy đến tóc cũng đều rối loạn, nghe vậy nhần thần mê ly nhìn hắn một cái, rồi lại cắn chặt môi mình không rên ra tiếng nữa.

Hàn Kính thấy trên mặt y đầy mồ hôi, hai gò má bởi vì tình dục mà hiện lên đỏ ửng, thần tình rõ ràng dâm dăng không gì sánh được, hết lần này đến lần khác lại khẽ khép mi, làm ra một bộ ủy khuất ỉn nhẫn, liền vươn đầu lưỡi liếm lên chóp mũi Lan Tri, trêu đùa: “Tại sao không rên nữa? Có cần tôi lại làm cho anh kêu ra tiếng không?”

Nói xong hắn cũng không khách khí, xuất ra khí lực toàn thân, hung hăng đâm vào Lan Tri.

Lực mạnh xông tới hầu như muốn đem Lan Tri đâm dính vào cánh cửa phía sau lưng, chân Lan Tri cong lên, một lần nữa há mồm muốn kêu. Bất quá y tựa hồ thực sự không muốn phát ra tiếng rên, liền đột nhiên cúi đầu khom lưng, mở miệng không khách khí cắn lên vai Hàn Kính, biến toàn bộ rên rỉ hóa thành trầm thấp nức nở, sáp nhập vào máu thịt Hàn Kính.

Hàn Kính bị Lan Tri cắn đau nhức, thế nhưng hô hấp Lan Tri trở nên trầm trọng, từng hơi từng hơi thở ảm áp không ngừng phun vào làn da đã tổn thương của hắn, còn có mái tóc xóc xếch của Lan Tri cùng vài sợi râu cứng rắn của y, thường thường mà phát qua cổ và vai mình. Mà tiểu huyết mê hồn phía dưới kia của Lan Tri lại vừa ẩm vừa chặt, theo từng cử động trứu sáp của mình mà chủ động hút chặt dương vật mình, khiến Hàn Kính tâm ngứa khó nhịn, kìm lòng không nổi.

Hàn Kính cũng không quan tâm nữa rồi, lung tung vặn hai mảng hông của Lan Tri ra, vừa cúi đầu thở dốc, vừa hung hăng xông tới.

Ván cửa bị hai người xông tới khiến cho “Khanh khách” kêu vang, giống như tùy thời sẽ rơi xuống.

Hàn Kính đầu thềm để tâm những thứ này, chỉ một mặt chạy nước rút, trong miệng mơ hồ không rõ nói: “Thật con mẹ nó thoải mái muốn chết! Giáo sư Lan, anh...anh thoải mái hay khó chịu? Anh...phía dưới của anh đều là nước, anh nhất định cũng rất thoải mái đúng không? Đúng không?”

Lan Tri làm sao trả lời hắn, cả người đều bị làm đến mềm nhũn nằm trong lòng Hàn Kính. Y vẫn như cũ cắn không nhả vai Hàn Kính, nức nở buồn bực rên rỉ, mười đầu ngón tay hầu như muốn cắm sâu vào cánh tay đầy bắp thịt của Hàn Kính.

Hàn Kính không biết trứu cắm bao lâu, đột nhiên cảm giác cả người Lan Tri run lên, đôi môi cắn chặt vai mình bỗng buông lỏng rồi rời ra, rồi lại lập tức hung hăng đụng vào ván cửa phía sau, liền bắn ra.

Phần lớn tinh dịch bắn ra phun trên bụng Hàn Kính, dính đáp chảy dài từ háng Hàn Kính xuống đến hai viên tinh hoàn, thậm chí vòng qua dương vật của hắn chảy dài tới nơi hai người đang kết hợp chặt chẽ.

Hàn Kính nương theo dòng tinh dịch ướt át đó hung hăng thọc vài cái, cơ hồ muốn đem toàn bộ tinh dịch của Lan Tri đâm ngược lại vào tiểu huyết của y.

Trong trạng thái cao trào Lan Tri bị hắn thọc đến bắt đầu mất ý thức, tiểu huyết cùng tràn nội bên trong đều không khống chế được mà co rút từng cơn từng cơn. Hàn Kính thọc hai cái, dưới sự co rút rất nhanh

mà có lực này của Lan Tri, Hàn Kính cũng nhanh chóng đạt đến cao trào. Hai tay hần dời lên trên, đỡ lấy hông Lan Tri, vừa rên rỉ vừa bắn toàn bộ vào cơ thể Lan Tri.

Trận làm tình này quá kịch liệt, thể lực hai người đều tiêu hao rất nhiều. Đừng nói Lan Tri, Hàn Kính tuổi trẻ khí thịnh, thân thể cường tráng, đều thấy trước mắt biến thành màu đen, có chút hư thoát*. Hần không thể làm gì khác là ôm chặt lấy Lan Tri, há mồm thở từng ngụm.

(* nghĩa là mất sức lực)

Vất vả đợi đến khi tỉnh thần lại hần mới phát hiện mình đã đứng không vững, quỳ một chân trên đất. Còn Lan Tri đã hầu như theo cánh cửa trượt xuống đất, chỉ có đầu và vai là còn dựa vào cánh cửa phía sau. Thể lực y không tốt bằng Hàn Kính, hiển nhiên còn chưa có khôi phục lại, như cũ khép hờ mắt, hai gò má ửng hồng, cúi đầu thở dốc.

Hàn Kính chỉ thấy Lan Tri người đầy mồ hôi, ướt sũng phủ kín trên da, giống như phủ thêm một tầng phong tình vô cùng lên làn da. Mà dương vật vừa mới bắn tinh xong vẫn chưa hoàn toàn mềm nhũn xuống, nửa cứng nửa không nhô lên ở bụng dưới, phập phồng theo hô hấp.

Trên bụng hần, trên dương vật, đều dính đầy tinh dịch màu trắng. Mà tiểu huyết bị Hàn Kính làm qua có chút sưng đỏ, như cũ không tự chủ được co quắp khép mở, tinh dịch của Hàn Kính đang không ngừng trào ra ngoài.

Hàn Kính quan sát một hồi, chỉ thấy tiểu huyết dần dần không co quắp, tựa hồ là khôi phục bình tĩnh, thế nhưng dòng tinh dịch vẫn như cũ không ngừng chậm rãi chảy ra từ tiểu huyết sưng đỏ ấy, dọc theo bờ mông Lan Tri, chảy xuống sàn nhà.

Hàn Kính chừng vài ngày không làm, biết mình ngày hôm nay bắn rất nhiều. Hơn nữa hần hôm nay lại không đeo bao, toàn bộ dương vật đều hoàn toàn đâm sâu vào người Lan Tri. Hần vốn chờ mong ngày không đeo bao, dù sao không đeo bao thì kích thích càng thêm mãnh liệt. Bất quá lúc này thấy tinh dịch cuộn cuộn không ngừng chảy ra từ thân thể Lan Tri, hần lại có chút sợ, sợ tinh dịch còn vương lại trong thân thể y sẽ có ảnh hưởng không tốt đến trứng nội của y.

Hần dùng tay khẽ đẩy nhẹ Lan Tri: “Giáo sư Lan?”

Thần chí Lan Tri cũng rất rõ ràng, thần tình miễn cưỡng không trả lời hần.

“Phía dưới của anh đừng có ngừng chứ!” Hàn Kính thấy tiểu huyết Lan Tri đã không còn đóng mở, không khỏi nóng nảy, “Anh...anh nhanh chóng tổng những thứ bắn này ra khỏi người chứ!”

Lan Tri có vẻ nghe hiểu, chậm rãi duỗi một ngón tay, thử đụng vào nơi riêng tư của mình. Thế nhưng y thật sự là mệt mỏi, duỗi tay đến bắp đùi mình, liền không tiếp tục cử động nữa.

Hàn Kính hiểu ra ý đồ của Lan Tri, xung phong nhận việc nói: “Tôi giúp anh!” Vừa nói hần vừa tách hai đùi lan Tri, bại lộ hoàn toàn nơi riêng tư của y, lập tức duỗi một ngón tay của mình, xâm nhập vào thân thể Lan Tri, moi móc toàn bộ tinh dịch còn lại trong người Lan Tri.

Móc một hồi hần thấy ngón tay mình không đủ linh hoạt, dưới tình thế cấp bách hần liền nâng lên mông Lan Tri, không chút do dự cúi đầu mình xuống giữa hai chân y, lè lưỡi nhắm ngay tiểu huyết Lan Tri mà hút, nỗ lực muốn hút toàn bộ tinh dịch bên trong ra.

Hần đầu đầy mồ hôi hút hồi lâu, cảm giác tay Lan Tri sờ lên đỉnh đầu mình, nắm tóc hần cố sức kéo đầu hần lên.

“Hút cũng vô dụng.” Sắc mặt lan Tri tái nhợt, hữu khí vô lực nói, “Dùng nước rửa.”

Hàn Kính nhận được chỉ thị, vui mừng quá đổi, vội đầu nói: “Đúng rồi! Dùng nước rửa! Anh coi tôi này, thật hồ đồ.”

Hần đã sớm khôi phục thể lực, lập tức cúi xuống bế lan Tri lên, chạy ào vào phòng tắm thả y vào bồn tắm. Sau đó hần mở vòi hoa sen cẩn thận thử độ ấm, thấy không sai biệt lắm không lạnh cũng không nóng, mới tách ra hai đùi Lan Tri tưới vào tiểu huyết của y cẩn thận rửa.

Hắn vô cùng nghiêm túc làm chuyện này, sợ Lan Tri xảy ra chuyện gì, vì vậy tâm vô tạp niệm làm thật lâu, thẳng đến thấy nước chảy ra từ phía dưới của Lan Tri đã hoàn toàn trong suốt rồi, mới buông vòi sen, thở phào nhẹ nhõm.

Thở xong hắn mới cảm giác được dương vật của mình lại rục rịch một lần nữa, hơi cứng rắn. cái này cũng khó trách, dù sao hắn một mực xâm nhập vào nơi riêng tư của Lan Tri, lại còn thường thường sờ làn da dính đầy nước của Lan Tri.

Hàn Kính len lén ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Lan Tri, chỉ thấy đối phương hai mắt khép hờ, đầu nghẹo một bên, gấp rút thở dốc bên trong phòng tắm ẩm thấp.

Hàn Kính cho rằng lan Tri cũng bị mình mò đến động tình một lần nữa, lá gan càng lớn, nguyên bản tay sờ vào đùi trong của Lan Tri cũng chậm rãi bò lên, bắt đầu khiêu khích thân dưới Lan Tri.

Bình thường phản ứng của Lan Tri đối với khiêu khích cũng rất nhanh, trước đây trên cơ bản Hàn Kính vừa cời quần Lan Tri liền cảm giác y đã cứng rắn. nhưng lúc này hắn trên đùa hồi lâu, chỉ nghe được hô hấp càng thêm gấp rút của Lan Tri, nhưng vật phía dưới kia thủy chung vẫn không thấy ngẩng đầu.

20. Chương 20

Edit: Emilly

Beta: Sub

Hàn Kính có chút kỳ quái. Chính hắn đã sớm khôi phục. Lan Tri sao vẫn chưa hồi sức nhỉ?

Hắn kề sát vào Lan Tri, hỏi: “Anh thích tôi làm anh như thế nào?”

Sau đó hắn thấy môi của Lan Tri dưới ánh đèn phòng tắm xanh đến tím bầm.

Hàn Kính nhất thời sợ hãi, hét lớn: “Giáo sư Lan, anh làm sao vậy?”

Lan Tri tựa hồ không nói nên lời, trán vừa ướt vừa lạnh. Hàn Kính thật sự là sợ đến hồn bay phách lạc, hắn vội vàng vơ chiếc khăn tắm, lau khô toàn thân Lan Tri, bao lấy Lan Tri ôm y ra khỏi phòng tắm đặt trên giường.

“Giáo sư Lan, anh...anh...nói chuyện a.” Hàn Kính nhìn Lan Tri sắc mặt tái nhợt liền nói năng lộn xộn, “Anh đừng làm tôi sợ mà.”

Lan Tri rời khỏi phòng tắm nóng bức, khuôn mặt tái nhợt nổi lên một chút hồng hào.

Trong đầu Hàn Kính trống rỗng, vừa lau mồ hôi thay Lan Tri vừa lẩm bẩm nói: “Là tôi không tốt. Tôi không nên bắn trực tiếp vào người anh...hơn nữa lần này tôi cũng không trước dùng đầu lưỡi liếm...đều tại tôi...đều tại tôi...”

Hắn trách bản thân một hồi, đột nhiên nhớ tới chuyện hắn là nên gọi điện thoại gọi xe cứu thương, liền muốn đứng lên tìm điện thoại.

Vừa đứng lên Lan Tri liền kéo hắn lại.

“Không phải do cậu.” Thanh âm của y vẫn còn có chút hữu khí vô lực, “Là do tôi hai ngày này bận quá, ăn ngủ không đều.”

Hàn Kính nghe thấy Lan Tri rốt cuộc cũng mở miệng nói, thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội vàng kê một chiếc gối dưới đầu Lan Tri, để y nằm thoải mái hơn chút. Hắn lại có chút không yên lòng, liền hỏi: “Thực sự không có chuyện gì sao? Anh có cần phải đến bệnh viện không? Có cần phải uống thuốc gì không?”

Lan Tri nhắm mắt, khẽ lắc đầu: “Tôi...thỉnh thoảng nếu quá mệt mỏi liền sẽ như vậy, ngủ một chút là được rồi.”

Hàn Kính thấy Lan Tri tựa hồ là vô cùng mệt mỏi, cũng không dám nói thêm gì, nhanh tay đắp mền cho y, nhẹ giọng nói: “Vây anh ngủ đi. Tôi canh cho anh.”

Lan Tri không nói nữa, Hàn Kính nhìn làn da của y từ từ khôi phục hồng hào, lại cẩn thận nghe một chút, phát hiện hô hấp của Lan Tri cũng từ từ trở nên bình tĩnh, đều đặn, tảng đá đè nặng trong ngực cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Cũng không biết Lan Tri vừa nãy đột nhiên làm sao? Vừa xong liền môi trắng bệch, hô hấp dồn dập. Hàn Kính không phải bác sĩ, liền bắt đầu suy nghĩ điều Lan Tri nói.

Lan Tri bảo là do y mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, ăn ngủ không theo quy luật. Hàn Kính liền nghĩ đến một đồng lớn hộp thức ăn bên ngoài phòng khách. Suốt ngày ăn vài thứ đó, ăn uống làm sao có thể có quy luật?

Trong lòng hắn có một chủ ý, liền đứng lên.

“Khi trước cậu nói cậu phải chuẩn bị thật tốt để thi đại học?” Lan Tri nằm trên giường đột nhiên mở miệng hỏi hắn.

Hàn Kính lại càng hoảng sợ, vội vàng gật đầu: “Đúng vậy.”

Lan Tri nửa trợn tròn mắt, mệt mỏi nhìn hắn.

“Cậu nghiêm túc sao?” Y lại hỏi Hàn Kính.

“Đương nhiên là nghiêm túc.” Hàn Kính trả lời, “Tôi vô cùng muốn học đại học!” Hắn suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Năm ngoái tôi bởi vì bị kiện không cách nào đọc sách, năm nay tôi bởi vì không có tiền không thể ôn thi. Anh cũng biết, điều kiện gia đình tôi cũng không khá giả, không thể cho tôi ngồi không. Bất quá...Tôi có mượn ít tiền, sang năm tôi nhất định có thể thi lên đại học!”

Lan Tri trầm mặc nghe hắn nói nói, nhãn thần có chút xa xăm, tựa hồ chìm vào ký ức cũ nào đó.

Hàn Kính ngơ ngác đứng một hồi, cũng không thấy Lan Tri tiếp tục nói, trong lòng hắn còn đang nghĩ đến chuyện ra ngoài làm thay Lan Tri chuyện này, liền cẩn thận hỏi: “Giáo sư Lan, làm sao vậy?”

Lan Tri hồi thần, liếc mắt nhìn hắn. “Không có gì.” Y trả lời.

Hàn Kính thấy thần sắc của y mệt mỏi, vội vàng thay hắn kéo góc chăn: “Anh ngủ một chút đi. Tôi không quấy rầy anh nghỉ ngơi.”

Hàn Kính đóng cửa phòng ngủ, chuyện thứ nhất liền đem ném toàn bộ hộp thức ăn trên bàn Lan Tri vào thùng rác.

“Này thì không ăn cơm đảng hoàng!” Hắn nghĩ đến cảnh Lan Tri té xỉu khi nãy, vừa tức giận vừa đau lòng, cột xong túi đựng rác liền hung hăng đá hai chân.

Sau đó hắn cầm chìa khóa của Lan Tri, đi ra cửa vứt rác.

Vừa đi ra cửa, phòng 1102 bên cạnh vừa lúc có một vị thái thái trở về, đang mở cửa, thấy Hàn Kính liền có chút kỳ quái nhìn hắn, lại thăm dò nhìn vào phòng của Lan Tri.

Hàn Kính biết lão thái thái kia nhất định là đối với mình có điều hoài nghi. Hắn sợ đối phương đi vào quấy rầy Lan Tri đang nghỉ ngơi, liền chủ động giới thiệu: “Xin chào. Tôi là bạn của Lan Tri. Anh ấy đang ngủ, tôi đi xuống lầu mua ít đồ.”

Lão thái thái nghe hắn nói được tên của Lan Tri, ánh mắt hoài nghi có hơi giảm, cũng không nói thêm gì.

Hàn Kính xuống lầu ném rác, cũng không vội trở lại. Hắn lại đi vào siêu thị lần trước, lại một lần nữa mua bánh gạo và sườn non, thuận tiện còn mua thêm một con gà, hào hứng cầm trở về.

Khi mở cửa, hắn nghe được cửa nhà bên cạnh 1102 có tiếng động. Hắn ngược đầu lên nhìn, liền thấy là vị thái thái khi nãy len lén mở cửa, quan sát động tĩnh bên này của hắn.

Tựa hồ vẫn chưa hoàn toàn yên tâm hắn.

Hàn Kính khó có được thấy 1 vị thái thái quan tâm sự an toàn của hàng xóm như thế, cũng không nói gì, ngược lại gơ thức ăn trong tay lên, hướng đối phương cười cười.

Lão thái thái nhìn hần cười vô cùng hiên ngang, rốt cuộc yên tâm, cũng hướng Hàn Kính cười cười.

Trở lại phòng Lan Tri, Hàn Kính đầu tiên nhẹ tay nhẹ chân mở cửa phòng ngủ, nhìn một chút Lan Tri đang nằm trên giường.

Lan Tri thực sự đang ngủ.

Y nhú nhú mày, cũng không biết có phải đang mộng gì không, bắt quá thần thái nhìn qua coi như bình thần.

Postedincolangnguyetthanh

Tổng thể mà nói, Lan Tri sống vô cùng lạnh lùng, bắt quá khi y ngủ, khuôn mặt nhìn qua nhu hòa rất nhiều, cả người cũng càng thêm tuấn mỹ.

Hàn Kính cứ như vậy ngơ ngác nhìn Lan Tri hồi lâu, không tự chủ được hướng khuôn mặt tuyệt đẹp của y cười rộ lên.

Nếu có thể cùng Lan Tri như vậy, cả đời cùng nhau, thật là tốt biết bao.

Hần xuất thần một hồi, ngẩng đầu nhìn cửa sổ.

Sắc trời đã có chút tối xuống, đến giờ lên đèn của các hộ gia đình. Khắp các ngõ ngách của thành phố bắt đầu sáng lên ánh đèn đủ màu sắc.

Hàn Kính đóng lại cửa phòng ngủ, đi tới phòng bếp, trước tiên hầm canh gà, sau liền làm đến món Lan Tri thích – bánh gạo sườn non.

Đợi đến khi bánh gạo sườn non gần làm xong, cửa phòng ngủ mở ra, Lan Tri tùy ý khoác một bộ quần áo đi tới. Y thấy Hàn Kính đầu đầy mồ hôi đứng trong phòng bếp, hơi sững sờ một chút.

Hàn Kính lần trước làm bánh gạo sườn non, bị Lan Tri bất thành linh xuất hiện khiến cho hoảng sợ, chén bánh gạo sườn non lúc đó bị hất không còn một mảnh, hần ngã một lần, thời khắc lưu tâm chú ý động tĩnh bên ngoài, nghe được tiếng mở cửa của Lan Tri, liền từ trong phòng bếp nhô đầu ra, hướng Lan Tri: “Anh tỉnh rồi? Thân thể cảm giác đỡ hơn chưa?”

Lan Tri “Ừ” một tiếng, tiện tay mở đèn phòng khách, đi thẳng tới cửa phòng bếp, đánh giá Hàn Kính cùng với các loại nồi niêu xoong chảo sau lưng Hàn Kính.

Hàn Kính đang bận với nồi chiên sườn non, cũng không rảnh quay đầu lại nhìn Lan Tri, quay sang cầm xẻng trở sườn non, nói: “Anh không phải nói anh ăn không điều độ mới té xỉu sao? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ anh nhất định là do suốt ngày ăn thức ăn bên ngoài, ăn đến hư người. Vậy nên tôi hầm cho anh ít canh gà, lại làm bánh gạo sườn non cho anh. Ai, lần trước anh không ăn được bánh gạo sườn non tôi làm, lần này nhất định phải nếm thử...”

Hần dong dài một hồi, thẳng đến mỗi khối sườn non đều lật qua một lần, mới quay đầu lại nhìn Lan Tri.

Lan Tri cứ như vậy nhìn hần, rất an tĩnh nghe hần nói. Tóc y có chút loạn, thần tình nhìn qua vẫn có chút mệt mỏi.

Hàn Kính suy nghĩ một chút, liền vươn tay vặn nhỏ lửa, thúc Lan Tri một lần nữa trở lại phòng ngủ: “Giáo sư Lan, anh vẫn là quay về giường nằm đi, nghỉ ngơi thêm một chút.”

Hần không nói lời nào ấn Lan Tri xuống giường, tiện tay lấy xuống kính mắt của y, lại chạy đi múc một chén lớn canh gà bùng đến đặt tại đầu giường.

“Hồi còn bé khi tôi ngã bệnh, mẹ tôi sẽ hầm canh gà cho tôi.” Hần nói, “Bà nói uống canh gà thì thân thể sẽ mau khỏe lại! Giáo sư Lan, khi còn bé anh sinh bệnh, mẹ anh nhất định cũng nói với anh như thế đúng không?”

Thần sắc Lan Tri hơi đổi đổi. Y có chút xuất thần, nhàn nhạt có lẽ nói: “Có thể, tôi không nhớ rõ lắm.”

Hàn Kính cũng không để ý đến thần sắc biến hóa của Lan Tri, hắn đã múc một muống canh gà, đưa lên miệng thổi thổi, lại ân cần đưa đến bên môi Lan Tri.

Lan Tri còn đang xuất thần, cũng không há mồm. Hàn Kính chỉ thấy hắn không mang kính, từ bên cạnh nhìn qua thật là phi thường mê người, đột nhiên có chút cảm giữ không được.

Hắn đảo thìa, đưa canh gà vào miệng mình ngậm lại, sau đó đột nhiên một tay ôm đầu Lan Tri, nhắm ngay môi Lan Tri hôn xuống.

Lan Tri đẩy hắn một chút, Hàn Kính thuận thế dùng đầu lưỡi cạy mở môi Lan Tri, đem canh gà ngậm trong miệng mình rót hết vào miệng Lan Tri.

Vì vậy Lan Tri cũng không đẩy nữa, tùy ý Hàn Kính hôn mình, chậm rãi nuốt xuống canh gà.

Hàn Kính thế nhưng lại luyến tiếc rời khỏi miệng Lan Tri.

Hắn cùng Lan Tri đã làm tình rất nhiều lần, thế nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng hôn qua môi Lan Tri như hôm nay, chưa từng đưa đầu lưỡi của mình vào miệng Lan Tri, nhẹ nhàng đụng vào răng cùng đầu lưỡi Lan Tri.

Đây là lần đầu tiên hắn và Lan Tri hôn lưỡi.

Trên đầu lưỡi đều là hương vị của Lan Tri. Loại cảm giác này thật tốt, quả thực so với làm tình còn tuyệt hơn.

Kinh nghiệm hôn lưỡi của Lan Tri hiển nhiên so với làm tình ít hơn nhiều. Hàn Kính có thể cảm giác được đầu lưỡi của Lan Tri ngây ngô cứng ngắc, thậm chí có thể cảm giác được Lan Tri không giỏi khống chế môi mình khép mở.

Lan Tri cũng không cùng nhiều người hôn môi qua. Có thể y căn bản còn không cùng người nào hôn môi qua.

Phát hiện sự thật này khiến Hàn Kính cảm thấy hưng phấn dị thường.

Hắn cũng không ngại đối phương có kinh nghiệm tình dục. Một người đàn ông độc thân, có dục vọng là chuyện rất bình thường.

Trên thực tế trong mắt của đại đa số đàn ông, tình yêu và tình dục cũng không hoàn toàn là một. Bọn họ có thể phát sinh quan hệ với rất nhiều người, thế nhưng yêu thì chỉ có một.

Mà hôn môi, càng giống như một sự tượng trưng của tình yêu.

Tượng trưng của tình yêu.

Lan Tri không có từng yêu qua rất nhiều người.

Thế nhưng hiện tại ít nhất y thích mình.

Hàn Kính càng nghĩ càng hạnh phúc, cả người đều hưng phấn đến run rẩy. Hắn đè Lan Tri xuống giường, lặp lại nhiều lần vuốt ve tóc cùng gương mặt Lan Tri, dùng đầu lưỡi mình quấn chặt đầu lưỡi Lan Tri, hung hăng mút vào, thậm chí dùng răng mình đi cắn môi Lan Tri.

“Làm sao anh lại ăn ngon đến thế chứ? Ân?” Hắn ở trong miệng Lan Tri mơ hồ nói, đầu lưỡi hầu như chà đạp qua mỗi một góc ngách trong miệng Lan Tri, “Tôi con mẹ nó yêu anh muốn chết rồi!”

Hắn đang ngọt ngào thưởng thức hương vị của Lan Tri, đang ngọt ngào nói những lời tâm tình mà hắn tự cho là động lòng người nhất, thậm chí đang ngọt ngào mong chờ Lan Tri phản ứng trước màn hôn lưỡi cùng lời tâm tình của hắn, thế nhưng mũi hắn lại bỗng ngửi được một hương vị không ngọt ngào cho lắm.

Khen khét, như là vật gì nấu cháy vậy.

Hàn Kính rất mất hứng, hận không thể bịt mũi mình lại.

Chờ một chút! Mùi khét!

Hàn Kính một cái giật mình phản ứng kịp, đẩy mạnh Lan Tri ra, chạy ra ngoài hướng phía phòng bếp.

Trong nhà bếp tràn đầy khói, Hàn Kính vừa ho khan vừa vọt tới cạnh bếp gas: Toàn bộ nồi giống như một nồi than, vài miếng sườn non tí mĩ ướp đã sớm biến thành cục than đá cháy đen, vô tình cười nhạo Hàn Kính.

(Sub: Này thì hám zai.... Haha)

Hàn Kính ủ rũ cúi đầu nhìn một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ chấp nhận sự thật rằng hắn vẫn không thể nào làm được bánh gạo sườn non cho Lan Tri ăn.

Để có bánh gạo sườn non ăn, liền phải chịu chút trắc trở vậy. Quay về với chính nghĩa được bổ sung a-bu-min cũng không phải chuyện xấu, làm tình làm xong té xỉu mới không phải chuyện tốt.

Hàn Kính một bên suy nghĩ hay là nên khuyên Lan Tri đi khám bác sĩ, một bên bưng đĩa, xẻo một cái đùi gà, lại cho thêm ít nước tương, một lần nữa bưng vào phòng ngủ.

Lan Tri không ở trong phòng ngủ. Hàn Kính có chút nghi hoặc, tới lui tìm kiếm, rốt cuộc phát hiện Lan Tri đang trong phòng tắm.

Y một tay cầm chén đánh răng, tay kia chống ở cạnh bồn rửa tay, đưa lưng về phía Hàn Kính, cúi thấp đầu đối mặt bồn rửa tay.

“Giáo sư Lan,” Hàn Kính thở dài một hơi gọi.

Lan Tri hiển nhiên có chút giật mình, mạnh quay đầu lại thoáng nhìn Hàn Kính.

Lúc này Hàn Kính mới phát hiện hai má Lan Tri phồng ra, hiển nhiên là đang ngậm nước.

Hàn Kính liền cảm giác lòng mình bị người ta mạnh đánh một cái.

Lan Tri đang súc miệng.

Lan Tri hôn lưỡi với mình xong, chuyện đầu tiên làm dĩ nhiên là tới phòng tắm súc miệng.

Khi nhận rõ sự thật này Hàn Kính cảm giác lòng mình đều đã vỡ nát.

Đương nhiên hắn sẽ không truy hỏi Lan Tri, chỉ thất hồn lạc phách nhìn Lan Tri, thì thảo che giấu nói: “Nguyên lai anh ở trong này. Tôi sợ anh lại ngất xỉu, liền vào nhìn anh một chút. Anh, anh không có việc gì là tốt rồi. Nga, tôi, tôi không quấy rầy anh, ra ngoài chờ anh vậy, anh súc...rửa mặt xong liền ra ăn cơm.”

Posted in colangnguyetthanh

Đến chính hắn đều cảm giác được giọng của mình tràn đầy khổ sở.

Lan Tri ngơ ngác đứng nơi đó nghe Hàn Kính nói liên miên ủ rũ. Chờ Hàn Kính nói xong, vừa định xoay người rời đi, Lan Tri đột nhiên vươn tay, kéo hắn lại.

Hàn Kính uể oải mà mê man nhìn Lan Tri. Sau đó hắn liền thấy yết hầu Lan Tri giật giật, trong miệng còn phát sinh tiếng “Rầm rầm” rất nhỏ, quai hàm lập tức xẹp xuống.

Hàn Kính thoáng cái ngây ngẩn cả người: Lan Tri dĩ nhiên nuốt một miệng nước súc miệng xuống trước mặt mình!

“Anh...” Hắn kinh ngạc thốt lên.

“Tôi khát nước.” Lan Tri rất điềm tĩnh nói, “Cho nên tới phòng tắm lấy chút nước uống.”

Hàn Kính nói không nên lời.

Lan Tri cho rằng hắn là con nít ba tuổi sao? Lời nói dối sứt sọc như thế! Rõ ràng có nước lọc, có ly uống nước, ai lại đi tới phòng tắm dùng ly đánh răng đựng nước máy uống chứ!

Trong lòng hắn có điểm tức giận, thế nhưng lại có chút không nói nên lời vui mừng. Lan Tri nhất định là nhìn ra được hắn thất vọng, sở dĩ...sở dĩ cố ý nói dối như thế để an ủi mình?

(Sub: Quả thật là Hàn ca còn ko có tiết tháo để mà rơi nữa mà, mặt mũi là gì ăn được ko?)

Nói như vậy, Lan Tri thật ra có quan tâm cảm thụ của mình? Sở dĩ uống vào nước súc miệng, chỉ vì lập một câu nói dối để hấn không thấy khó chịu?

Hàn Kính nghĩ đến lần trước hấn và Lan Tri làm tình trên xe, không cẩn thận rơi nước bọt lên người Lan Tri, Lan Tri cũng chỉ nhũu mày, không hề trách ý cứ, chỉ tự mình nhẹ nhàng lau sạch đi.

Hấn đột nhiên cảm thấy Lan Tri người này so với trong tưởng tượng của hấn còn hướng nội hơn, giống như một cây măng vào mùa xuân, nếu không bóc từng lớp từng lớp bóc đến cuối, liền không cảm nhận được từng lớp tấm lòng của y.

“Không...không có gì. Tôi biết anh có chút...khiết phích.” Hấn nhẹ giọng nói với Lan Tri, “Tôi rất thích anh. Anh không cần cố ý làm vậy. Thật sự không hề gì.” Vừa nói hấn vừa nhìn Lan Tri cười cười, nâng đùi gà vàng ươm trong đĩa trên tay, thúc giục nói: “Giáo sư Lan anh rửa mặt chút đi! Rửa mặt xong nhanh chóng đi ra, nếu không canh gà và đùi gà sẽ nguội mất.”

Lan Tri không nói lời nào, cũng không buông hấn ra.

“Anh vẫn luôn ăn uống không điều độ, nghỉ ngơi không theo quy luật đối thân thể vô cùng xấu.” Hàn Kính lại nói, “Anh hấn là mỗi ngày phải ăn đúng giờ, không nề...”

“Tôi tìm được một phòng mới rồi.” Lan Tri đột nhiên cắt lời hấn, nói “Ngay cạnh đại học Z, cách lớp luyện thi của cậu cũng không xa. Cuối tuần này tôi liền dọn qua đó.”

Hàn Kính cũng không biết vì sao Lan Tri đột nhiên dời chủ đề câu chuyện mà nói với hấn chuyện này, sững sờ một chút mới tiếp lời: “À? Phải? Vậy cũng tốt a.”

Hấn nghĩ phòng ở hiện tại là của tên súc sinh họ Chu kia, nghĩ đến Lan Tri rốt cuộc phải dọn ra ngoài, trong lòng liền cao hứng. Tuy rằng Lan Tri có khiết phích, tuy rằng Lan Tri sau khi hôn lưỡi phải súc miệng, nhưng là nói như thế nào Lan Tri cũng vẫn còn rất để tâm đến mình, cũng một mực nỗ lực phân rõ giới hạn với tên họ Chu kia.

Kỳ thực Hàn Kính nghĩ hai người có thể phát triển đến mức này đã khiến hấn cảm thấy đủ hạnh phúc rồi.

Hấn suy nghĩ thông suốt, liền gật đầu, còn nói: “Cách nơi anh làm không xa, như vậy mỗi ngày anh đi đường sẽ ngắn hơn, buổi tối có thể ngủ sớm một chút. Hơn nữa anh cũng có thể ăn ở căn tin, như vậy ba bữa cũng có thể có giờ giấc...A!”

Hấn đột nhiên kêu một tiếng.

Bởi vì tay Lan Tri đang nắm hấn bỗng siết chặt lại, “Căn tin không thể ăn.” Y kề sát tai Hàn Kính chậm rãi nói.

Lời của y thậm chí có chút ý cười, thế nhưng Hàn Kính không thể lĩnh hội được ý của Lan Tri.

Trên thực tế hấn có chút ngoài ý muốn, hỏi ngược lại: “Căn tin ăn không ngon sao?”

“Ừ.” Nụ cười trên mặt Lan Tri rõ ràng hơn một chút, nói tiếp: “Tôi thích món ăn vừa làm ra nóng hôi hổi.”

“Làm tại chỗ nóng hôi hổi?”

“Ừ. Giống như canh gà khi nãy cậu dứt cho tôi.”

“À! Giáo sư Lan, hóa ra anh muốn ăn canh gà sao!” Hàn Kính vỗ đầu một cái, “Anh yên tâm, căn tin có bán canh gà, bên trái lầu hai cửa sổ thứ ba có bán đấy. Không chỉ có canh bà, còn có canh cà ri bò và canh xương hầm. Tôi ăn qua rồi, đều rất tươi!”

Hấn nói xong rất hăng hái, lại phát hiện nụ cười trên mặt Lan Tri chậm rãi cứng lại.

21. Chương 21

Edit: Emily

Beta: Sub

Hàn Kính không rõ, ngẫm lại đại khái là Lan Tri được nuông chiều từ bé, rất kiêng ăn, không quen ăn thức ăn căng tin. Vì vậy hắn nghiêm túc nhìn người hầu như đã đem cảm đặt lên vai mình – Lan Tri, nói: “Giáo sư Lan, anh không thể kiêng ăn như thế. Thức ăn căng tin kỳ thật rất đa dạng. Hơn nữa giá tiền cũng phải chăng.”

Lan Tri không thú vị liếc hắn một cái, chậm rãi đứng thẳng thân thể, chỉnh sửa y phục.

“Ăn.” Y lạnh lùng nói, vươn tay đoạt lấy đĩa đùi gà trên tay Hàn Kính, không quay đầu lại bước đi.

Bữa cơm này ăn cực kỳ nặng nề.

Hàn Kính thấy Lan Tri mặt vẫn không biểu cảm gì, ngực suy nghĩ mình vừa nãy có câu nào khiến đối phương không vui.

“Giáo sư Lan,” đến khi ăn xong hắn mới có dũng khí cẩn thận dục dục dò xét nói, “Anh thực sự không thích ăn thức ăn trong căng tin sao?”

Lan Tri buông thìa, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn.

Hàn Kính suy nghĩ một chút, thỏa hiệp nói: “Tôi cũng muốn tốt cho anh thôi. Nếu như anh không thích ăn...như này đi...tôi có rảnh...liền đi qua làm cho anh?”

Lan Tri đột nhiên đứng lên.

Hàn Kính bị dọa đến cũng đứng lên.

“Tôi ăn no rồi.” Lan Tri nói với hắn, sau đó liền không để ý đến hắn, tự mình ngồi vào cạnh bàn đọc sách, bắt đầu lật xem luận văn.

Hàn Kính không hiểu ra sao, một mình yên lặng thu dọn chén đĩa, còn len lén nhìn Lan Tri.

Lan Tri cũng không nâng đầu lên.

Hàn Kính liền bắt đầu quét dọn bếp gas trong nhà bếp, thậm chí những nơi có thể dọn trong phòng khách hắn đều dọn qua một lần.

Làm xong Lan Tri vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ cúi đầu viết chữ.

Hàn Kính không có cách, không thể làm gì khác hơn là phải đứng cạnh bàn học.

“Giáo sư Lan, tôi biết sai rồi.” hắn nhẹ giọng nói, “Thế nhưng...anh cũng phải nói cho tôi biết tôi sai ở đâu chứ?”

Lan Tri mặc hắn nói, tiện tay xé một tờ giấy note bắt đầu viết chữ.

Hàn Kính hỏi: “Chẳng lẽ anh còn ngại khi nãy tôi làm tình với anh không đeo bao sao?” Lan Tri rõ ràng có chút bệnh sạch sẽ, có lẽ bản thân thể của y khiến y mất hứng?

Lan Tri vẫn tiếp tục viết.

Tựa hồ cũng không phải nguyên nhân này.

Hàn Kính tỉ mỉ nhớ lại đoạn đối thoại khi nãy của hai người, mơ hồ suy nghĩ ra chỗ nào không thích hợp, lại hỏi: “Lẽ nào anh là chê tôi vừa nãy nói chỉ ở lúc rảnh rồi mới đi nấu cơm cho anh, vì vậy không vui?”

Lần này Lan Tri ngừng viết, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Hàn Kính vội hỏi: “Giáo sư Lan, đều không phải tôi không muốn làn cơm cho anh, nấu cơm cho anh tôi cầu còn không được a! Thế nhưng tôi đăng ký lớp luyện thi, mỗi ngày học xong đều gần 6 giờ rồi, tôi còn

phải làm bài, nếu như mỗi ngày đến nhà anh nấu cơm, tôi phải chạy qua lại hai đầu, như vậy buổi tối liền không có thời gian...không có thời gian...”

Nói đến đây hấn đột nhiên nói không được nữa, trợn mắt há mồm nhìn Lan Tri.

Buổi tối không có thời gian là bởi vì hấn phải chạy qua lại hai đầu. Chạy qua lại hai đầu là bởi vì hấn với Lan Tri không ở cùng một chỗ.

Là bởi vì hấn với Lan Tri không ở cùng một chỗ.

Hàn Kính tỉnh ngộ, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay mình đổ mồ hôi, tim đập rộn lên, giống như đang ngồi tàu cảm giác mạnh vậy.

Lan Tri không lại nhìn hấn, cúi đầu một hơi viết xong, kéo ra ngăn kéo lấy ra một chiếc chìa khóa, dung giấy note bọc lại nó.

Khi Hàn Kính nhìn thấy chiếc chìa khóa, liền suy nghĩ trời đất xoay vần, đứng không vững rồi. Hấn quả thực không tin được mình nghĩ tới điều gì, càng không thể tin được tất cả hoàn toàn là ý của Lan Tri.

Hấn bị vây trong trạng thái phủ định, hoài nghi bản thân, môi nhấp nửa ngày, mới lẩm bẩm nói: “Anh...Anh...là muốn tôi...Hóa ra...thực sự...là muốn tôi...”

Lan Tri đứng lên bước đến trước mặt Hàn Kính.

“Địa chỉ viết trên giấy. Chìa khóa...” Giọng điệu của y lãnh đạm, không phập phồng, vươn tay cầm chìa khóa được bọc trong giấy note đưa lên ngực Hàn Kính, nhẹ nhàng chạm hai cái, dừng một chút nói: “Cầm lấy.”

Sau đó y đột nhiên buông tay ra, tùy ý cái chìa khóa rơi tự do từ ngực Hàn Kính.

Chìa khóa đụng vào chiếc cúc áo nơi ngực Hàn Kính, phát sinh tiếng “Đinh”. Hàn Kính hoảng loạn vươn tay, nhưng bởi vì quá mức khiếp sợ cùng với bị Lan Tri trêu đùa mà luống cuống tay chân, cái chìa khóa ở trong tay hấn nảy lên vài lần mới bị nắm lấy.

Thật là cái chìa khóa a.

Chìa khóa nhà mới của Lan Tri a.

Lan Tri...để cho mình ở chung với y a.

Hàn Kính run rẩy sờ soạng nhiều lần, cảm giác mình đã hòa tan trong một hũ mật đường, sắp bị vị ngọt vô cùng tận chết đuối rồi.

Trong đầu hấn trống rỗng, cảm giác Lan Tri bước qua dán vào người hấn.

Hàn Kính có chút phục hồi tinh thần lại, há mồm liền nói năng lộn xộn với Lan Tri: “Giáo sư Lan cảm ơn anh. Tôi, tôi sẽ hảo hảo làm cơm!”

Hấn phát hiện mày Lan Tri có chút nhíu, liền nhanh chóng bổ sung, “A, tôi đảm bảo sẽ mỗi ngày tắm xong đổi quần lót, chăm chỉ cắt móng tay, chăm chỉ cạo râu, ngủ không ngáy...”

“Đừng rơi nước bọt lên bàn của tôi.” Lan Tri chỉ vào khóe miệng của hấn bởi vì hưng phấn mà nước bọt không khống chế được, lạnh lùng cắt lời hấn.

(Sub: Nhục quá đi Hàn ca:D)

Nếu Lan Tri mời hấn ở cùng một chỗ, Hàn Kính vừa qua lúc ban đầu hưng phấn thì liền da mặt dày lên. Hấn ở trong xã hội này lăn lộn một thời gian, mặt mũi nếu là muốn dày, tuyệt đối là đến đạn cũng bắn không thủng.

Đêm đó Hàn Kính liền tìm lấy cơ, chết sống ngủ nhờ trong nhà Lan Tri, ôm Lan Tri thật chặt mỹ mãn đi vào giấc ngủ.

Một giấc này ngủ đến sáng, Hàn Kính mơ thật nhiều giấc mộng hạnh phúc mỹ mãn, tỉnh lại phát hiện Lan Tri vẫn nhắm mắt yên tĩnh ngủ trong ngực mình, càng nghĩ càng thấy toàn bộ căn phòng ngủ đều ngọt ngào.

Nhân sinh đầy chuyện vui vẻ, trong lòng ôm Lan Tri.

Hơn nữa, sau đó hai người ở cùng một chỗ, hẳn mỗi ngày đều có thể ở mỗi buổi sáng mở mắt ra nhìn thấy Lan Tri, sờ Lan Tri.

Trong lòng Hàn Kính cảm thấy vô cùng mỹ mãn, cúi đầu hôn lên trán Lan Tri.

Lan Tri bị hôn tỉnh.

Y vừa tỉnh ngủ thần tình ôn nhu như nước, tuyệt không giống ngày thường xa cách. Bất quá loại ôn nhu này chỉ thoáng qua vài giây, đợi đến y hoàn toàn thanh tỉnh, liền lập tức khôi phục biểu cảm lạnh lùng.

“Mấy giờ rồi?” Y hỏi Hàn Kính.

“Mười một giờ.” Hàn Kính nhẹ nhàng sờ tóc Lan Tri, “Hôm nay là chủ nhật. Anh ngủ tiếp một chút. Tôi đi làm cơm trưa cho anh.”

“Chúng ta ra ngoài ăn.” Lan Tri ngăn cản hẳn, “Buổi chiều tôi có việc, sẽ không đủ thời gian.”

Hàn Kính và Lan Tri cùng nhau đi ăn trưa, vốn còn muốn quần quýt lấy Lan Tri tâm tình hồi lâu, lại bị Lan Tri trầm mặc cự tuyệt. Có vẻ Lan Tri buổi chiều có chuyện rất quan trọng, y đưa Hàn Kính đến cạnh trạm xe, liền đạp ga nhanh chóng biến mất.

Tuy rằng đã rõ tâm ý của nhau, Hàn Kính vẫn đối với việc Lan Tri lãnh đạm có chút thất vọng. Cho dù có chuyện quan trọng gì, hơi chút nói với mình hai câu lời tâm tình không được sao? Mình thế nhưng hy sinh thời gian một ngày đêm ôn tập đến thăm y mà! Bất quá hẳn nghĩ lại công việc của Lan Tri luôn bẻ bộn nhiều việc, luôn tăng ca đến nửa đêm, mình không nên quấy rầy cuộc sống thường ngày của đối phương, liền thở “Vù vù” nhả khí, thư giãn một chút tâm tình của mình, ngồi tàu điện ngầm về nhà.

Đợi đến khi về đến nhà, hẳn sờ túi, mới phát hiện chuyện hỏng bét: Hẳn chỉ lo cẩn thận dực dực cất kỹ chìa khóa nhà mới của Lan Tri, lại quên bồng mất chìa khóa nhà mình lạc ở nhà Lan Tri rồi.

Hàn Kính dùng sức đá cửa hai cái, lấy di động ra muốn gọi cho Lan Tri, lúc này mới phát hiện hẳn lại quên hỏi số điện thoại của Lan Tri!

Ngày hôm qua hẳn chạy đi nhà Lan Tri không phải là vì muốn hỏi số điện thoại sao? Kết quả hai người làm tình xong Hàn Kính liền quên chuyện quan trọng!

Thiếu chút Hàn Kính liền muốn dùng điện thoại đập đầu mình. Posted in [colangnguyetthanh](#) Hẳn suy nghĩ hồi lâu, không còn cách nào, không thể làm gì khác ngoài việc một lần nữa ngồi tàu điện ngầm về lại nhà Lan Tri.

Như vậy qua lại một chuyến, hơn nữa chiều chủ nhật giao thông vô cùng ùn tắc, chờ hẳn một lần nữa trở lại cửa nhà Lan Tri, đã là buổi tối bảy giờ.

Kỳ quái là, Lan Tri thế nhưng vẫn chưa về.

Tối chủ nhật, Lan Tri đi nơi nào đây?

Hàn Kính có chút kỳ quái, hẳn không có số Lan Tri, chỉ thật nhàm chán ôm đầu gối ngồi ở cửa nhà Lan Tri, chờ Lan Tri về.

Hẳn ngồi tròn hai giờ đồng hồ, Lan Tri vẫn không xuất hiện.

Hàn Kính có chút nóng nảy Lan Tri sẽ không phải đã gặp chuyện gì đi? Bị tai nạn ngoài ý muốn? Bị cướp?

Hẳn đang miên man suy nghĩ, cửa nhà 1102 bên cạnh liền mở ra. Lão thái thái ngày hôm qua Hàn Kính thấy đi ra đổ rác.

Lão thái thái thấy Hàn Kính, sửng sờ một chút.

“Tôi để quên chìa khóa trong nhà Lan Tri.” Hàn Kính nhanh chóng giải thích với bà.

Lão thái thái gật đầu, nói: “Cậu gọi điện cho tiểu Lan đi, ngồi chờ như vậy không được đâu. Y mỗi tuần chủ nhật đều kiên trì về nhà thăm bố mẹ nuôi, không đến mười một giờ tuyệt đối không trở về.”

Hàn Kính sửng sốt: Bố mẹ nuôi?

Lan Tri chưa từng nói với hấn bối cảnh gia đình mình, lẽ nào Lan Tri là cô nhi? Từ nhỏ được nhận nuôi?

Nhưng là bây giờ rất nhiều bố mẹ nuôi cũng không muốn nói đứa trẻ của mình là nhận nuôi, thường thường giấu giếm tình huống chân thật, đối với người ngoài cũng bảo là con ruột. Vị lão thái thái này dĩ nhiên biết chuyện này, hoặc là bà rất thân với gia đình Lan Tri, hoặc là chính bản thân gia đình Lan Tri không giấu giếm chuyện này.

Hắn miên man suy nghĩ, lão thái thái nhìn thấu nghi ngờ của hấn, liền cười nói: “Vậy là tiểu Lan không nói với cậu chuyện của y à. Bất quá đứa trẻ này là như vậy, trước đây không lớn không nhỏ (nói về tuổi) khi vừa tới rất ngại ngùng, đứng sau lưng người lớn cả ngày cũng không chủ động nói lời nào. Bố mẹ nuôi của y đều là người có tiếng tăm, đặc biệt là người mẹ nuôi, chúng ta đều biết.” Bà càng nói càng thúc giục Hàn Kính: “Cậu mau gọi điện cho tiểu Lan đi. Y có đôi khi thậm chí chủ nhật cũng sẽ ở lại nhà bố mẹ nuôi, cả tối cũng không về.”

Hàn Kính ngượng ngùng cười cười, hấn sợ nói mình không biết số điện thoại của Lan Tri sẽ bị người nghi ngờ, liền nói dối: “Di động của tôi hết pin, không có cách nào gọi điện.”

Lão thái thái kia rất nhiệt tình: “Cậu chờ một chút. Tôi đi lấy điện thoại cho cậu gọi.”

Hàn Kính ngăn bà: “Tôi lưu số của Lan Tri trong điện thoại, di động hết pin tôi cũng không nhìn được số.”

Lão thái thái kia suy nghĩ một chút nói: “Ta không có số di động của tiểu Lan. Bất quá ta có số điện thoại nhà bố mẹ nuôi cậu ấy, ta tìm cho cậu.”

Rất nhanh bà cầm một chiếc điện thoại và một quyển sổ thông tin ra, chỉ vào một dãy số điện thoại cho Hàn Kính nhìn: “Chính là cái này.”

Hàn Kính vội nói tạ ơn. Hấn đích xác sợ đêm nay Lan Tri không trở lại mình sẽ không có chỗ ở, sợ dĩ cầm điện thoại lên bấm số nhà bố mẹ nuôi Lan Tri.

“Đô...Đô...” Thanh âm điện thoại vang lên.

Hàn Kính đột nhiên có chút khẩn trương, nhanh như vậy liền chào hỏi bố mẹ nuôi Lan Tri? Nhất định phải cho bọn họ có ấn tượng tốt đối với mình.

Sợ dĩ hấn hắng giọng một cái, cố gắng khiến cho âm thanh của mình nghe vào êm tai hơn một chút.

Điện thoại vang một hồi, rốt cuộc có người tiếp.

“Xin chào.” Một giọng nam quen thuộc ở đầu dây bên kia, “Tôi là Chu Thành, xin hỏi người tìm ai?”

Tay Hàn Kính cầm điện thoại run lên một cái.

Chu Thành.

Tên này đương nhiên là hấn quen đến không thể nào quen hơn được nữa.

Chu Thành, viện trưởng đại học Z, tên cầm thú mượn cố đêm khuya tăng ca sờ mó Lan Tri, tên súc sinh hùng hổ bắt tại Lan Tri hai cái, tên tiểu nhân mượn việc công trả thù riêng đuổi việc mình.

Nếu như giết người không phạm pháp, Hàn Kính hận không thể thiến hấn ta, đến thịt tới đầu khớp xương đều cho chó ăn.

Thế nhưng, vì sao hấn lại nghe điện thoại?

Lão thái thái không phải nói Lan Tri hiện đang ở nhà bố mẹ nuôi mình sao? Vì sao người nghe điện thoại lại là tên súc sinh họ Chu?

Trong đầu Hàn Kính giống như đang có một ấm nước sôi trào, sắp nổ tung toàn bộ xương sọ. Hấn lẳng lẳng cầm điện thoại, bất động cũng không nói gì, cho đến khi lão thái thái đứng cạnh đẩy hấn một cái, hấn mới hồi phục tinh thần lại.

“Này này,” âm thanh của viện trưởng Chu từ trong điện thoại truyền ra, “Người rốt cuộc tìm người nào? Nghe thấy được tôi nói không?”

Tuyệt đối không sai. Hàn Kính dù là có hóa thành tro cũng nghe được! Một trăm phần trăm là thanh âm của tên họ Chu kia! Một câu hèn mọn mà vô cùng thân thiết “Tiểu Lan”, Hàn Kính mỗi lần nghe đều sẽ ớn lạnh một lần.

Hàn Kính nuốt hớp nước bọt, run rẩy thanh âm nói: “Tôi...xin lỗi. Tôi đại khái gọi sai số.”

Đến chính hắn cũng cảm giác thanh âm của mình tuyệt đối không êm tai. Không chỉ có nghe không hay, cũng bởi vì khiếp sợ mà có thay đổi tông giọng, giống như bong bóng xà phòng thổi tới thổi lui trong không khí, run rẩy lay động, tùy thời tùy chỗ có thể trở thành hư vô.

Lão thái thái bên cạnh đã xen mồm: “Bạn nhỏ, cậu không gọi sai số a.” Sau đó bà liền tiến tới cầm lấy điện thoại, nói: “Giáo sư Chu a, tôi là dì Ngô cạnh nhà a, tiểu Lan nhà các người có bạn tìm.”

Viện trưởng Chu không nhận ra giọng của Hàn Kính, chỉ nghe được thanh âm của Ngô lão thái thái, hắn nói: “À, tốt. Các người chờ một chút.”

Sau đó Hàn Kính nghe được tiếng ống điện thoại bị buông, lại nghe được viện trưởng Chu tựa hồ hướng phía bên kia phòng hô: “Tiểu Lan, điện thoại của con.”

Toàn bộ suy tư của Hàn Kính đều rơi vào hỗn loạn.

Vì sao Lan Tri và tên họ Chu ở cùng một chỗ?

Đã hơn chín giờ tối, đến tột cùng vì sao Lan Tri ở trong nhà tên họ Chu?

Quan hệ của bọn họ là như thế nào? Bọn họ ở cùng một chỗ, lại đang làm gì đó?

Có trong nháy mắt, Hàn Kính mong muốn Ngô lão thái thái cũng lầm. Đây chỉ là gọi nhầm số. “Tiểu Lan” trong miệng bọn họ cũng không phải Lan Tri trong lòng hắn.

Đáng tiếc ống nghe điện thoại rất nhanh một lần nữa được cầm lên, thanh âm của Lan Tri trực tiếp phá vỡ ảo tưởng của hắn.

“Xin chào. Tôi là Lan Tri. Mời nói.” Thanh âm của y nghe vào vẫn trước sau như một lễ phép mà xa cách. Tín hiệu điện thoại càng làm tăng thêm loại cảm giác này, khiến Hàn Kính đột nhiên cảm thấy tựa hồ Lan Tri cách mình cực xa, xa như ngôi sao trong bầu trời đêm, xa không thể nắm.

“Tôi là Hàn Kính, Tôi để quên chìa khóa ở nhà của anh. Tôi hiện tại đang ở trước cửa nhà anh.” Hắn một hơi đơn giản, tóm tắt rõ ràng nói xong tất cả, thậm chí ngay cả chính hắn cũng không biết mình đến tột cùng là như thế nào nói xong.

Ở đầu dây bên kia Lan Tri trầm mặc một chút.

“Tôi lập tức trở về.” Y nói, trong giọng nói nghe không ra bất kỳ tâm tình gì, “Cậu chờ tôi nửa giờ.”

Sau đó y liền cúp điện thoại.

Lão thái thái kia bắt chuyện hắn: “Bạn nhỏ, bên ngoài rất lạnh. Vào nhà tôi ngồi chờ đi.”

Hàn Kính lắc đầu, chán nản từ chối.

Hắn ôm đầu gối ngồi ở cửa nhà Lan Tri, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Khi trời đã có chút chuyển lạnh, Hàn Kính ngồi ngồi, chỉ cảm giác lòng mình cũng chuyển lạnh.

Không sao cả. Hắn càng không ngừng an ủi mình. Lan Tri nhất định sẽ cho mình một lời giải thích rất ổn thỏa.

Mà chỉ cần Lan Tri đồng ý giải thích, vô luận đó là lời nói dối sứt sẹo đến mức nào, hắn sẽ lựa chọn tin tưởng Lan Tri.

Chỉ cần một lời giải thích là tốt rồi. Hắn tin tưởng bản thân có thể một lần nữa nhiệt tình lại.

Hắn cứ như vậy nhìn thẳng chăm chăm đồng hồ của mình. Kim đồng hồ ở dưới ánh sáng đêm, ở trong hàng lang mờ tối phát ra ánh sáng kim loại, im lặng đếm mỗi một giây trôi qua.

Nửa giờ thiếu mười giây, cửa thang máy ở một đầu khác của hàng lang mở ra, Lan Tri hai tay cầm túi quần, từ trong thang máy đi ra, hướng về phía Hàn Kính đi tới.

Toàn bộ quá trình mất đúng mười giây đồng hồ.

“Anh rất đúng giờ.” Hàn Kính nỗ lực bình phục tâm tình, hướng Lan Tri giờ đồng hồ, “Vừa đúng ba mươi phút.”

Lan Tri không nói chuyện, trực tiếp từ trong túi lấy ra cái chìa khóa, mở rộng cửa.

22. Chương 22

Edit: Sub

Hàn Kính rất nhanh liền tìm thấy chìa khóa mình làm thất lạc ở phía sau cửa phòng ngủ. Tìm thấy chìa khóa xong hắn đứng thẳng người, tựa người vào cửa phòng ngủ của Lan Tri. Hắn đang chờ Lan Tri tự mở lời, nói về sự tình phát sinh trước đó. Thế nhưng Lan Tri tựa hồ cũng không muốn đàm luận gì, hai tay y lại một lần nữa cắm vào túi quần tây, nhìn qua Hàn Kính.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau rất lâu.

” Trạm xe lửa 11h sẽ đóng cửa.” Cuối cùng cũng là Lan Tri mở đầu phá tan trầm mặc giữa hai người, ” Nếu cậu muốn bắt chuyến xe cuối thì tốt nhất hiện tại nên biết nắm bắt.”

Hàn Kính không hề động đậy, chỉ nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ một chút.

Khu vực này thực sự rất tốt. Ngoài cửa sổ toàn bộ thành phố A sáng chói cả đáy mắt.

Quá mức mỹ lệ, khiến lòng người tan nát.

” Anh không cảm thấy nên giải thích một chút sao?” Hắn bình tĩnh nhìn cửa sổ phản xạ đầy ánh đèn neon kia, hỏi Lan Tri.

Một hồi lâu sau Lan Tri mới mở miệng, hỏi lại hắn: ” Cậu muốn tôi giải thích cái gì?”

“Lão thái thái sát vách nói cho tôi biết anh đi đến nhà cha mẹ nuôi, là thật sao?”

“Đúng thế.”

“Vậy tại sao người nghe máy lại chính là cái họ Chu kia?”

Lan Tri nghe vậy đẩy mắt kính một chút, nhìn Hàn Kính.

” Cậu không phải đã biết lí do sao?” Y hỏi lại.

Đúng thế. Hàn Kính không phải người ngu. Đương nhiên biết vì sao người nghe máy lại là Chu Thành. Thế nhưng hắn vẫn mong muốn được nghe thấy một đáp án khác từ trong miệng Lan Tri. Hắn liếm liếm đôi môi khô khốc: ” Anh biết tôi từ trước đến nay rất dằn, nhiều khi không lĩnh hội được ý tứ của anh. Cho nên tôi muốn nghe chính miệng anh nói một lần.”

Lan Tri nghiêng đầu khẽ thở dài một hơi.

” Hắn ta là dưỡng phụ.” Y trả lời rất ngắn gọn, mắt cũng không nhìn Hàn Kính.

“Đúng vậy a. Hắn ta là dưỡng phụ của anh.” Hàn Kính nhắc lại lần nữa, hai tay chậm rãi nắm thành quyền, ” Đây có thể giải thích cho việc tại sao đêm nay hắn lại nghe điện thoại, cũng có thể giải thích được vì sao anh lại ở trong căn hộ thuộc về hắn.”

Lan Tri vẫn không nhìn hắn, tự mình đi đến bên cửa sổ, đem màn cửa kéo lên.

” Chuyện đã đều đã giải thích rõ rồi thì cậu nên biết nắm bắt thời cơ đi.” Y nói, ” Nếu không chuyển xe cuối...”

” Tôi cảm thấy chẳng cái gì được giải thích rõ ràng cả.” Hàn Kính cắt ngang y.

Lan Tri kéo rèm cửa lên xong, nghe vậy quay đầu lại.

Hàn Kính nghĩ nghĩ, rốt cuộc lấy dung khí nói: ” Hẳn nếu là dưỡng phụ của anh, các người còn... Còn có quan hệ không trong sạch, anh không cảm thấy trái đạo lý luân thường sao?”

Lan Tri chớp mắt thần sắc có chút biến.

“Nếu như hẳn không phải dưỡng phụ của anh, tôi còn có thể coi như anh thích làm cùng người lớn tuổi hơn, nhưng trên thực tế hẳn lại là cha nuôi của anh...”

“Đồ ăn có thể ăn bậy.” Lan Tri lạnh lùng cắt ngang hẳn, ” Nói không thể nói bừa.”

Hàn Kính sững sờ: ” Anh có ý gì?”

Lan Tri chậm rãi đi đến trước mặt Hàn Kính. Đèn ngủ phía sau y tỏa ra ánh sáng vàng trắng, khuôn mặt y từ trước đến nay luôn lạnh lùng giờ phút này lại càng hăm vào trong bóng tối, tựa như là một tàn tro chìm trong vực sâu không đáy.

” Cậu nghe cho kỹ.” Y nhìn vào mắt Hàn Kính, bình tĩnh nói, ” giữa tôi và dưỡng phụ không có quan hệ không minh bạch.”

Hàn Kính sững người, bật thốt lên: ” Anh nói dối!”

Hắn tận mắt thấy qua video Lan Tri cùng Chu Thành trong xe, hơi nước trên cửa sổ cùng bóng người đó, hình ảnh kịch liệt như vậy, hẳn làm sao quên được?

Mà lại còn cảnh hai người mờ ám trong đêm dạy học trên tầng, còn có sáng sớm hôm chủ nhật họ Chu Thành vọt tới căn hộ của Lan Tri tát y hai cái nói y câu dẫn hẳn.

Hàn Kính liều mạng lắc đầu: ” Anh rõ ràng là cùng với hẳn...”

(Sub: ngu xuẩn... anh đi thông nào đi!!!)

“Nếu cậu không nghe rõ, vậy tôi lặp lại một lần nữa.” Lan Tri lại cắt ngang hẳn, vẫn là như vậy trực diện nhìn vào mắt Hàn Kính.

Trong nháy mắt Hàn Kính cảm thấy ánh mắt Lan Tri tựa như hai thanh đao sắc bén, sờ sờ có thể đem tròng mắt của mình khoét đi.

” Cậu cẩn thận mà nghe cho kỹ.” Lan Tri hạ thấp thanh âm, từng chữ từng chữ nói, “giữa tôi và dưỡng phụ, đều là trong sạch, không có bất kỳ quan hệ nào không minh bạch.”

Hàn Kính cứ như vậy ngơ ngác nhìn Lan Tri, từng từ trong lời nói của Lan Tri đều như tảng đá lớn, một chút lại một chút đọng trúng cõi long hẳn.

Hắn cảm thấy hai tay mình nắm chặt thành quyền, móng tay đều đã khảm thật sâu vào trong lòng bàn tay.

“Tôi mặc dù không thông minh bằng anh. Nhưng tôi cũng không phải đồ đàn.” Hẳn hỏi Lan Tri, ” Anh tại sao lại muốn gạt tôi?”

Hắn ngừng lại một chút, cảm thấy mình có thể quá ép buộc Lan Tri, cũng có thể là cảm thấy loại bộ dáng tức giận hung hổ dọa người này có thể khiến cho Lan Tri sợ hãi, cho nên hẳn ép buộc mình thả lỏng nắm tay, ngược lại nhẹ nhàng ôm eo Lan Tri.

“Tôi không ngại quá khứ của anh. Thật đấy, hiện tại cũng đã là thế kỷ nào rồi, lòng tôi một chút cũng không để ý đến.” Hẳn chỉnh cho thanh âm mình nhu hòa hơn một chút, ” Anh dù trước kia có cùng trăm ngàn tên nam nhân lẫn giường tôi cũng không ngại. Tôi vừa rồi hỏi chuyện giữa anh cùng dưỡng phụ, cũng không phải để đánh giá quá khứ của anh. Tôi chẳng qua chỉ cảm thấy,... anh xem... Hai chúng ta hiện tại rất tốt, nói thế nào thì đôi bên cũng nên toàn tâm toàn ý thẳng thắn với nhau một chút có đúng không? Như vậy đi, tôi nói chuyện của tôi trước. Tôi trước kia có xảy ra chuyện với một sinh viên đại học, điều này anh cũng

biết. Người này sao đó vì tôi thao hấn mà trong lòng khó chịu, nhà hấn lại có chút tiền quyền liền đẩy tôi vào nơi kia. Việc này cũng không thể oán trách hấn, cũng chỉ tại tôi lúc ấy quá nóng vội. A, anh đừng hiểu nhầm, tôi nói như vậy không phải vì tôi có tình cảm với hấn a. Chỉ là chính tôi cũng có lỗi không phải sao? Tóm lại là tôi đã từng làm với nam nhân, về sau đều không có làm nữa. Bình thường đến lúc bị kìm nén đến khó chịu mới mua đĩa về tự an ủi, cho đến khi gặp anh. Từ đó về sau tôi lại không thể nghĩ tới được đến người đàn ông nào khác, trong đầu chỉ toàn là anh.”

Hấn nói một hơi, thật vất vả mới nói xong, dừng lại hít thở thật sâu mấy lần.

Lan Tri cứ nhìn hấn như vậy, mặc cho hấn ôm eo mình, trầm mặc không nói.

Hàn Kính ôm Lan Tri chặt thêm một chút, vô cùng ôn nhu mà vuốt ve đối phương: ” Tôi chỉ hi vọng anh cũng thẳng thắn với tôi, đừng gạt tôi. Kỳ thật anh cùng hấn ta trước kia có xảy ra quan hệ gì không cũng không sao, chỉ cần về sau đừng đem tôi và hấn...”

“Tôi không có lừa cậu.” Lan Tri trong ngực hấn hạ thấp giọng trả lời, một mực kiên trì như trước.

Hàn Kính khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, lửa giận lại ” bùng” một phát cháy lên.

” Tôi đã nói đủ nhiều đủ rõ ràng.” Hấn ôm sát Lan Tri, ép đối phương ngẩng đầu lên nhìn mình, ” Tôi không phải thẳng ngù, anh còn muốn cứng đầu lừa tôi như vậy đến cùng là vì sao? Muốn chơi xiếc khi?”

Ánh mắt Lan Tri lạnh lùng xuyên qua kính nhìn hấn dần dần càng trở nên rét lạnh đến vô cùng.

Sau đó y bắt ngờ đẩy Hàn Kính ra.

” Cậu vì cái gì nghĩ tôi đang lừa dối cậu?” Trong ánh mắt Lan Tri bắt đầu xuất hiện một tia cảnh giác, “Cậu... có chứng cứ sao?”

Hàn Kính đương nhiên có chứng cứ a. Hấn đã từng xem video lão Chu Thành cùng Lan Tri trên xe. Thế nhưng chứng cứ ấy hấn không thể nói, chuyện này nếu lộ ra thực sự sẽ rất bỉ ổi, thứ hai hấn làm thế nào giải thích được nguồn gốc của video này với Lan Tri? Nếu truy ra không phải cuối cùng vẫn liên lụy đến bang hồ bang cầu hữu của hấn sao?

Hàn Kính cũng không muốn để Lan Tri biết được bản thân hấn là một tên du côn lưu manh.

Cho nên hấn có chút trầm mặc, rồi nói: ” Cái đêm tôi đối bóng đèn cho anh, hấn không phải là đã động tay động chân với anh sao?”

Thần sắc cảnh giác trong mắt Lan Tri chậm rãi biến mất.

” Chúng tôi là đang cùng nghiên cứu công thức.” Y trả lời.

Đây không phải trộn mắt bịa lời sao? Cái chuyện Lan Tri cảm ơn mình sau khi hấn nện vào xe giải vậy thì sao đây?

Hàn Kính cũng sắp tức điên lên rồi, liền nói: ” Hay lắm hay lắm, các người cùng một chỗ đường đường chính chính suy luận công thức, được rồi. Vậy lần hấn ta vọt vào phòng trọ này tát anh hai cái, nói anh câu dẫn hấn, anh lại muốn giải thích thế nào?”

” Tôi không câu dẫn hấn.” Lan Tri đột nhiên cao giọng phủ nhận.

Hiếm lắm y mới nói lớn tiếng, dọa Hàn Kính giật mình một cái.

Hàn Kính nhớ kĩ, này cũng là lời lần trước Lan Tri nói sau khi bị Chu viện trưởng tát cho hai cái.

Lan Tri có vẻ như cũng nhận ra mình thất thố, đưa tay lên sửa sang lại tóc của mình, ho nửa tiếng khống chế lại tâm tình, một lần nữa đem thanh âm đè thấp xuống: ” Chu viện trưởng lúc ấy là tức giận ăn nói lung tung. Tôi cùng hấn không hề có quan hệ đó.”

Ngữ điệu của y trong nháy mắt khôi phục lại sự bình tĩnh như trước.

Nhưng tâm tình Hàn Kính căn bản là không thể bình tĩnh như Lan Tri, trên thực tế, hấn cảm thấy lòng mình cơ bản đã dậy sóng lâu rồi.

Vì cái gì mà Lan Tri vẫn cứ phủ nhận?

Đến tốt cùng là vì cái gì?

Hắn đã nói là hắn không để tâm rồi, vì cái gì mà Lan Tri lại không chịu thừa nhận?

Cũng đâu phải là giết người phóng hỏa, thừa nhận việc mình đã làm khó khan đến vậy sao?

“Anh vì sao cứ phải phủ nhận?” Hắn chất vấn Lan Tri, “Kẻ mù lòa cũng nhìn ra được, anh tại sao vẫn phải phủ nhận?” Nói xong câu này hắn đột nhiên đưa tay sờ lên túi quần Lan Tri.

Lan Tri có chút giật mình, bắt đầu phản kháng, nói: “Cậu làm cái gì?”

Hàn Kính móc ra di động của y, lật danh bạ, tìm tới cái tên “BF”, lung lay trước mặt Lan Tri.

” Vậy tại sao anh lại lưu số hắn là boyfriend?”

Lan Tri sững sờ một chút.

“BF,BF, còn không phải boyfriend sao? Anh kì thực có coi hắn là cha? Anh... anh một mực coi hắn là bạn trai của mình có phải không?” Hàn Kính tức giận nói.

Lan Tri nhìn màn hình, chậm rãi rút điện thoại từ trong tay Hàn Kính ra. “BF là bá phụ viết tắt thành.” Y lạnh lùng nói.

Hàn Kính ghen hợm một hồi, cười khẩy nói: ” Giải thích hay lắm! Thật con mẹ nó hay!”

Hắn đi đến bên cạnh tủ đầu giường, một tay kéo ngăn kéo tầng thứ nhất ra, cầm cái hộp BCS kích thước nhỏ ra, ném dưới chân Lan Tri.

postedbycolangnguyetthanh

” Thứ này anh dự định giải thích thế nào?” Hắn cười lạnh hỏi, ” Thứ kia của anh tôi đã từng nhìn thấy, kích thước lớn hơn chúng. Đừng nói với tôi là anh thích bị đàn ông trym nhỏ thao!”

Lan Tri xoay người, chậm rãi nhặt hộp áo mưa kia lên.

Hàn Kính không chịu được sự bình tĩnh cùng lạnh lùng như thế của Lan Tri, xông lên bắt lấy cổ áo y: ” Giờ anh giải thích đi? Nhanh giải thích cho tôi nghe!”

Lan Tri thử đẩy hắn ra lại bị Hàn Kính tóm chặt lấy hai cổ tay.

” CMN anh chính là nghĩ muốn đứng hai thuyền? Cho nên mới một mặt phủ nhận.” Hắn đem Lan Tri gắt gao đè lại trên vách tường, ” Đã muốn bên tôi, lại cũng muốn còn ở bên kẻ khác.”

Hắn tóm tay Lan Tri quá chặt, hộp BCS trong tay y cầm không chắc liền rơi xuống đất.

” Cạnh” hộp không có nắp, áo mưa bên trong nhao nhao rơi ra, đầy cả một chỗ.

Lan Tri không phản bác lại Hàn Kính, chỉ cúi đầu nhìn BCS rơi trên đất. Hàn Kính bị cái loại thái độ thờ ơ này chọc giận, bắt lấy tóc Lan Tri ép y phải ngẩng đầu lên nhìn hắn.

” Tôi từ xưa đến nay chưa từng gặp ai hèn hạ như anh.” Hắn quát Lan Tri, ” CMN ngay cả một cây *** lớn cũng không thỏa mãn được anh!”

Rống xong câu này hắn thở gấp rút, tức giận trừng mắt Lan Tri mà thở.

Lan Tri bị hắn khống chế đành phải đem đầu nghiêng một chút. Y nghe thấy lời vũ nhục thô tục của Hàn Kính cũng tựa hồ không vui, long mày cũng đều nhăn lại. Bất quá vẫn là được giáo dục rất tốt, cũng không có quay lại chửi nhau với Hàn Kính, thậm chí còn không có cãi lại.

Y chỉ ngừng lại một chút, vô cùng bình tĩnh và lễ phép nói: ” Cậu chắc mệt rồi, vẫn là nên trở về nhà sớm, yên tĩnh một chút đi.”

Hàn Kính trăm ngàn lần cũng không ngờ tới Lan Tri lúc này còn có thể không nhúc nhích mà nói ra mấy từ này. ” Anh muốn tôi yên tĩnh một chút?” Hắn trước mặt Lan Tri hừ một tiếng, ” Anh nói dối tôi hết lần này đến lần khác, coi tôi như đồ đùa mà chơi đùa, anh nói muốn tôi yên tĩnh một chút?”

Nói xong hần cố ý buông tay, buông Lan Tri ra, lùi về sau một bước.

” Vậy tôi liền tỉnh táo cho anh xem.” Hần nói, tiện vung tay lên, đem đèn bàn trên tủ đầu giường của Lan Tri hung hăng quét xuống đất.

Bộ đèn kia làm bằng thủy tinh, sau khi va xuống đất vỡ thành một đồng bừa bộn.

Lan Tri khẽ kêu một tiếng, đẩy Hàn Kính ra vọt tới bên cạnh nơi đèn bàn vỡ, vúi người không do dự mà đem bàn tay tiến tới chỗ thủy tinh lục lọi.

Hàn Kính rất nhanh liền thấy ngón tay Lan Tri bị thủy tinh cứa vào, chảy đỏ chảy xuống. Lan Tri dường như cũng không có cảm giác được, vẫn sờ soạn bên trong những mảnh vỡ.

Hàn Kính đột nhiên có chút đau lòng, vừa định xoay người đem Lan Tri kéo lên thì đúng lúc Lan Tri đã tìm được đồ mà y muốn.

Một cái khung hình. Khung hình vốn đặt bên cạnh tủ đầu giường, bị Hàn Kính quét xuống cùng với đèn bàn, rồi cùng rơi xuống.

Mặt ngoài khung hình là kính đã bị nứt ra vài đường dài, hiển nó cũng bị đập bể.

(Sub: phá là giỏi =.=)

Lan Tri không để ý đến tay mình bị thương, dung hai ngón tay không bị thương, cẩn thận từng li từng tí đem ảnh lấy ra, cẩn thận kiểm tra xem ảnh chụp có bị thủy tinh cắt vào hay không.

Hàn Kính liếc mắt cũng thấy được kia là ảnh Lan Tri cùng vợ của Chu Thành chụp chung. Hần lần trước tới nhà Lan Tri cũng đã để ý tới tấm hình này. Lúc đó hần cũng không rõ vì sao vợ tên kia lại chụp chung với Lan Tri, bất quá bây giờ hần đã hiểu được rồi.

Một khi đã rõ ràng, một tia đau lòng không biết từ đâu sinh ra kia cũng lập tức bị dập tắt.

” Anh đem ảnh anh cùng mẹ nuôi để bên đầu giường, sau đó lại cùng cha nuôi anh ân ái ái ái trên cái giường này.” Hần cười lạnh nói, ” Anh xứng đáng với họ sao?”

Lan Tri đang kiểm tra ảnh, nghe vậy đột nhiên ánh mắt chuyển qua trên mặt Hàn Kính.

Ánh mắt như thắm trong nước đá, từ trong ra ngoài đều tản ra rét lạnh thấu xương.

” CỨT.” Y hướng Hàn Kính hét lên.

Chuyện cho touws bây giờ nếu như Hàn Kính vẫn mặt dày không đi thì chính là tiện.

Hần có thể hèn mọn mà yêu, nhưng là hần không thể yêu không chút nguyên tắc.

Hần lúc này sửa lại một chút quần áo của mình, nhanh chân đi đến cửa phòng trọ. Sau đó ngừng một chút, từ trong túi lấy ra năm mươi một đồng, cả chìa khóa nhà cùng địa chỉ mà hôm qua Lan Tri mới cho hần ném xuống đất.

” Ngày hôm ấy thiếu tiền anh, trả lại cho anh.” Hần nói, ” chúng ta từ nay về sau không ai nợ ai. Về sau đừng CMN đến câu dẫn tôi nữa.”

Nói xong câu này hần kéo cửa phòng trọ ra, đi không quay đầu lại.

23. Chương 23

Edit: Sub

Mấy tuần lễ sau đó Hàn Kính lại chú tâm vào học hành.

Hần cái gì cũng không muốn nghĩ, mỗi ngày chỉ biết học với học.

Hắn cũng không hiểu tại sao hắn lại không muốn làm gì khác ngoài học.

Nếu lúc trước muốn đi đăng kí thi ĐH mục đích cũng chỉ là muốn xứng với Lan Tri thì bây giờ, hắn đã chia tay rồi, ý nghĩa của việc học tập, đến tột cùng là ở đâu đây?

Hắn cảm thấy là chuyện tốt đáng ăn mừng là hắn không có số điện thoại của Lan Tri, Lan Tri cũng không có chắm cái bài thi có số của hắn, cho nên Lan Tri cũng không có số điện thoại của hắn.

Hắn chuyển khỏi chỗ của tên bán CD kia, cho nên hắn Lan Tri sẽ không biết hắn ở nơi nào. Mà Lan Tri cũng dọn nhà đi, cho nên hắn cũng không biết Lan Tri đến tột cùng là ở nơi đâu.

Tại cái thời đại khoa học thông tin phát triển này, hắn và Lan Tri đã triệt để mất đi liên hệ.

Chỉ có triệt để mất đi liên hệ, mới có thể quên một người, bắt đầu lại từ đầu.

Hàn Kính cứ như vậy mơ mơ hồ hồ qua được một tháng.

Thời tiết đã muốn rét lạnh, mỗi buổi sáng hắn tới lò luyện thi, gió bắc vù vù thổi vào người, thấu xương, tựa như lời cuối Lan Tri nói với hắn ngày đó “Cút”, ánh mắt lạnh buốt khiến hắn kim lòng không được phát run.

Kì lạ là, hắn rõ ràng cảm thấy trong chuyện này là Lan Tri sai, là Lan Tri phụ hắn, nhưng hắn thỉnh thoảng vẫn sẽ nhớ tới Lan Tri.

Lan Tri như đã mọc rễ nảy mầm trong lòng hắn tự bao giờ.

Thời điểm hắn làm toán sẽ nhớ tới Lan Tri, nhớ tới lần đầu hai người gặp mặt. khi ấy sắc trời đen nhánh, mưa rơi tầm tã. Lan Tri mọc thể nhân viên trường ra, phía trên có một tấm hình, dưới mặt tấm ảnh viết:

Lan Tri, phó giáo sư Học viện Z khoa ứng dụng toán học.

Lúc hắn bị thầy giáo kêu lên trả lời câu hỏi cũng sẽ nghĩ đến Lan Tri, nhớ đến lúc Lan Tri phát hiện hắn vụng trộm tới nghe lớp, cố ý gọi hắn dậy trả lời. Hắn vẫn còn nhớ câu Lan Tri hỏi. Câu hỏi kia là: Hàm số có tính chất gì?

Khi hắn tự mình an ủi sẽ lại càng nhớ tới Lan Tri, nhớ dáng vẻ Lan Tri ở dưới thân hắn vừa cấm dục lại vừa dâm dăng. Kì quái là, cấm dục và dâm dăng rõ ràng hoàn toàn đối lập, thế nhưng lại cùng trên thân Lan Tri, một cặp vừa mâu thuẫn vừa hài hòa thống nhất.

Có một buổi tối hắn làm bài tới đầu óc quay cuồng, trút một hơi hắn lại không tìm được nhớ Lan Tri. Hắn nhớ lần cuối cùng hắn cùng Lan Tri dựa vào cửa phòng ngủ ân ái, kết quả Lan Tri xém chút nữa là ngất. Hàn Kính lúc ấy đã khuyên Lan Tri đi khám một chút.

Hiện tại chính là không có cách nào khuyên nữa.

Thời gian cứ vậy bình thản trôi mà tưởng niệm lại cứ ngày một ùn ùn kéo tới. Có một ngày, Hàn Kính nhận được một cuộc điện thoại.

Người gọi là ban phụ trách trường trung học Z, xác định là Hàn Kính nhận máy mới đi thẳng vào vấn đề hỏi xem Hàn Kính có ý xếp lớp tới học khóa học của trường không.

Hàn Kính sững sờ: “ Các anh không phải nói chỉ nhận những ai năm nay mới thi ĐH lần đầu sao?”

“ Chúng tôi có thể vì cậu mà phá lệ.” Đối phương nói, “ Học phí cậu cũng không cần lo lắng, chờ cậu thi đại học xong trả cũng được.”

Hàn Kính chưa từng nghĩ lại có chuyện tốt đến như vậy, đơn giản là không thể tin được, một mực truy hỏi đối phương vì sao lại phá lệ với hắn.

Đối phương hiển nhiên không muốn nhiều lời, cuối cùng cũng không kiên nhẫn được nữa, rống lên qua điện thoại: “ Cậu cuối cùng là tới hay không tới? Còn dài dòng nữa tôi coi như cậu không muốn tới nữa đây.”

“ Tới tới tới!” Hàn Kính liên tục đáp ứng không ngừng.

Trường Z là trường trung học lớn nhất A thị, có thể tới đó Hàn Kính cầu còn không được a.

Ngày thứ hai hần an vị mà tiến vào trường Z.

Trường cấp 3 chuyên quả nhiên là so với nơi khác không giống nhau. Trên vách tường có dán chữ thật to “Cách ngày thi đại học còn XXX ngày”. Tiến độ dạy học trên lớp Hàn Kính cũng có chút theo không kịp, mỗi ngày đều sút đầu mẻ trán.

Bất quá hần tiến bộ cũng rất nhanh, chờ đến tháng mười hai, hần đã có thành tích, từ tên đội sổ lên cao hơn mười tên cuối lớp.

Tháng mười hai, còn xảy ra một chuyện.

Năm nay thi đại học khoa số học đề ra mục tổ trưởng đến A thị mở tọa đàm (talk show). Trong vòng hai ngày, thứ bảy và chủ nhật. Chủ yếu là nói về cách thức tính điểm thi môn số học, nói sang năm những mục lớn có thể sẽ đổi mới phương thức.

Loại giải thích thi đại học này học sinh đều chạy như vịt đi theo. Trường trung học Z là trường cấp 3 chuyên nên đương nhiên là chiếm được nhiều ưu thế, học sinh tới dự có thể được ưu tiên.

Bất quá phí tham gia đắt đến dọa người.

Hàn Kính không có nguồn thu nhập, sinh hoạt toàn bộ đều là nhờ năm chục triệu của Quách Kiệt. Thuê phòng, ăn cơm, mua các loại tư liệu ôn tập đã tốn rất nhiều rồi, mà hần đến nghĩ đến lúc thi tốt nghiệp trung học còn muốn về nhà làm hồ sơ, tiền xe cũng không rẻ, hiện tại lại càng cần tính toán tỉ mỉ.

Hần suy tính rất lâu, vẫn là quyết định không báo danh tham gia cái tọa đàm kia.

“Cậu xác định không tham gia?” Người trong ban phụ trách hỏi hần, “Cơ hội này rất khó có được đấy.”

Hàn Kính lắc đầu.

Dù sao cũng không ở cùng Lan Tri, có nhất định phải thi đậu vào một trường đại học tốt không, kì thật cũng không có gì khác nhau.

Hàn Kính nháy mắt có cái ý nghĩ cam chịu này.

Mà Lan Tri, khoảng thời gian hần cùng Lan Tri củi khô lửa bốc cùng y đã sớm gió thoảng mây bay rồi, triệt để để từ nay biến mất trong cuộc sống của y.

Hai tuần sau khi tọa đàm kết thúc, Hàn Kính ban đêm từ trường về nhà, trên đường đụng phải gã bán CD.

“Ôi chào, Gạch ca, tôi tìm anh cực khổ lắm a.” Người đàn ông kia thấy hần lập tức nhiệt tình chào hỏi hần, “Tôi không có số di động của anh.”

Hàn Kính người này là đang làm cái gì, cậu ta nếu muốn hỏi số của mình không phải là có thể tìm Quách Kiệt sao?

“Gạch ca,” người đàn ông bán CD nói, “Hai tuần trước tôi nhận được một thùng chuyển phát nhanh, là gửi cho anh đó, không biết vì sao địa chỉ lại là nhà tôi. Đại khái là do trước đó anh đã từng ở, người ta chắc tưởng giờ anh vẫn ở đó.”

Hàn Kính nhíu mày hỏi: “Chuyển phát nhanh? Bên trong là cái gì?”

“Không biết a, một chồng rất dày. Anh có rảnh thì qua nhà tôi mà lấy đi.”

Hàn Kính lấy cái thùng chuyển phát nhanh thật dày kia từ tay gã bán CD. Bên trên không có kí tên, địa chỉ nơi gửi đi cùng người nhận cũng đều là in ra, không thể đoán ra ai được qua chữ.

Hàn Kính mở thùng ra, lập tức liền ngậy người tại chỗ.

Bên trong cái chồng ấy tất cả đều là giáo trình. Mà cái giáo trình kia, chính là đề toán minh họa của tổ trưởng chủ giảng hôm đàm tọa mà Hàn Kính không tham gia được kia.

Hàn Kính mở ra, phía trên có rất nhiều chỗ bị ai đó dung bút dạ huỳnh quang gạch lên, nét bút cao sáng, im ắng nhắc nhở hần những nơi cần đặc biệt chú ý.

(Sub: Mẫu thân.... Tim tôi đau quá, tan chảy vì sự chu đáo của em ấy)

Trừ đó ra thì từ trong ra ngoài đều không có một chữ viết tay nào nữa.

Cái này là ai gửi đây?

Trong nháy mắt Hàn Kính có một loại trực giác, cảm thấy đây đều là do Lan Tri gửi tới.

Cái ý nghĩ này khiến hắn không hiểu sao phát run, một chồng giáo trình kia thuận thế rơi đầy trên mặt đất, “Ồ ào” rơi đầy trên sàn.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười, cười đến đê tiện. Đã lâu như vậy rồi, vì cái gì hắn vừa nghĩ tới Lan Tri có thể sẽ đối tốt với hắn như vậy, tay hắn đều muốn phát run?

Lan Tri sao lại có thể gửi hắn tư liệu ôn tập được chứ? Lan Tri là giáo sư đại học, cùng với cao trung chẳng có liên quan gì, làm sao lại để ý những chuyện này cơ chứ? Lại nói, Lan Tri làm sao mà biết được hắn không có tham gia cái tọa đàm kia? Lan Tri ngay cả hắn hiện tại đang ở trường trung học Z cũng không biết.

(Sub: nguuuuuu)

Nếu như Lan Tri quan tâm hắn, để ý đến cảm thụ của Hàn Kính, thì sẽ không thể ngay cả dung khí thừa nhận chuyện quá khứ cũng không có!

Hàn Kính nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng vừa hận lại vừa khổ sở, hắn cố sức lắc lắc đầu, cự tuyệt nghĩ tới Lan Tri, đem tất cả tinh lực của mình tập trung vào việc học tập.

Tháng mười hai cũng trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới nguyên đán.

Tết nguyên đán trung học được nghỉ ba ngày. Lan Tri trong lúc vô tình nghe được trung tâm A thị có tổ chức hội sách, rất nhiều sách sẽ được đưa ra thị trường, các loại sách báo phụ đạo cũng đều được bớt 20%. Thật đúng lúc hắn đang cần thêm một chút tư liệu ôn tập, bởi vậy liền bắt xe tới triển lãm sách đi dạo.

Triển lãm sách có rất nhiều người. Hàn Kính cố gắng tìm cho mình mấy quyển sách hữu dụng, cũng không có để ý đến xung quanh, chẳng đến khi có một cái tay đập lên bờ vai hắn.

“Hàn Kính, đã lâu không gặp.” Người kia từ đằng sau thân mật hà hơi vào cổ hắn.

Hàn Kính quay đầu.

Chờ đến lúc hắn nhìn rõ được dung mạo người kia, hắn ngây ngẩn cả người.

Hắn không chỉ ngây ngẩn cả người, trên thực tế là quá mức chấn kinh, đến mức tay không giữ được quyển sách kia khiến nó nặng nề rơi xuống đất.

Người đứng trước mặt hắn không phải người lạ, y chính là tên sinh viên bị Hàn Kính thao ở quê năm đó.

Tên của y hắn vẫn còn nhớ kỹ, Lưu Minh.

Hàn Kính nhìn thấy Lưu Minh phản ứng đầu tiên chính là quay người chuẩn. Cái tên này hắn không muốn lại chọc lại, làm không tốt chọc lại chọc tới trại giáo dục lao động lại chết dở.

Lưu Minh ngăn hắn lại: “ Nhìn thấy tôi sao lại tỏ ra sợ hãi thế?”

Hàn Kính cười ngượng ngùng, miệng cũng không khách khí: “Tôi là sợ JB của anh nhìn thấy tôi sẽ sợ.”

(JB: thứ chuyên để chọc cứt)

Lưu Minh cũng không tức giận, ngược lại cả người lại đều dán lên thân Hàn Kính. “ Tay Lưu Minh cũng chậm rãi đi lên, hạ giọng nói, “ Nó... rất nhớ cậu.”

Đầu óc Hàn Kính “ Ong” một tiếng nổ tung.

Nó rất nhớ cậu. Đây là có ý gì?

Chẳng nhẽ đối phương là một tên M, bị mình thao đến nghiện, đối với mình nhớ mãi không quên? Cái hàng này, lúc trước còn trả đũa mình, hại mình bị bắt vào trại giáo dục lao động lúc trước thì sao?

Hàn Kính tóc gáy dựng đứng cả lên, liên tục đẩy tên đó ra, ghét bỏ nói: “ Mau mau cút! Có bao nhiêu xa thì cút xa bấy nhiêu cho tôi.”

Hắn đang cùng Lưu Minh kéo kéo đẩy đẩy, quay đầu muốn chạy. Mới đi được vài bước, hắn liền nhìn thấy một người đứng đối diện dưới giá sách cách đó không xa, im lặng mà bình tĩnh nhìn hắn và Lưu Minh từ bao giờ.

Ôc Hàn Kính bấy giờ lập tức nổ tung rồi đông cứng lại.

Bởi vì cái người bình tĩnh mà im ắng nhìn kia chính là người mà hắn ròng rã hai tháng không gặp Lan Tri.

Lan Tri mặc một cái áo khoác long đen, trên quàng một cái khăn xóm tro nhạt, càng làm tôn lên làn da trắng nõn của y. Hai cánh tay y yên vị trong túi áo khoác, cả người nhìn qua vẫn sạch sẽ mà anh tuấn như trước đây, chỉ là tựa hồ như già hơn hai tháng trước một chút.

postedincolangnguyetthanh

Trên mặt y không hề có biểu cảm gì. Không có ngạc nhiên, không có khổ sở mà cũng không có vui sướng. Cái gì cũng không có. Y chỉ là trầm tĩnh như nước mà nhìn Hàn Kính, cùng Lưu Minh bên cạnh.

Lọn tóc của y có chút rủ xuống cọ vào khăn quàng xám, cùng với sợi len đỏ bên trên khăn đan xen vào nhau, này lại là một loại phong tình không nói nên lời.

Hàn Kính tại chỗ giật mình, hắn căn bản quên luôn ý định phải nhanh chóng thoát khỏi đây dựa cùng Lưu Minh.

Lan Tri đây là có ý gì? Nhìn thấy mình, lại làm bộ như không thấy?

Suy nghĩ của hắn hỗn loạn, Lưu Minh lại một lần nữa tiến lên ôm bờ vai hắn.

“Sao lại không đi nữa? Đối ý rồi à?” Hắn nhìn Hàn Kính cười nói, “Tôi biết là trong lòng cậu vẫn không nở mà”

Hàn Kính huých hắn một: “Có nhiều người như vậy anh còn muốn có mặt mũi không?”

Lưu Minh thờ ơ nhún vai: “Hóa ra cậu ngại nhiều người.” Nói rồi hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía một chút, nhìn thấy có một giá sách không xa rất ít người, chỉ có một cái. Hắn không nói lời nào lôi kéo Hàn Kính.

Hàn Kính da đầu đều đã tê dại rồi, Lưu Minh chỗ nào không kéo lại hết lần này đến lần khác kéo hắn đến hướng mà Lan Tri đứng. Hắn vội la lên “Này này, anh làm cái gì vậy!”

Lưu Minh cười đùa nói: “Cậu không pahir chê chỗ nhiều người sao? Tôi tìm nơi ít người nói chuyện chứ sao.”

Vừa nói hắn đã kéo Hàn Kính tới bên cạnh Lan Tri. Động tác của hai người quá lớn, thậm chí đụng phải Lan Tri. Lan Tri nghiêng người, vẫn không biểu tình nhìn hai người lôi lôi kéo kéo một chút.

Lưu Minh không quen biết Lan Tri, liền cười trừ nói: “Thật xin lỗi a.”

Lan Tri khách sáo nói: “Không sao.” Sau đó liền cúi đầu, tiếp tục đọc sách trong tay.

Có lẽ là do sách mới khó lật hoặc cũng có thể là do tay y run rẩy nho nhỏ, tóm lại Hàn Kính chú ý thấy Lan Tri muốn lật nhiều lần mà cũng không lật nổi một trang sách.

Lưu Minh không nhìn ra ẩn tình giữa hai người, nói với Hàn Kính: “Lúc trước tôi quả thực là rất giận dữ, cậu xuống tay với tôi không có chừng mực mới khiến cho cha tôi muốn chỉnh cậu. Nhưng mà... hắc hắc hắc, món đồ kia của cậu thực sự rất lợi hại, sau khi tôi hết giận, trong lòng luôn nhớ nhung. Giờ suy nghĩ một chút, chúng ta khi ấy tốt biết bao a. Kỳ thật tôi biết trong lòng cậu chưa có quên tôi, đúng không? Hôm nay cậu rảnh không? Hay là tới nhà tôi ngồi một chút đi? Chúng ta... lại chơi lần nữa?”

Hắn mời mọc Hàn Kính lại thấy Hàn Kính chỉ lẳng lẳng nhìn Lan Tri. Lưu Minh cho là Hàn Kính ngại có người không tiện nói chuyện, liền ho khan một tiếng, quay đầu hướng Lan Tri: “Vị tiên sinh này?”

Lan Tri đình chỉ việc lật trang không thành công, lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn hai người.

Lưu Minh ý đồ muốn Lan Tri rời đi, ôm lấy bờ vai Hàn Kính, cười với y: “Tôi với bạn có chút chuyện riêng muốn nói, anh xem có thể hay không...”

“Ba ——” Lan Tri không đợi hắn nói xong, đem sách khép lại.

“Thật có lỗi.” Y lãnh đạm nói, mặt không chút máu, “Là tôi quấy rầy hai người.”

Nói xong y đem sách trả lại trên giá sách, quay người đi.

24. Chương 24

Hàn Kính ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Lan Tri, vẫn không nhúc nhích. Thẳng đến khi Lưu Minh đẩy một cái, hắn mới bừng tỉnh.

“Vậy là có chịu hay không mà đơ mặt ra thế?” Lưu Minh hỏi.

Hàn Kính ban đầu vốn muốn cự tuyệt, nhưng sau lại đột nhiên đổi ý.

Đối với Lan Tri, hắn đã là quá khứ rồi, nhưng hắn biết tận sâu bên trong hắn vẫn còn tình cảm với anh nhiều lắm. Hắn còn phát hiện ra đạo này số lần tự an ủi của hắn ít đi, mà nếu có, cũng chỉ là bằng những hình ảnh của anh.

Như vậy là không được.

Hàn Kính không thể nào sống mãi với hình bóng của anh ở trong tâm. Hắn quay đầu nói với Lưu Minh: “Được, nhưng mà mày nhớ rõ lần này là mày tự nguyện cho tao chơi đấy, đừng có xong việc rồi lại bảo tao chơi xấu mày.”

Hắn đi theo Lưu Minh về nhà trọ.

Lưu Minh đã tốt nghiệp đại học rồi. Nhờ ông già quen biết, hắn xin được một cái chức quản lý xuất nhập cảnh ở thành phố A, nhàn nhả thoải mái mà sống qua ngày.

Cửa phòng trọ vừa mới đóng, Lưu Minh đã nhảy bổ vào toan cởi áo Hàn Kinh.

Hàn Kính đẩy hắn ra: “Làm gì mà gấp vậy ba?”, rồi móc di động, mở chế độ quay phim.

Lưu Minh vui vẻ cầm lấy điện thoại, nhìn vào camera: “Ta là cam tâm tình nguyện bị họa mi siêu bự của anh hai Hàn chơi nha~” rồi tiện tay thấy điện thoại lên giường, tiếp tục nhảy bổ vào cởi quần áo Hàn Kinh.

Hai người nhanh chóng cởi sạch sẽ quần áo của nhau, rồi ôm ấp vuốt ve nhiệt liệt.

Cọ vuốt một hồi, Lưu Minh đột nhiên đẩy hắn ra, găm gừ: “Mày giỡn chơi với tao đó hả?”

Nguyên lai cậu nhỏ của Hàn Kinh một mực không ngóc đầu dậy nổi. Hàn Kinh cũng không biết tại sao họa mi của hắn gặp Lưu Minh lại chẳng buồn hót. Hắn đã rất lâu không “xả” rồi, rõ ràng dục vọng ngựa ngáy khắp người đấy, nhưng chỗ kia vẫn một mực mềm oặt.

Hàn Kính gãi đầu, qua loa đáp: “Chắc do hôm nay lạnh quá (teo chym =]])), chờ tao đi tắm nước ấm cho thoải mái phát.”

Lưu Minh nghĩ cũng hợp lý, ừ một cái.

Hàn Kinh nhảy xuống giường vào phòng tắm, giữa đường phát hiện điện thoại còn đang thu hình, thuận tay tắt đi.

Tắm rửa đi ra, hắn thấy Lưu Minh đang ngồi trên ghế sofa, nhàm chán mà xem cái chương trình phỏng vấn chính trị thời sự nhàm chán gì đấy.

Hàn Kính liếc mắt một cái, nhận ra người phụ nữ trung niên đang được phỏng vấn trong TV nhìn rất quen mắt.

“Bà này là ai vậy?” Hắn hỏi Lưu Minh.

“Là Dương Anh đó.” Lưu Minh liếc hắt một cái “Mày mù tịt tình hình chính trị bây giờ quá nha. Bà ấy là nữ phó thị trưởng đệ nhất thành phố A này đó. Hiện tại nam nữ bình đẳng nên quốc gia rất ủng hộ phụ nữ làm chính quyền. Mà hơn nữa bà ấy thật sự rất có tài, thiên thời địa lợi nhân hòa, con đường làm quan phơi phới, tất cả các tạp chí lớn nhỏ tranh nhau phỏng vấn không hết luôn.”

Hàn Kính quả thật tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua cái tên Dương Anh này. “Kì quái à nha”, hắt hối, “chẳng hiểu sao cảm thấy như đã gặp bà này ở đâu đó.”

Lưu Minh cười to: “Thôi đi cha nội. Cha tao là cục trưởng công an mà tới chào hỏi bà ấy tao còn rất ít khi có dịp đây.”

Hàn Kính cũng khó hiểu, cứ nhìn TV vài lần.

“Bà ấy hơi bị siêu à nha.” Lưu Minh thấy hắt có hứng thú nên hào hứng khoe khoang học thức của mình ra, “Nhớ hồi hai mươi năm trước bên thành phố A có vụ cưỡng gian không? Là một ông ba mươi tuổi đầu, nhận con nuôi từ cô nhi viện. Cái cô con nuôi kia thì lại bị cưỡng. Thế là hắt ta nuôi cô ấy hơi trưởng thành một chút liền ra tay đòi bồi, lén lút giằng co qua lại nhiều năm mới bị người ta phát hiện. Lúc đó bên thành phố A rùm beng luôn, vì lợi dụng thân phận cha nuôi mà đi xâm hại trẻ vị thành niên, thật sự súc sinh không ai bằng, ảnh hưởng quá xấu. Bà Dương Anh, lúc đó chỉ là một cán bộ nhỏ trong một cục dân chính, vì vụ án này mà đi khắp nơi, vận động mọi người kiến nghị sửa đổi luật pháp, bảo vệ quyền lợi cho người được nuôi dưỡng. Cuối cùng cũng thành công, sửa đổi luật nhận nuôi trẻ em thành nếu nam độc thân nhận nuôi nữ phải chênh lệch nhau 40 tuổi. Vụ việc này càng làm tên tuổi bà nổi như cồn, quốc gia coi trọng. Bà ấy rất có công đó.”

Lưu Minh tuông một tràng, rồi lại hít hơi nói tiếp: “Bà từ đó thành danh bảo vệ quyền lợi của phụ nữ và trẻ em, trong giới chính trị danh tiếng rất tốt, nên con đường làm quan thật bằng phẳng thuận lợi.”

Trên TV người MC phỏng vấn cũng đang hỏi đến Dương Anh đề tài này: “Chúng ta đều biết bà từng là người đề ra cải cách luật pháp về quy định nhận nuôi trẻ em mồ côi, cống hiến rất nhiều trong việc bảo vệ lợi ích phúc lợi của nhân dân. Hiện tại bà đang cũng là một trong những chủ quản của bộ máy hành chính này rồi, không biết sau này bà sẽ có thêm những cải cách cải tiến mới nào không?”

Dương Anh cười, không nhanh không chậm nói: “Cảm ơn mọi người đã đánh giá cao những nỗ lực của tôi. Tuy hiện tại luật pháp quốc gia so với trước kia đã hoàn thiện hơn rất nhiều rồi, nhưng những quy định về thu dưỡng trẻ em mồ côi vẫn là cần xã hội quan tâm nhiều hơn nữa. Ở các viện phúc lợi các thành phố hằng năm luôn tiếp nhận rất nhiều trẻ em bị vứt bỏ, hoặc trẻ em vì tai nạn ngoài ý muốn mất đi cả cha lẫn mẹ. Tôi chỉ hy vọng các cá nhân có thực lực kinh tế có thể dang tay đón nhận các cháu, cho các cháu vòng tay tình thân, sự yêu thương đùm bọc của gia đình. Chúng ta có thể sẽ sửa đổi thêm nhiều chính sách để có thể hỗ trợ thêm các gia đình đang nhận nuôi trẻ em cơ nhỡ.”

MC lại nói tiếp: “Đúng vậy, xã hội rất cần phải dang rộng vòng tay đón các em. Thị trưởng Dương, tôi nghe nói bà cũng đang nuôi dưỡng một cô nhi, bà có thể chia sẻ thêm cho chúng tôi được không ạ?”

Hàn Kính nghe được câu “đang nuôi dưỡng một cô nhi” trong đầu giờ mới nhận ra Dương Anh là ai. (ngu vừa thôi ông =))

Bà Dương Anh này, chẳng phải là người phụ nữ trong tấm hình Lan Tri đặt ở đầu giường đó sao. Hàn Kính còn có chào bà qua một lần. Còn cái đêm hắt đạp phá xe của viện trưởng Chu, bà cũng chạy tới hiện trường nói chuyện với Lan Tri vài câu.

Hóa ra bà Dương Anh này chính là mẹ nuôi của Lan Tri.

Làn da rõ ràng mới tắm qua nước nóng, còn ẩm áp mà bỗng chốc rét run.

Dương Anh trong TV đã bắt đầu giới thiệu: “Mọi người đều biết con tôi đã mất cách đây 16 năm trong một vụ tai nạn giao thông. Tôi thật sự rất đau buồn. Tôi rất yêu con tôi, nhưng nó không còn nữa, nên tôi nghĩ sẽ để dành tình thương đó cho một đứa bé khác, cần tình thương của mẹ nhưng mẹ nó đã không còn. Tôi quyết định nhận nuôi một bé trai mồ côi cũng trạc tuổi con tôi khi ấy...”

...đứa bé ấy rất thông minh, nhưng do hoàn cảnh khách quan không thể nào có một môi trường học hành tử tế, tâm lý bị chấn thương nên tâm trạng cũng sa sút. Sau khi nhận nuôi, cứ yêu thương đứa trẻ thật tình,

nó sẽ mở lòng ra với các bạn. Con tôi sau khi vượt qua được bóng ma tâm lý, nó càng cố gắng học hành, thành tích cũng rất ưu tú. Hiện tại mới 30 tuổi đã trở thành giáo sư đại học, có rất nhiều thành tựu luận văn học thuật được nhiều người biết đến.”

“Tôi cảm nhận được là do tôi che chở cho nó, mới làm cho nó trở nên tích cực hơn, cảm thấy xã hội này vẫn còn cần nó. Nên tôi rất hy vọng, các vị anh em bạn bè đang ngồi trước TV, nếu được hãy yêu mến và giúp đỡ những cô nhi này. Không nhất thiết phải nhận nuôi, có thể ủng hộ một ít vào quỹ từ thiện, để giúp đỡ được phần nào điều kiện kinh tế và phát triển cá nhân của bọn trẻ. ”

Dương Anh phát biểu thật chân thành, nhưng Lưu Minh đã không còn kiên nhẫn được nữa, bắt đầu đứng lên khiêu khích cậu nhỏ Hàn Kính.

Hàn Kính đẩy hần ra, bắt đầu kiểm quần áo mặc lại vào người.

“Hả, ý gì đây?”

“Không làm nữa.” Hàn Kính mặc đồ qua loa dợm chân bước ra ngoài.

Lưu Minh kéo hần lại: “Sao thế? Xem TV thấy bà già, ”chim” mảy héo luôn hả?”

Hàn Kính hất tay Lưu Minh ra: ” “Họa mi” của lão tử có chủ rồi.“, hần vỗ vỗ đũng quần mình, ”Nước phù sa không tưới ruộng người ngoài.”

Trên TV tiết mục vẫn còn dài, MC đã chuyển qua chủ đề khác: “Bà đã kích những thế lực thù địch cũng nhiều, không ít người nghi hận với bà trong lòng. Nghe nói chồng bà mười năm trước bị kẻ xấu hãm hại đến trọng thương phải nhập viện....”

Hàn Kính đã không còn quan tâm nữa, hần đã nghe đủ được những cái hần cần. Hiện tại việc hần cần làm, là đi đền bù.

Cho nên hần không thèm để ý đến Lưu Minh nữa, một mạch đi thẳng ra khỏi nhà trọ.

Hàn Kính sau khi về nhà việc đầu tiên là lôi hộp bưu phẩm ra lật qua lật lại.

Hần biết rõ đây là Lan Tri gửi cho hần, nhưng hần trước kia không muốn thừa nhận chuyện này. Phần tài liệu này với hần rất quan trọng, nhưng nếu là Lan Tri gửi, lại nhớ tới cảnh Lan Tri lúc ấy làm bộ làm tịch đuổi hần đi, hần chỉ muốn đem hết đồng sách vở này quăng vào thùng rác mà giẫm lên cho hả giận.

Nhưng hiện tại đã khác rồi, sau khi xem xong đoạn phỏng vấn kia, suy nghĩ của hần đã hoàn toàn bất đồng.

“Này, Tư Béo.” Hần gọi điện cho Quách Kiệt, “Tôi biết anh có quan hệ rộng, không biết anh có quen người bên bưu cục vận chuyển XX không?”

Công ty bưu cục nhiều khi cũng quan hệ dây mơ rễ má với bọn lưu manh, Hàn Kính biết rõ cái bưu cục kia nằm trong địa bàn của Quách Kiệt.

“Để làm chi?” Quách Kiệt hỏi trong điện thoại. “Muốn gửi hàng free hả. Mới quảng cho mày năm mươi vạn mà xài hết trơn rồi hay sao?”

“Không phải, tôi muốn nhờ anh tra giùm tôi người gửi của một gói bưu kiện.”

Hần biết rõ nhiều công ty đều chờ nhân viên bưu điện lại tận nơi lấy hàng nên không có ghi địa chỉ nơi gửi, nhưng nếu hỏi thăm nhân viên lấy hàng lúc đó thì không chừng có thể tra được địa điểm lấy hàng.

Quách Kiệt nghe hần kể lể đầu đuôi sự tình, cũng rất thoải mái: “Ok, mà Tết Nguyên Đán tới rồi, tụi nó nghỉ lễ gần hết, kiếm được một thằng khó lắm. Để tao tranh thủ.”

Hàn Kính cúp điện thoại, càng đứng ngồi không yên.

Hần không biết phải đợi bao lâu mới tra ra được địa chỉ, trong lòng rất bức bối, mà cái đoạn phỏng vấn của Dương Anh khi này cứ tua đi tua lại trong óc hần mãi.

Đến cuối cùng không nhận được, hần lại lật số người phụ trách lớp học ra gọi qua.

”Rốt cuộc là ai bảo tôi có đủ điều kiện chuyển trường đến lớp luyện thi của đại học Z vậy?

Người phụ trách cười ha ha: “Hàn Kính à, cậu lần trước có thành lý tới làm cảm động chúng tôi, nên chúng tôi cũng cố ý phá lệ chiếu cố cho cậu một lần.”

Hàn Kính không kiên nhẫn: “Thôi đi.” Hắn biết rõ hỏi kiểu này có hỏi đến mai cũng không ra kết quả, liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Đưa tôi số điện thoại thầy Lan Tri, tôi có chuyện cần liên lạc với thầy.”

Người phụ trách vẫn giả ngu: ”Ai?? Lan Tri nào???

Hàn Kính tức giận đến độ hận không thể bay theo sóng điện thoại tới kéo rách tai ông phụ trách.

Đối phương sống chết không chịu nói, Hàn Kính cũng chẳng có cách nào, trong bụng mắng chửi xối xả mà ngoài miệng vẫn phải vòng vo tám cái ngoặc, cuối cùng cũng bực bội cúp điện thoại.

Trời sụp tối, bên ngoài đã nổi tuyết, đất trời một màu trắng nhờ bao la mù mịt.

Lan Tri của hắn, biết tìm nơi nao.

Hàn Kính nhớ lại lúc trước ở tại hội sách Lan Tri nhìn hắn, ánh mắt không có biểu cảm gì, không tốt cũng chẳng xấu, như chẳng có chuyện gì trên đời có thể làm anh bận tâm.

Thế nhưng Hàn Kính rõ ràng trông thấy cái khoanh khắc đó, khi mà ngón tay của Lan Tri run rẩy nho nhỏ, muốn lật trang sách mà mãi không thể lật qua.

Hắn đang khó chịu cực kỳ, lại nhận được cuộc gọi của gã bán CD: “Cục Gạch ơi, lại có người đưa bưu kiện đến nhà tui rồi. Hay giờ cậu nói cho tui biết địa chỉ mới của cậu đi để tui nhờ bưu tá giao lại qua nhà cậu luôn.”

Thật sự là tìm hoài tưởng tuyệt vọng tới nơi lại có được cơ hội quá thuận lợi thế này, Hàn Kính hồ hởi nói nhanh: “Tôi nhắn địa chỉ qua liền.”

Bởi vì trời đổ tuyết, nên tới chín giờ bên bưu tá mới giao được hàng đến. Hàn Kính cầm gói hàng xé hộp mở gấp, bên trong là hai quyển giáo khoa mới tinh. Do hắn mở quá nhanh, vô tình trong hai cuốn sách rớt ra tờ hóa đơn.

Hắn ngăn người nhặt lên, bỗng phát hiện, thời gian mua sách... chính tại hội sách sáng nay.

Hàn Kính không biết vì cái gì lòng hắn chợt chua xót. Hắn ngồi thờ người ra một hồi lâu, mới nhớ tới việc phải làm.

“Cậu giúp tôi tra ra được địa chỉ người gửi không?” Hắn vừa nói vừa rút ít tiền cho bưu tá. Có tiền “bôi trơn”, chàng trai lập tức móc ngay điện thoại gọi gọi nói nói.

“Hôm nay anh may lắm ý.” Chàng trai vừa cúp điện thoại xoay mặt nói ngay với hắn, “Bên người gửi hôm nay để cho bên bưu điện đến tận nơi lấy nên mới có được địa chỉ. Người đó ở Số 1 đường J-1, chỗ đường sắt đối diện không xa.”

Hàn Kính không chần chừ lấy một giây, vội choàng áo khoác, cả dù cũng không kịp cầm, đến thẳng nhà Lan Tri.

Khu J không gần chỗ hắn, mà tuyết càng ngày càng rơi dày đặc, rất khó đi. Trên đường cái thì một chiếc taxi cũng không thấy. Hàn Kính lần mò đi bộ đến được J-1 đã hơn mười giờ đêm.

Hàn Kính cuốc bộ muốn kiệt sức, đột nhiên một chiếc xe từ sau phóng tới lái vụt qua, hất toàn bộ tuyết vào người Hàn Kính.

“Tuyết rơi mù trời mà chạy cho bạt mạng, bị đâm chết có ngày nha chưa!”. Hàn Kính vội theo chửi một câu.

Tài xế đương nhiên là không nghe thấy Hàn Kính chửi bới, thoáng cái đã chạy băng qua đường sắt, đậu lại trước đầu đường J-1

“Đình linh đình linh –” Chuông báo tàu lửa gióng lên, lan can ngăn cách cũng bắt đầu hạ xuống, tạm thời ngăn đường cho tàu qua.

Còi tàu xe lửa cũng mỗi lúc một gần.

Hàn Kính chợt thấy chiếc xe kia cửa xe bật mở, một người đàn ông trung niên nhảy xuống rất nhanh. Ông ta mở cửa sau xe, xoay người từ sau chỗ ngồi nửa ôm nửa vịn kéo một người khác xuống.

Còi tàu tu lên rền rĩ. Ngay lập tức đèn pha chói lòa rạch phá bầu trời đêm, chiếu sáng đất tuyết, cũng ánh lên dung mạo hai người kia.

Người đàn ông trung niên chính là viện trưởng Chu.

Còn người đang bị lão ôm trong ngực kéo khỏi xe, là Lan Tri!

Lan Tri hiển nhiên là uống say rồi, ánh đèn chói mắt chiếu qua ánh mắt của anh. Anh híp híp mắt, tựa hồ ý thức được bên cạnh chính là Chu Thành, nên vô lực mà giãy giụa.

Hàn Kính tức giận đùng đùng, đang dớm hét to phóng lên thì xe lửa đã âm ỉ gầm gào thét chạy qua, che mất tầm mắt, cũng nhấn chìm tiếng rống phẫn nộ của hắn vào những âm thanh xịch xịch rền vang.

Hàn Kính chưa từng có cảm giác được một hàng đoàn tàu có thể dài như vậy, có thể chạy được chậm như vậy, bánh xe đay nghiến qua đường ray, xịch xịch xịch xịch, giống như đem cả đời người mà lặn qua vậy.

Đợi đến lúc xe lửa chạy qua, tiếng chuông dừng lại, lan can chắn một lần nữa nâng lên, trong đồng tuyết chỉ còn lẻ loi tro bụi chiếc xe.

Chu Thành cùng Lan Tri đã mất hút rồi.

Hàn Kính lão đảo tiến lên, dán lỗ tai lên lan can nhà Lan Tri mà nghe ngóng động tĩnh.

Thế nhưng cái gì hắn cũng không nghe được, chỉ vọng lại âm thanh của những bông tuyết rớt trên mái nhà.

Hàn Kính muốn nện thật mạnh vào cửa, muốn một cước đá bay cửa ra mà xông vào, nhưng mà nghĩ lại hắn không nên kinh động hàng xóm.

Nhưng mà hắn cứ như vậy đứng ở ngoài cửa, tưởng tượng những chuyện xảy ra bên trong, hắn thật sự không có cách nào thờ ơ được.

Hàn Kính biết rõ hắn có ý tham muốn mãnh liệt với Lan Tri. Loại tham muốn giữ lấy này mạnh mẽ đến mức làm hắn khi nghĩ đến có người khác đang vuốt ve thân thể anh là hắn không thể chịu đựng nổi chỉ muốn lao vào giết người.

Hàn Kính theo cửa ra vào lần mò leo xuống, trong đồng tuyết luống cuống mà đi qua đi lại.

Tuyết rơi nhiều vào cổ áo bên trong, sự lạnh lẽo giúp hắn tỉnh táo được một chút.

Hắn chạy về phía đường ray, dùng chân quét quét đồng tuyết đang phủ lên mấy tà vẹt gỗ, cẩn thận mà lục lọi. Hắn rất nhanh tìm được một nửa sợi dây đồng.

Hàn Kính cầm sợi dây đồng học tốc chạy về cửa nhà Lan Tri, đem dây đồng cắm vào lỗ tra chìa mà cố gắng bẻ khóa. Lần đầu tiên hắn cảm tạ trời đất vì đã từng bị tổng vào trại cải tạo để có dịp học được mấy mẹo lưu manh này.

Hắn lần đầu gỡ trò bẻ khóa, trong bụng còn lửa giận ngàn ngàn, khó tránh khỏi tay run, thời tiết lại lạnh thấu xương, hại hắn vất vả một hồi lâu mới cạy được cửa nhà Lan Tri.

Hàn Kính rón rén mở cửa nhà, đi lên. Tại cửa trước còn rớt cặp kính mắt gọng vàng của Lan Tri. Cửa phòng ngủ khép hờ, bên trong vọng ra chút động tĩnh. Hàn Kính thậm chí còn có thể nghe được tiếng ván giường kéo kẹt nặng nề vang đến.

Khẽ quan sát xung quanh, ngôi nhà này hiệu quả cách âm xem ra không tệ, hàng xóm có lẽ sẽ không nghe được tiếng vang lớn. Hàn Kính bẻ khớp ngón tay rôm rộp, đá bay cửa phòng ngủ.

25. Chương 25

Lan Tri đã say chuẩn choáng trên giường, nửa người trên quần áo không chỉnh tề, quần cũng đã bị Chu Thành cởi bỏ, cẳng chân trần trụi trơn bóng, chỉ còn mang một đôi vớ trắng. Anh cũng còn chút ý thức, nên càng cố gắng dùng đầu gối chống đỡ ngăn chặn lão.

Nhưng mà do tác dụng rượu còn, Lan Tri cũng không thể khống chế được toàn bộ động tác của mình, cũng không còn chút sức lực nào, giãy giụa không thoát khỏi Chu Thành, bị lão ấn chặt xuống giường.

Mặc dù vậy Chu Thành cũng e ngại anh vùng vẫy, bèn rút thắt lưng đem tay anh cột ở đầu giường.

Hai người động tác hết sức kịch liệt, nhưng lại vô cùng ăn ý mà chẳng ai mở miệng nói câu nào, chỉ có giãy giụa cùng kiềm chế, còn có những tiếng thở ồ ồ.

Chứng kiến một màn khản trương kích thích như thế, nhưng Hàn Kính lại cảm thấy tỉnh táo cực kì. Đời hắn chưa có khi nào trấn tĩnh qua như thế.

Hắn không nói một câu lập tức móc điện thoại ra bấm liên tục hơn mười tám ảnh, tay không run lấy một cái. Đánh chó trước khi la làng cũng phải lưu lại bằng chứng, bằng không sau này chó cắn ngược lại thì không có cái gì mà đỡ.

Chụp xong lô ảnh Hàn Kính phóng ngay lên giường, nắm cổ áo Chu Thành kéo ngược ra sau.

Chu Thành nãy giờ tập trung lo đối phó với Lan Tri đang giãy giụa kịch liệt dưới thân, hoàn toàn không hay biết Hàn Kính đã cửa xông vào, còn bị chụp cho một lô ảnh, lão nhất thời choáng váng không phản ứng kịp. Hàn Kính thừa dịp lão còn ngơ ngác lôi ngay ra khỏi người Lan Tri, một cước đạp bay xuống đất.

Chu Thành lúc này mới kịp phản ứng mà la “Aaa” một tiếng. Lão ăn một cước của Hàn Kính, té sấp mặt xuống sàn nhà, vừa kịp bụm mặt lại nhận thêm vài cước vào bụng.

“Kêu la cái gì!” Hàn Kính phóng từ trên giường xuống đuổi theo đá thêm vài phát, “Heo bị thọc tiết la còn thấy êm tai hơn ông.”

Hắn đá hăng say mấy cước, nghe được sau lưng trên giường có động tĩnh. Hàn Kính quay đầu lại, thấy Lan Tri vẫn đang giãy giụa cố gắng tháo sợi thắt lưng đang trói tay mình trên đầu giường. Hắn đến đầu giường, nhanh chóng cởi bỏ dây trói cho anh. Lan Tri khi nãy đã dùng hết sức để phản kháng, cổ tay đều đỏ bầm lên, nhiều chỗ bị dây thít lại, làn da đã muốn rướm máu.

Hàn Kính thấy anh bị thương, dù là chỉ một chút vết thương nhỏ, vẫn giận đến không kìm chế được. Hắn không nói câu nào rút thắt lưng ra, xoay lưng vung dây vút thật mạnh liên tục lên người Chu Thành.

Chu Thành đau đến toàn thân thịt với mỡ như muốn trộn luôn lại, chỉ biết la hét: “Đừng đánh, đừng đánh nữa! Aaa”

“Báu vật bố mày cứng như trứng hững như hoa, con mẹ nó ông dám làm cho bị thương?” Hàn Kính mặc kệ tiếng kêu la, hai hàm răng nghiến chặt, cánh tay lại vung thật lưng da, xé gió vút từng đường mạnh xuống. “Ông là giống heo chó súc sinh. Ông dám làm Lan Tri bị thương? Được lắm ông làm thương anh ấy tôi đánh chết con mẹ nó ông luôn!”

Hắn rút toàn bộ khí lực, không ngừng vút thắt lưng lên lưng Chu Thành, mặc lão gào khóc. Chu Thành dù gì cũng là thành phần trí thức tay chân mềm oặt, mấy chuyện đánh đấm đương nhiên không có cửa phản kháng, rất nhanh bị Hàn Kính quật đến tê thắm, nằm úp mặt xuống sàn cong người kêu la thảm thiết.

Hàn Kính còn ngại lão da dày thịt béo, đánh trên lưng không thấy đủ đau, hắn đạp lão lật ngửa lên, nhắm phần ngực béo núc ních mà quật tiếp.

Lực tay Hàn Kính rất lớn, quật vài phát áo sơ mi của Chu Thành đã rách nát, lộ ra da thịt đã bắt đầu rớm máu. Lão giờ đây đau không kêu ra tiếng nổi rồi, chỉ có thể rên rỉ mà xin tha thứ.

Nhưng mà Hàn Kính cũng đâu thêm quan tâm lão sống chết thế nào, lực tay quật tới vẫn không giảm bớt, vùn vụt như củ mà đập lên người từng đợt đau đớn.

Hàn Kính đương dở trận hang say, đột nhiên cảm giác sau lưng có một vòng tay luồn qua eo ôm lại, tựa như muốn ngăn cản hẳn. Hẳn biết là tay Lan Tri, không đợi anh mở miệng, hẳn giành nói: “Thầy Lan, mặc kệ tôi đi! Hôm nay tôi không đánh chết hẳn không làm người.”

Nói xong hẳn ác ý cố ý nhắm vào đầu ngực Chu Thành lộ ra do áo rách, dùng lực quất một cái: “Thầy Lan, thầy yên tâm. Đánh chết hẳn là chính tay tôi, không liên lụy đến thầy đâu.”

Hẳn cảm thấy cổ tay Lan Tri có chút siết chặt hơn, nắm lấy áo khoác của hẳn mà kéo, vẫn là muốn ngăn cản, sợ hẳn điên cuồng không khống chế được hành động.

Hàn Kính cúi đầu nhìn, chỉ thấy vết thương trên cổ tay Lan Tri do cọ xát với áo khoác của hẳn, đã vỡ ra, máu dính cả vào áo. Lần này Hàn Kính cực kỳ đau lòng, lập tức ném ngay thất lưng, xoay người quỳ một chân, nhẹ ôm anh một cái: “Được rồi được rồi, tôi không đánh lão nữa, được chứ?”

Lan Tri thật sự đã quá say, cái ôm vừa rồi kia là đã dùng hết sức. Giờ phút này Hàn Kính đã thu tay, anh cũng không còn chút sức lực nào, cả người ngã nhào vào lồng ngực Hàn Kính.

Hàn Kính thấy anh áo quần xộc xệch, nửa người dưới muốn lộ ra gần hết, cũng không biết là mình đang đau khổ hay tức giận, chỉ biết thò tay kéo cái chăn trên giường phủ lên người anh, nói: “Anh rảnh quá không có chuyện gì làm hay sao mà uống rượu. Mà đã uống thì tại sao cứ phải uống cùng tên súc sinh này chứ hả. Anh xem đi, thiếu chút nữa là xảy ra chuyện rồi!”

Lan Tri đầu gối gác lên vai Hàn Kính, nghiêng mặt nhìn hẳn. Anh uống say, sắc đỏ hồng lan tỏa ra từ làn da vốn trắng nõn, cơ hồ hòa tan hết sự lạnh lùng vốn có hằng ngày, lộ ra một Lan Tri dịu dàng khó gặp.

” Tôi.... Hồi sáng thấy cậu đi với người khác...Tôi mới nhận ra..cậu sớm đã bỏ rơi tôi đi mất rồi.” Anh nhỏ giọng nói với Hàn Kính, “Chẳng giống như tôi. Hết lần này tới lần khác, tôi đều bị nhốt lại chỗ cũ, không thể nào chạy thoát...”

Hết lần này tới lần khác, không thể nào chạy thoát!

Hàn Kính ngây dại. Mấy tháng nay, gần như mỗi ngày hẳn đều nhớ tới Lan Tri, thậm chí còn tưởng tượng ra lúc mình gặp lại anh sẽ có hành động như thế nào, là điên cuồng hay khép nép, dùng giọng điệu gì để nói chuyện, là khinh bỉ hay trách móc.... Mà cho dù là gì đi nữa, hẳn cũng có trăm ngàn câu từ muốn nói với Lan Tri. Thế nhưng hôm nay, đem đầu anh đặt ở vai mình, cảm thụ được nhiệt độ thân thể anh, lắng nghe anh chân thành bộc bạch chính mình, Hàn Kính toàn thân run rẩy. Những câu từ trước đây chuẩn bị đều bay biến đi mất, hẳn một chữ cũng không nói nổi.

“Tiệc rượu tối nay là tiệc tết Nguyên Đán của nội viện. Tôi không nên uống nhiều như vậy.” Lan Tri khẽ lắc đầu, trả lời tiếp câu chất vấn khi nãy của Hàn Kính. “Thế nhưng mà tôi...” nói đến đây hẳn dừng lại, trầm thấp mà cười một tiếng: “Tôi như vậy mà cũng không thể khống chế được cảm xúc của mình khi đó.”

Có hơi men, hôm nay anh hẳn nói chuyện nhiều hơn mọi ngày, mà phát âm cũng có chút không rõ ràng, giọng cũng khàn đi, nghe gần như là tiếng nước ngoài, nhưng cũng đầy quyến rũ gợi cảm. Hàn Kính nghe được những lời từ đáy lòng Lan Tri, ôm chặt lấy anh nói: “Ai nói anh tôi bỏ anh hả!” Hẳn lớn giọng, “Anh bị nhốt ở đâu, tôi theo anh đến đó, anh bỏ tôi đi đâu tôi đều có thể chạy theo anh.”

Lan Tri trong lồng ngực hẳn cười một tiếng: ” Tôi và cậu đều trưởng thành hết rồi, hợp nhau thì ở, không hợp thì đi. Tôi cũng không cần cậu phải thương hại tôi.”

Hàn Kính nóng nảy thốt lên: “Tôi đối với anh như vậy mà anh bảo tôi thương hại anh sao?” Hẳn bắt lấy cằm Lan Tri nâng lên, gần giọng: ” Tôi chỉ là thương hại anh mà tôi phải chạy ngược chạy xuôi dò tra địa chỉ nhà anh. Tôi chỉ là thương hại anh mà đêm hôm bão tuyết không ở nhà nghỉ khỏe mà chạy bộ đến đây, rồi ra tay đánh người? ”

Hẳn càng nói càng kích động, đến văng cả nước bọt lên mặt Lan Tri. (ơ kia tiết tháo...) Lan Tri nhú mày nghiêng đầu né tránh.

Hàn Kính thấy anh có vẻ cự tuyệt, cũng quên bém mắt là anh có bệnh thích sạch sẽ, cứ tưởng anh chán ghét mình, trong đầu rất nhanh nhớ đến chuyện ở hội sách. Hẳn hỏi Lan Tri: “Anh có phải khi sáng thấy tôi ở hội sách đây đưa với thằng khác nên tưởng tôi đã quên anh rồi?” Lan Tri nghe vậy quay đầu nhìn hẳn

một cái. Hàn Kính vội nói: “Anh yên tâm đi. Sáng nay tôi với tên đó không có xảy ra chuyện gì hết, mà hần ta với tôi cũng không có ý nghĩa luôn. Không tin tôi cho anh số điện thoại hần anh tự kiểm chứng.”

Lan Tri cố gắng mở to đôi mắt đang bị rượu còn dính lại. ” Là thật sao?”

“Thật mà!”

Lan Tri hỏi một cách mơ hồ càng làm Hàn Kính lo muốn chết. Sợ anh vẫn chưa tin lời mình, hần vội bồi thêm một câu. “Tôi thề tôi mà dám lừa gạt anh, họa mi của tôi không bao giờ hót nữa luôn! Vậy được chưa?”

Lan Tri buồn cười ” Ừ” một tiếng, mi mắt đã không chống cự được men rượu, nghiêng đầu một cái liền ngủ say.

Hàn Kính nhẹ nhàng đem Lan Tri thả lên giường. Sau khi tỉ mỉ đắp chăn cho anh, hần cũng không quên ngài viện trưởng Chu, xoay người ngó một chút. Chu Thành bị đánh bầm dập đứng lên không nổi, chỉ biết giãy giụa lết từng đoạn ngắn ra cửa ngoài. Lão lôi điện thoại ra toan gọi cho ai đó.

“Cấm ông báo động!” Hàn Kính lao vào đập bay điện thoại, tiện chân đạp lão thêm hai phát. “Ông mà hó hể tôi sẽ đem đồng ảnh vừa chụp kia in ra phát khắp nơi, lúc đó cho ông đẹp mặt luôn.” Chu Thành bị hần dọa sợ, tái mét người, lại ôm mặt rên rỉ xin tha. “Đừng đánh nữa! Tôi không báo cảnh sát đâu... tôi...tôi không lái nổi xe... định gọi taxi...”

Không đợi lão nói xong, Hàn Kính đã xách cổ áo lão lôi xềnh xệch ra ngoài thêm. Ngoài trời gió bắc trộn tuyết thổi vù vù, lạnh thấu xương. Áo khoác của Chu Thành khi nãy không biết vất đi nơi nào, áo sơ mi thì bị quật rách nát, vừa ra tới cửa lão đã bị thổi cho đông cứng, cả người liên tục lấy bầy run. Hàn Kính cũng đâu thêm quan tâm lão sống chết thế nào, cứ thế xách cổ áo lão lôi xềnh xệch từ thêm xi măng, kéo một đường dài ra xe của lão. Hần lục lọi người lão lấy chìa khóa, mở cửa xe rồi thô bạo nhồi lão vào. Chu Thành khi nãy bị đánh đã muốn tả tơi, giờ lại còn bị kéo lê trên đất thêm một đoạn, trông lão lúc này như một cái mền rách.

“Mau cút!” Hàn Kính nhảy vào xe hai chữ, rồi đóng sầm cửa lại.

Chu Thành lấy bầy thất dây an toàn, nhưng tới đoạn tra chìa khóa vào xe, do tay lão run quá chột mấy lần đều không vào được. Hàn Kính hết kiên nhẫn nổi, lại mở cửa xe, dí vào quả đấm. “Vẫn chưa chịu lăn hả?” Chu Thành tái mét mặt, chật vật một hồi cũng đem chìa tra vào được xe.

Hàn Kính đang dợm đóng cửa, sức nhớ ra chuyện gì bèn duỗi lại tay vào trong, nắm đầu viện trưởng Chu quay lại: “Tôi cảnh cáo ông, sau này ông mà dám đánh Lan Tri thì...hiểu không?” Hần vỗ bôm bôm mấy cái lên mặt Chu Thành. Viện trưởng Chu bị dọa mặt cắt không còn hột máu, gật cái đầu như gà mổ thóc, loạn xạ nói: “Tôi sau này không dám đánh Tiểu Lan...”

Hàn Kính hừ lạnh tát mạnh một phát: “Dùng tên tuổi đầy đủ, không được gọi là Tiểu Lan”.

Viện trưởng Chu lập tức sửa ngay: “Tôi về sau sẽ không ức hiếp Lan Tri nữa..”

“Bình thường đi tiệc, họp hành hay đàm luận văn, nếu như anh ấy không muốn, ông không được ép buộc, hiểu không?”.

“Hiểu..hiểu.. tôi cam đoan sẽ không bắt ép Lan Tri làm chuyện gì cả”. Chu Thành tiếp tục làm gà mổ thóc.

Hàn Kính lúc này cũng đã hài lòng. “Đừng để tôi thấy ông lần nữa, nếu không tôi đánh gãy chân ông. Tôi cũng không ngại bỏ con thằng nào đâu, ông cũng biết tôi chẳng còn gì để mất mà. Hơn nữa..” hần vừa nói vừa hươ hươ điện thoại, “chọc tôi nổi điên, tôi cho hai họ Chu Dương nhà ông thân bại danh liệt luôn.” Chu Thành thở hắt ra một hơi, nhanh chóng lái xe chuẩn mất.

Hàn Kính nhìn theo chiếc đèn xe dần biến mất trong màn tuyết hồi lâu, mới cảm thấy lòng bàn tay của mình truyền đến từng đợt đau rát. Hần cúi nhìn. Hóa ra khi nãy đánh Chu Thành quá mạnh, tay hần siết chặt lực mạnh quá, cũng bị hần thương thành từng đường đỏ lôm đang rướm máu. Nhưng mà đáng.

Hần quay vào nhà, cẩn thận đóng chặt cửa nẻo, rồi đi xem chừng Lan Tri. Hàn Kính ngồi xổm xuống cạnh giường, lặng lẽ ngắm nhìn người trong lòng đang ngủ say, rồi vươn tay sờ trán anh. Xúc cảm mềm mại ăm

áp từ làn da anh truyền về, sưởi ấm đêm đông, làm Hàn Kính quylene mãi không thôi.

Hắn sờ soạng thỏa thích lâu thật lâu, rồi cúi đầu hôn khẽ lên trán Lan Tri: “Sẽ không có ai dám khi dễ anh nữa đâu.”

Hắn leo lên giường ôm chặt anh. Vận động mệt thì sẽ rất dễ ngủ. Ừm..đánh chó dù gì cũng vẫn tính là một loại vận động, Hàn Kính rất nhanh mà đánh một giấc say sưa.

Thăng đến sáng hôm sau, tuyết ngừng rơi, ánh mặt trời cũng chiếu sáng cả phòng, Hàn Kính mới xoa xoa mắt từ từ thức dậy. Hắn vừa tỉnh đã phát hiện Lan Tri bên cạnh hắn biến mất rồi. Hắn học tốc chạy vào phòng tắm. Quả nhiên Lan Tri ở trong ấy. Anh đang nửa ngồi nửa quỳ cạnh bồn cầu mà nôn mửa kịch liệt, rõ ràng là tối hôm qua đã say đến bí tử rồi, giờ phải nhanh chóng nôn ra.

Lan Tri nhận ra Hàn Kính tiến đến, ngẩng đầu nhìn hắn một cái. Ánh mắt anh so với tối qua say rượu thật không giống nhau xiu nào. Băng giá, lạnh lùng thông dong và điềm tĩnh, đây mới chính là Lan Tri của mọi ngày.

Hàn Kính xác định là Lan Tri không nhớ nổi tối hôm qua anh nép trong lồng ngực mình thả thả những gì rồi. Mà với tính của anh, dù có nhớ thật cũng sẽ giả bộ như không biết gì luôn.

Quả nhiên, Lan Tri chỉ phun ra bốn chữ lạnh như gió đông đang thổi ngoài trời: “Có chuyện gì không?”

26. Chương 26

Quả nhiên, Lan Tri chỉ phun ra bốn chữ lạnh như gió đông đang thổi ngoài trời: “Có chuyện gì không?”

Hàn Kiến “Ừm” một tiếng, bước đến. Tối hôm qua hắn đã nghe Lan Tri bộc bạch, hiểu được tâm tình thật lòng của anh, da mặt hắn tự động dày lên thêm vài tấc.

“Anh sao còn chưa cảm ơn tôi.” Hắn cười hì hì hỏi Lan Tri.

“Cảm ơn cậu.” Lan Tri rất nhanh trầm tĩnh lạnh băng trả lời, một gợn cảm tình cũng không có.

Hàn Kính lắc đầu. “Thầy Lan ơi, anh cảm ơn mà không có xiu thành ý nào luôn á!” Hắn ngồi xổm xuống cạnh Lan Tri, lấy tay chọt anh vài phát. “Tôi cảm thấy tôi thích thầy giáo Lan lúc say rượu hơn nhiều nha.”

Lan Tri sắc mặt khẽ biến. Hàn Kính xác định đích thị là anh nhớ rõ tối qua nhưng mà làm bộ chối bay rồi, bèn đưa tay vuốt má anh:

“Lan Tri, anh đừng nói một đằng nghĩ một nẻo nữa, anh hiểu ý tôi mà. Tối qua uống say anh đã nói tôi nghe hết rồi.”

Hắn ôm lấy Lan Tri, thấp giọng nói: “Lan Tri, thật ra tôi mỗi ngày đều muốn anh. Tôi muốn ở cạnh anh đến phát điên lên đi được.”

Lan Tri trong lồng ngực hắn không phản ứng, không có đẩy hắn ra, nhưng cũng không nói lời nào.

Lâu thật lâu, cuối cùng anh mới cất giọng nặng nề: “Tôi nếu vẫn là cứ khẳng định, tôi và Chu Thành là trong sạch, cậu vẫn muốn tiếp tục ở bên cạnh tôi?” Hàn Kính nghe anh hỏi, nội tâm run lên. Ngày đó cãi nhau trong căn hộ, sự tình với lão già Chu Thành hắn dĩ nhiên đã biết rành rành trước mắt rồi. Nhưng giờ hiện tại hắn đã biết thêm nhiều thứ mấu chốt, suy nghĩ cũng đã thay đổi hoàn toàn.

Cho nên hắn càng ra sức mà ôm chặt lấy Lan Tri, ngón tay qua lại ve vuốt từng lọn tóc anh.

Lan Tri thấy hắn hỏi lâu không đáp, tưởng hắn không muốn trả lời, anh cười nói tiếp, cũng là đang tự giải vây cho bản thân mình. “Không sao. Tôi có quy tắc của tôi, cậu cũng có quy tắc của cậu. Tôi không trách cậu đâu.”

Lời nói hơi hột thốt ra, nhẹ như lông hồng rơi xuống đất, nhưng đối với Hàn Kính, những từ đó đau như bị gậy sắt nện vào cơ thể.

“Anh đừng nói nữa! Tôi biết anh vì sao cố chấp mà. Lan Tri, tôi.. tôi đã biết chuyện gia đình anh rồi.”

Lan Tri nghe vậy cả người đều run lên, vừa định ngẩng đầu, Hàn Kính đã cúi xuống hôn lên tóc anh. Tóc của Lan Tri sợi rất mảnh mượt, vừa nẩy anh còn mới gội đầu, còn chưa khô hết. Hàn Kính hôn vụn lên làn tóc, mùi hương của Lan Tri lan tỏa nhàn nhạt trong khoang mũi, tinh khiết mà nhẹ nhàng, như những giọt sương mai trên cánh đồng hoa dại.

” Hôm qua tôi xem TV tình cờ thấy được buổi phỏng vấn của thị trưởng Dương Anh.” Hấn vừa hôn tóc anh vừa nói. “Bà ấy chính là mẹ nuôi của anh.”

Lời vừa thốt ra, Lan Tri cả kinh mà im lặng.

Hàn Kính lại tiếp tục: “Tôi biết bà ấy đấu tranh bảo vệ quyền lợi phụ nữ và trẻ em. Tôi biết bà ấy quan tâm đến phúc lợi của các cô nhi. Tôi còn biết bà ấy đã vận động sửa đổi luật pháp, nhằm ngăn chặn những vụ việc xâm hại giữa cô nhi và người nuôi dưỡng.”

Lan Tri vẫn một mực im lặng, nhưng Hàn Kính cảm nhận được bàn tay anh đang chậm rãi sờ lên lưng mình.

“Tên Chu Thành đó một mực quấy rối anh, nhưng anh không thể nào tố cáo hắn, phải không? Bởi vì chuyện này mà lộ ra, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt mẹ nuôi mình. Chiến công hiển hách về chống lạm dụng trẻ được nhận nuôi của bà ấy vẫn còn sờ sờ ngoài kia, còn đem cả đứa cô nhi bà nhận nuôi nâng thành người ra làm ví dụ hình mẫu để tuyên truyền, vậy mà chuyện xấu xa đồi bại này lại ngang nhiên xảy ra trong nhà của bà, một khi lộ ra, công danh sự nghiệp của bà ấy sẽ sụp đổ trong tích tắc. Anh sống chết không chịu thừa nhận chuyện này, là để không bị người khác biết được sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp chính trị của bà ấy phải không?”

Hấn một hơi nói xong, phát hiện móng tay của Lan Tri đang bấm bấu trên lưng mình rất đau. Nhưng mà đau thế xác như thế này có bằng được nỗi đau trong lòng hắn lúc này đâu cơ chứ.

“Nhưng anh vì cái gì mà lại ngốc như vậy!” Hấn ôm Lan Tri, không ngừng dùng cằm mình cọ vào mặt anh, “Anh không thể thừa nhận, nhưng tại sao lại không phản kháng, vì cái gì lại không chống cự. Chỉ vì tên đó là cha nuôi anh sao? Anh cho rằng hắn dám để lộ chuyện này sao. Tên súc sinh đó có đánh chết hắn cũng thà nuốt hàm răng vào bụng mà im mồm chứ chẳng dám hó hé đâu, vì cái gì anh lại không chống cự?”

Nói một hồi hấn lại nhớ tới đoạn video kịch liệt trong xe hồi đó Quách Kiệt đưa hấn xem, nhớ tới khuôn mặt Lan Tri in trên cửa kính xe mờ nhờ hơi nước, hấn cảm thấy cổ họng khô đắng, hít thở không xong, không thốt thêm được lời nào nữa, chỉ có thể ôm chặt Lan Tri, toàn thân run rẩy.

Lâu thật lâu, Lan Tri mới giãy nhẹ trong lòng ngực hấn.

“Tôi kể cậu nghe hai câu chuyện này.” Lan Tri thấp giọng nói, ngữ điệu mờ mịt, bình tĩnh đến khó tin.

“Chuyện thứ nhất, đó là, mười hai năm trước Chu Thành bị đánh trọng thương ngay trong nhà mình. Lúc đó quá náo loạn, hàng xóm đã báo cảnh sát. Cảnh sát chạy đến, Chu Thành khai báo có người quen biết đến nhà phá cửa mà vào đánh hắn. Nhưng phía cảnh không tìm thấy hung khí gây án lẫn đối tượng tình nghi, nên cho là đối tượng thù địch với mẹ nuôi tôi vào nhà gây chuyện, cố ý trả thù.”

Nói đến đây Lan Tri ngừng lại, trầm tĩnh mà nhìn Hàn Kính.

“Năm đó tôi chỉ mới mười tám tuổi, cái gì cũng không hiểu.” Anh cười, giọng nói vẫn là đều đặn mà nhẹ nhàng như lông tơ. “Thời gian qua nhanh thật, thoáng đó mà đã mười hai năm rồi.”

Hàn Kính nhìn anh bình lặng mà cười yếu ớt, không biết vì cái gì, hấn lại muốn khóc rống lên. Lan Tri là đang nói cho hấn biết, anh có phản kháng, hơn nữa lại phản kháng rất kịch liệt.

“Vậy lão ta có làm anh bị thương không?” Hấn run giọng hỏi.

“Có một chút.” Lan Tri vẫn đều đặn giọng nói. “Nhưng đều là vết thương nhẹ. Chu Thành đánh không lại tôi, mà từ đó về sau tôi cũng ít khi ở trong nhà rồi.”

Hàn Kính run rẩy xoa người Lan Tri. “Đau không?” Hấn không biết phải an ủi anh thế nào, đành phải hỏi ra một câu ngu ngốc.

Lan Tri cũng không trả lời hấn. Có lẽ, vết thương thể xác đều chẳng là gì so với những gì tin thần anh phải chịu đựng. Anh chỉ hít một hơi, lại bình tĩnh nói: “Còn câu chuyện thứ hai...”

Nói đến đây thân thể anh lại run lên lần nữa, hiển nhiên là vì chuyện cũ mà kích động. Nhưng vốn là người giỏi che giấu cảm xúc, anh chỉ thoáng run rẩy rồi bình tĩnh lại ngay.

“Câu chuyện thứ hai rất ngắn.” Anh nhạt nhẽo nói, cứ như chuyện anh kể chẳng liên quan gì đến mình. “Hơn nửa năm trước, tôi bị chuốc thuốc (*)

(*): mê gian, là đánh thuốc rồi giở trò đồi bại)

Cũng giống như câu chuyện thứ nhất, Lan Tri kể rất mơ hồ, anh không nói rõ ai đánh Chu Thành, cũng không muốn nói là ai hại thuốc anh.

Hàn Kính dù đầu có hơi gỗ, nhưng cũng biết rõ ẩn ý của Lan Tri. Hấn vừa nghe dứt chữ “chuốc thuốc”, đã không khống chế nổi chính mình, đứng bật dậy nện một quyền vào tường men sứ đánh “rầm”.

Hấn đánh quá mạnh, gạch men xung quanh vỡ nứt, mà tay hấn máu tươi cũng bắt đầu chảy ra, men theo khe nứt của gạch men trắng nõn, tí tách rơi xuống.

Trong đầu hấn lại một lần nữa hiện lên đoạn video trong xe kia, đèn xe sáng loáng, cửa kính phủ mờ hơi nước, còn có khuôn mặt Lan Tri không rõ hung phấn hay đau khổ mà nắm tóc mình kéo giật thô bạo.

Hàn Kính đã xem qua video kia vô số lần, nhưng hôm nay hấn đột nhiên cảm thấy, Lan Tri khi ấy không chỉ thô bạo kéo tóc mình, mà anh như nắm luôn lòng hấn, kéo đến rách toạc.

“Cậu cứ một mực hỏi tôi, khi làm tình vì sao lại không thích rên lớn.” Lan Tri nhìn theo những giọt máu lăn theo tường men xuống đất, mặt không biểu cảm. “Tôi nghĩ bây giờ cậu có thể đoán ra được rồi.”

Hàn Kính chậm rãi xoay người nhìn Lan Tri.

Chu Thành năm đó làm loạn với Lan Tri, kết quả bị anh đánh cho trọng thương, từ đó anh cũng tránh mặt lão càng nhiều càng tốt. Nhưng nửa năm gần đây lão không có động tĩnh gì, lại bắt đầu lần nữa kìm nén không được, hiển nhiên là có nguyên nhân.

“Là vì lúc anh cùng người khác lên giường trong nhà, lão ta đã nghe được?” Hàn Kính hỏi.

Lan Tri không trả lời, chỉ im lặng.

Hàn Kính cảm thấy mắt mình nhòe đi, máu bên trong sôi sùng sục, cả người như không đứng vững nổi nữa.

“Anh không thể công khai, cũng không phải vì sợ người đời đàm tiếu anh là gay, mà là vì không muốn người khác biết kẻ hạ thuốc anh chính là cha nuôi của mình, không muốn để mẹ nuôi anh phải đau lòng phải không?”

Lan Tri bật dậy, nghiêm túc nói: “Tôi nói lại, tôi và cha nuôi tôi, là trong sạch. Chuyện tôi kể cậu nghe, cũng chỉ là chuyện xưa mà thôi.”

Đúng vậy, chuyện xưa.

Hàn Kính càng nghĩ càng tức, uất hận cực kì không có chỗ nào để xả. Hấn nắm chặt tay thành quyền, đột nhiên muốn xông ra ngoài.

Lan Tri vội kéo tay hấn: “Cậu làm gì vậy?”

“Tôi hối hận vì ngày hôm qua đánh tên súc sinh đó quá nhẹ rồi.” Hàn Kính khoác áo, tức giận nói, “Lão ta dám đối xử như vậy với anh, tôi phải đi đánh thêm một trận! Không đánh cho lão tiệt giống tôi con mẹ nó nó không phải đàn ông nữa!”

Lan Tri lườm hấn một cái, “Cậu biết ông ta ở đâu chắc?”

Một câu của Lan Tri suýt làm nghẹn chết Hàn Kính. Hắn quay đầu lại thở phì phì mà nhìn anh. Lan Tri vẫn tĩnh lặng như mặt hồ, không một gợn nước sợ hãi. Nhưng loại bình tĩnh này, lại làm Hàn Kính lòng đau đến chết đi sống lại.

“Thầy Lan.” Hắn đột nhiên lần nữa mở hai cánh tay ôm lấy Lan Tri. “Không cần biết anh kiên trì cố chấp cái gì, từ giờ về sau, tôi sẽ luôn ở bên cạnh anh, sẽ không bao giờ để cho anh phải chịu một chút thiệt thòi nào nữa.”

Nói xong hắn lại thấy khóe mắt ê ẩm đầy, tựa hồ có vật gì đó muốn chảy ra. Thân là một thằng con trai to xác như vậy lại là đang khóc thút thít, coi chẳng ra sao, hắn cọ mặt vào tóc Lan Tri, đem nước mắt lên lút lau hết.

Hàn Kính hôn vụn lên mi mắt Lan Tri, rồi đến lỗ tai, má... cuối cùng đáp xuống trên đôi môi anh.

Lan Tri cũng đáp lại hắn.

Hai người xa cách nhau hai tháng, giờ đây lần nữa đầu lưỡi lại quấn quýt bên nhau, khuấy đảo khoang miệng nhau. Nụ hôn thật dài và cháy bỏng.

Hàn Kính cùng Lan Kính hôn nhau, rất nhanh hắn cảm thấy chưa đủ, bắt đầu táy máy tay chân lần mò cởi quần áo anh. Nhưng hắn chỉ vừa cởi được một nút áo, anh đã đột ngột dừng hôn, đẩy hắn ra.

Hàn Kính cũng khựng lại: “Sao vậy?, Còn một hử?”

“Không phải.” Lan Tri lắc đầu. “Cậu ngày hôm qua có chụp lại mấy tấm hình phải không?”

“Anh đang muốn tôi xóa nó đi?”

“Cậu cho tôi một bản để dành, sau đó xóa hết trong điện thoại đi.” Lan Tri nói. “Cậu để tênh hênh trong điện thoại rất nguy hiểm, nhờ có ai thấy được thì sao. Tôi không muốn đồng ảnh này rò rỉ ra ngoài, nhưng mà nếu Chu Thành sau này có tìm đến cậu thì vẫn còn giữ một bản để đối phó.”

Hàn Kính vội vàng gạt đầu: “Được được.” Tay của hắn lại “du lịch” lên áo Lan Tri bắt đầu cởi nút thứ hai. “Nhưng mà ảnh ột gì đó, đợi mình làm xong rồi tính nha.” Hắn thở phì phò cúi đầu, cách lớp áo sơ mi mà nhay cần đầu vú Lan Tri. “Lâu quá không đụng vào anh rồi, tôi không chịu nổi nữa.”

Lan Tri mặc kệ hắn ngộ nguậy, vẫn bạo lực đẩy hắn ra.

“Cậu lưu cho tôi trước, sau đó lập tức xóa hết trong điện thoại.” Anh lạnh băng mà lặp lại, như một chậu nước đá tạt thẳng vào Hàn Kính đang bốc lửa.

Hàn Kính cũng không dám lộn xộn nữa, đành phải nhét lại chú chim họa mi đang hó tung bừng trong quần, lúi điện thoại ra.

Lan Tri lại tiếp tục cảm thấy buồn nôn. Anh che miệng, chỉ tay lên cái laptop đặt lên bàn, ra hiệu Hàn Kính lưu dữ liệu vào đó, rồi lại chạy vào phòng tắm nôn khan.

Hàn Kính biết Lan Tri không muốn ai thấy cảnh anh chát vật, nên cũng không đi theo vào phòng tắm. Hắn đứng bên ngoài mà đồng tai nghe ngóng động tĩnh bên trong. Đến khi tiếng nôn khan đã bớt, hắn mới yên tâm xoay người đi bật laptop lên.

Laptop vừa khởi động, Hàn Kính đã ngơ ngác, hắn cầm điện thoại nhìn trân trân vào màn hình.

“Sao vậy?” Lan Tri đã từ phòng tắm bước ra, thấy hắn ngồi thộn một chỗ.

“Tôi không biết mật mã, anh tới nhập vào giúp tôi được không?”

Lan Tri “À” một tiếng, mà cũng không buồn đi tới. Anh quẹo thẳng ra sau bếp, vừa rót nước uống vừa nói vọng ra: “Mật mã là 97E9656C, E C viết hoa.”

Hàn Kính không ngờ Lan Tri không chút nào kiêng dè đưa thẳng cho hắn password, giống như là anh đã coi hắn thành người một nhà luôn rồi. Hắn tâm hồn phơi phới. vừa nhập password vừa thề thốt: “Anh yên tâm tôi sẽ không nói người khác biết đâu.”

Laptop nhanh chóng được khởi động, mà mắt Hàn Kính lại tiếp tục được trợn tròn lên. Hệ điều hành gì lạ hoắc, không phải là Window thường thấy. Hàn Kính không muốn làm phiền Lan Tri thêm (chắc sợ bị chửi ngu =]]]), bèn tự mình mò mẫm cách sử dụng. Nhưng mà lần mò một hồi cũng chẳng tìm được cái nút Bluetooth đâu để bắt dữ liệu sang.

Lan Tri uống nước xong, từ trong bếp đi ra, thấy hấn ngồi mò đến tháo mồ hôi hột, đành phải lại gần tự mình gõ lên bàn phím vài cái.

“Xong rồi.”

“Cái gì xong rồi?” Hàn Kính lù mù.

“Tôi xong ảnh chụp hôm qua vào laptop rồi, cậu cũng xóa liền ảnh trong điện thoại đi giùm tôi với.”

Hàn Kính mặt vẫn còn đần: “Hả hả... tôi thấy anh chưa có mở ảnh ra xem nữa mà sao anh biết nên hình gì...”

“Camera app trong điện thoại anh tự chia folder theo ngày chụp. Tôi chỉ cần toàn bộ folder ảnh chụp hôm qua về máy là được rồi.”

Hàn Kính lúc này mới hiểu (ngu gì ngu dữ =]]]), cảm thấy những lúc Lan Tri dùng giọng điệu giảng giải nghe rất cao siêu, mà cũng thật....gợi cảm. giống như một loại cocktail ngon lành mà cực mạnh, nếm qua một ngụm cũng đủ làm cả người bùng lên.

Hấn ném điện thoại đi, túm lấy Lan Tri đè anh xuống bàn.

“Tôi rất thích lúc anh giảng giải cho tôi hiểu lắm đấy, nên anh có thể giải thích luôn hộ tôi hệ điều hành trong laptop của anh là gì được không? Tôi chưa từng thấy qua.”

Hấn vừa nói vừa dùng miệng kéo khóa quần Lan Tri xuống, đầu lưỡi len qua khóa kéo mà liếm láp hạ thể anh trong lớp quần lót.

Lan Tri rên “ưm” một tiếng, thò tay kéo đầu Hàn Kính còn đang vùi giữa hai chân anh lên, áp sát môi mình vào vành tai hấn rử rỉ.

“Nghe cho kỹ, tôi dùng hệ điều hành Ubuntu.” (*)

Ubuntu. Hàn Kính chẳng biết từ này có nghĩa là gì, hấn chỉ cảm thấy hơi thở nóng ướt cùng âm điệu khàn khàn mê người của anh theo phiến môi mỏng mà phơn phớt qua, phả vào cổ, vào tai hấn, đẩy bùng lên từng ngọn lửa dục vọng.

(*) Ubuntu: là một hệ điều hành máy tính dựa trên Debian GNU/Linux, một bản phân phối Linux thông dụng. Tên của nó bắt nguồn từ “ubuntu” trong tiếng Zulu, có nghĩa là “tình người”, “Tôi được là chính mình nhờ có những người xung quanh,” một khía cạnh tích cực của cộng đồng. Nó hay được cài mặc định trong laptop của Dell lắm ý.)

“Anh có biết là anh nói tiếng nước ngoài nghe còn gợi cảm gấp trăm lần tiếng Hoa không?” Hàn Kính đã hết chịu nổi, hấn nhanh chóng cởi sạch đồ trên người mình, bò lên bàn học tách chân Lan Tri ra, cọ cọ hạ thân đã cương cứng của mình lên bụng anh. Tay hấn lần mò cởi sơ mi, miệng mồm cũng không nhàn rồi mà gặm cắn yết hầu anh liên tục.

Hàn Kính rất lâu rồi không làm, giờ đây được vuốt ve da thịt Lan Tri, hưởng thụ nhiệt độ cơ thể anh, hấn kích động hưng phấn đến quên cả tên mình luôn rồi.

27. Chương 27

Hàn Kính đang tỉnh trùng xộc não thì điện thoại của hấn vui vẻ mà đổ chuông.

Dĩ nhiên là hấn mặc kệ. Lúc này hấn cũng quăng bữa điện thoại ở đâu chẳng nhớ, giờ trong tay lại đang ôm ấp người đẹp, trời có sập cũng không bắt hấn đứng dậy đi tìm điện thoại nổi. Nhưng mà người gọi điện cho hấn cũng thật là kiên trì, gọi một lần không được thì thêm lần hai, lần ba... cứ thế tiếng chuông điện thoại đổ liên tục ầm ĩ trong nhà.

Lan Tri lại không chịu được phiền nhiễu, thò tay đẩy Hàn Kính ra.

“Cậu nghe máy đi. Chắc có việc gì quan trọng đó.”

Hàn Kính thấy anh khó chịu, đành không cam lòng mà tụt xuống bàn, bụng mắng chửi tên nào dám gọi điện ngay “giờ hoàng đạo” không thôi.

Hàn Kính tìm được điện thoại đang lóng lốc trong góc phòng. Hấn toan dập máy luôn cho nhanh nhưng nhác thấy người gọi là Quách Kiệt, hấn bèn phải bấm nghe.

Hàn Kính với Quách Kiệt là đồng hương. Lúc ở trong trại giáo dục lao động Quách Kiệt cũng giúp đỡ hấn rất nhiều, gần đây cũng rất tận tình giúp đỡ hấn, còn ném cho hấn một cục tiền. Hàn Kính dần dần cách mấy cũng hiểu là Quách Kiệt muốn làm thân với hấn.

“Alo Cục Gạch.” Quách Kiệt ở đầu dây bên kia đã bắt đầu nói. “Hôm qua mày nhờ tao tra địa chỉ gửi hàng gì đấy giờ có kết quả rồi này, bọn đàn em vừa báo.....”

Hàn Kính liếc nhìn Lan Tri qua khe mắt. Anh đang nằm ngửa trên bàn làm việc, hai má đỏ hồng, đôi mắt xinh đẹp vì ái tình mà ầng ằng nước đang chăm chú nhìn hấn nghe điện thoại. Thật sự quá gọi tình. Hấn hận không thể ngay lập tức bổ nhào vào người anh mà xô xuyến liên tục, làm cho anh bắn ba lần bảy lượt vẫn sẽ không dừng lại, nhưng mà Quách Kiệt bên kia đầu dây nào có biết tâm tình hấn, tiếp tục bô lô ba la không ngừng nghỉ.

Hàn Kính không muốn Lan Tri biết mình và gã lưu manh Quách Kiệt này có quen biết, hấn huơ tay ra hiệu cho anh mình sẽ đi ra ngoài nghe điện thoại một lát, xô qua loa cái quần, nhanh chóng chạy ra ngoài lan can.

“Cảm ơn anh nhiều lắm, Tư Béo.” Hấn cũng không nói là mình đã tìm được địa chỉ hôm qua. Dù sao Quách Kiệt rất nhiệt tình không ngần ngại mà giúp đỡ mình hết lòng. “Hôm nào tôi mời anh ăn cơm nha.”

Quách Kiệt cũng không buồn hỏi hấn tra địa chỉ để làm gì, chỉ cười nắc nẻ: “Trong người mày còn dính bao nhiêu xu đâu mà đòi mời cơm tao hử?” Tỉnh lại đi. Không bằng mày giúp tao một chuyện.”

Nghe Quách Kiệt nói nhờ hấn giúp đỡ, Hàn Kính bỗng chợt dạ. Chuyện Quách Kiệt nhờ có khi nào tốt đẹp đâu cơ chứ...Không bắt hấn đi cướp cửa giết người đã là may mắn lắm rồi.

“Là...là chuyện gì?” Hấn nơm nớp hỏi lại.

“Nói vậy thôi mà cũng sợ?” Quách Kiệt ha ha cười chế nhạo, “Mày yên tâm tao biết chú em mày muốn hoàn lương rồi, mấy chuyện phạm pháp tao cũng không muốn nhờ mày làm đâu. Chả là nghe nói Tết mày có về quê phải không?”

Hàn Kính Tết Âm lịch sắp tới đúng là có dự định về quê thật. Vì hấn sắp sửa thi Đại học nên cần phải về quê xin chứng giấy tờ để báo danh, tiện về thăm cha mẹ luôn. Tuy hồi hấn gây chuyện bị tống vào trại cải tạo hai vị thân sinh đã muốn từ mặt hấn lắm rồi, nhưng tốt xấu gì cũng là người một nhà, Tết thì cũng phải đoàn viên.

“Đúng rồi.” Hấn xác nhận.

“Tao năm nay bận công chuyện không về được, có mua ít quà cáp với ít tiền, mày về quê thì xách giùm đưa cho ông già tao dưới đó luôn được không? Bà má tao chết sớm, tao lại không về, để ông già lủi thủi một mình sợ ổng buồn.”

(chỗ này t cố tình dùng ngôn ngữ địa phương ở miền tây nam bộ. ông già, bà già là chỉ cha mẹ, ổng = ông ấy. Tại theo chủ quan của t, nếu truyện ở thì team lưu manh của Hàn Kính rất hợp với ng miền nam còn thầy giáo Lan là người Hà Nội Trảng An nhẹ nhàng sang chảnh...)

Nhờ vả cũng đơn giản, Hàn Kính lập tức gật đầu. “Yên tâm tôi sẽ đưa tận tay cha anh. Giờ tôi đang có việc phải gác máy, lát nữa gọi lại sau nha.”

Quách Kiệt còn ráng nói thêm vài câu nữa mới chịu dập máy.

Lan Tri đã không hề còn nằm trên bàn làm việc, anh giờ đang ngồi trên ghế, hai tay khoanh trước ngực, neho mắt nhìn chăm chăm vào laptop trông có vẻ rất hứng thú.

Áo sơ mi bị Hàn Kính cởi hơn nửa vờ này cũng không buồn mặc lại, ỉn ỉn hiện hiện làn da trắng nõn nà của anh, mà xuyên qua khóa kéo quần bị mở bung, tính khí của anh cũng bán cương sau lớp quần lót trắng.

Màn hình laptop quay mặt vào trong nên Hàn Kính cũng không rõ Lan Tri đang xem cái gì, nhưng mà loa ngoài truyền đến mấy âm thanh “Ừm...ừm...a...a...” Kèm theo bộ dáng câu dẫn gợi tình của anh, hẳn đoán là do mình đang chọc cho anh hưng phấn mà nửa đường lại bỏ đi nghe điện thoại, anh không có chỗ xả nên phải mở GV xem để tự “giải quyết”.

(Chàng trai này có suy nghĩ thật thú vị...)

Hàn Kính hí hửng móc dương vật mình ra khỏi quần, cười cười tiến lại: “Tôi đi nghe điện thoại có tý mà anh đã chờ không được rồi nha.”

Lan Tri rất bình tĩnh dời tầm mắt từ màn hình laptop sang dương vật thô rắn cực đại của Hàn Kính đang huơ huơ trước mặt. Hẳn thấy anh có hứng thú bèn đem hạ thân mình tiến gần mặt anh hơn nữa.

Lan Tri nhẹ nhàng nghiêng đầu né tránh, cười như không cười mà nói: “Tôi vừa xem được một đoạn video rất thú vị.” Sau đó anh vươn tay nắm chặt lấy dương vật Hàn Kính, ngẩn đầu nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ánh sáng phản chiếu vào gọng kính kim loại của Lan Tri, làm cho ánh mắt anh lúc đó như quắc lên một tia sáng, trông rất...nguy hiểm.

Lan Tri vẫn đều đều giọng nói: “Hàn Kính, không biết cậu có hứng thú xem video đó với tôi không?”

Hàn Kính nghe xong còn tưởng Lan Tri nổi tình thú, muốn cùng hắn vừa xem GV vừa làm, cười hi hi đồng ý. Hắn đưa tay xuống định gỡ tay Lan Tri đang nắm chặt hạ thân mình ra, nhưng hay hắn vừa chạm Lan Tri đã siết chặt nắm ngón tay lại không cho hắn gỡ.

Hàn Kính hoang mang nhìn Lan Tri, anh vẫn đang ngửa đầu híp mắt nhìn hắn, khoe miệng nhếch cong lộ ra một nụ cười đầy ỉn ỉn.

Hàn Kính nhác thấy, bỗng dưng rợn tóc gáy, mồ hôi lạnh túa đầy người. Cái biểu cảm này đích thị là không phải chơi tình thú rồi, đây chính xác là biểu cảm “miệng nam mô, bụng một bồ dao găm”. Không ổn, không ổn xúi nào!!! (thôi xong, RIP anh Kính =]]]])

Đầu óc Hàn Kính xoay vòng, cố lục lọi trong trí nhớ xem mình đã đắc tội gì với anh, nhưng xoay mãi không ra. Chẳng lẽ lúc này đi nghe điện thoại lâu quá nên anh giận?

Lan Tri cũng không có kiên nhẫn mà chờ cái đầu có thành phần 90% làm từ gỗ của hắn suy nghĩ ra, anh đột ngột chồm lên trước. Lan Tri không xoay laptop lại cho hắn nhìn mà nắm hạ thân hắn kéo mạnh, bắt hắn đánh nửa vòng bàn đến bên cạnh mình.

Họa mi Hàn Kính bị bóp đến tím tái, đành xanh mặt thất tha thất thểu từng bước bị anh kéo đi, miệng không quên gào thét: ” Ahh Lan Tri! Thầy Lan ah! Đau quá đau quá anh nhẹ tay xiu.”

Lan Tri vòng tay ra sau lưng Hàn Kính mạnh mẽ kéo hắn nhào vào lòng mình.

Tư thế hiện giờ trông rất...sai, nhưng mà dương vật hắn vẫn còn đang bị anh siết chặt, hẳn đương nhiên không dám ý kiến, ngoan ngoãn mà ngồi lên đùi anh.

(trời ơi ai cứu tôi huhu thầy Lan tui ngẫu quá uhuhu =]]]])

Lan Tri từ phía sau liếm nhẹ vành tai hắn, “Đây, cậu xem thật kỹ vào.” Hơi thở nhột nhạt theo câu nói phả vào lỗ tai Hàn Kính, mà tay Lan Tri này giờ siết đau hạ thân hắn cũng đã thả lỏng mà bắt đầu vuốt ve. “Lát nữa xem hết tôi sẽ hỏi đây.” Hàn Kính bị Lan Tri trêu chọc, kích thích này giờ làm hạ thân hắn

to thêm mấy vòng, hơi thở cũng bắt đầu nặng nề. Hấn mông lưng nửa hiểu nửa không nhìn vào màn hình laptop.

Đoạn video được quay bằng điện thoại, độ phân giải thấp tè, còn rung lắc rất nhiều. Âm thanh cũng không nghe thấy mấy tiếng ưm a lúc này mà toàn tạp âm, còn có cả tiếng TV trong đó.

Hàn Kính buồn cười nói, “Anh xem GV gì kém chất lượng vậy, quay chẳng chuyên nghiệp. Để tôi giới thiệu anh mấy bộ hay hay tải về luyện dần.” Nói xong hấn lớn mật sờ tay lên hạ thể Lan Tri.

Lan Tri cũng không phản đối, mặc hấn tùy ý xoa nắn, cười nhẹ một tiếng. “Đúng rồi video này lấy được từ một kẻ rất không chuyên nghiệp.”

Trong khung hình video đột nhiên xuất hiện gương mặt cực lớn, cười haha nhìn vào camera rõ rõ to: “”Ta là cam tâm tình nguyện bị họa mi siêu bự của anh Hàn chơi nha~”

Hàn Kính chỉ nghe “Bùm” một cái. Suy nghĩ đầu tiên hấn có được là: Ở đây là thằng Lưu Minh mà!!!, thằng này đi đóng phim heo từ khi nào vậy!! Mà đóng thì đóng tại sao lại réo tên hấn trong phim heo.

(đến quỳ lạy sự ngu của anh Kính =[]]]]]))

Sau đó hấn mới kịp tỉnh ra: cmn đây không phải GV không phải GV KHÔNG PHẢI GVVVV!!! Đây là video hôm qua hấn bắt Lưu Minh quay để làm chứng khi đi vụng trộm. Lan Tri khi này cả folder nên cop theo cái video chết dẫm này luôn rồi!

Hàn Kính tái mét mặt mày. Hấn giật giật môi vừa định há miệng giải thích thì bờ môi Lan Tri lại ngậm lấy vành tai hấn.

“Chắc cậu cũng biết GV này không chuyên nghiệp ở chỗ nào, nhỉ.”

Hàn Kính lúc này còn có thể nói gì được nữa, hấn chỉ còn biết nước mắt lưng tròng nhìn video dần chạy đến đoạn hấn và Lưu Minh cởi quần áo ve vuốt nhau.

Lan Tri đầu ngón tay lại bắt đầu với vào hạ thân đã bị dọa sợ đến mềm nhũn của Hàn Kính, nhẹ nhàng xoa bóp. “Chính là chỗ này này, chẳng có tý chuyên nghiệp, lúc cần sử dụng thì lại chẳng buồn cứng.”

Đầu Hàn Kính chợt lóe lên một tia sáng. Đúng rồi, tuy là bị bắt gian tại trận, nhưng mà hạ thân hấn lúc đó cũng không cương nổi. Bây giờ da mặt phải dày, chống chế được chỗ nào hay chỗ đó.

Hấn ngượng ngùng cười cười: “Thầy giáo Lan, anh cứ nói đùa. Hạ thân của tôi là toàn tâm toàn ý chỉ phục vụ mỗi anh, làm sao có thể cứng được với người khác nữa chứ?”

Lan Tri lập tức làm biểu cảm ngạc nhiên, tay vẫn tiếp tục vuốt ve hạ thân Hàn Kính: “Thì ra là như vậy, cậu TOÀN-TÂM-TOÀN-Ý-HÀU-HẠ tôi”. – anh nhấn mạnh từng chữ - “Chắc, vậy là tôi đã trách oan cậu mất rồi.”

Giọng điệu anh vẫn không nhanh không chậm, đều đều mà nói. Hàn Kính nghe xong cũng không biết anh nói thật hay đang nói mĩa hấn nữa. Hấn lén lút nhìn anh một cái, thấy anh vẫn bình lặng như mọi ngày, không có vẻ gì là đang giận, bèn lớn mật thò tay gập laptop lại.

Hàn Kính vừa định đứng dậy nịnh nọt Lan Tri vài câu, anh đã mạnh bạo nắm lấy lưng quần hấn, xoa người ấn hấn vào ghế, một phát mà kéo tụt quần hấn xuống.

Hàn Kính quần bị tụt xuống tới đầu gối, hạ thân lỏa lồ lập tức cảm thấy luồng khí lạnh thổi xộc vào. Hấn theo bản năng lấy tay che lấy nơi nhạy cảm, lắp bắp kêu lên: “Lan...Lan Tri...”

Còn chưa kịp hoàn hồn tay hấn đã bị nắm lấy, Lan Tri bắt đầu lột tới áo hấn. “Cậu không phải vừa mạnh miệng bảo toàn tâm toàn ý phục vụ tôi sao, bản lĩnh của cậu đâu hết rồi?” Lan Tri dùng đầu gối cọ xát vào hạ thân mềm nhũn của Hàn Kính, cười chế nhạo.

Anh cơ hồ như ép cả người Hàn Kính dính sát vào lưng ghế, từng hơi thở phun ra, phả vào mặt hấn.

Hàn Kính thật sự hoang mang không biết Lan Tri thật sự là muốn gì nữa. Nói anh giận thì nhìn anh cũng không giống giận, mà nói anh không giận thì thấy cũng không đúng. Nhưng mà não bộ của Hàn Kính không

rảnh để suy nghĩ sâu xa hơn nữa, hắn chỉ biết rõ ràng một điều là Lan Tri đang khiêu khích hắn, khinh bỉ hắn là đàn ông to xác mà bất lực.

Hắn lột cái quần còn đang kẹt ở đầu gối ra luôn, trần truồng mà bắt đầu vuốt ve cởi bỏ quần áo Lan Tri.

Đến khi cả Lan Tri và hắn đều không còn mảnh vải nào trên người, họa mi của hắn lần nữa lại hót líu lo.

“Anh nhìn xem, chỉ cần tôi muốn cương thì tích tắc là cương được thôi.” Hắn đắc ý cười cười, ôm lấy Lan Tri mà điên cuồng hôn hít, dùng dương vật vừa cương cứng của hắn cọ vào mặt đùi trong anh.

Lan Tri cũng nhiệt tình mà đáp lại. Anh vùi mặt vào cổ, vào hõm vai Hàn Kính, hít ngửi thân thể hắn. Tay kia của anh luồn ra sau tấm lưng dày rộng, lần mò theo rãnh lưng mà tiến dần xuống mông, nhẹ nhàng vuốt ve đáy chậu cùng tinh hoàn hắn.

Thanh niên Hàn Kính non nớt kinh nghiệm nào giờ có được hưởng thụ qua loại kích thích này, đã sướng đến chín tầng mây. Hắn rướn người dùng hạ thân cọ dọc ở đùi trong Lan Tri một đường dài, rồi cố tình chà xát vào hậu huyệt anh, miêng mềm vì hưng phấn mà dùng từ bậy bạ: “Anh không phải muốn biết tôi bản lĩnh thế nào sao, hôm nay tôi mà không đ* t anh đến kêu cha gọi mẹ thì không còn là đàn ông nữa!”

Hắn vốn đang bị Lan Tri đè ép vào lưng ghế, giờ nói mấy câu hùng hồn đương nhiên không thể bị áp ở dưới thân được. Hắn bật dậy toan dùng sức mà xoay Lan Tri xuống bên dưới.

Nhưng mà do hắn bật dậy mạnh quá, cả hai người cùng cái ghế đều lật nhào xuống đất.

(bổ khỉ cái thằng dở hơi =]]]])

Hàn Kính quyết không bỏ cuộc, vẫn bò lên người Lan Tri đè anh xuống, dùng đầu lưỡi không kiêng nể gì mà liếm mát dọc theo cổ anh. Tay hắn cũng không nhàn rồi mà bầu chặt cánh mông tròn lẳn của anh nhào nặn liên tục.

Lan Tri tựa hồ như cũng bị mấy hành động thô lỗ của hắn làm hưng phấn. Anh vươn tay vít cổ Hàn Kính xuống, cọ cái cằm lún phún râu của hắn lên cổ mình, thấp giọng thủ thỉ: “Hàn Kính, mình lên giường làm có được không?”

Ngữ điệu Lan Tri bỗng dưng dịu dàng lạ kì, khác hẳn với vẻ băng lãnh hằng ngày. như một tấm nệm mềm mại, đã lỡ sa vào vịnh viễn cũng không muốn bước ra. Hàn Kính cả người đều nhũn ra hết rồi, gật đầu liên tục, nói: “Được được, tất cả đều nghe theo lời anh. Anh thích giường thì chúng ta lên giường.”

Lan Tri vẫn tiếp tục ôm cứng cổ hắn: “Cậu...cậu bế tôi lên giường nha.”

Hàn Kính cảm thấy đất trời chao đảo. Là Lan Tri, là Lan Tri lạnh lùng cao quý, “nữ hoàng băng giá” mọi ngày, đang ngọt-ngào-mà- làm-nũng-với-hắn. Hắn cúi đầu nhìn kỹ Lan Tri, toàn thân anh trắng muốt, bao phủ một lớp mỏng mồ hôi, hai gò má ửng hồng hồng, tóc anh vì ướt mà dính lại thành từng lọn ở sau gáy. Đôi mắt anh phong tình ầng ầng nước, quan trọng hơn là anh đang nhẹ nhàng mà cười với hắn. Tim hắn nện bình bình, toàn thân hắn đều nóng lên đến chảy thành nước hết rồi.

Hàn Kính cho rằng, đích thị tối hôm qua mình làm anh hùng cứu mỹ nhân, hành động quả cảm, nên Lan Tri đã yêu hắn say đắm mất rồi. Đúng đúng, rất hợp lý. Nếu hắn mà là Lan Tri lúc đó chính hắn cũng cảm động đến rơi nước mắt, nguyện lấy thân mình báo đáp suốt đời thôi! (má ơi t gõ mấy dòng này mà còn thấy ngượng tay =]]]])

Hàn Kính tim hồng bay phấp phới, đã chẳng còn nhớ gì tới tội trạng “ăn miếng” cùng cái video tang chứng còn lơ lửng trên đầu kia. Hắn bóp mông Lan Tri vài phát nữa, tay cố tình vuốt từ kẽ mông vòng qua eo, nâng anh lên. “Rất hân hạnh được phục vụ.”

Lan Tri cười tí mắt, hai chân quăn lên eo Hàn Kính, đung đưa cơ thể: “Nhanh lên...Tôi đợi không kịp mất!”

Hàn Kính cũng sốt ruột lắm rồi. Hắn không rề rà nữa mà xóc anh lên. Lan Tri hôm nay lộ ra bộ dáng mềm yếu dựa dẫm càng làm cho hormone giống đực của hắn kích thích dữ dội, sinh ra ý muốn bảo hộ mãnh liệt. Hắn xếp cặp chân dài miên man đang quăn ngang hông của mình về phía trước, luồn tay vào khuỷu chân, bế bổng Lan Tri lên theo tư thế bông công chúa.

Lan Tri rúc vào lồng ngực hắn, khoe miệng càng cười đến mê người. “Cậu mạnh mẽ thật đó!”

Được nam thần khen ngợi, lỗ mũi Hàn Kính nở ra như trái cà chua. Hắn ưỡn ngực: “Chút chuyện nhỏ thôi. Tôi còn chẳng dùng sức mấy.”

Cái này là hắn đang nói dối. Lan Tri cao hơn m8, tương đương hắn, dù có gầy gò, nhưng anh vốn là nặng xương đó. Hàn Kính bế anh một cái thì cũng được, nhưng mà bế Lan Tri 70kg như vậy đi từ phòng làm việc xuyên qua phòng khách tới phòng ngủ thì cũng bỏ hơi tai. Đã thế hắn lại còn chọn tư thế bế công chúa, cái tư thế càng phải dùng nhiều lực. Nhưng mà đã lỡ phóng lao, hắn đành phải ngậm ngùi theo lao. Hắn cần rằng dùng hết sức bình sinh ẵm Lan Tri từng bước đến giường.

Đợi đến khi Lan Tri ngã người được vào nệm giường thì hắn đã mệt đến không thở nổi.

28. Chương 28

Lan Tri rất biết chăm sóc. Anh sờ lên lưng hắn, day cấn vành tai tiếp tục dịu dàng bảo: “Cậu mệt thì nằm xuống đi, tôi tự chủ động cũng được.”

Trời ơi dịu dàng quá đổi rồi. Hàn Kính nửa mặt còn dán lên cổ anh, cảm động đến phát khóc.

“Chuyện con con này sao làm tôi mệt được, tôi còn...” Hàn Kính còn chưa kịp khoe mẽ xong, Lan Tri đã ôm eo hắn ấn lên giường. Anh nhanh chóng trèo lên người áp hắn xuống dưới, tay bắt lấy hạ thân Hàn Kính vuốt ve cạo xát.

Hàn Kính ngửa mặt lên trần nhà, rung rung vài giọt nước mắt hạnh phúc. Lan Tri hôm nay thật táo bạo, còn muốn tự chủ động mà chơi thể cưỡi ngựa với hắn nữa! Nhìn người đẹp lạnh lùng cấm dục hằng ngày giờ đang cưỡi trên người hắn, tưởng tượng đến cảnh chỉ lát nữa thôi hậu huyết anh chủ động ngậm lấy hạ thân hắn, dâm dăng mà vận vẹo thân thể, rên rĩ không thôi làm Hàn Kính kích động, hưng phấn đến không chịu nổi. Hắn cầm hạ thân mình cạ tới cạ lui trước hậu huyết Lan Tri tìm đường vào. Chỗ kín của anh khi này đã bị hắn liếm qua, mặc dù ẩm ướt nhưng vẫn không đủ để tiến vào.

Hàn Kính đã không còn kiên nhẫn, hai tay bắt lấy hông Lan Tri kéo anh lại gần sát mặt mình, lưỡi thè ra, hấp tấp nói: “Anh mở chân ra tôi dùng lưỡi khuếch trương cho anh nhé?”

Câu này có thể dịch lại là: “Con mẹ nó tôi hết chịu nổi rồi giờ liếm mấy phát anh lập tức ngồi nhanh lên người tôi, bắt đầu dao thật kiếm thật mà làm!”

Lan Tri vẫn nhẹ nhàng mà cười, gỡ tay hắn ra: “Không cần đâu, hôm nay tôi sẽ dùng dầu bôi trơn.”

Hàn Kính còn muốn thể hiện: “Không sao, tôi nguyện ý dùng dưới phục vụ anh...a....!”

Hắn còn chưa nói xong Lan Tri đã cúi người hôn mút lấy hắn. Hàn Kính nghĩ dầu bôi trơn cũng tốt, so với nước bọt của hắn thì dĩ nhiên chuyên nghiệp hơn rồi, cũng đỡ tốn sức. Thế là hắn toàn tâm toàn ý dùng đầu lưỡi khuấy đảo khoang miệng Lan Tri, tay cũng không nhàn rồi mà duỗi xuống xoa ấn cửa hậu anh.

Lan Tri vừa hôn hắn vừa rướn một tay lên ngăn tử đầu giường lục lọi.

Tầm mắt Hàn Kính bị khuôn mặt cùng tóc Lan Tri che mắt, hắn nghe được tiếng lách cách của kim loại, nhưng cũng không suy nghĩ gì, chỉ cho là đồ đạc trong tủ anh nhiều, lục tìm phát ra âm thanh. Hắn vừa hôn Lan Tri vừa trêu chọc: “Tôi hai tháng rồi chưa đụng vô anh, hôm nay lỡ lên giường rồi mình làm nhiều lần nha.”

Lời nói còn chưa dứt, hắn nghe một tiếng “Crack”, cổ tay hắn bị Lan Tri kéo lên đỉnh đầu, đeo vào cái gì lạnh lạnh. Còn chưa kịp hoàn hồn, Lan Tri đã nhanh chóng leo khỏi người hắn, bắt lấy cánh tay còn lại kéo lên, “crack” thêm một tiếng nữa.

Hắn ngửa đầu nhìn lên, mặt lập tức xanh lè. Thứ Lan Tri lấy trong tủ ra không phải dầu bôi trơn, mà chính là một bộ còng tay tình thú!. Hai tay của hắn giờ đang bị còng chặt trên đầu giường.

Đại não kịch liệt nhấn nút “send help”, hai chân hần lập tức giãy giụa. run giọng hô: “Anh...anh định làm gì vậy!”

Lan Tri ngồi kế bên, thẳng lưng mà nhìn xuống. Trên mặt anh vuốt ve an ủi đã không còn, sẵn sóc quan tâm đã không còn, dịu dàng ôn nhu lại càng không. Anh đã trở về làm Lan Tri của mọi ngày, lạnh lùng mà cao ngạo, ánh mắt thậm chí còn sắc lạnh như sắp giết người tới nơi.

“Cậu này còn xin tôi làm nhiều lần mà nhỉ?” Anh mặt không cảm xúc vừa nói vừa nắm lấy hạ thân Hàn Kính vuốt mấy cái.

“Được thôi tôi chiều cậu, hôm nay chúng ta làm nhiều lần.” Anh lạnh lùng bồi thêm một câu, “nhiều đến khi nào anh ”kêu-cha-gọi-mẹ” thì thôi.”

Hàn Kính sợ đến nghiêng trời lệch đất, hạ thân đang đứng thẳng thoảng cái cũng mềm nhũn ra.

“Anh.... Anh vẫn còn giận chuyện tôi và Lưu Minh hả?”

Lan Tri chỉ cười cười: “Đoán xem.”

(insert meme shiba-inu gác tay =]]]]]])

Hàn Kính cười khổ: “Tôi với thằng đó không có phát sinh gì hết...”

“Thế cậu tính nói với tôi cậu tới nhà hần lột sạch đồ ra hôn hít chỉ để kiểm tra sức khỏe cho nhau à!” Lan Tri thô bạo cắt ngay lời hần.

Hàn Kính lập tức á khẩu không trả lời được.

Hần vốn là cùng Lưu Minh định “ấy ấy” thật nhưng cuối cùng hần cũng gìn giữ được trinh tiết mà!

Hàn Kính cảm thấy thật sự rất oan, lẫu bầu một câu: “Anh hẹp hòi quá rồi, anh cũng biết lúc đó tôi không có cương mà....”

Lan Tri đột nhiên bóp chặt hạ thân mềm nhũn của hần, lạnh băng nói: “Không sao, giờ cậu sẽ được cương thỏa thích.”

Hàn Kính rỏ tóc gáy: “Anh tính làm gì tôi vậy!”

Lan Tri mặc kệ hần kêu la, anh đứng dậy đến tủ sách cầm một quyển xuống, rồi ngồi xuống giường từ trong ngăn kéo khi này lôi ra chai dầu bôi trơn, đổ lên hạ thân Hàn Kính, bắt đầu xoa nắn.

Hàn Kính tuy hai chân vẫn được tự do nhưng hần cũng không dám quấy đạp phản kháng, vì hần rất tin rằng hần mà lộn xộn thêm phát nữa Lan Tri sẽ thiên luôn hần mất.

Lan Tri dùng dầu bôi trơn rất chuyên nghiệp, gel lúc đầu bôi lên lạnh lạnh, nhưng anh nhanh chóng dùng ngón tay mát xa qua lại, chỉ một lát những chất lỏng kia đã bắt đầu nóng lên. Chất lỏng dính dính bao trùm tính khí, cộng với lòng bàn tay Lan Tri vẫn không ngừng chà xát qua lại, cảm giác rất giống như đang trong thành ruột anh, vừa ướt lại vừa nóng.

Hạ thân vừa này còn teo tóp của Hàn Kính một lần nữa lại...ngẩng cao đầu.

“A..A... nhanh một chút được không...” Hàn Kính đã chìm đắm vào ham muốn, cố gắng nhắc hông đem hạ thân mình ma sát vào lòng bàn tay Lan Tri.

Lan Tri mặt vẫn không cảm xúc, mặc kệ Hàn Kính xin xỏ, anh vẫn giữ đều đều tiết tấu, một tay vuốt ve như có như không hạ thân hần, tay còn lại...lật sách ra, cúi đầu chăm chú đọc. (cách “cắm dục” và “dâm đẳng” cùng tồn tại trong một con người huhu =]]]]]])

Cũng không biết qua bao lâu, Hàn Kính mơ hồ liếc lên, chỉ thấy bìa sách màu vàng vàng ghi một chuỗi dài tiếng anh, gì mà “Statistical Learning” rồi “Data Mining” gì gì... Có vẻ như là sách chuyên ngành.

(tớ xin mạo muội đoán là cuốn An Introduction to Statistical Learning(With Applications in R).

Hàn Kính đang khát khao khó nhịn, hần cọ người vào Lan Tri đang ngồi nghiêm chỉnh, mời mọc: “Thầy Lan ơi, đừng đọc sách nữa, toán học nhìn nhiều mắt hừng lăm, mình cùng nhau.... Đi...”

Lan Tri gấp sách lại, liếc hắt một cái.

“Muốn bắn?”

”Hàn Kính chính xác là đang sắp bắn. Thứ nhất nhìn Lan Tri gợi tình quá làm hắt khát khao chết đi được; thứ hai, dầu bôi trơn quả thật rất kích thích; thứ ba, Lan Tri dù tiết tấu quá chậm nhưng kỹ xảo thành thạo, kinh nghiệm phong phú, mỗi một cái vuốt đều vừa đúng chỗ, làm hắt sướng đến dục tiên dục tử.

“Lan Tri ơi mình...đi...tôi thật sự muốn...” Sắp đến cao trào, đầu óc Hàn Kính lại lú lẫn rồi, hắt mơ màng mà cảm thấy mình bắn ra thì cũng có chỉ mình mình thoải mái, Lan Tri này giờ cũng chưa có phát tiết, nên hắt mới cất lực mời mọc anh.

Lan Tri lạnh lùng cười, trả lời: “Không sao, cậu cứ bắn thỏa thích. Khi nào tôi cần ”ra” tôi sẽ tự đến.”

Hàn Kính đã không còn nghe rõ, tai hắt ù đi, tâm trí đều tụ tập hết về hạ thân. Hắt hai chân đập đập, cong người mà bắn ra trong tay Lan Tri.

Ngay lúc tinh dịch sắp phóng ra ngoài, Lan Tri không biết từ đâu lấy ra một cái bao cao su trông nhanh vào quy đầu hắt, đem lượng tinh dịch nồng đậm chảy hết vào bao, một giọt đều không rớt xuống giường.

Cao trào qua đi, Hàn Kính chỉ còn biết nằm trên giường thở dốc. Tay của hắt còn đang bị còng trên đầu giường, nhưng mà giờ hắt cũng không còn sợ nữa. Hóa ra cơn giận của Lan Tri chỉ là không cùng làm với hắt mà dùng tay để hắt ra thôi. Thật sự là quá nhẹ nhàng rồi.

Lan Tri cầm cái bao cao su nặng trĩu tinh dịch của hắt, đi ra ngoài ném đi rồi rất nhanh quay trở vào.

“Thầy Lan, vừa rồi anh làm tôi sợ muốn chết.” Hàn Kính cười hề hề, dùng ngón chân cọ xát hạ thân Lan Tri đang ngủ yên, “Nếu không hay là tôi cũng giúp anh ra một lần.”

Lan Tri né tránh mấy cái vuốt ve của hắt, tiến đến đầu giường đặt một cái đồng hồ báo thức.

“Mười phút sau lại bắt đầu.”

Hàn Kính vừa mới hết sợ lại bắt đầu rét run: “Mười phút? Mười phút là sao, này, Lan Tri, vậy là ý gì...”

Lan Tri xé một đoạn băng dính dán lên miệng hắt. “Tôi đọc sách rất ghét tiếng ồn, cậu chịu khó một tý nhé.” Sau đó anh hôn đánh “chóc” một cái lên cái miệng đã bị dán kín bằng dính, cầm quyển sách tiếp tục say sưa đọc.

Hàn Kính miệng bị dán kín, tay thì bị còng, đành hai chân đập loạn, miệng không cam lòng dưới lớp băng dính phát ra mấy tiếng “ô ô”.

Lan Tri cũng không buồn ngăn đầu. Anh niết nhẹ núm vú Hàn Kính: “Còn phát ra một tiếng động nào nữa thì năm phút một lần!”

Câu uy hiếp rất công hiệu, Hàn Kính im thín thút, gian nan mà vượt qua 10 phút tra tấn tinh thần.

Mười phút sau đồng hồ “Đing” một cái.

Lan Tri lưu luyến dứt mắt khỏi trang sách, quay đầu nhìn Hàn Kính.

Hàn Kính trơ mắt nhìn Lan Tri một lần nữa lại đem dầu bôi trơn đổ lên hạ thân hắt, đã muốn nước mắt tuôn rơi.

Hắt cho dù hắt thanh niên trai tráng tinh lực tràn trề đi nữa thì vừa mới bắn cách đây mười phút, muốn cương nữa thật sự rất khó.

Hơn nữa đã cứng rồi lại còn không được “làm”, phải bị người ra khiêu khích mà bắn ra, giết hắt luôn hắt còn thấy dễ chịu hơn.

Hàn Kính liều mạng mà lắc lắc hông né tránh bàn tay Lan Tri, làm dầu bôi trơn bị đổ nhỏ giọt trên giường.

(dám làm dơ giường khiết phích mỹ nhân, tội càng thêm tội!! =]]]]]]])

Lan Tri nhúu mày, đột nhiên bắt lấy cẳng chân Hàn Kính, kéo căng ra hai góc giường, còng lại.

“Ừm.... Vị dưa hấu vẫn là dễ chịu nhất.” Anh đánh giá ngắn gọn, rồi tiếp tục cúi đầu ngậm hạ thân bọc bcs vị dưa hấu của Hàn Kính, say mê mút mát. (trời ơi anh tôi =]]]])

Lan Tri rất tập trung khẩu giao cho hần, thành thạo dùng đầu lưỡi treu đùa đầu nầm. Hàn Kính cảm thụ được làn môi anh ngậm lên quy đầu hần, đầu lưỡi linh hoạt liếm láp ma sát, lâu lâu lại gậy vào niệu đạo mấy cái, làm cho hần hoàn toàn mê muội, sướng đến dục tiên dục tử.

Nhưng mà cái bộ dáng say mê liếm láp kia, có khi nào đem hạ thân hần thành cây kẹo vị dưa hấu rồi cắn đứt, nhai nuốt xuống bụng luôn không vậy! Ai chứ Lan Tri thì dám lắm! Hàn Kính tự biên tự diễn rồi bị suy nghĩ của mình dọa sợ, nhất là lúc Lan Tri ngậm hết cả cây côn thịt của hần vào miệng, hần bị che mất tầm mắt, vừa sướng như điên lại vừa sợ mất mát.

Hàn Kính lần đầu tiên được người khác khẩu giao, mà loại thấp thỏm vừa sướng vừa khổ lại nhanh chóng làm Hàn Kính lần thứ ba xuất tinh.

Hần vô lực mà run rẩy, bắn ra trong miệng Lan Tri.

Lan Tri phát hiện hăm sắp bắn liền nhả ngay hạ thân hần ra, chờ hần bắn hết lại tháo bao cao su ra đem đi vứt.

Miễn cưỡng bắn ra đến lần thứ ba, Hàn Kính đau nhức toàn thân như toàn thân bị người khác bạo hành, mắt cũng bắt đầu nổ đom đóm. Nướ bọt hần vô thức chảy ra, thấm ướt băng dính, thậm chí còn len ra khe hở chảy ra, chạy dọc xuống cổ.

Lan Tri dĩ nhiên không thích hần nhều nước bọt, anh xé thêm hai miếng băng dính dán thêm vô miệng Hàn Kính.

Hàn Kính “ô ô” mà van xin nức nở.

“Cậu nhớ tối hôm qua cậu thề với tôi cái gì không?” Lan Tri sờ tay lên má Hàn Kính đáng thương, đều đều nói: “Cậu lúc đó hứa là cậu với Lưu Minh cái gì cũng không có, nếu nói dối họa mi của cậu sẽ không bao giờ hót nữa.”

Hàn Kính thật sự muốn giải thích, nhưng miệng của hần bị dán kín rồi. Hần đành phải mất nước mất lưng trông mà dốc sức liều mạng lắc đầu, cố gắng chứng minh trong sạch của mình – tuy nhiên thật sự là hần không thể nào trong sạch.

Điều càng làm cho hần nhụt chí, đó là hần nam nhân đầu đội trời chân đạp đất như thế này, gần như là khóc lóc cầu xin tha thứ rồi, nhưng Lan Tri vẫn thờ ơ, nhẹ nhàng vuốt mặt hần rồi lần thứ ba đặt đồng hồ báo thức xuống đầu giường, an tĩnh mà tiếp tục đọc sách.

“Cậu định ghi danh thi vào ngành nào?” Lan Tri xem sách được một chốc bỗng hỏi Hàn Kính.

Hàn Kính sắp chết đến nơi rồi, thi vào ngành nào với hần còn quan trọng gì nữa. Hần chỉ biết “ô ô” hai tiếng liên tục cầu xin anh thả mình ra.

Lan Tri vẫn không ngẩng mặt lên, chỉ dùng tay miết góc sách, giống như đang tự nói với chính mình: “Tôi lúc chọn ngành, mẹ nuôi tôi hy vọng tôi vào hệ tân văn, như vậy ra trường sẽ trợ giúp được bà”.

Anh dừng lại một chút, trầm mặc như chìm vào chính câu chuyện cũ: “Nhưng mà tôi lại không thích.” Anh nhẹ nhàng nói. “Đó là lần duy nhất tôi cãi lời mẹ tôi.”

Phòng ngủ một lần nữa lại chìm vào yên lặng. Rất nhanh 10 phút nữa lại trôi qua.

Hàn Kính nghe tiếng chuông báo thức, hận không thể một đám nện cái đồng hồ thành đồng nhào nhọt.

Lan Tri duỗi ngón tay, tiếp tục công tác xoa nắn hạ thân Hàn Kính.

Tuy biết rõ tay chân mình bị cứng cứng ngắc nhưng Hàn Kính vẫn theo bản năng mà giãy giụa tránh né. Thế nhưng mà họa mi hần lại tráo trở bán rẻ ý chí kiên cường của hần, chủ động hướng về ngón tay Lan Tri khê cong lại như đang kéo tay anh nịnh nọt đòi được xoa nắn.

Lan Tri sững sờ, rồi “phụt” một phát cười ra tiếng.

Tôi bị anh chơi đùa đến chết rồi, anh còn ở đó mà cười! Hàn Kính tức giận trừng mắt nhìn Lan Tri, vịn eo nhằm...lật hạ thân của mình lại.

Nhưng Lan Tri nào có buông tha, anh tiếp tục tóm lấy họa mi yêu dấu của Hàn Kính mà vuốt ve, lần thứ tư làm nó cương cứng lên.

Hàn Kính vừa đau vừa sướng, toàn thân run rẩy. Hắn cảm giác mình bắt đầu chảy nước mắt rồi. Giờ Lan Tri chỉ cần buông tha hắn, bắt hắn đi bằng đầu ăn bằng chân hay gì cũng đều nguyện ý mà làm.

Thật sự là châm chọc, mới khi này hắn còn hùng hồn muốn đem Lan Tri làm đến kêu cha gọi mẹ, cuối cùng cũng là kêu cha gọi mẹ thật, nhưng mà là cha mẹ hắn.

Hàn Kính nức nở nghẹn ngào trong cơn mê man, vịn vào thân thể như con cún mà cầu xin lòng từ bi của Lan Tri.

Nhưng lòng từ bi không đến từ anh, mà đến từ điện thoại của anh.

Ngay lúc Hàn Kính đang thống khổ đến cực điểm, điện thoại Lan Tri đã vang lên. Anh thả hạ thân hắn ra, ra khỏi phòng nghe điện thoại.:“Dạ mẹ con nghe.” Biểu cảm trên mặt biến hóa nhiều lần.

“Dạ vâng, con sẽ tới ngay.” Anh cúp điện thoại trở về giường, kéo băng keo bịt miệng Hàn Kính ra.

“Thầy Lan ơi... tôi biết sai tôi biết sai rồi...” Hàn Kính có cơ hội nói chuyện liên tục một tràng: “Tôi không nên tới nhà Lưu Minh không nên cởi quần áo hắn không nên sờ thân thể hắn!”

Hắn nói một hơi dài không kịp thở, bị sặc...nước bọt ho húng hoảng mấy cái.

Lan Tri đợi hắn xong xuôi, lạnh lùng hỏi: “Còn gì nữa không?”

Hàn Kính nghĩ nghĩ, lại nặng nề bổ sung: “Tôi về sau còn sẽ...không theo người khác về nhà, không cởi quần người khác không sờ mó thân thể người khác thậm chí không cởi quần áo trước mặt người nào khác..”

Hắn thật sự không chịu nổi trừng phạt, đáng thương nhìn Lan Tri: “Thầy Lan, anh bỏ qua cho tôi đi, tôi nhất định sẽ sửa lỗi! Chứ tôi...tôi chịu hết nổi rồi.”

“Thật sự chịu hết nổi.”

“Đúng đúng, tôi chịu hết nổi rồi. Van anh đừng hành hạ tôi nữa.”

“Tốt.” Lan Tri đơn giản đáp lại, đến đầu giường kéo một ngăn tủ khác ra.

Hàn Kính không nghĩ Lan Tri sẽ dễ dàng buông tha mình như vậy, cả kinh: “Anh nói tốt thật chứ...”

“Thật mà.” Lan Tri gạt đầu, từ trong ngăn kéo rút ra hai cái dildo chạy điện, đem đưa trước mặt Hàn Kính: “Cho nên chúng ta sẽ đổi vị trí trừng phạt.”

Hàn Kính nhìn hai cây dildo thiếu điều muốn ngất xỉu.

Lan Tri cũng không có ý định buông tha hắn, “Tôi hỏi cậu một câu, kiểm tra xem hai tháng nay cậu ở nhà chăm chỉ ôn tập hay là lại chạy khắp nơi chơi bời.”

“Tôi chăm chú ôn tập mà...”

“Nếu cậu trả lời đúng,” - Lan Tri ngắt lời hắn - “Chúng ta sẽ dùng cái nhỏ này.”

Hàn Kính quay qua nhìn nhìn, đúng là một cái dildo nhỏ xíu. Hắn đánh mắt sang cái thứ hai, lập tức tóc gáy dựng ngược. Tại sao lại sản xuất dildo to như vậy để làm gì hả!? (anh Kính muốn són ra quần r =]]])

Vừa nhìn thôi Hàn Kính đã cảm thấy lỗ hậu của mình đau đớn thống khổ rồi. “Nếu như tôi...tôi đáp sai thì sao?”

Lan Tri lắc lắc cái dildo khổng lồ: “Đoán xem.” (lại insert meme shiba-inu “đoán xem” =]]])

Hàn Kính lắp bắp: “Anh.... Anh....trình độ tôi không được tốt lắm, anh có thể ra đề dễ d...”

“Tan(/2) bằng bao nhiêu.” Lan Tri lại cắt ngang lời hắn.

Hàn Kính run rẩy bắt đầu tính toán. Tan bằng sin/cos, vậy $\tan(\pi/2) = \sin(\pi/2) / \cos(\pi/2)$. Mà $\sin(\pi/2)$ là bao nhiêu nhỉ, khoan đã $\cos(\pi/2)$ chẳng phải bằng 0 sao, hay là hần nhớ nhầm, mẫu số bằng 0 thì làm sao chia nhỉ...

(trong bản gốc anh Kính suy theo định nghĩa tam giác vuông, nhưng tớ chẳng nhớ gì cái đó cả nên thay bằng vòng tròn hàm số lượng giác, hy vọng ko sai chứ tớ 5 6 năm rồi ko đụng vào Toán....)

Hàn Kính hoang mai mãi không có cách nào tính được. Nhưng mà không tính được thì anh hỏi hần làm gì. Hần loay hoay mãi, nghĩ không biết có khi nào Lan Tri ra đề sai không.

Hần nơm nớp lo sợ đánh mắt sang Lan Tri, anh giục hần: “Nhanh lên tôi đang rất gấp.”

Hàn Kính hoảng loạn nhìn hai cây dildo, mới cố gắng mở miệng: “Thầy Lan, có khi nào thầy hỏi sai không... Chứ hình như $\tan(\pi/2)$ không có tồn tại...”

Lan Tri vui vẻ chỉ cây dildo nhỏ vào mặt Hàn Kính, “Rất tốt!”

Hàn Kính vất vả mới kịp phản ứng, mừng rỡ nói: “Tôi..tôi trả lời đúng? Thiệt là không có tồn tại?”

Hần chỉ mới vui mừng được vài giây lại tiếp tục xụi lơ trên giường. Đáp đúng thì đã sao chứ, đằng nào chẳng bị “chọt cục”, chỉ là cái nhỏ hơn mà thôi.

Lan Tri khó hiểu. Anh cảm thấy dùng dildo rất...sướng, mà sao tên này lại như sắp bị thọc tiết đến nơi. (anh thầy gì đó ơi thằng nằm kia tuy ngục nhưng mà nó là thuần 1, là thuần 1 đó, bị chọt cục làm sao thấy sướng đc hả =]]]])

Lan Tri nghĩ hần chê dildo bẩn, bèn nói thêm: “Cây này cũng chỉ mình tôi sử dụng thôi, mà lần nào tôi cũng rửa rất kỹ, anh yên tâm.” Nói xong anh thò tay đeo vào dildo một cái bao cao su cho hần an lòng. (cũng không phải ai cũng khiết phích như anh đâu anh ơi là anh =]]]])

Hàn Kính toàn thân rệu rã, cùng không buồn giải thích cho anh nữa. Hần ngửa mặt lên trời, nhắm mắt chờ chết.

Đến khi cảm nhận được đầu dildo đang qua lại ở cửa huyết, toàn thân hăng đều căng cứng.

“Cậu thả lỏng ra đi, chặt thế này tôi không nhét vào được.” Lan Tri vô tình hần.

Hàn Kính lúc này làm sao có thể thả lỏng được! Có thấy ai sắp bị bạo cục lại có thể thả lỏng không?! Hần càng run rẩy tợn, mồ hôi đổ một tầng dày.

Lan Tri vẫn cạ đầu dildo tại miệng huyết hần, chậm rãi bò lên người Hàn Kính.

“Tình hình học tập các môn của cậu thế nào rồi?” Anh vuốt đầu ngực Hàn Kính thấp giọng hỏi.

Hàn Kính được anh vuốt ve, hơi thở đã bắt đầu nặng nhọc: “Ngữ văn tạm tạm, Toán, Lý, Anh thầy giáo nói nếu cố gắng sẽ rất tốt...”

Lan Tri vẫn vuốt ve lồng ngực hần: “Hóa học thì sao?”

“Hóa tôi không tốt lắm....nhiều chỗ không hiểu....”

“Chỗ nào cảm thấy khó hiểu nhất?”

Ừm.. chỗ nào khó hiểu nhất nhỉ? Hàn Kính ngăn người ra suy nghĩ một hồi: “là hóa hữu cơ ấy, C, H, O toán loạn, tôi chẳng hiểu gì....ahhh....”

Lan Tri thừa dịp hần đang nghĩ ngợi linh tinh liền đem dildo nhét vào hậu huyết hần.

“Hiểu rõ.” Lan Tri nhàn nhạt nói, nhanh chóng mở công tắc rung. “Tôi giờ phải đi công chuyện tí. lát nữa tôi sẽ trở về.”

Anh bắt đầu mặc quần áo.

Công tắc bật lên, dildo trong người Hàn Kính bắt đầu ngo ngoáy. Nhưng hần căn bản chẳng thấy thích chỗ nào, chỉ thấy đau thật đau, cả người đều trương phồng lên rất khó chịu.

“Anh định đi đâu?” Hán căn rang hỏi Lan Tri.

Lan Tri bây giờ đã mặc đến áo khoác ngoài. “Hôm qua cậu đánh Chu Thành bị thương nặng quá, ông ta phải vào bệnh viện cấp cứu rồi.” Anh bình thần quần thêm khăn quàng cổ, đẩy gọng kính trên mặt. “Vì lễ nghĩa nên giờ tôi phải vào thăm.”

Hàn Kính nghĩ đến chuyện tối hôm qua, lửa giận lại bùng lên: “Không được, lỡ hấn lại đánh anh thì sao!”

“Sẽ không đâu.” Lan Tri vén đi phần tóc vì ướt đầm mồ hôi mà quện lên mặt Hàn Kính, cắn lên vành tai hấn, ầm áp thở một hơi: “Tôi nhét vào người cậu một món rất vi diệu, cậu hưởng thụ vui vẻ.”

Nói xong anh cũng không buồn quay đầu lại, một mạch ra khỏi nhà, để lại Hàn Kính chổng chơ.

Lan Tri vừa đến bệnh viện V đã thấy phóng viên đến bu đông như kiến rồi. Anh vô thức kéo khăn choàng cổ che bớt mặt mình, lặng lẽ đánh một vòng đỗ xe rồi mới tiến vào thang máy bệnh viện.

Chu Thành được đặt cách nằm ở một phòng đặt biệt. Cửa phòng đóng chặt, bên ngoài còn có hai ba vệ sĩ đeo kính râm.

Lan Tri nhìn tình hình cũng biết Dương Anh đang ở trong phòng bệnh. Bà gần đây được thăng chức, đương nhiên đẳng cấp cũng phải cao hơn.

Mấy vệ sĩ chưa từng gặp qua Lan Tri, thấy anh tiến lại gần bèn giơ tay ngăn chặn: “Thưa ngài ngài muốn tìm ai ạ?”

Lan Tri chưa kịp mở miệng, cửa phòng đã truyền ra giọng nói: “Tiểu Lan hử con.”

Là giọng Dương Anh. Lan Tri cúi mặt xuống đất nhìn đôi giày lấm tuyết của mình, đáp nhẹ: “Vâng ạ, là con.”

Vệ sĩ nghe thấy thế lập tức cho anh vào.

Chu Thành đã uống thuốc, đang ngủ trên giường. Lan Tri cũng cởi áo khoác ngoài, đứng ở lớp ngăn cách thủy tinh, xa xa mà nhìn, giữ khoảng cách tuyệt nhiên không đến gần lão.

“Cha con nói ông ấy không cẩn thận mà xảy ra tai nạn giao thông”. Dương Anh đến bên cạnh Lan Tri, thấp giọng kể: “Tối hôm qua chở con về nhà rồi quay lại, tuyết rơi dày mà trời lại tối, nên cha con đã bị tai nạn.”

Lan Tri chỉ “Vâng” một tiếng rồi lại im lặng.

Thật lâu sau đó, Dương Anh mới cất tiếng nói. “Nhưng mà xe ông ấy, một vết trầy cũng không có.”

Lan Tri quay đầu nhìn bà.

“Cha con nhìn như bị người ta đánh. Tiểu Lan, con không nhớ rõ tối hôm qua đã xảy ra những chuyện gì sao?” - Dương Anh hạ thấp giọng, chỉ đủ cho Lan Tri nghe thấy.

“Hôm qua con uống say quá, nên cái gì cũng không nhớ nổi.”

Dương Anh quay lại, nhìn thẳng vào mắt anh. Lan Tri đột nhiên hoảng loạn, anh né tránh cái nhìn của bà, quay đầu nhìn về hướng cửa sổ.

Động tác này dĩ nhiên không qua được mắt Dương Anh.

“Tiểu Lan” - bà kéo tay Lan Tri, kích động nói: “Con biết rõ chuyện gì đã xảy ra, phải không. Con nói cho mẹ nghe đi.....Rất cuộc..rất cuộc chuyện như thế nào...”

Nói đến đây bà đột nhiên dừng lại. Dương Anh phát hiện trên cổ tay Lan Tri chằng chịt vết máu ứ đọng. Bà vén ngay tay áo bên kia xem, cũng đều là vết hằn tương tự nhau.

Những vết hằn này, rõ ràng là dấu bị trói hai tay, sau đó giãy giụa kịch liệt mà tạo thành vết thương.

Dương Anh vất vả lắm mới trấn tĩnh lại, chậm rãi nhìn Lan Tri. Anh cũng không rút tay về, chỉ là im lặng mà nhìn lại bà. Dương Anh chỉ thấy trong mắt anh một màu trong veo bình thần.

Trời hôm nay rất đẹp. Từng tia nắng len qua khe cửa, chiếu lấp lánh trên mắt anh, làm đôi mắt ấy tựa hồ tan chảy lớp băng mọi ngày, trở nên dịu dàng hơn.

Dương Anh nhìn sâu vào mắt anh lâu thật lâu. Bà là dạng phụ nữ, chỉ cần nhìn vào mắt đã hiểu được tâm tình người đối diện, nhưng hôm nay nhìn thật sâu vào đôi mắt ấy, bà vẫn không thể nào hiểu được tâm hồn anh.

Tay Dương Anh cơ hồ run rẩy. “Về sau con đừng mua áo sơ mi cứng như vậy nữa, tay áo hằn lên cổ tay rồi đây này.”

“Dạ mẹ.” Anh nhàn nhạt trả lời, nhẹ nhàng rút bàn tay về,

Cửa thủy tinh khúc xạ ánh mặt trời, chiếu vào giữa bà và Lan Tri một vệt quang phổ màu cầu vồng, tựa như một bức tường vô hình mà đẹp đẽ ngăn cách nhau.

Trong nháy mắt, Dương Anh thậm chí còn cảm thấy được, Lan Tri đã sớm biết được Chu Thành đang bị thương rồi. Bà rất khổ sở, hé môi muốn nói cái gì, nhưng bị anh lễ phép mà cắt đứt: “Cảm ơn mẹ quan tâm con.”

Đôi mắt ấy vẫn là một chút cảm xúc cũng không có. Không khí bất ngờ trầm mặc xấu hổ. Rất may khi đó thư kí của bà đẩy cửa vào, phá vỡ sự yên tĩnh áp lực này.

“Phóng viên đã đến càng ngày càng nhiều rồi, thưa bà.” Chị thư kí còn đang định nói thêm nhưng nhác thấy Lan Tri đứng đó lại thôi.

Lan Tri cũng rất thức thời: “Dạ con còn công việc chưa giải quyết, con xin đi trước ạ.”

Dương Anh lúc này cũng biết anh không muốn nói, nhiều lời cũng vô ích, bèn gật đầu, đưa mắt nhìn Lan Tri mặc áo khoác đi ra ngoài.

“Tiểu Lan...” - Bà gọi theo. “Tối chủ nhật này về nhà ăn cơm.” Bà dừng lại một chút, như nhớ ra điều gì bèn bổ sung: “Sẽ không có Chu Thành ở nhà đâu.”

Lan Tri quay lại, nhẹ gật đầu với bà.

“Cô chuẩn bị hộp báo giùm tôi,” - bà quay sang nói với thư kí trán đã lấm tấm mồ hôi - “Chu Thành ngoài ý muốn, bị những người chống đối tôi hành hung trả thù.”

Lan Tri lặng lẽ rời bệnh viện. Vì hôm nay là nghỉ tết Nguyên đán nên giao thông ùn tắc rất nhiều. Tranh thủ đương kẹt xe anh lấy điện thoại, đánh lên một dãy số.

Số điện thoại này, hẳn đã lâu không có gọi rồi. Thực ra nếu không có việc cần anh cũng không muốn gọi cho người này.

Điện thoại rất nhanh được kết nối.

“Văn phòng trưởng bộ phận nghiên cứu phát minh công ty được phẩm U xin nghe ạ.” Trong điện thoại truyền đến một giọng nữ nhỏ nhẹ, “Tôi là thư ký trưởng, ngài có điều gì cần giúp đỡ không ạ?”

Lan Tri hơi sững sốt mà nhìn lại dãy số, đúng là đang gọi số điện thoại cá nhân mà.

“Tôi tìm ngài Kha.” Anh chần chờ một lúc rồi mới nói.

“Xin hỏi ngài có hẹn trước không ạ?”

“Không có.”

“Vậy ngài muốn lên lịch hẹn trước không ạ? Ngài Kha tuần này đã kín lịch. Sớm nhất có thể gặp là sau 4 giờ chiều thứ ba tuần sau.”

“Không cần.” Anh nắm chặt tay lái “Nhờ cô chuyển lời với ngài ấy, tôi là Lan Tri, đêm mai chín giờ tối chờ ngài ở chỗ cũ.”

“Ngài Lan, nhưng mà ngài Kha...” Đầu dây bên kia hiển nhiên là kinh ngạc.

“Ngày ấy sẽ bằng lòng gặp tôi thôi, mong cô chuyển lời giúp.” Lan Tri cắt ngang lời thư ký, kết thúc cuộc nói chuyện.

Anh đánh thêm mấy vòng xe mua vài thứ cần thiết rồi mới về nhà. Vào tới phòng ngủ phát hiện Hàn Kính đang há hốc mồm khò khò mà ngủ chảy cả nước bọt.

Tay chân hắn đang bị mở rộng, người thì trần truồng, mông còn cắm một cái dildo mà vẫn có thể ngủ ngon lành.

Lan Tri tặc lưỡi cảm thán, tuổi trẻ đúng là tốt thật.

29. Chương 29

Lan Tri cởi áo khoác ngoài và khăn choàng cổ, đưa mắt ngắm nhìn Hàn Kính đang ngủ ngon lành trên giường.

Dildo điện vốn ngưng chạy từ lâu rồi, kích thước lại nhỏ nên đã tuột ra khỏi cơ thể Hàn Kính. Anh đứng ở cuối giường, ánh mắt hướng từ dưới lên trên mà dò xét cơ thể hắn.

Hạ thân Hàn Kính mềm nhũn rúc vào giữa hai đùi, dù không cương nhưng vẫn thấy lớn hơn người bình thường. Cơ bụng sáu múi rõ ràng, tiếp đó là lồng ngực nở nang, cơ ngực phát triển, cùng với hai hạt đầu vú nhỏ màu nâu sẫm. Nước da màu đồng bóng loáng khỏe mạnh, hormone nam tính tràn trề.

Lan Tri rất nhanh đã cởi đến áo sơ mi của mình. Áo anh rất mềm, tuyệt đối không phải như Dương Anh nói, quá cứng mà làm anh bị thương.

Nhưng mà cũng có hề gì. Nếu áo không cứng, thì cũng là bao tay cứng, hoặc áo vest cứng, khoác ngoài cứng.

Hoặc là, một tâm tình ngoan cố.

Lan Tri cởi nốt quần và bít tất, ngồi lên giường mà ôm lấy đầu Hàn Kính.

Nghe có động tĩnh, Hàn Kính mơ mơ màng màng mở mắt dậy, thấy gương mặt Lan Tri gần ngay trước mũi mình, hắn lập tức tỉnh hẳn.

“Lan Tri... anh về khi nào...” Hắn thất kinh gọi lại, lập tức bị anh cúi đầu hôn chặn đôi môi.

“Đừng nói gì cả.” Lan Tri thì thầm “Tâm trạng tôi đang không được tốt.”

Lan Tri tâm trạng không tốt là một điều cực kỳ đáng sợ đó! Hàn Kính vừa linh giáo qua, đương nhiên không muốn lại giẫm vào vết xe đổ.

Nhưng hắn nghe ra giọng anh có chút sa sút cùng lo lắng hoang mang, mấy lần muốn mở miệng hỏi, nhưng lại nhớ anh vừa cảnh cáo hắn, cuối cùng cũng không dám nói gì.

Lan Tri mặc kệ hắn, hai tay bưng mặt Hàn Kính, cứ thế mà hôn vụn lên môi hắn.

Hôn đến khi anh bắt đầu thở dốc, tay đặt trên mặt hắn cũng rịn một tầng mồ hôi mỏng, Hàn Kính mới thấy thật sự không ổn, bắt đầu sợ hãi. Hắn nghiêng đầu né cái hôn tiếp theo của Lan Tri, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Lan Tri lắc đầu, lại tiếp tục hôn.

Hàn Kính trước đây đều đặc biệt để ý lời nói và hành động của anh, nên hắn biết rõ anh hiện tại là đang bất ổn.

“Anh rốt cuộc là bị làm sao?”, Hàn Kính sức nhớ ra khi nãy anh đi gặp Chu Thành, có lẽ nào...

“Tên Chu Thành đó con mẹ nó lại động tay động chân với anh rồi phải không?” Hấn tức giận quát to một tiếng, hai tay giãy giụa giật mạnh còng tay.

Lan Tri dè tay hấn lại.

“Không có.” Anh trả lời, cụng trán mình vào trán Hàn Kính, nhìn chăm chăm vào mắt hấn.

“Anh không gạt tôi đó chứ?”

“Không hề.”

Hàn Kính thở phào nhẹ nhõm: “Vây là tốt rồi.” Nhưng hấn vẫn cảm thấy Lan Tri không vui, lại nói: “Anh có chuyện gì không vui, nói ra sẽ khá hơn nhiều đó.”

Lan Tri tách gối ra, ngồi lên người hấn, từ trên cao mà quan sát Hàn Kính.

Hàn Kính nghĩ nghĩ, nói thêm. “Anh không nghe người ta nói, một người hạnh phúc chia sẻ cho người khác, sẽ thành hai phần hạnh phúc. Một người đau khổ chia sẻ cho người khác, thì đau khổ chỉ còn một nửa. Tôi có thể không giải quyết được vấn đề cho anh, nhưng nếu kể với tôi anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều đó.”

À thật ra loại câu sáo sặc này là lúc học văn giáo viên của hấn yêu cầu học thuộc, để khi viết văn áp dụng vào sẽ hay hơn. Hàn Kính ghét lắm, nhưng không ngờ cũng có dịp sử dụng để thể hiện với người đẹp như thế này nữa.

Lan Tri nghe xong cũng không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt, nhưng bàn tay đang dè chặt hấn cũng thả lỏng ra. Anh đưa tay vuốt lên cơ thể Hàn Kính, hướng từ cổ kéo một đường từ lồng ngực xuống eo.

Làn da Hàn Kính bóng loáng, co giãn, được kéo căng bởi những thớ thịt săn chắc, sở hữu tất cả cảm giác hoàn hảo, sờ thật sự rất thích.

LanTri có hơi khựng lại một chút.

“Cậu nghỉ ngơi đủ chưa?” – Anh cũng không muốn đề cập tới chuyện của mình, chỉ hỏi lại Hàn Kính.

Hàn Kính còn chưa kịp trả lời, anh lại cúi đầu ngậm cắn vành tai hấn: “Nếu như đủ rồi thì...”

Tay anh vuốt thẳng xuống quần lên hạ thân hàn Kính: “Giúp tôi.”

Hai chữ cuối cùng phả vào tai Hàn Kính, ảm ướt gợi tình. Còn chưa kịp hoàn hồn đầu lưỡi anh đã vươn ra nhẹ nhàng liếm láp lỗ tai hấn.

Hàn Kính này giờ bị Lan Tri “ép” gần hết “nước”. Hấn vốn là muốn cự tuyệt, nhưng khi được anh liếm láp vành tai, hấn lại cảm thấy một luồng điện chạy dọc sống lưng, không thể nào có cách cự tuyệt.

Nhưng thật ra đầu óc hấn còn chưa kịp quyết định có nên từ chối hay không, cơ thể hấn đã vội phản ứng rồi. Hạ thân hấn được Lan Tri chọc ghẹo nhanh chóng cương cứng.

Quả là không thể né tránh mà, đàn ông đều là dùng nửa thân dưới suy nghĩ.

Lan Tri dĩ nhiên rất hài lòng tốc độ cương cứng của hấn, anh cầm dương vật hấn nhẹ nhàng cọ vào mặt đùi trong của mình.

Hàn Kính vốn muốn vuốt ve nịnh nọt anh, nhưng tay chân đều bị trói chặt. Hấn bèn cong lưng, đem tính khí dưng thẳng của hấn chọc chọc của huyết Lan Tri.

Lan Tri bị Hàn Kính thúc đến, kích thích cực kì, ngứa mắt mà rên rỉ “Ahhh.... Um..”. Hấn thấy anh hưng phấn càng dùng sức mà cong lưng đâm lên càng mạnh.

Đâm được vài cái hạ thân Hàn Kính đã thành công khai mở cửa huyết Lan Tri, cắm sâu vào hậu huyết anh.

Lan Tri đột ngột bị hấn thúc sâu vào, la “Ah” một tiếng, hai tay loạn xạ đâm ngực hấn.

Hàn Kính nghe tiếng kêu đã biết anh hưng phấn đến cực điểm rồi, hấn cố tình thúc mạnh thêm vào cái, hỏi “Sướng không?”

Lan Tri không buồn trả lời Hàn Kính. Anh nén những tiếng rên rỉ vào cổ họng, leo xuống người hấn tháo công tay công chân rồi ném cho hấn cái bao cao su ngụ ý hấn tự đeo vào.

Hàn Kính vừa đem áo mưa mặc vào xong, nhìn lên đã thấy Lan Tri đang nửa nằm nửa quỳ, bờ mông tròn lẳn nhếch lên cao, tay cầm cái dildo điện nhỏ vừa nãy cố gắng nhét vào hậu huyệt phốt hồng của mình.

Hàn Kính lúc nãy bị Lan Tri “bóc lột” gần hết ham muốn, nhưng được tận mắt thấy một Lan Tri dâm dăng như thế, hấn lập tức sinh ra loại cảm giác muốn chà đạp.

Hấn ngồi xuống tước mất dildo trong tay Lan Tri, chụp lấy hai cánh mông anh bạo lực nắn bóp.

“Anh dâm đến vậy sao, sắp sửa ”chịch” thật rồi còn không đợi được phải dùng ”hàng giả”?” Hấn thở phì phò vào tai Lan Tri, hỏi.

Lan Tri đã chìm rất sâu vào biển dục, đầu óc đã có chút mơ hồ. Anh giẫy giụa khỏi Hàn Kính định đi nhặt lại dildo nhưng bị hấn quật lại, hai tay gắt gao kìm ở cổ.

Hàn Kính một tay ghì Lan Tri, tay kia mò đến chai dầu bôi trơn đổ một ít vào tay, lần mò đến cửa huyệt anh. Hấn ghé tai anh thì thầm: “Anh dâm dăng như vậy, dildo sao đủ thỏa mãn?”

Nói xong hấn dùng hai ngón tay, đâm mạnh vào hậu huyệt anh.

“Aaaahhhhhh~” Lan Tri kêu to, hai tay ôm lấy cổ hấn.

Hàn Kính cảm thấy hậu huyệt anh siết quá chặt chẽ, như một cái miệng tham lam nhỏ nhắn mà ra sức mút hai ngón tay hấn, chặt đến mức không thể động đậy. Hấn phải dùng tay kia vỗ vỗ mông anh vài cái, làm anh thả lỏng ra, mới thừa cơ chen vào thêm được một ngón tay nữa.

Chặt quá! Dầu bôi trơn bị ép chảy một phần ra ngoài cửa huyệt, sáng long lánh rồi men theo đùi non trắng nõn của anh chậm rãi chảy xuống, càng làm tăng thêm sự dâm mỹ.

Ba ngón tay Hàn Kính trong hậu huyệt Lan Tri chậm rãi xoay một vòng. Hấn đã xem qua rất nhiều GV, còn lấy thân mình thí nghiệm thử, nên biết rất rõ phải làm sao để khiến đàn ông sinh ra khoái cảm lớn nhất.

Hấn rất nhanh tìm được điểm G, nhẹ nhàng ấn vào một cái. Lan Tri cả người cong lên, cào cào loạn xạ trên lưng hấn, miệng mơ hồ rên rỉ một tiếng.

Hàn Kính thấy thế càng lớn gan, dùng cả ba ngón tay, không nhanh không chậm mà ấn vào điểm nhạy cảm.

Lan Tri bị hấn khiêu khích toàn thân run rẩy, ngón chân vô thức cong lại, rên rỉ ngày một nhiều. Nhưng vì hấn làm quá chậm, anh đột nhiên bắt lấy tay hấn tự mình gia tăng tốc độ.

Hàn Kính nắm tay Lan Tri kéo ra. “Con mẹ nó sao anh dâm thành như vậy rồi?” Hấn nói, lại cố ý dùng hạ thân mình cọ xát cửa huyệt anh.

Lan Tri đang hứng tình bỗng nhiên bị rút tay ra, sau đó bị Hàn Kính trêu chọc ngoài cửa huyệt, không chịu đựng nổi, chủ động lắc lắc vòng eo, nâng mông muốn đem tính khí đang ở ngoài cửa kia tiến vào.

Hàn Kính ghì anh lại ngăn không cho anh di chuyển: “Như vậy sao được?” Hấn cố ý nghiêm túc hỏi.

Lan Tri nhìn hấn, trên mặt anh giờ đã ngập tràn tình dục: “Vậy cậu muốn như thế nào mới được?”

Hàn Kính cười cười. Hấn hôm nay bị Lan Tri hành thê thảm. Tuy là hấn cũng sai nhưng mà anh ra tay tàn độc quá chừng làm hấn suýt chút nữa đoạn tử tuyệt tôn luôn rồi còn gì, cho nên hấn vẫn tức anh ách trong lòng này giờ.

“Đơn giản lắm.” Hấn nhìn Lan Tri đang mở to mắt trừng hấn. “Anh thừa nhận anh rất dâm dăng, sau đó...xin tôi đ*t anh.”

Lan Tri vẫn không phải ứng. sau đó anh duỗi tay, ngoáy lỗ tai mình: “Cậu nói gì tôi nghe không rõ?” Anh nheo mắt nhìn Hàn Kính: “Cậu lặp lại lần nữa được không?”

Giọng điệu anh vô cùng lịch sự, kết hợp với gương mặt đang thắm đẫm tình dục kia hoàn toàn không phù hợp. Nhưng anh đã yêu cầu như vậy, hấn sao từ chối được.

Hàn Kính hít một hơi, lặp lại: “Anh thừa nhận anh rất dâm dăng, sau đó... AHHHHH ”

Lời nói còn chưa dứt, Lan Tri đã thò tay cầu một cái thật mạnh lên đầu ti hần. Hần phản ứng theo bản năng buông Lan Tri ra, lấy tay che ngực.

Còn chưa kịp hoàn hồn Lan Tri đã xô Hàn Kính ngã ra, lập tức leo ngay lên người hần, nhanh chóng nắm hạ thân, nhắm ngay cửa huyệt mình, ngồi xuống.

(tưởng uy hiếp được anh à huhu ngẫu quá xúc xắc 100 điểm cho anh Lan =]]]] cậu Hàn toàn bại =]]])

Hàn Kính không nghĩ tới Lan Tri đánh úp hần ngoạn mục như thế, còn trực tiếp cười lên người, đem hạ thân của hần cắm sâu đến gốc.

Trong một khoảnh khắc Hàn Kính thấy khoe miệng anh cong lên, tựa như nở nụ cười. Mồ hôi trên mặt anh lăn theo sống mũi cao thẳng, lăn đến chóp mũi, rớt xuống đánh vào cơ bụng Hàn Kính, nở ra một đóa hoa dâm dăng.

Anh cúi người, dán sát vào tai Hàn Kính: “Sau đó cái gì?”

Lan Tri viết rõ mà còn cố hỏi, giọng điệu mang theo hơi nóng tình dục, phả vào má hần.

Hàn Kính lúc này còn nói được gì nữa. Hần chỉ cảm giác được hạ thân mình đang được cơ thể Lan Tri chặt chẽ bao trùm, ấm nóng và ẩm ướt. Vì Lan Tri từ phía trên ngồi xuống, tính khí của hần lại quá thô to nên gel bôi trơn bị ép tràn ra ngoài cửa huyệt, chảy xuống tinh hoàn hần, men dọc theo đùi, mang theo nhiệt độ cơ thể Lan Tri, ôn hòa mà ướt át.

“Sau đó đ*t chết anh!” Hần gầm nhẹ một tiếng, ôm lấy eo anh động thân lên xuống, điên cuồng mà thúc vào, mà Lan Tri cười ở phía trên, mỗi đợt rớt xuống theo trọng lượng cơ thể lại đem dương vật hần đâm sâu nhất có thể.

Lan Tri một tay vịn lên người Hàn Kính, tay kia tự kéo tóc mình, cười trên người hần, thân thể theo từng đợt thúc của hần mà nhún lên nhún xuống, cao thấp phập phồng, miệng không ngừng rên rỉ.

Ánh mặt trời xuyên qua bức màn mỏng trên cửa sổ, tản vào luồng sáng dịu dàng, bao lấy thân thể thon dài của Lan Tri, ánh lên lấp lánh những giọt mồ hôi trên cơ thể anh, tạo nên một bức tranh tràn ngập tình sắc.

Hàn Kính bị cả thị giác lẫn xúc giác kích thích, rất nhanh nhận không được muốn đến cao trào.

Nhưng hần phát hiện vì trước đó đã ra quá nhiều lần, giờ có cảm giác muốn ra nhưng lại không có gì để ra nữa.

Hơn nữa động tác này Lan Tri cười lên người hần, hần mỗi lần thúc đến phải gồng mình nâng cả anh lên, rất nhanh mất sức. Vì vậy hần dừng lại, chỉ ôm lấy eo anh không động tiếp nữa.

Lan Tri thấy hần dừng động, chậm rãi cúi đầu nhìn hần.

Hàn Kính đáng thương sợ sệt nói: “Tôi mệt quá...”

Lan Tri cười một tiếng, trong mắt lộ ra một tia ranh mãnh.

“Không sao.” Anh xoa đầu Hàn Kính, nói: “Vậy tôi tự động.”

Sau đó anh vươn người về phía trước, nắm lấy chân song ở đầu giường làm điểm tựa, rồi tự mình chuyển động.

Anh thậm chí thỉnh thoảng còn cầm lấy hạ thân Hàn Kính, điều chỉnh góc độ để đâm được vào điểm mẫn cảm của mình.

Vì Lan Tri làm chủ tốc độ tiết tấu, nên có thể chủ động kéo dài thời gian, rất lâu mà anh cũng không bắn.

Toàn bộ quá trình anh đều không hề nhìn Hàn Kính, như đang đắm chìm trong thế giới riêng nào đấy.

Hàn Kính chỉ thấy anh nhắm mắt, gương mặt hướng thụ. Mồ hôi trên trán anh ngày càng nhiều, men theo gương mặt mà chảy xuống, đọng lại ở cái cằm nhỏ, rồi lại rơi xuống ngực, lăn theo từng thớ cơ bắp mà chảy xuống nơi kết hợp của hai người. Khắp nơi đều ướt sũng tình sắc.

Lan Tri ngày càng hưng phấn, anh điên cuồng lắc đầu, miệng mơ hồ rên rỉ kịch liệt, hoàn toàn mất đi tự chủ.

Mà cơ thể Hàn Kính lại ngày càng khó chịu. Hắn vốn không còn gì để bắn, nhưng những trận ma sát kịch liệt với thành ruột Lan Tri cứ ồ ồ kéo về cho hắn tràn ngập khoái cảm.

“Lan Tri à..” cuồng cùng hắn nhịn không được, đành phải ghì chặt eo anh làm anh dừng lại.

“Tôi...tôi không bắn được nữa...”

Lan Tri nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, lại nói bằng cái giọng lịch sự khi nãy: “Như vậy sao được?”

Hàn Kính sao lại không biết anh đang ăn miếng trả miếng? (câu này lúc nãy anh Kính nói lúc muốn bắt thầy Lan nói thầy dâm dăng ý =]]]] giờ thầy quật lại) Hắn đành nức nở nghẹn ngào, giẫy giụa muốn đem hạ thân mình ra khỏi thân thể anh, trưng ra vẻ mặt cầu xin: “Thầy Lan ơi hôm nay thật sự không nổi..!”

Chính hắn cũng hiểu được cầu xin Lan Tri đều không có tác dụng gì. Chọc giận anh, kết quả không bao giờ tốt đẹp.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, Lan Tri nhìn chằm chằm hắn một lát rồi quỳ thẳng người lên, đem hạ thân Hàn Kính trượt ra ngoài.

Hạ thân thô to của Hàn Kính dính đầy dầu bôi trơn trộn với dịch ruột non của Lan Tri, bắt ngờ bị lôi ra khỏi người, kéo tạo thành mấy sợi tơ sáng bóng trong không trung.

Lan Tri nhìn thấy, lập tức dùng tay vuốt hết, đem bôi lên hạ thân của mình mình, tự an ủi, rồi phẩy tay ra hiệu cho anh cách xa mình ra một chút. (Bổn cung cho người lui =]]]]

Hàn Kính hiện tại không dám nhìn cái gì nữa. Bất cứ hình ảnh nào của Lan Tri cũng đều sẽ khơi lại dục vọng của hắn, mà hắn thì cần nhanh chóng làm cho hỏa mi ngừng nóng ngay lập tức. Hắn vội vàng nhặt quần áo, nói với anh một câu “Cảm ơn thầy Lan.” Rồi ù té chạy ra khỏi phòng ngủ.

Hàn Kính trốn tới phòng khách, trong đầu đem cha mẹ anh chị em ông bà chú bác dì cậu mợ thím ông cố bà cố ông sơ bà sở ra điểm mặt một lần, mới thành công mà làm tỉnh khí hắn mềm xuống lại.

Hỏa mi Hàn Kính tội nghiệp rúc đầu, nửa còn dính cái bao cao su. Hàn Kính gỡ áo mưa đi, bắt đầu mặc quần áo. Lúc mặc đồ lót, hắn cảm giác phần vải cọ vào hậu huyệt hắn rất không thoải mái. Tuy là khi nãy bị nhét vào cái dildo rất nhỏ, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy đau ơ là đau.

Làm 0 cũng khổ thật. Hắn buông người xuống ghế sofa, xoa xoa cái mông, nghĩ về sau phải nhẹ nhàng với Lan Tri một chút, nếu không người đẹp của hắn sẽ đau chết mất.

Nghĩ nghĩ một hồi, hắn lại nhớ đến hai cây dildo điện một nhỏ một lớn kia.

Ai lại không thích thô to? Lan Tri của hắn sao còn mua cái nhỏ xíu đó làm gì nhỉ. Hàn Kính đột nhiên phát hiện: chẳng lẽ cái nhỏ là để khuếch trương, cái to mới thật sự để sử dụng?

Thảo nào khi nãy hắn chọc Lan Tri sử dụng dildo anh có vẻ không vui. Ra là bị hắn không có ý tứ nói trúng tâm sự.

Hắn nghĩ tới đây đột nhiên lại kích động: Lan Tri tại sao phải dùng sex toy để giải quyết? Anh rất xinh đẹp, kỹ thuật trên giường rất tốt, cũng không thiếu tiền, vì sao lại không ra ngoài tìm đàn ông khác?

Chẳng lẽ ngày đó cãi nhau xong anh cũng không đi tìm người khác?

Thật ra lúc đó Lan Tri có quan hệ với người khác Hàn Kính cũng có thể xem như không có gì. Dù gì hai người lúc đó cũng giống như “chia tay”, nên tìm người khác cũng rất bình thường.

Nhưng mà, Lan Tri lại không như vậy.

Không có cùng người khác.

(thể giờ mi đã biết tại sao thầy Lan nổi khùng cột mi lên giường chưa:))

Hàn Kính cảm thấy trong lòng mình dâng lên một luồng nước ấm, hần một lần nữa lại đẩy cửa phòng ngủ đi vào.

Lan Tri đang nửa nằm sắp nửa quỳ ở trên giường, đầu anh chôn sâu vào gối, hai chân tách ra, mông vênh cao để lộ hậu huyết đỏ hồng.

Huyết đạo anh lúc này vừa cùng Hàn Kính quan hệ kịch liệt, đã có chút sưng tấy, ửng lên như quả đào mới chín. Xung quanh còn dính gel bôi trơn và dịch ruột non, vừa trắng lại vừa hồng, ẩn hiện trong hai cánh mông trắng nõn như hoa văn họa tiết trên nền một món đồ sứ tinh xảo.

Tay anh cầm cái dildo thô to kia nhắm hậu huyết mình mà tự lộng. Tay còn lại nắm hạ thân mình vuốt vuốt. Hàn Kính thậm chí có thể nghe được tiếng nước nhóp nhép dâm mỹ. Anh rên rất nhỏ, những âm thanh phát ra chôn vùi hết xuống gối, chỉ để lại những tiếng vọng đùng đục lơ mơ quanh quẩn trong phòng.

Hàn Kính đến bên giường, từ phía sau ôm chặt lấy anh.

“Tôi với anh cãi nhau xong...anh...anh đều là giải quyết như vậy sao?”

Lan Tri bị ôm không thể tiếp tục đút dildo vào người, bất mãn mà gắt. “Đúng vậy!” Anh quay đầu nhìn Hàn Kính, mắt kiên nhẫn nói: “Cậu có vấn đề gì sao?”

“Không có, tôi..”

“Không có thì đi ra ngoài!” Lan Tri cực lực mà đuổi hần đi.

Hàn Kính bị anh đuổi thẳng, đau lòng muốn chết.

Mấy tháng trước hần nhục mạ Lan Tri. Anh lại chẳng so đo, không chỉ gửi sách cho hần, giúp hần được nhận vào lớp luyện thi tốt nhất, còn giữ mình trung thành với hần. Hàn Kính nắm lấy tay Lan Tri, mười ngón đan xen nhau.

“Lan Tri... anh vì tôi... vì tôi...”

“Vì tôi mà thủ thân như ngọc!” (phụt =]]]])

Hần vốn quá kích động. Lời nói thốt ra xong ngấm lại thật sự quá sai. Thủ thân như ngọc? Giờ là thời đại nào rồi, nói ra khác gì vũ nhục anh, còn hàm ý ám chỉ anh như đàn bà con gái.

Lan Tri nào biết đến nội tâm dậy sóng của Hàn Kính. Anh hiện đang rất cáu. Anh nhờ hần “giúp”, hần đi nửa đường thì nhất quăn bỏ chạy, bắt anh tự giải quyết. Giờ anh đang tự an ủi, sắp đến cao trào rồi tự nhiên hần lại xông vào ôm khư khư không buông, còn nói mấy câu nhảm nhí, anh rất bức bối, đưa tay Hàn Kính lên cắn một cái thật mạnh.

Hàn Kính la oai oái, theo phản xạ buông anh ra. Lan Tri nhanh chóng đập hần một cái, bỏ ra tiếp tục tự an ủi.

Hàn Kính chứng kiến cảnh này, lại đau lòng muốn chết, khoe mắt đã bắt đầu ươn ướt.

Lan Tri vì hần mà nhịn lâu như vậy, nhất định rất vất vả. Hàn Kính hần thân đàn ông trai tráng, nam nhân đại trượng phu, vậy mà thậm chí còn không thỏa mãn được người trong lòng, còn bắt người ta phải tự an ủi, thật quá mất mặt đáng nam nhi.

Vì thế hần không chút nghĩ ngợi, nằm ngửa ra nhích người chui xuống giữa hai chân Lan Tri.

(à chỗ này là thầy Lan vẫn trong tư thế quỳ bò vênh mông lên ý, xong bạn Kính chui xuống phía dưới à hí hí =]]]])

Lan Tri giật mình, cho rằng Hàn Kính lại cố tình phá đám mình, anh bức bối lạnh lùng nói: “Tôi kêu cậu đi ra ngoài có nghe không vậy?”

Hàn Kính mặt đã đối diện với hạ thân Lan Tri, hần đưa mắt lên nhìn anh.

Lan Tri thật sự rất đẹp. Bình thường lạnh lùng nhìn rất đẹp, trên giường bị dục vọng chinh phục, mặt mũi đỏ hồng lại càng rất đẹp.

Hàn Kính cố chấp lắc đầu.

“Anh cứ như vậy tôi rất khó chịu. Tuy là phía dưới hiện giờ tôi không thể thỏa mãn anh, nhưng còn rất nhiều chỗ khác thỏa mãn được.”

Hắn chậm rãi mở miệng, thè lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái trên đỉnh hạ thân Lan Tri.

Lan Tri khi nãy đã gần tới cao trào, bị Hàn Kính liếm một cái, toàn thân anh từ đầu đến chân không kiểm soát được run lên, đầu gối đang quỳ cũng không còn vững, gần như nằm xuống cả người đè lên Hàn Kính.

Hàn Kính há to mồm ngậm hết cả hạ thân Lan Tri vào miệng, mút lấy mút để. Lan Tri đầu đã vùi vào gối, hai tay luồn về sau nắm tóc hắn, bụng dưới anh giờ nằm ngay trên trán Hàn Kính, không ngừng vì khoái cảm mà cọ qua cọ lại.

Anh rất nhanh xuất ra trong miệng Hàn Kính.

Lan Tri từ trên, vô lực mà trượt một đường dài nằm lên người Hàn Kính. Hạ thân anh từ trong miệng hắn rút ra ngoài, dọc theo cảm, hầu kết, ngực Hàn Kính một đường dài trượt xuống, vẽ ra một đường dài ướt át.

Tinh dịch Lan Tri khi nãy xuất trong miệng hắn theo khoe miệng chảy ra. Hàn Kính biết rõ anh có tính ưa sạch sẽ, vốn định ngồi dậy ra phòng tắm nhỏ đi, thì Lan Tri đã ôm chặt lấy hắn.

“Đừng đi”. Anh nhắm mắt, thấp giọng nói. “Cho tôi ôm cậu một lát.”

Hàn Kính nghiêng đầu nhìn Lan Tri. Tóc anh đã bị mồ hôi làm ướt, dính dính mà quện vào trán, vẽ ra mấy lọn tóc hình vòng cung tinh tế như một bức phù điêu.

Hàn Kính một miệng tinh dịch, không thể mở miệng nói được câu nào, đành thò tay ôm chặt lấy Lan Tri, nhẹ nhàng vuốt ve đầu anh.

Lan Tri nhắm mắt lại, anh không nói thêm câu nào, cũng không buồn nhúc nhích.

Hai cơ thể dán chặt vào nhau, như không còn khoảng cách. Hàn Kính cảm nhận được lồng ngực Lan Tri đập phồng trên bụng mình, thậm chí còn nghe được nhịp đập trái tim anh. Hắn dùng tay khẽ vuốt ve sau lưng anh, như an ủi.

Lan Tri cũng tùy ý để hắn vuốt ve.

Lâu thật lâu, anh mới mở miệng hỏi Hàn Kính: “Nếu cậu là tôi, cậu sẽ làm như thế nào?”

Không đầu không đuôi hỏi một câu, Hàn Kính cũng không biết ý anh là gì? Muốn làm cái gì, với ai? Mà trong miệng hắn cũng đầy tinh dịch không có cách nào mở miệng hỏi thăm.

Lan Tri chậm rãi buông Hàn Kính, ngửa mặt lên nhìn trần nhà.

Đôi mắt đẹp của anh tựa hồ nhìn rất xa xăm: “Nếu cậu là tôi...” Lan Tri một lần nữa hỏi: “Cậu sẽ đối xử như thế nào với Chu Thành?”

Hàn Kính nghe được hai chữ “Chu Thành” liền bắt đầu nổi giận. Phần nộ của hắn với lão không bao giờ vơi bớt nhưng miệng lại không cách nào nói chuyện, Hàn Kính phần uất kinh lên được. Cuối cùng không đợi được nữa, hắn đem mớ tinh dịch nuốt ực xuống bụng.

Vậy là có thể mở miệng nói chuyện rồi.

“Tôi nếu là anh, tôi sẽ chẳng buồn quan tâm cái chi đến ân tình trước đó, sẽ xông thẳng lên cắt cmn luôn hai hòn trứng của lão!” Hắn tức giận chửi rủa.

Lan Tri nghe vậy xoay đầu nhìn Hàn Kính. Mắt anh lại trong veo không có điểm gợn, hiển nhiên là đã qua cơn kích tình.

Hàn Kính nhớ rõ tên Chu Thành đó còn từng đánh thuốc anh. Lòng hắn lại bùng bùng nổi giận, nghiêng đầu rửa một câu, chán ghét bổ sung: “Thiên xong còn chưa hết giận! Tôi phải đem cái thứ kia băm thành thịt băm, một phần trộn trứng chưng cách thủy làm mắm, phần còn lại hầm nhừ với xì dầu cay đem cho chó hoang ăn!”

Lan Tri nghe vậy ngẩn người, lập tức cười ha ha.

Hàn Kính quay đầu trừng mắt: “Cười gì, tôi rất nghiêm túc đó!”

Lan Tri ngưng cười, chậm rãi xuống giường.

“Tôi thấy là cậu đói bụng lắm rồi đó.” Anh nói, cũng không tiếp tục chủ đề lúc trước.

Lan Tri mặc quần áo chỉnh tề, lôi Hàn Kính ra phòng khách, chỉ lên mấy túi nhựa để trên bàn.

Hàn Kính mở ra, trong túi đều là đồ ăn, có thịt vịt quay, thịt kho tàu, thịt gà nướng cay, còn có canh chua cá. Món ăn cũng phong phú quá nha.

Hàn Kính quay đầu nhìn Lan Tri, anh không có biểu hiện gì, chỉ nói: “Đói thì ăn đi.”

”Anh lúc nãy giày vò tôi xong cảm thấy áy náy nên mua đồ về cho tôi ăn phải không? Hàn Kính mừng rỡ hỏi.

Lan Tri đi đến bên tủ thủy tinh, tiện tay lấy một chai rượu tây, giả điếc bỏ qua câu hỏi của hắn.

Hàn Kính vui vẻ ngồi xuống bàn, lấy thức ăn ra, vừa cười vừa nói: “Tôi biết anh tốt với tôi lắm nhưng cũng không cần phải gà vịt thịt cá ngọt chua mặn cay mỗi thứ đều lấy đủ về cho tôi đâu?”

Lan Tri đã rót ra nửa ly rượu, dựa vào tủ kính lạnh lùng liếc hắn.

Hàn Kính lại tiếp tục tí tởn: “Hay là anh không biết tôi thích ăn thịt gì, vị gì nên mỗi cái đều mua về hết cho tôi, phải không?”

Lan Tri đi đến bên cạnh hắn, bất ngờ nện chai rượu xuống bàn đánh “RẦM”, mắng:

“Thế có ăn không! Không ăn thì đem đi đổ!” (má ơi thầy dữ quá =))))

Hàn Kính xanh mặt, không ngờ Lan Tri dễ nổi tự ái như vậy, bèn lấy tay bảo vệ bàn đồ ăn, gật đầu liên tục: “Tôi ăn tôi ăn, đừng đổ!” Hắn nhanh chóng lấy đĩa gấp mấy cục gà cho vào mồm: “Tôi xin lỗi tôi sai rồi, sau này tôi sẽ không nói như vậy nữa.”

Lan Tri cũng không buồn đôi co tiếp với hắn, anh chậm rãi ngồi xuống đối diện, nhìn hắn ăn, tay vẫn rót rượu uống liên tục.

Hàn Kính thật sự đói bụng, thoáng cái đã gặm hết nửa con vịt quay. Đến khi dạ dày lừng lừng, hắn mới nhớ ra, ngẩn đầu hỏi Lan Tri:

“Anh không ăn à?”

Lan Tri lắc đầu, cúi xuống tiếp tục uống rượu.

Hàn Kính giờ mới chú ý anh uống rất nhanh, thoáng cái đã hết nửa chai rượu. Mặt anh vẫn tái nhợt, rượu uống vào còn không kịp phát tác lên.

Lan Tri tuy rằng ít nói, lúc nào cũng im lặng. Nhưng Hàn Kính cùng anh gần gũi cũng biết được, im lặng của anh cũng chia thành nhiều dạng: im lặng vì xấu hổ, im lặng vì vui vẻ, lặng vì...thích như thế, còn có im lặng vì đau buồn.

Hắn biết rõ, hiện giờ anh đang im lặng vì không vui.

Hàn Kính cúi đầu nghĩ nghĩ. Khi này Lan tri ôm hắn, hỏi nếu hắn là mình sẽ đối đãi với Chu Thành như thế nào, hàn Kính cũng lờ mờ đoán được một ít rồi. Hắn đặt đĩa xuống, cầm chặt tay Lan Tri.

“Tôi biết anh có tâm sự nhưng không muốn kể. Nhưng mà tôi muốn anh biết, tôi không giống với bọn họ, tôi sẽ đối xử với anh rất tốt.”

Lan Tri cúi thấp đầu, cũng không trả lời hắn.

Hàn Kính đứng lên, đến bên cạnh hắn quỳ một chân: “Thầy giáo Lan, tôi rất nghiêm túc đó. Tôi rất nghiêm túc mà chuẩn bị ôn thi đại học. Tôi muốn sau này có bằng cấp, xin được việc làm tốt, nuôi được gia đình.

Tôi...tôi muốn xứng với anh. Nếu không phải vì anh thì tôi mỗi ngày chăm chỉ đọc sách làm gì, bù đầu vào mấy hàm số lượng giác, mấy hình học rối lăm để làm gì?”

Hắn thật sự không thích toán cấp 3, khó muốn chết. Hồi còn đi học hắn chỉ lê lét đủ đậu tốt nghiệp. Nhưng sau này hắn đề ý Lan Tri, anh lại là phó giáo sư ngành toán học ứng dụng, có bằng tiến sĩ. Hắn đi với người ta mà dốt toán quá cũng như là không tôn trọng người ta rồi.

(Không sao đâu Kính à, Thịt bò đâu phải lúc nào cũng dùng để nấu món bít tết. Thịt bò kết hợp với khoai tây cũng ngon lắm đó....)

Cũng may Lan Tri cũng không biểu hiện gì khó chịu.

Hàn Kính ngượng ngùng, vòng vo đổi chủ đề: “Tóm lại là tôi...nghiêm túc!”

Lan Tri chỉ “Ừ” một cái.

Hàn Kính nghe Lan Tri đã chịu mở miệng, bắt đầu vui vẻ mà lấn tới:

“Thầy Lan, nếu anh lo lắng thì chi bằng tôi tới ở chung với anh đi. Như vậy anh dễ dàng theo dõi tôi, an tâm tôi không đi với người khác.”

Lan Tri đưa tay sờ lên tóc hắn.

“Chúng ta ở cùng một chỗ, ngủ chung với nhau, tâm trí cũng sẽ chỉ nghĩ về nhau có được không?” Hàn Kính nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa tôi có thể nấu cơm cho anh ăn. Mỗi tối anh đi dạy về có cơm canh nóng hổi chờ anh, có phải tốt hơn không!”

Lan Tri khẽ cười nhẹ một cái.

“Vậy rốt cuộc là có chịu không nè!” Hàn Kính nóng nảy hỏi.

Lan Tri cúi đầu, cạ lên chóp mũi hắn, nhìn hắn đăm đăm.

“Cậu nếu muốn chia tiền thuê nhà với tôi luôn thì tôi rất sẵn lòng.” Anh nhẹ nhàng nói.

Hàn Kính ngẩn người ra một lúc mới hiểu được ẩn ý của anh.

“Nói vậy là anh đồng ý cho tôi ở chung rồi phải không?” Hắn mừng rỡ nhảy dựng lên.

Tôi với Lan Tri ở chung một nhà rồi đây này! Hạnh phúc bất ngờ ập tới làm Hàn Kính mấy chuyện khác đều quên bết hết.

Hắn hưng phấn nhảy nhót cả buổi, mới sực nhớ ra chuyện hệ trọng. (cái thằng này đúng con nít luôn ấy =]]])

“Vậy..tiền thuê nhà một tháng bao nhiêu vậy?” Hắn hỏi thẳng

Hắn không có nhiều tiền, còn phải chi tiêu, sắp tới còn về quê nữa. Nhà Lan Tri vừa rộng vừa đẹp, sạch sẽ khang trang cái gì cũng tốt, giá thuê nhất định rất đắt. Lỡ hắn không trả nổi thì làm sao đây?

Lan Tri đã tìm được một cái chìa khóa dự phòng, ném qua người hắn.

“Tiền thuê nhà đổi bằng tiền mua đồ ăn.”

“Như vậy sao được?”

“Vậy cậu muốn trả tiền thuê nhà?”

“À không phải, chỉ là..”

“Nhớ rõ lời cậu nói lúc nãy...” Lan Tri dán lên lỗ tai Hàn Kính, thổi vào một hơi: “Mỗi tối trở về, đều có cơm canh nóng hổi chờ tôi.”

30. Chương 30

Thứ hai là ngày nghỉ cuối cùng trước khi bắt đầu Tết nguyên đán. Hàn Kính tranh thủ ngày nghỉ dọn hết đồ về nhà Lan Tri. Phòng thuê của hắn phải trả trước thời hạn, cũng may chủ trọ không cảm ràm gì hắn, vì nhà cũng nhỏ, lại đang mùa luyện thi nên cũng không thiếu người cần thuê.

Lan Tri bảo anh bận việc, ban ngày đều không có ở nhà. Hàn Kính đem đồ đạc trong nhà ra tổng vệ sinh một lần, rồi tiện tay xách giỏ đi mua nguyên liệu về hầm một nồi canh củ cải xương sườn.

Hắn nhìn bọt bóng nước sôi nổ lục đục trong nồi, nghĩ đến việc lát nữa thôi Lan Tri sẽ về nhà ăn canh hắn nấu, tâm trạng tự nhiên vui vẻ hẳn.

Nhưng mà vừa hơn bảy giờ Lan Tri đã gọi điện cho hắn báo anh có việc bận buổi tối, sẽ không về ăn cơm.

Hàn Kính nhìn nồi canh củ cải còn bốc hơi nghi ngút, không kìm được tiếng thở dài mà “Ừ” vào điện thoại.

“Cậu sao vậy?” Lan Tri đương nhiên là để ý.

“Không có gì đâu. Tôi đi ăn cơm trước vậy.”

Nói xong hắn cúp máy. Xem ra một mình hắn phải cô đơn mà xử xong nồi canh củ cải này rồi.

Hàn Kính vừa xới cơm trắng ra, Lan Tri đã đẩy cửa trở về.

“Sao anh về rồi, nãy mới bảo tối có việc mà?” Hàn Kính kinh ngạc hỏi.

Lan Tri khăn choàng cổ cũng không buồn cởi, lập tức đi đến bên cạnh hắn.

“Cậu không vui sao?” Anh hỏi thẳng.

Anh đổi kế hoạch vội vàng chạy về nhà, dĩ nhiên là biết Hàn Kính không vui rồi. Tuy có thể dễ dàng đánh thêm một cuộc gọi nữa để hỏi cho ra lẽ, nhưng nói thẳng trực tiếp với nhau thế này vẫn là cách giải quyết tốt nhất.

Hàn Kính da mặt cũng không phải mỏng, biết Lan Tri đột ngột trở về gặp mình, hắn cũng không giấu giếm nói thẳng: “Anh cả ngày đều đi vắng, không nói đi đâu, tôi thấy anh không quan tâm...”

“Buổi sáng tôi ở trường học. chiều tôi ở phòng thí nghiệm ghi chép số liệu.” Lan Tri trả lời ngay. “Tôi nói rõ ràng rồi đấy, cậu có thể đừng giận nữa được không?”

Hàn Kính không nghĩ tới Lan Tri chẳng chút nào an ủi hắn, còn thô bạo nói thẳng như vậy. Hắn ngó người một hồi, mới mở miệng lại được: “Vậy anh ghi chép số liệu xong chưa?”

“Được hai phần ba.”

“Vậy tối anh đi làm nốt cho xong phải không?”

“Không.” Lan Tri vẫn rất rõ ràng. “Tôi hẹn bạn, chín giờ tối gặp nhau ở trung tâm thành phố.”

“À, là vậy sao?” Hàn Kính chép miệng, cảm thấy trong lòng dâng lên vị chua xót: “Bạn bè thân đến thế à? Cùng bạn hẹn ăn ngoài chứ nhất định không muốn cùng tôi ăn cơm?”

Lan Tri nhìn chăm chăm Hàn Kính. Gương mặt anh do vừa đi lạnh bên ngoài nên thoáng ửng đỏ.

Anh trầm tư một lát, rồi bình tĩnh rành rọt trả lời: “Anh ta là tình một đêm với tôi, sau trở thành bạn. Nhưng hôm nay tôi gặp anh ấy là có chuyện nghiêm túc cần bàn bạc.”

Hàn Kính bị Lan Tri rạch ròi trả lời làm cứng họng, nghĩ nửa ngày cũng không biết đáp lại thế nào. Hắn hỏi cái gì anh thẩn thẩn trả lời ngay cái đó. Giờ mà dây dưa giằng dỗi thêm vài câu nữa thì anh sẽ giận ngược lại mất.

Nhưng mà lòng hắn cứ canh cánh, chẳng thoải mái chút nào. Đêm hôm khuya khoắt gấp gò, tên kia cũng từng lên giường với anh, Lan Tri của hắn lại quá quyến rũ đi, khác gì mỡ dăng miệng mèo đâu, lỡ lửa gần rơm rồi xảy ra chuyện gì....

Lan Tri cũng nhìn ra được băn khoăn của hắn: “Nếu cậu ngại xảy ra chuyện gì thì đi cùng tôi đi.”

Hàn Kính bị Lan Tri đi guốc trong bụng, hơi xấu hổ, mạnh miệng cãi: “Ai nói tôi ngại xảy ra chuyện gì!”

Lan Tri đã bắt đầu hết kiên nhẫn. Anh giơ cổ tay nhìn đồng hồ: “Cậu đi thay đồ đi, rồi theo tôi ra ngoài. Sắp trễ giờ rồi.”

Đương nhiên là phải đi ra ngoài theo anh rồi. Hàn Kính vất vả lắm mới được ở chung với Lan Tri, sao có thể để anh bay lượn bên ngoài cho người khác bắt mất được. Hắn xông vào phòng ngủ, trông vội một bộ đồ tử tế rồi ngoan ngoãn theo Lan Tri ra ngoài.

Chín giờ kém năm, Lan Tri dừng xe trước cửa một quán bar.

Hàn Kính đảo mắt qua một vòng quan sát. Quán bar này khá là khác mấy quán bar bình thường, chỉ thấy toàn đàn ông, không thấy bóng dáng một người phụ nữ nào.

Đàn ông đồ con lực lưỡng không ít, mà công tử bột mặt trắng cũng không ít.

Hàn Kính cứ cảm thấy chỗ này khá quen mắt. Hắn nghĩ một hồi mới nhớ ra khung cảnh này mình đã gặp ở đâu.

“Lần trước anh uống say bắt taxi ở vỉa hè bị tôi bắt gặp được là ở chỗ này đúng không?”

Lan Tri gật đầu.

Đây chính xác là một gay bar, décor rất đẹp. Hiện tại mới chín giờ nên vẫn chưa đông khách.

Hàn Kính len lén nhìn xung quanh, phát hiện khách khứa trong quán đều trông rất sang trọng, ai cũng vận suits, thắt cravat chỉnh tề, tay đeo toàn đồng hồ hàng hiệu, phỏng chừng toàn là dân trí thức, doanh nhân thành đạt.

Hàn Kính không nghĩ cũng có nhiều người cùng xu hướng giới tính với hắn như vậy, bèn thè lưỡi một cái.

Hắn theo Lan Tri đi thẳng vào trong, trên đường đi không ít người quay đầu lại chào hỏi, hiển nhiên Lan Tri là khách quen chỗ này.

Lan Tri cũng lịch sự cúi đầu chào lại, biểu cảm trên mặt anh vẫn là kiểu nhàn nhạt, giữ khoảng cách với mọi người.

Hàn Kính kéo tay anh: “Những người này anh đều quen hả?”

Lan Tri đã tìm được một bàn trống. Anh ngồi xuống, cởi áo khoác ngoài: “Đúng vậy.”

Bất ngờ có một gã đàn ông áo quần bảnh bao trở tới:

“Lan Tri, lâu lắm mới thấy cậu đến đây á nha. Hay chơi chán người ở đây quá nên đổi qua quán khác rồi?” Gã vừa nói vừa sờ tay lên cổ Lan Tri.

Anh còn chưa kịp né, Hàn Kính đã hất tay gã ra: “Anh làm gì đó?”

Gã đàn ông lấp bắp kinh hãi, nhưng rất nhanh đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Ồ ồ cậu kiếm người cũng giỏi dữ ta, tìm ở đâu ra cậu này trông ngon lành thế~” Gã đưa mắt từ trên xuống quét tới quét lui người Hàn Kính.

Nhìn chán chê Hàn Kính xong, gã cũng rất thức thời, không ở lại dây dưa nữa mà chỉ đào hoa rút danh thiếp của mình đưa cho Lan Tri: “Tôi đổi số rồi.”

Lan Tri cũng đưa tay nhận danh thiếp của gã.

“Khi nào cậu chia tay thì nhớ...call me, babe ~~” Gã híp mắt cười, xòe ngón cái và ngón út ra làm động tác gọi điện thoại.

(Hey, I just met you and this is crazy

But here's my number, so call me maybe =)))

Cái gì mà “Khi nào chia tay”? Trù ẻo à! Hàn Kính bị chọc giận, toan đứng dậy đuổi đánh thì gã chìa thêm một cái danh thiếp vào mặt hắn.

“Cậu em nhỏ, nếu cậu hứng thú, cũng đừng ngại tới tìm tôi”.

Hắn cười tủm tỉm vuốt lại bộ âu phục vừa bị Hàn Kính làm nhăn nhúm, nghiêng đầu dựa lên vành tai hắn, rừ rừ: “Tôi cũng nằm dưới được đó ~” (trời mẹ giới tính linh hoạt vl =)))

Nói xong gã bỏ đi một mạch.

Hàn Kính sống hai mươi năm trên đời lần đầu tiên có người đưa danh thiếp cho hắn. Mà danh thiếp này cũng “hịn” quá đi, chất giấy đắt tiền, chắc là gã này công danh sự nghiệp phát lắm đây.

Hàn Kính đem danh thiếp ra ngoài sáng, dòm dòm. Danh thiếp ghi toàn tiếng Anh, một chữ Hán bẻ đôi cũng không có. Hắn căng mắt ra dưới ánh đèn mờ mờ của quán bar mà đọc chữ. Trên danh thiếp còn tỏa ra mùi nước hoa đắt tiền nhàn nhạt, dễ ngủ vô cùng. Hàn Kính tự dưng cao hứng, kề mũi vào danh thiếp hít lấy hít để mùi nước hoa. (mất mặt quá =))

Bất thành linh hắn phát hiện Lan Tri này giờ đang tựa lưng vào ghế sofa, nhắm mắt xuyên qua cặp kính mắt mà lạnh lùng liếc mình.

Hàn Kính lạnh cả sống lưng, cái gì tiếng anh, sang trọng đắt tiền nước hoa quyến rũ đều ném hết ra ngoài, nhanh chóng xé tấm danh thiếp đánh “rẹt” ném vào gạt tàn thuốc. Hắn lăm lét nhìn Lan Tri, ngượng ngùng cười cười: “Tôi...tôi thấy chữ tiếng Anh... nên luyện đọc để...thi đại học.”

“Vậy sao lại xé rồi?” Lan Tri khẽ cúi người, hai ngón tay thon dài kẹp lấy tấm danh thiếp gã khi này đưa cho anh đưa qua Hàn Kính, lạnh băng nói: “Cậu lấy của tôi đọc tiếp đi này!”

Hàn Kính nào dám đọc tiếp. Trong bụng hắn không ngừng kêu khổ, bất giác nhích xa ra khỏi Lan Tri một chút, đầu lắc điên cuồng: “À thôi thôi thôi, tôi đọc xong hết rồi.” Câu này nói ra lại thấy không ổn, hắn phải khổ sở nói thêm một câu: “À không phải ý đó.... Ý tôi là tôi không có hứng thú với hắn...thật sự không có hứng thú!”

Cũng may DJ quán bar vừa bật nhạc xập xình, không ít người rời khỏi ghế ra sàn nhảy hòa mình vào điệu nhạc, lắc lư nhún nhảy loạn xạ. (vinahey =))

Hàn Kính nhìn thấy như bắt được phao cứu sinh, hấp tấp đứng ngay lên: “Tôi..tôi đi nhảy xú nha!”

Nói xong hắn không dám nhìn Lan Tri lấy một cái, nhanh chóng leo lên sàn nhảy lẫn vào làn người.

Hàn Kính cũng có một tý âm nhạc trong máu, tuy không ca hát được nhưng nhịp điệu thì vẫn cảm thụ tốt, (nhạc vinahey cũng cần cảm thụ nữa hả =))) bắt chước những động tác nhảy của mấy người xung quanh được một tý là thành thực. Thân hình hắn vốn cao lớn bắt mắt, uốn éo nhún nhảy vài cái đã được không ít người để mắt tới.

Nếu như nói khí chất cầm đực mạnh mẽ của Lan Tri làm đàn ông sinh ra cảm giác muốn chinh phục cho bằng được, thì Hàn Kính lại ngược lại, hormone nam tính của hắn lại khiến người khác muốn tình nguyện bị hắn chinh phục. Một số người đã bắt đầu vây quanh hắn, thậm chí còn có vài người cố ý cạ lên người hắn.

Hàn Kính dù lên sàn nhảy vẫn không dám nhìn xuống Lan Tri, hắn hòa vào đám đông lẫn mất, sau đó lại bị không khí náo nhiệt ảnh hưởng, nhảy nhảy một hồi hắn đã quên bống mất chuyện xấu hổ khi này luôn.

Hàn Kính chìm đắm trong âm nhạc trên sàn nhảy, không hề chú ý tới đã có một người đàn ông đi tới cạnh Lan Tri, nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Lan Tri, đã lâu không gặp.” Anh ta theo thói quen mà bắt tay Lan Tri một cái.

Người đàn ông này tên Kha Chấn Nam, chính là trưởng bộ phận nghiên cứu phát minh của công ty dược phẩm U mà ngày hôm qua Lan Tri gọi điện thoại hẹn đến. Kha Chấn Nam lần đầu gặp Lan Tri cũng ở quán bar này, nói chuyện với nhau được một lát, mới phát hiện cả hai đều cùng tốt nghiệp ở đại học L nước K. Lan Tri học tiến sĩ toán, Chấn Nam học tiến sĩ ngành hóa học, nên cũng không có dịp đụng mặt nhau trong trường.

Cả hai có cùng đề tài và tầm nhìn, hàn thuyên gần đến nửa đêm rồi cũng theo Lan Tri về phòng trọ anh, ôm nhau lăn lên giường.

Cùng học một trường, tốt nghiệp một chỗ, bằng cấp học vị tương đương nhau, nhiều điểm chung hàn thuyên mãi không hết, mối quan hệ tình một đêm này này rất thuận lợi phát triển thêm.

Nhưng đáng tiếc là không có.

Nguyên nhân rất đơn giản: sinh hoạt giường chiếu thật sự không hòa hợp.

Nếu bắt Kha Chấn Nam miêu tả cái đêm 419 với Lan Tri kia, hẳn cũng chỉ bắn ra được hai từ: Thảm-họa.

Thật ra đêm đó cũng là tai nạn, nên mới dẫn nhau lên giường. Càng tai nạn hơn chính là vừa xong “đại sự” quần mền đi ra thì lại gặp ngay cha nuôi Lan Tri ngồi trong phòng khách chờ bọn hắn. Lần đó hắn chỉ muốn đào cái lỗ chui ngay xuống cho xong, xấu hổ không cách nào tả được. Cũng may khi ấy cha nuôi Lan Tri cũng không có biểu hiện tức giận, gào thét đập phá hay mắng mỗ gì bọn hắn, chỉ là ngồi yên, im lặng kì lạ mà nhìn Lan Tri.

Sau đó Kha Chấn Nam và Lan Tri cũng không chủ động liên hệ nhau nữa. Nhưng mà cả hai đều nói chuyện rất hợp nhau, nên nếu tình cờ gặp ở quán bar này cũng sẽ ngồi lại mà tán gẫu. Nhưng mà sau này chuyện công ty hắn quá bận rộn, Lan Tri cũng đi với Hàn Kính, nên gần như cũng không mấy khi tới quán bar này nữa, rất lâu rồi không có dịp gặp nhau.

“Đã lâu không gặp.” Lan Tri trả lời, chủ động rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay Chấn Nam.

Kha Chấn Nam sững sờ, rồi thở phào nhẹ nhõm. “Tôi còn tưởng cậu muốn thử với tôi lần nữa chứ, làm tôi trên đường đi đều suy nghĩ xem làm sao để từ chối khéo cậu.”

Lan Tri lắc đầu. Im lặng một lúc, anh đột nhiên hỏi: “Chấn Nam, cậu còn nhớ Chu Thành không?”

Kha Chấn Nam cười: “Nhớ chứ, hôm đó cùng cậu ra khỏi giường thấy viện trưởng Chu ngồi sẵn ở phòng khách chờ, tôi tưởng đời mình ending luôn rồi đó.”

Lan Tri lại không cười, tiếp tục hỏi: “Tôi nhớ trước đây cậu có nói, lúc cậu đọc luận văn mới nhất của Chu Thành, cậu cảm thấy rất không ổn?”

Kha Chấn Nam nghe đến đây, nụ cười đã thu lại, hắn nghiêm túc đánh mắt qua dò xét Lan Tri.

“Sao vậy?” Cuối cùng hắn nheo mắt hỏi: “Cậu muốn ngáng chân ông già nhà cậu?”

Lan Tri cũng không nhìn thẳng hắn, chỉ đáp lại: “Chuyện này vốn là có lợi cho cậu.”

Anh đưa tay vào túi lấy ra một chiếc USB: “Đây là ghi chép gốc của các kết quả thí nghiệm có trong luận văn.”

Kha Chấn Nam nghe xong cả người đều ngồi thẳng. Chuyện này dĩ nhiên là quá tốt với hắn. Chu Thành là viện trưởng đại học Z, cũng là người dẫn đầu trong lĩnh vực nghiên cứu hóa sinh hệ sinh vật. Năm trước lão làm một loạt thí nghiệm rồi đúc kết phát biểu một luận án, gây được tiếng vang trong giới học thuật lẫn giới công nghiệp điều chế hóa sinh.

Không may, các thí nghiệm và kết luận có trong luận văn lại phủ định tính khả thi của một loại dược liệu mới mà Kha Chấn Nam và công ty đang dốc sức nghiên cứu. Mặc dù báo cáo của Chu Thành chỉ mới là nghiên cứu cá nhân, chưa được chứng minh thực tiễn nhưng sức ảnh hưởng cũng quá lớn, làm các phòng nghiên cứu ở công ty hắn náo loạn, không biết nên dừng lại hay tiếp tục. Tiền vốn thì cũng đã rót một cục lớn rồi. Kết quả làm bên ban giám đốc nghi ngờ thực lực của hắn, làm hắn suýt mất chức trưởng bộ phận.

Hắn rất bức bối, bèn đem luận án của Chu Thành ra mà nghiên cứu kỹ lưỡng, phát hiện luận án rất có vấn đề. Kết quả trả về của các thí nghiệm trong luận án rất không hợp lý. Trực giác của hắn cũng rất nhạy, hắn tin chắc luận án này khâu kết quả thí nghiệm có thể bị làm giả. Hắn cũng từng than thở với Lan Tri, nhưng cũng chỉ là nói không có căn cứ, không thể làm được gì.

Nhưng bây giờ khác rồi, nếu như hắn có ghi chép các kết quả gốc trong phòng thí nghiệm, hắn có thể biết được các số liệu có bị thay đổi hay không.

Kha Chấn Nam hít sâu một hơi, cầm lấy USB trong tay Lan Tri. Hắn cảm nhận được Lan Tri không muốn giải thích cho hắn lý do anh đâm sau lưng Chu Thành, nên hắn cũng không hỏi đến.

“Làm sao cậu lấy được?”

“Tôi thừa lúc sáng bên Thiên Nguyên nghỉ, đột nhập vào máy tính trong phòng thí nghiệm của bọn họ.” Lan Tri trả lời, dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Tuy tôi lấy được dữ liệu nhưng đều bị mã hóa hết rồi.”

Kha Chấn Nam lo lắng: “Cậu biết cách giải mã không?”

Lan Tri duỗi tay: “Hai phần ba trong đó là số liệu trực tiếp từ phòng thí nghiệm, mã hóa bằng thuật toán phép đối xứng (symmetric-key algorithms). Tôi đã giải được rồi. Nhưng một phần ba còn lại là số liệu từ phòng thí nghiệm khác gửi đến, mã hóa bằng mật mã hóa công khai (

“Hai phần ba cũng không tệ rồi.” Kha Chấn Nam đem USB cất kỹ. “Cậu để tôi về nghiên cứu một cái, có khi cũng đủ thấy vấn đề rồi. Nếu vẫn chưa thì tôi gọi lại cậu, chúng ta cùng giải quyết nốt một phần ba kia.”

Lan Tri gật đầu: “Càng nhanh càng tốt!”

Hai người cũng là dạng ít nói, nên cùng nhau im lặng một hồi.

DJ từ lúc nào đã hết chơi nhạc. Người trên sàn nhảy cũng lục tục đi xuống bót.

Kha Chấn Nam rút cuộc cũng nhịn không được mà hỏi: “Lan Tri, cha nuôi cậu cuối cùng đã làm gì mà cậu lại hận ông ta đến như vậy?”

Lan Tri chỉ khoanh tay đặt lên bàn, ánh mắt thâm trầm ẩn sau cặp kính gọng vàng, nhàn nhạt mà mở miệng đáp: “Cũng không có gì.”

Kha Chấn Nam cười vỗ vai anh, nửa đùa nửa thật nói: “Vậy thì cậu quá vô tình luôn đó nha...!”

T chú thích một tý chỗ mã hóa này bạn nào hứng thú có thể đọc thêm, cái này t tự viết lại theo những gì t research và...cố gắng hiểu....

Mã hóa tài liệu là biến văn bản/thông tin bình thường thành dưới dạng mấy chữ với số linh tinh như trên phim hay thấy giống vậy nè: A235F454DDE558536DSFET633AR3R63DGRG =]]]]]

sau đó nhờ vào thuật toán ảo diệu mấy con số kia sẽ xoay quanh cái công thức hàm số vi diệu nào đó mà trả về những chữ cái có nghĩa =]]]

Sơ đồ thế này: Tài liệu -> key mã hóa -> code không ai hiểu -> key giải mã -> trở lại tài liệu bình thường

- Thuật toán phép đối xứng (symmetric-key algorithms) chỉ sử dụng cùng một khóa cho cả bên gửi lẫn bên nhận. Nói một cách chính xác hơn, hai khóa này có thể: giống nhau, hoặc khác nhau nhưng có thể dễ dàng tìm ra được khóa còn lại nếu đã biết một khóa.

- Thầy Lan siu phàm của chúng ta đột nhập được vô máy tính phòng thí nghiệm tức bên gửi, nên có thể có được key mã hóa rồi, từ đó suy ra key giải mã của bên nhận (là lão Chu Thành). Kiểu hack này sau khi đọc hết mấy trang wiki thì t xin đoán gọi là known-plaintext attacks ()

- Mã hóa khóa công khai (Public-key cryptography). Mã này thì một mình lão Chu Thành tự tạo khóa mã hóa và khóa giải mã luôn. Hai khóa này không thể tra ra nhau, dĩ nhiên, vì khóa mã hóa sẽ được đem đi công khai. Tức là ai cũng có thể mã hóa dữ liệu theo style của ông r gửi về cho ông, nhưng chỉ có mình ông biết giải ý. Mà ông sử dụng laptop rồi để ở nhà, thầy Lan không đột nhập vào máy được.

Thôi tới đây thôi, tôi chỉ là cu gái ban xã hội, toán lý hóa sinh không biết mặt tôi đâu.”(

Thầy Lan ngẫu quá éc éc =]]]]] sức mạnh của toán học ứng dụng =]]]

Hàn Kính lúc này trên sàn nhảy uốn éo hăng say, nhanh chóng trở thành trung tâm của buổi tiệc. Nhạc đã tắt nhưng cũng rất nhiều người chưa chịu xuống ngay mà vây quanh hẳn. Có người không đợi được nữa mà chìa tay ra với hẳn: “Eric.”

Hàn Kính ngu người, không biết vì sao người nọ lại chìa tay ra rồi nói một chữ tiếng Anh với hẳn. (não của ông Kính làm bằng gì ý nhỉ..)

Rất may anh chàng đó chỉ nghĩ Hàn Kính không nghe thấy, anh ta lập lại: “Tôi tên là Eric, rất vui được biết anh.”

Hàn Kính lúc này mới vỡ lẽ là người ta đang đưa tay làm quen. Hắn vừa định giơ tay lên bắt lấy thì vô số cánh tay khác vù vù chìa ra thêm:

“David”

“Nate”

“Adam”

...

Hàn Kính bỗng nhiên được rất nhiều cánh tay chìa đến, lần đầu tiên cảm nhận được thứ gọi là “người của công chúng”.

Đương nhiên hắn không thể xử sự như mình ở cấp bậc thấp hơn họ được, Hàn Kính thu tay lại, không bắt lấy cánh tay nào mà bước lùi về sau, nới lỏng cổ áo, hắng giọng một tiếng, tự giới thiệu mình: “Hà—— ”

Hắn vừa định nói tên của mình, bỗng nghĩ lại. Đám này ai cũng xưng tiên tiếng anh, mà mình thì tên Hán tự quá đối bình thường, chẳng phải rất kém sang sao.

Hàn Kính đầu áo đảo quanh, đầu lưỡi cũng đảo theo, nghĩ cho mình một cái tên tiếng Anh: “H..Henry.”

Lập tức có người nịnh nọt: “Henry cậu đi Mỹ nhiều lắm nhỉ. Tôi thấy phát âm của cậu y như người Mỹ bản xứ luôn.”

Hàn Kính nghĩ thầm: Nước Mỹ cái quần, phát âm của ta mà mi nghe ra được giống người Mỹ, lỗ tai mi cũng vi diệu quá đi.

Cũng may tất cả mọi người cũng không quan tâm lắm, tập trung chen xung quanh Hàn Kính nói chuyện. Cũng không biết ai mời cho Hàn Kính ly rượu. Có người mời ngu sao không uống, hắn ngửa mặt hốc hét.

Đang uống rượu mọi người mời, Hàn Kính đột nhiên cảm thấy có bàn tay đang sờ soạng đũng quần mình, là Eric đứng trước mặt.

“Làm gì đó?” Hàn Kính trợn mắt.

Chủ đề nói chuyện tiếp đó chuyển sang ngay mấy vấn đề nhạy cảm.

“Henry, cậu bình thường nằm dưới hay nằm trên?” Một công tử mặt trắng cất tiếng hỏi.

Hàn Kính nghe vậy khó chịu, hắn uống cạn thêm một ly rượu vừa đưa đến trước mặt, đồng dục hỏi lại:

“Cậu nghĩ tôi đây mà ở dưới sao?”

Hắn cũng không nghĩ câu hỏi lại khiêu khích như thế mà làm mọi người đột nhiên hung phấn lạ thường. Eric lại sờ tay lên đũng quần hắn, quay sang đám đông khoa tay múa chân: “Trời ơi hơi bị lónnnnnn luôn đó nhaa~~!!”

Đám đông tức thì bùng nổ. Trong nháy mắt một loạt danh thiếp sang chảnh phóng đến trước mặt Hàn Kính. Hắn chừng này tuổi vẫn không tưởng tượng được có ngày mình lại được hoan nghênh như thế. Đèn bar lơ mờ, hắn không nhìn rõ được mặt từng người, nhưng vẫn rất lịch thiệp mà nhận lấy tất cả danh thiếp chìa ra, đem cất vào túi áo. Hàn Kính lằng lằng mà nói: “Cảm ơn tất cả mọi người, sau này có dịp rảnh nhất định sẽ cùng mọi người vui vẻ.”

Bọn đàn ông (thụ =)) nghe giọng hắn cũng không có vẻ gì là cự tuyệt, bèn liều mạng mà rục rịch, cố gắng “xuất chiêu” ve vãn.

Hàn Kính đắm mình trong hào quang sáng chói của “người của công chúng”, trái phải gì cũng có đàn ông vây quanh, sướng đến tê người. Hắn càng đắc ý tợn, nên cũng thả lỏng đôi chút, rượu ai mời hắn bao nhiêu hắn cũng uống sạch, còn theo hơi men mà hihi haha kết anh em với Eric.

Một lúc sau, không biết ai cất tiếng hỏi: “Henry, em trước đây chưa thấy anh ở quán bar này nha. Anh lần đầu đến hử, ai giới thiệu cho anh vậy?”

Ừ nhỉ, ai giới thiệu cho hần đến nhỉ? Hàn Kính đã ngà ngà say, theo hơi men mà cố sử dụng cái đầu đang xoay vòng của mình mà suy nghĩ. Ai giới thiệu cho hần thiên đường này nhỉ, giúp hần vừa có người vây quanh ái mộ, mời rượu, còn được “gạ chịch”. Hần cmn phải cảm ơn người đó một tiếng.

À, nhớ ra rồi, là Lan Tri dẫn hần đến. Hần nên đi cảm ơn Lan Tri.

Khoan đã...

Lan Tri?

Lan Tri?

LAN!

TRI!

Hai chữ này như hai quả bom nguyên tử đang nổ tung trong đầu Hàn Kính. Hần lập tức tỉnh hẳn cả rượu. Trời ạ! Lan Tri! Lan Tri nếu biết Hàn Kính lúc này đang làm gì, chắc chắn anh sẽ tuốt xác hần ra! Hần hoảng hốt nhìn về chỗ anh ngồi, nhưng lại ngây ngẩn cả người. Lan Tri đã đi mất từ lúc nào mà hần chẳng hề hay biết. Hàn Kính có chút hụt hẫng. Hần đẩy đám đàn ông đang vây kín chặt như nêm ra, đến chỗ ngồi của anh sờ tay lên thử. Đúng như dự đoán ghế ngồi lạnh băng, anh hần đã rời đi từ lâu rồi. Hàn Kính bắt lấy cánh tay một phục vụ đang đi ngang qua lại, hỏi: “Người đàn ông lúc này ngồi đây, cậu có thấy anh ấy đi đâu không?” Cậu phục vụ nhúu mày lục lọi trí nhớ một lúc rồi đáp: “À người ngồi đây khoảng nửa tiếng trước đã đi theo một người đàn ông khác rời khỏi quán rồi.”

Hàn Kính nghe thế phản ứng đầu tiên lại là thở phào. Lan Tri đã rời đi trước, vậy có khi anh cũng không thấy cảnh hần đang hú hí khi này.

“Đảm bảo với anh hai người đó ra ngoài thuê phòng ”làm một nháy” rồi.” Hàn Kính còn chưa kịp nghĩ thêm, Eric từ khi nào đã đứng sau lưng hần nói vọng lên.

Hần nhớ Lan Tri nói hôm nay anh hẹn gặp bạn cũ, chẳng lẽ muốn đi tình một đêm với người đó. Eric đã để tay lên eo Hàn Kính, tiếp tục nói: “Henry, người ta cũng đi với người khác rồi cậu để ý nhiều làm chi cho mệt.”

Ồ hay nam thần vất vả lắm mới “cưa” được bị người khác dẫn đi mất còn nói ta không cần để ý? Hàn Kính rửa thầm trong bụng.

Eric lại chẳng để tâm đến bụng dạ Hàn Kính, cọ cọ lên người hần: “Tôi thấy tụi mình cũng hợp nhau lắm ý, hay mình cũng ”đi tàu nhanh” một phát đi ~”

Hàn Kính vội đẩy Eric ra, chạy ngay ra bãi đỗ xe. Xe của Lan Tri cũng đã lái đi mất rồi, chẳng lẽ đi mượn phòng thật.

Hàn Kính rối ren trong bụng, lôi điện thoại gọi cho anh. Cũng may hôm qua được anh đồng ý cho ở chung, việc đầu tiên hần làm là xin số điện thoại anh, nên giờ cũng có cái mà gọi.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin qu..”

“Cái lẽ gì thốn!” Hàn Kính mắng to một tiếng. Thế này thì chắc chắn đi mượn phòng rồi.

Hàn Kính đã rồi đến mức không thể suy nghĩ được gì nữa, hần như người mất hồn bắt xe điện, ngồi hai tiếng trở về nhà.

Tôi bắt quá cũng chỉ là nói chuyện qua lại, suy nghĩ xấu xa gì cũng không có, vậy mà anh lại cùng cái tên tình một đêm đó, làm thêm một đêm nữa! – Hàn Kính ngồi trên tàu điện ngẫm thâm nghĩ, càng nghĩ càng giận. Mẹ nó! Dựa vào cái gì anh có thể kiếm đàn ông còn tôi thì không được? Ông đây rất được lòng người ta đấy! Hôm nay tôi cũng sẽ kiếm đàn ông lên giường cho anh thấy!

Hần bèn móc ngay xấp danh thiếp khi nãy gom được ở quán bar ra, lựa lựa.

Eric? Không được. Êo lả quá, không có hương vị đàn ông như Lan Tri.

Nate? Không được. Hơi xí trai, không xinh đẹp như Lan Tri.

Adam? Không được. Dâm quá, không có khí chất cấm dục của Lan Tri

Lan Tri? Ý cái này được nè. Vừa có khí chất, vừa xinh đẹp, lên giường lại đủ nhiệt tình, gọi điện thoại hẹn mượn phòng ngay thôi còn chần chừ gì nữa...

Khoan..... khoan đã! Không đúng!

Hàn Kính cầm tấm danh thiếp kia nhảy dựng trên tàu điện ngầm. Hấn phản ứng quá mạnh làm người ngồi xung quanh chú ý. Nhưng hấn cũng chẳng quan tâm tới, vẫn kinh hồn bạt vía mà nhìn tấm danh thiếp kia,

Đúng vậy, trên tấm danh thiếp ghi rất rõ hai chữ “Lan Tri”, phía dưới còn có “Phó giáo sư – tiến sĩ toán học ứng dụng đại học Z”.

Hàn Kính cảm giác như vừa bị đâm vào mặt, choáng váng đầu óc. Tại sao? Tại sao trong mớ danh thiếp này lại lẫn danh thiếp của Lan Tri? Lan Tri đưa cho hấn khi nào? Chẳng lẽ lúc hấn đang chèn chèn kẻ vai sát cánh với đám đàn ông trong bar đều bị anh thấy được?

Hồn Hàn Kính như lìa khỏi xác, bay qua bay lại trong khoang tàu điện ngầm, còn cả người hấn thì tuôn mồ hôi lạnh liên tục.

Hàn Kính về tới nhà, thấy xe anh đậu trước cửa, trống ngực đập liên hồi. Hiển nhiên Lan Tri chẳng đi mượn cái phòng nào cả, anh chỉ là thấy hấn chơi bời trong bar nên giận mà bỏ về trước thôi.

Hấn biết mình đã gây họa rồi, phải lập tức vào xin lỗi anh ngay, nhưng chần chừ mãi cũng không dám gõ cửa. Hấn rất sợ Lan Tri giận hấn, nhưng hấn cũng không muốn bị trói vào giường cứ mỗi 10 phút là bắn một lần nữa. Hấn thậm chí còn có chút hối hận sao mình chuyển nhà ở cùng anh nhanh như thế, làm chẳng có chỗ nào khác trở về nên kẹt trong tình thế tiến thoái lưỡng nan thế này.

Trời đang đổ tuyết lớn, rất lạnh. Hàn Kính đi qua đi lại trước cửa nhà giữa trời đông giá rét, chỉ lát sau mũi hấn đã đỏ ửng, tay thì đông cứng. Hấn không ngừng hà hơi vào tay, thậm chí còn bị hắt xì vài cái rõ to.

Hấn vừa hắt xì xong, cửa đã được mở ra.

Lan Tri đứng đằng sau cánh cửa, lạnh lùng nhìn hấn. Hiển nhiên là anh đã nghe được tiếng hắt xì.

Hơi ẩm từ trong nhà phả ra, tương phản mãnh liệt với bên ngoài băng tuyết. Hàn Kính ôm lấy khuỷu tay, hấn lạnh đến không thở nổi nữa rồi, bèn mặt dày lách qua khe cửa nhỏ hẹp trườn vào nhà, ngượng ngùng cười với anh: “Thầy giáo Lan, sao anh về trước mà không đợi tôi vậy?”

Lan Tri cười mà như không cười trả lời: “Cậu đang chơi đùa vui vẻ như vậy mà tôi phá đám gọi cậu về sớm sao được, phải không, Henry?”

Một chữ “Henry” vừa thốt ra, mồ hôi lạnh trên lưng Hàn Kính lại bắt đầu đổ liên tục. Chắc chắn là anh đã ở trong đám đông đó, thấy hết mấy trò mèo của hấn. Hấn cũng không dám hỏi anh đã đưa danh thiếp của anh cho mình khi nào, vì hỏi chẳng khác nào tự khai hấn đã cầm cái đồng danh thiếp aka danh-sách-đàn-ông-để-làm-một -nháy kia ra coi hết một lần.

Hàn Kính nhắm mình cũng không nói lại Lan Tri, bèn quyết định ngậm chặt miệng, không nói gì, định bụng sẽ im cho qua chuyện.

Nhưng ánh mắt Lan Tri sắc như dao cạo, nhìn chăm chăm vào hấn, làm hấn có cảm giác không thể trốn đi đâu được. Hàn Kính đành phải đánh trống lảng: “Anh đói bụng chưa, tôi xuống hâm canh cho anh ăn nhé?” Nói xong hấn lỉnh ngay xuống bếp.

Vừa khuất bóng Lan Tri việc đầu tiên hấn làm là đem mấy tấm danh thiếp kia vứt hết vào thùng rác. Giữ lại bên mình chẳng khác nào ôm một quả bom hẹn giờ.

Ném xong hấn tự nhiên ngơ ngác một lát, rồi lại không cam lòng, gỡ nắp thùng rác ra lấy lại danh thiếp của Lan Tri, vụng trộm đem đi cất.

Sau đó hần ngoan ngoãn hâm canh, múc ra một chén bưng lên cho Lan Tri.

Lan Tri ngồi trên ghế, vẫn lạnh lùng quan sát hần. Hàn Kính đem chén canh đến đặt trước mặt anh, nịnh nọt: “Thầy giáo Lan, anh nếm thử xem. Canh tôi hầm cách thủy tới mấy tiếng lặn đó.”

Lan Tri vẫn không ngó ngang gì đến hần.

Hàn Kính không còn cách nào, đành phải quỳ xuống ôm lấy anh: “Tôi sai rồi, tôi xin lỗi xin lỗi. Tôi không nên ham chơi bởi mà quên mất anh...”

Lan Tri duỗi tay nâng cằm Hàn Kính lên: “Làm sai rồi giờ muốn chịu phạt?”

(trời ơi động tác nâng cằm ngẫu quá éc éc thầy Lan alpha thụ huhu =]]]])

Hàn Kính vội vàng gật đầu: “Đúng đúng. Tôi nên bị phạt.” Hần ôm chặt Lan Tri, thấp giọng nói: “Anh phạt tôi quỳ trên vỏ mít cũng được, đánh tôi cũng được, chỉ cần ngàn vạn lần năn nỉ anh đừng phạt tôi như ngày hôm qua nữa, tôi sẽ phết thật đó.”

Lan Tri đẩy hần ra đứng dậy.

Hàn Kính thấy Lan Tri không có vẻ gì là chấp thuận thỉnh cầu của hần, sợ hãi đứng dậy lú lú theo sau: “Tôi mà bị phết....anh cũng không vui mà đúng không? Chỉ cần đừng phạt tôi như thế, cái gì khác tôi cũng chấp nhận...”

“Mười bộ đề cương hóa học!” Lan Tri ném cho hần một chồng bài thi dày cộm, “Khi nào cậu giải đúng hoàn toàn tất cả các câu trong này, thì mới được đụng vào giường tôi.”

Hàn Kính bưng đồng bài thi nặng trĩu, có chút mơ hồ: “Ý anh là, trước khi tôi giải xong hết chồng này thì không được lên giường với anh?”

“Phải đúng hoàn toàn nữa.”

“Như vậy sao được?” Hàn Kính kêu to. Ở chung một nhà không phải là để muốn ân ái lúc nào cũng được hay sao. Giờ sao thành ra phải giải đề cương rồi, còn đến những mười bộ? Lan Tri biết rõ hần đốt hóa nhất tất cả các môn sao? Đã mười bộ còn đòi đúng hoàn toàn, làm đến khi nào thì mới được bò lên giường anh?

“Cậu không phải vừa nói trừng phạt thế nào cũng chấp nhận sao?” Lan Tri thản nhiên hỏi lại.

“Nhưng mà...” Hàn Kính còn muốn chống đối: “Tôi học hóa không tốt, anh cũng biết mà...”

Lời nói còn chưa dứt Lan Tri đã ném cho hần một cái danh thiếp.

“Không hiểu cái gì có thể gọi hỏi anh ấy.” Lan Tri nói: “Tối nay tôi có hỏi ý trước rồi, anh ấy bảo mỗi ngày có thể dành 15p giải đáp thắc mắc hóa học cho cậu.”

Tối nay cùng anh ấy hỏi ý trước? Hàn Kính im lặng nhìn tấm danh thiếp: “Cái gì mà trưởng bộ phận nghiên cứu phát minh công ty được phẩm U – Kha Chấn Nam? Đây chính là cái người tình một đêm thành bạn bè của anh vừa nãy gặp sao?”

Lan Tri gật đầu, ngồi xuống bắt đầu ăn canh sườn hầm củ cải của Hàn Kính. Ánh mắt anh bình tĩnh, tựa hồ hoàn toàn tập trung vào việc thưởng thức món canh này.

“Người này giỏi hóa lắm sao?”

“Đúng vậy.”

“Giỏi đến mức nào?”

“Anh ấy đoạt huy chương vàng Olympic hóa học. Đã có bằng tiến sĩ ngành hóa.”

Những bằng cấp đao to búa lớn kia cũng không đánh động được Hàn Kính. Hần đem danh thiếp trả lại Lan Tri: “Tôi không cần hần giúp tôi học hóa.”

Lan Tri dừng ăn canh, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hần.

Hần bĩu môi: “Hần ta và anh đã từng lên giường, tôi cũng là một thằng đàn ông có tự trọng.”

Lan Tri càng ngạc nhiên hỏi lại: “Cậu từ chối cũng chỉ vì tôi từng qua đêm với anh ấy?”

“Tôi không ngại trước đây anh cùng đàn ông khác lên giường. Nhưng tôi rất không muốn đối mặt với những người đó...mà phải ăn nói khấp nép nhún nhường.”

Lan Tri cúi mặt im lặng hồi lâu, mới ngẩng đầu:

”Nếu tôi nói cậu biết, lên giường với Kha Chấn Nam rất...chán, kém xa với cậu, thì cậu có thể thoải mái vui vẻ được chút ít không?”

Đàn ông dĩ nhiên là thích so sánh năng lực giường chiếu của mình với đàn ông khác rồi. Hàn Kính nghe xong tâm trạng tự dưng tốt hẳn, kéo ghế ngồi cạnh Lan Tri, hồ hởi:

“Í ~, thật không? Chán là chán như thế nào? Không dịu dàng bằng tôi, không có kỹ thuật bằng tôi, không dai sức bằng tôi hay không to bằng tôi?”

Hàn Kính hỏi một hơi dài, chờ Lan Tri trả lời để hẳn rõ ràng hơn tên Kha Chấn Nam kia ở điểm nào.

Lan Tri cau mày, anh hiển nhiên không thích nói xấu sau lưng người khác, suy nghĩ thật lâu mới quyết định nói: “Tôi có thể nói cho cậu biết nguyên nhân, nhưng tôi muốn cậu hứa là không hiểu gì phải đi hỏi anh ấy.”

“Tôi hứa!” Hàn Kính đầm lên ngực mình bình bịch mấy cái. Biết được sự “yếu kém” của Kha Chấn Nam rồi, dù sau này muốn hỏi bài hẳn phải ăn nói khấp nép, nhưng mà ít nhất trong bụng cũng cười nhạo được hẳn.

Lan Tri cầm thìa, không đếm xỉa tới Hàn Kính đang hào hứng mà tiếp tục múc canh.

“Cậu có nhớ lúc tới nhà cũ của tôi tìm thấy hộp bao cao su loại siêu nhỏ trên đầu giường không?” (Chương 10, cái bcs chỉ trông được qua đầu dzùà anh Kính =]]]]]]]])

Hàn Kính đương nhiên nhớ rõ. Hôm đó hẳn nổi giận đùng đùng trong nhà Lan Tri cãi nhau, còn cho rằng hộp áo mưa đó là của Chu Thành nữa cơ.

“Hộp đó là mua lúc tôi với anh ấy lên giường, về sau không có dịp sử dụng nữa cứ để mãi ở đó.”

Lan Tri cũng không nói gì chi tiết, nhưng một câu kia cũng đủ cho Hàn Kính hiểu rồi.

Hắn ngủ với Lan Tri bao nhiêu lần, thừa biết kích thước anh cũng không vừa size bao đó, vậy đáp án chỉ có một, hộp đó của Kha Chấn Nam!

Hàn Kính ngửa mặt lên trời cười haha.

“Này thì tiến sĩ hóa học! Này thì trưởng bộ phận nghiên cứu!” Hắn huơ tay múa chân loạn xạ: “Cởi hết cũng chỉ là bé hạt tiêu!”

(Ủa tánh kì, đi body shaming người ta =]]]]] hoy anh Nam-ciu-bé ra đây em thương =]]])

Hàn Kính hưng phấn mà bắt đầu nói mấy câu thô tục. Lan Tri dĩ nhiên mà không thích nghe, anh nhúu mày. Nhưng anh cũng không muốn nói thêm gì, ăn hết canh anh đứng dậy muốn vào phòng đi ngủ.

Hàn Kính níu tay anh lại: “Lúc đó tôi có hỏi anh hộp BCS đó là như thế nào, tại sao anh lúc đó không giải thích rõ ràng?”

“Cậu nghĩ lúc đó tôi nói thì cậu sẽ tin sao?”

Hàn Kính lập tức không nói được lời nào. Hoàn toàn chính xác, lúc ấy hẳn đang nổi nóng, lại vào trước là chủ, nhất định sẽ không tin lời anh. Hẳn còn không tin BF là viết tắt của Bá Phụ mà, thế nào lúc ấy lại tin hộp bao cao su kia là của tình một đêm để sót lại.

Lan Tri, người đàn ông này, cứ lạnh lùng xa cách như vậy, thấy hẳn lửa giận ngùn ngụt không nghe anh giải thích được, liền dứt khoát cái gì cũng không nói, không buồn cố gắng, cứ giấu chuyện ở trong lòng, mặc hẳn hiểu lầm.

Hàn Kính có chút kích động rồi, hẳn bắt lấy tay anh ấn lên tường, nói: “Sau này anh cứ nói thẳng, đừng giấu trong lòng nữa. Tôi...về sau đều tin anh!” Nói xong hẳn dợm hôn lên môi Lan Tri.

Lan Tri nghiêng đầu né tránh, chỉ ngón tay vào chồng để cương, lạnh lùng nói: “Chưa làm được đúng hết thì không được chạm vào tôi!”

Một câu chọt ngay tử huyết Hàn Kính. Hắn đang ngập tràn tình dục, hạ thân cũng trương phồng lên rồi, bất đắc dĩ cũng theo hướng tay nhìn chồng để cương hóa học to sụ, rồi lại quay đầu về nhìn Lan Tri. Anh chẳng thèm đoái hoài tới ham muốn của hắn, hất tay hắn ra: “Sáng mai tôi có tiết, tôi đi ngủ trước.”

Nói xong anh vuốt lại quần áo vừa bị Hàn Kính làm lộn xộn, mặc kệ Hàn Kính cùng chim họa mi đang hót, rửa mặt đánh răng lên giường tắt đèn, kéo chăn ngủ.

Hàn Kính rầu rĩ cực kì, đành phải trốn vào toilet dùng tay giải quyết nhu cầu sinh lý, vừa quay tay vừa rửa xả bộ để cương.

“Đợi tôi giải xong hết rồi, tôi sẽ làm chết anh luôn!” Hắn hậm hực.

Loại trừng phạt này của Lan Tri làm hắn đau khổ không thôi, nhưng mà rõ ràng thành tích hóa học của hắn cải thiện đáng kể. Mỗi ngày đều đặn 15p hắn đều đánh điện thoại đến Kha Chấn Nam.

Từ khi Lan Tri tiết lộ “bí mật bé con” cho Hàn Kính, mỗi lần gọi điện thoại cho Kha Chấn Nam hắn đều rất cao hứng. Hắn trong lòng hãnh diện vì thành tích sinh lý của mình hơn hẳn người kia nên tự nhiên cũng đâm ra tích cực, những kiến thức Chấn Nam nói hắn cũng tiếp thu rất nhanh.

Còn Toán Lý Anh, hắn không hiểu Lan Tri trực tiếp giảng cho hắn. Lan Tri rất thông minh, nhưng mà “học trò” của anh thì não không được tốt lắm. Cũng may anh rất có kiên nhẫn nên Hàn Kính cũng hiểu được đôi chút.

Hàn Kính ban ngày đi ôn thi trên trường, tối về nấu cơm cho Lan Tri, cuộc sống trôi qua bình thản hạnh phúc.

(toai chưa từng thấy thời kì ôn thi nào mà dùng từ bình thản để tả luôn ý toàn chạy bài sml sáng đêm..)

Duy nhất một điều không hoàn hảo, chính là hắn mãi vẫn không thể đúng 100% bộ đề cương hóa học kia.

Điều này cũng không trách hắn được, dù sao Kha Chấn Nam chỉ tiếp hắn mỗi ngày có 15 phút.

31. Chương 31

Cứ như vậy thời gian trôi qua nhanh chóng, đã gần đến ngày nghỉ tết âm lịch. Mọi người cũng dần về quê hết, lớp phụ đạo của Hàn Kính cũng nghỉ rồi.

Hàn Kính cũng phải rời thành phố A về quê mừng năm mới. Tuy hắn cũng không phải là một đứa con ngoan, nhưng Tết vẫn phải về nhà đoàn viên, đã là luật bất thành văn.

Trước khi đi hắn ghé chỗ Quách Kiệt một chuyến. Quách Kiệt từng nhờ Hàn Kính năm mới đem quà cáp về quê hộ.

Quách Kiệt đưa cho hắn một xấp tiền cùng mấy gói cao thuốc bổ: “Cha tao đi đứng không tốt, tuổi cũng cao rồi, ra ngân hàng rút tiền bất tiện. Cục Gạch nhờ mày đem tiền mặt về nhà cho ông ấy, tiện có thể mua hộ tao luôn chút quà mứt cho ông được không?”

Hàn Kính đem tiền và thuốc cất kỹ, vừa nhìn nhìn tờ địa chỉ nhà Quách Kiệt đưa vừa nói: “Mấy chuyện nhỏ nhặt này anh cứ yên tâm.”

Lúc hắn lên tàu hỏa rời thành phố, Lan Tri đi theo tiễn hắn về.

Hàn Kính biết Lan Tri vẫn mang công ơn dưỡng thành của Dương Anh, nên Tết nhất định sẽ qua nhà bà. Lòng hắn lại lo lắng không thôi.

“Coi chừng tên Chu Thành kia đấy! Với cả không có tôi anh cũng đừng uống rượu.”

Lan Tri gật đầu, tỏ vẻ sẽ chú ý.

Hàn Kính dùng sức ôm chặt lấy Lan Tri, anh cũng luồn tay sau lưng ôm chặt lấy hần. Nhà ga mùa cận Tết người người tấp nập náo nhiệt và ồn ào, nhưng giờ phút này đây, Hàn Kính cảm thấy cả thế giới này như chỉ có mình bọn hần.

“Về tới nhà tôi sẽ gọi cho anh, anh đừng quá lo lắng cho tôi.”

Lan Tri chỉ “Ừ” một tiếng.

Hàn Kính vuốt lưng anh: “Thầy giáo Lan, sang năm gặp lại!” Nói xong hần như sức nhớ ra chuyện gì, lại đứng lên lố tai anh rừ rừ: “Anh chờ tôi, sang năm tôi sẽ đem mười bộ đề kia ra làm đúng hoàn toàn.” Rồi hần cầm hành lý lên toa xe.

Sắp xếp xong xuôi mấy vali hành lý, hần liền thò đầu ra ngoài cửa sổ xe tìm Lan Tri.

Hàn Kính nghĩ nếu mình là Lan Tri khẳng định sẽ vẫn còn lưu luyến đứng tại chỗ, nhìn theo toa hần ngồi mà vẫy tay tạm biệt, thậm chí chờ khi đoàn tàu lăn bánh còn đuổi theo một đoạn, lưu luyến không muốn chia xa, y như mấy cảnh chia ly kinh điển trong phim tình cảm lãng mạn, cảm động đến phát khóc.

Nhưng không, Hàn Kính thò đầu ra tìm dáo dác chẳng thấy anh đâu. Chẳng có đứng tại chỗ nhìn theo, vẫy tay tạm biệt hay chạy theo tàu. Lan Tri vừa tiễn hần lên toa đã quay lưng đi về thẳng. (tội Kính =)))

Thật sự là quá vô tình rồi! Hàn Kính dù biết rõ tính anh vốn lạnh lùng, không bao giờ làm mấy cảnh sến súa đó nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không vui.

Cũng may trong xe tụ tập rất nhiều anh em bốn bể. Hàn Kính rất nhanh làm quen được với cánh đàn ông xung quanh mình, cười nói vui vẻ rồi thoáng cái đã rủ nhau gầy sòng đánh bài.

Chơi bài vui vẻ nên thời gian trôi qua rất mau, đã qua một đêm, Hàn Kính gần về đến nhà rồi.

Không biết lúc nào trời đã bắt đầu lác đác tuyết rơi.

Hàn Kính xuống ga tại thị trấn. Nhà hần ở một cái thôn nhỏ phía dưới nữa, phải ngồi xe khách trần trọc một đoạn dài mới tới. Hần nhớ tới địa chỉ nhà Quách Kiệt đưa, nhà Quách Kiệt ở ngay thị trấn nên hần sẽ ghé trước đưa tiền và thuốc rồi sẽ về nhà mình sau.

Cha của Quách Kiệt tuổi đã cao, mẹ Quách Kiệt thì mất lâu rồi, trong nhà chỉ còn lại mình ông, sống rất cô đơn, nên thấy Hàn Kính về thăm ông vui lắm, hỏi han hần liên tục.

Hàn Kính chú ý đến chân ông, quả thật rất yếu, đi phải chống gậy, lên lầu xuống lầu đều rất gian nan. Đi đứng bất tiện, nhiều việc cũng không thể tự làm. Hàn Kính phát hiện trên góc tường mạng nhện đóng rất nhiều, cửa sổ cũng đầy bụi. Quan trọng nhất là giờ này nhà nhà đều rộn ràng sum vầy mừng năm mới, ông lão chỉ có một thân một mình, dù cho có tiền và thuốc bổ, vẫn cảm thấy rất thê lương.

Quách Kiệt tận tình giúp đỡ Hàn Kính thời gian qua, nên hần cũng cảm giác thân thiết với ông lão. “Bác ơi, khoảng hai ngày nữa cháu lại đến thăm bác, tiện giúp bác dọn dẹp vệ sinh nhà cửa luôn, xem như cháu làm thay cho anh Kiệt ạ.”

Từ nhà Quách Kiệt đi ra, Hàn Kính phát hiện vừa nãy tuyết rơi còn lác đác, giờ đã trở nên dày đặc. Bọn trẻ con thấy tuyết rơi, chạy ù từ nhà ra đuổi bắt theo những bông tuyết.

Hàn Kính cười cười, leo lên xe khách về nhà.

Trên đường đi tuyết đổ càng lúc càng lớn, nhanh chóng nhấn chìm cảnh vật trong một màn trắng mờ.

Rất nhanh xe đã đến nơi rồi. Cha mẹ hần đều đang trong nhà, còn có chị gái hần đi làm ở thành phố N cũng về nhà sum họp. Hàn Kính chuyện trò cùng người nhà vài câu liền lấy cớ trốn lên phòng, gọi điện thoại cho Lan Tri.

Hần cả ngày không nghe giọng anh, đã bắt đầu thấy nhớ rồi.

Nhưng vừa móc điện thoại ra thì phát hiện điện thoại của hần đã cạn pin từ khi nào. Haizz, smartphone cái gì cũng tiện, duy mỗi hao pin thì không gì bằng. Hàn Kính đành trở ra tìm dây sạc.

Hắn vừa định dứt sạc vào ổ điện, bỗng đèn trong phòng phụt tắt hết.

Bị cúp điện rồi!

Mấy gốc cây bị gió tuyết thổi mạnh, bật gốc ngã, vô tình làm đứt luôn dây điện tổng của thôn. Gần sang năm mới rồi, thôn hẻo lánh nhỏ xíu, chỉ có vài ngàn người nên bên điện lực cũng không gấp rút sửa chữa mà hẹn đến mừng ba tết.

Thế là Hàn Kính cùng cả thôn diện tích hơn 10 dặm chìm vào bóng tối mà đón giao thừa.

Trong hôm đó hắn cũng được thông báo luôn chị hắn đã có đối tượng, dự định hè năm nay sẽ hết hôn. Cha mẹ Hàn Kính rất vui vẻ, chỉ mong chóng được gặp mặt con rể tương lai. Mà chàng rể cũng rất trùng hợp, cũng đang ở thành phố A.

“Sau này lấy chồng rồi ở thành phố A thì nhớ chăm sóc em con.” Cha mẹ hắn dặn dò chị gái.

Hàn Kính nhìn cha mẹ hắn nấn nấn mấy khớp tay mà thận trọng bàn bạc ra tiền chuẩn bị đám cưới, liền quyết định đem chuyện hắn sắp sửa thi Đại học mà giấu kín.

Nhà hắn vốn chẳng dư giả gì, lo chuyện kết hôn cũng phải tốn một khoảng kha khá, nếu bây giờ hắn mở miệng nói muốn học đại học, cha mẹ hắn cũng không thể từ chối hắn, vậy chẳng phải ép ông bà vào tình thế khó xử giữa hai đứa con hay sao. Nên khi ông bà hỏi hắn đang ở thành phố A làm gì, hắn cũng qua quýt nói dối vài câu, còn dứt cho ông bà một ít tiền.

Hai ngày đã trôi qua, thôn vẫn chưa có điện lại. Hàn Kính không có cách nào liên lạc với Lan Tri, trong lòng nóng như lửa đốt, hắn trong nhà cũng phụ giúp nhiều việc, nhưng cũng không tập trung được.

Hắn mỗi mòn chờ đến ngày thứ ba đã hết chịu nổi, thừa dịp trong nhà không còn chuyện gì cần giải quyết, hắn bèn quyết định lên thị trấn đến nhà Quách Kiệt một chuyến. Lý do đầu tiên vì hắn thấy ông Quách rất đáng thương, muốn giúp đỡ một chút, lý do thứ hai hắn muốn ở nhà ông Quách “xin” chút điện để gọi về cho Lan Tri.

Ít nhất cũng phải báo cho anh biết là hắn về nhà bình an. Lan Tri tuy rằng lúc nào cũng tỏ thái độ lạnh lùng vô tình, nói chuyện với hắn còn có vẻ xa cách hướng chỉ người ngoài, nhưng hắn vẫn muốn báo cho anh biết tin. Dù gì lúc ở ga tàu hắn cũng đã hứa sẽ gọi báo tin về nhà an toàn với anh rồi, Giờ hắn cũng nhiều ngày không liên lạc với anh, dù Lan Tri không quan tâm nhưng hắn cũng cảm thấy như hắn đang thất hứa vậy.

Hàn Kính trong khoảnh khắc còn thấy như là mình đang tự đa tình. Hắn ở đây lo lắng không thôi, nghĩ đủ biện pháp để liên lạc với anh, nhưng khi gọi được rồi, hắn chắc hẳn Lan Tri cũng sẽ “Ừ” một chữ hoặc im lặng một hơi, chẳng buồn quan tâm hay lo lắng mà phản ứng kịch liệt vì mấy ngày Hàn Kính không điện thoại cho anh đâu.

Đầu mùa xuân tuyết rơi dày đặc che phủ cả đường đi. Xe khách chạy từ thôn ra thị trấn cũng ngừng chạy rồi. Không có phương tiện giao thông công cộng, Hàn Kính đành mò mẫm trong kho nhà lòi ra một cái xe đạp cũ mèm, lọc cọc đạp xuyên tuyết gần một tiếng đồng hồ lên thị trấn.

Nhà ông Quách ở nơi khá vắng vẻ, trước cửa phủ một tầng tuyết dày, hiển nhiên mấy ngày nay ông không ra khỏi nhà. Đi đứng bất tiện, con cái lại không ở bên, thật sự rất khổ sở.

Hàn Kính gõ cửa: “Bác Quách ơi, cháu Hàn Kính đây. Cháu tới thăm bác.”

Nhưng mà thật lâu vẫn không có người ra mở cửa. Hàn Kính gõ gõ mấy lần, trong nhà vẫn im thin thít. Càng nghĩ càng thấy bất ổn, hắn quyết định đạp cửa xông vào.

Quả nhiên đúng như hắn nghĩ, ông Quách đang ngã sòng xoài trong nhà bếp, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh từ khi nào rồi.

Hàn Kính lúc này còn tâm trạng nào nhớ đến sạc pin điện thoại, hắn vớ ngay điện thoại có định trong góc phòng nhấn 120 gọi xe cứu thương.

Ông Quách chỉ có một mình chẳng ai chăm sóc, Hàn Kính nhìn ông được đặt lên xe gấp rút chở đi, lại thấy lo lắng mà đi theo đến bệnh viện.

Đến bệnh viện dĩ nhiên lại là làm thủ tục nhập viện, nộp tiền, đi khoa phóng xạ chụp ảnh linh ta linh tính. Gần sang năm mới mà bệnh viện vẫn còn đông nghịt người, làm Hàn Kính bị xoay vòng đến bờ hơi tai.

Vất vả một hồi cũng chuyện đâu vào đấy. Bác sĩ đến còn tùm tùm cười khen ngợi hẳn một câu: “May mắn cậu đưa bác tới kịp đấy, trễ một tý nữa là nguy hiểm đến tính mạng rồi.”

Nghe khen Hàn Kính vui vẻ không thôi. Đợi sắp xếp xong nốt thêm vài việc vặt, hẳn từ bệnh viện bước ra mới sức nhớ đến chuyện hệ trọng: Điện thoại của hẳn vẫn là chưa được sạc.

Hàn Kính lúc này không chỉ muốn gọi cho Lan Tri, hẳn còn muốn báo tin cho Quách Kiệt nữa. Đáng tiếc số hai người này đều lưu trong điện thoại, hẳn không nhớ số. Giờ mới biết trí nhớ quan trọng đến mức nào.

Hắn bèn tắc lười quyết định trở về nhà luôn. Dù gì chắc giờ này thôn hẳn cũng sửa xong dây điện rồi. Với cả giờ đã là chín giờ tối, Hàn Kính mệt đến xây xẩm, cũng không còn nổi cổ chấp mà sạc cho bằng được điện thoại.

Hắn lại cười xe đạp hơn một giờ xuyên màn tuyết trở về thôn, đến khi về tới nhà tuyết đóng dày trên lưng, người hẳn nhìn con người tuyết đứa trẻ nào vừa đắp.

Thôn hẳn giờ này đã đi ngủ hết. Người dưới quê thường hay ngủ sớm, mà thôn vẫn chưa có điện. Giờ đã hơn mười giờ rồi cha mẹ hẳn chắc chắn đã ngủ.

Hàn Kính không muốn quấy rầy người nhà, liền tự mình xuống xe sờ sờ ổ khóa tính mở cửa. Cơ thể hẳn hơi tuyết hơn một tiếng đồng hồ, ngón tay đã đông cứng mất rồi. Hàn Kính phải đứng tại chỗ, tháo găng, đứng giữa trời tuyết bay tá lả mà hà hơi cho tay ấm lại.

Mới hà được vài hơi, Hàn Kính cảm giác trên đầu mình có gì đó đang che tuyết đổ xuống. Hẳn theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Mùng ba tết, nơi thôn nhỏ xa xôi đổ tuyết rét lạnh, gió bắc thét gào, tuyết bay tán loạn, không một ngọn đèn, không thấy ánh trăng, giờ hay lên nhìn cũng không thấy rõ năm ngón.

Nhưng mà Hàn Kính nhất nhanh nhận ngay bóng hình phía sau lưng hẳn. Bao tay hẳn rơi bịch xuống nền tuyết.

“Thầy.... thầy Lan, sao anh lại ở đây?”

Lan Tri khoác một cái áo khoác dáng dài, khuôn mặt bị làn gió lạnh chà xát đến tái nhợt. Anh lặng yên đứng trên mặt tuyết, tay cầm dù che trên đầu Hàn Kính, không có cảm xúc gì mà im lặng nhìn hẳn.

32. Chương 32

Tuyết lại rơi lớn thêm, lộp bộp đánh vào mặt dù, rồi lại lăn xuống, theo gió bay lên bám vào áo khoác, vào tóc Lan Tri.

Trong khi Hàn Kính tròn mắt kinh ngạc, anh lại vô cùng bình tĩnh.

“Cậu không sao là được rồi, tôi đi đây”. Hẳn nhìn Hàn Kính một cái rồi gạt đầu, xoay người toan rời đi.

Ngữ điệu anh vẫn bình thản đến lạ, tương phản mãnh liệt với bầu trời nổi gió tuyết kia.

Hàn Kính sững sờ đứng nguyên tại chỗ, mãi đến khi Lan Tri xoay người đem cây dù ra khỏi đầu hẳn dợm bước rời đi, hẳn mới kịp phản ứng.

“Gần nửa đêm rồi, tuyết lại đang đổ lớn như vậy, anh định đi đâu?” Hẳn nín tay Lan Tri lại.

“Tôi đi máy bay về.”

Sân bay ở thành phố trên, từ bến xe ở thị trấn chạy lên cũng mất hơn một tiếng.

“Tuyệt lớn quá, xe khách từ thôn ra thị trấn ngừng lâu rồi, anh tính ra đó bằng cách nào?”

Hàn Kính lại hỏi, sau đó hắn điếng người nghĩ đến một khả năng. Đúng vậy, xe đã ngừng chạy từ buổi sáng rồi, hôm nay hắn còn phải tự cưỡi xe đạp để lên thị trấn mà.

“Anh.., anh.....” Hắn bất giác siết chặt bàn tay đang nắm Lan Tri lại: “Anh....mạo hiểm thời tiết mà đi bộ đến nhà tôi?”

Lan Tri chỉ ừ một cái, thản nhiên nói: “Đường không khó đi.”

Hàn Kính ngây dại, hắn sáng nay đạp xe lên thị trấn cũng mất hơn một tiếng, nếu đi bộ thì còn mất bao lâu? Nhưng Lan Tri chỉ hơi hột trả lời hắn một câu “Đường không khó đi.”

Lan Tri đạp máy bay từ chỗ mình xuống thành phố hắn, lại trần trọc ngồi xe hơn cả tiếng đồng hồ đến thị trấn, rồi đi bộ không biết bao nhiêu lâu trong gió tuyết, chỉ vì không nhận được điện thoại của hắn, lo lắng không biết hắn có sao không.

“Tôi... tôi không phải cố ý không gọi điện báo cho anh.” Hắn lắp bắp: “Điện thoại tôi vừa đến nhà thì hết pin, sau cả thôn đều mất điện từ 30 tết đến giờ. Tôi, tôi hôm nay vốn muốn lên thị trấn tìm nơi sạc pin, nhưng lại vô tình gặp lúc cha của bạn tôi bị tai nạn...”

“Cậu không cần giải thích.” Lan Tri cắt ngang lời hắn, lặp lại câu nói vừa nãy: “Cậu không sao là tốt rồi.”

Hàn Kính cảm nhận được ngón tay Lan Tri đã đông cứng hết, chóp mũi cũng ửng đỏ, nếu cứ để mặc cho anh đi bộ về hắn còn có thể làm người được sao?

Hàn Kính quyết liệt kéo tay anh vào nhà mình. Lan Tri lại không muốn vào, giãy ra: “Cậu làm gì vậy!”

Anh hiển nhiên là lo lắng vì quan hệ nhạy cảm của mình và Hàn Kính nên không dám gặp cha mẹ hắn.

Hàn Kính nghe vậy khổ sở cực kì. Lan Tri hiển nhiên đã đứng ở nhà hắn được một lúc lâu rồi. Bên ngoài lạnh như vậy, anh lại không muốn gõ cửa vào hỏi thăm, chỉ vì không muốn làm phiền người nhà hắn.

Hàn Kính siết chặt tay, một lực lôi Lan Tri đến trước cửa nhà: “Anh xem đi, anh đã muốn đông cứng chết rồi còn đi lo xem người nhà tôi sẽ phản ứng thế nào? Anh đúng là đồ mọt sách!”

Lan Tri vẫn tiếp tục giãy giụa, hai người gây ra tiếng động khá lớn. Chị gái Hàn Kính ở trong phòng chưa ngủ, nghe được động tĩnh bên ngoài liền chạy ra cửa.

“Ai ở ngoài vậy?”

Hàn Kính vất vả đáp: “Chị hai, là em nè.”

Lan Tri còn chưa kịp vùng vẫy thêm cái nữa, cửa nhà hé mở: “Ngoài trời lạnh lắm mau vào nhà đi.”

Vừa mở cửa ra chị thấy Hàn Kính đang nửa ôm nửa bế một người đàn ông lạ mặt khác: “Vị này là...?” Chị có chút hoài nghi hỏi hắn.

Việc đã đến nước này, Lan Tri cũng không vùng vẫy nữa. Anh đẩy Hàn Kính ra, chậm rãi thẳng người, kéo thẳng quần áo, gấp dù lại rồi đứng cạnh Hàn Kính không nói lời nào.

Hàn Kính nhìn tư thế này của anh, hiển nhiên là muốn mặc kệ sự tình, bắt Hàn Kính phải chủ động giải thích.

“À chị.... Anh ấy là bạn cùng phòng với em ở thành phố A. Vợ chưa cưới của anh ấy trùng hợp ở huyện thành, nên năm mới đến ra mắt nhà gái rồi tiện đường đến thăm em.”

Hàn Kính một hơi nói xong, phát hiện mình còn có khả năng nói dối thiên phú.

Chị gái Hàn Kính ” À” một tiếng, mắt vẫn nghi hoặc nhìn hai người.

Lan Tri chậm rãi duỗi tay ra, không thừa nhận cũng không phủ nhận, lễ phép nói: “Hàn tiểu thư, chị vẫn khỏe chứ. Tôi tên là Lan Tri.” Trong giọng nói vẫn y nguyên vẻ lạnh nhạt khách sáo.

Chị Hàn Kính trong nháy mắt cảm thấy gần nửa đêm tuyết gió vu vu mà vẫn bắt tay làm quen thì lễ tiết quá rồi. Nhưng chị vẫn bắt lại tay Lan Tri nói: “Anh gọi tôi là Hàn Minh là được.”

Hàn Kính dẫn anh tới phòng mình bảo: “Phòng khách lạnh lắm, tối nay anh ngủ chung với tôi nhé.”

Lan Tri cởi áo khoác ngoài, khẽ gật đầu: “Làm phiền cậu rồi.”

Hàn Kính chịu không nổi cái tính nói năng trịch trọng lịch sự này của anh, liếc nhìn một cái: “Anh khách khí với chị tôi rồi, tối tôi cũng muốn khách khí luôn nốt sao?”

Lan Tri hai chân mang bít tất, đang treo áo khoác ngoài lên giá, hần chợt chú ý sàn nhà xung quanh chân anh bỗng nhiên ẩm ướt.

Hần xông lên đẩy anh ngã xuống giường. Lan Tri bị đẩy bất ngờ không kịp phản ứng cả người đều đáp mạnh xuống đệm. Hắn thừa cơ hội tóm lấy chân anh.

Đúng như dự đoán, bít tất anh ướt đầm từ trong ra ngoài, lạnh như băng, như vừa được vớt từ trong tuyết ra. Lan Tri nhất định lúc đi bộ, đường tuyết quá dày đã len chảy ngược vào chân nên giờ mới ướt như vậy.

Hàn Kính tháo ngay cặp bít tất lạnh lẽo kia ra, cảm giác lồng ngực hắn cũng như vừa được vớt từ trong tuyết ra luôn vậy.

Lan Tri đã kịp đứng dậy. Anh sửa sang lại đầu tóc rối bời, rồi thò tay định lấy lại cặp bít tất. Hàn Kính không cho anh lấy lại, cúi đầu nhìn bàn chân trần của anh đã đỏ lên vì lạnh, lòng của hắn lại đau đến chảy máu. Như vậy mà anh chỉ thản nhiên bảo không có việc gì.

Hắn cởi áo của mình ra, đem bàn chân lạnh như băng của anh dán lên lồng ngực trần của mình, hai tay ôm chặt lấy.

Lan Tri cũng không từ chối, chỉ rũ mắt nhìn xuống đất.

Chân anh lạnh lắm. Nếu biết trước Lan Tri vì không nhận được điện thoại của hắn mà liều lĩnh đến tận nơi, hắn sẽ đi ngay lên thị trấn sạc điện thoại khi điện vừa cúp luôn. Lúc trước hắn còn khờ dại cho rằng Lan Tri sẽ không quan tâm, sẽ không có cái gì kích động. Hàn Kính thật sự hối hận lắm rồi.

Hắn còn đang tự oán trách bản thân, cảm giác ngón chân Lan Tri hơi cựa quậy trên ngực hắn. Chân Lan Tri đã quá lạnh rồi, một chút cũng không thể ấm lên, ngược lại còn đem hơi lạnh truyền lên lồng ngực hắn.

Hàn Kính bất đắc dĩ mà gãi đầu: “Tôi đi nấu nước nóng cho anh ngâm chân nhé.”

Hàn Kính lòng còn đau, lấy một đồng áo lông ấm mặc lên người Lan Tri, đem chân anh quấn chặt vào chăn, gói kỹ như bánh chưng mới yên tâm ra khỏi phòng.

Hàn Kính đang nấu nước thì phát hiện Hàn Minh chị hắn không biết khi nào cũng lặng lẽ đi vào bếp.

Hàn Kính lo ngay ngáy, sợ rằng chị mình vẫn còn hoài nghi quan hệ của hắn với Lan Tri nên đến dò la thêm lần nữa, lúc đó hắn không biết phải lấp liếm thế nào. Nhưng hắn không ngờ chị hắn lại hỏi việc khác:

“Em đang luyện thi chuẩn bị thi đại học phải không?”

Hàn Kính sững sờ: “Làm sao chị biết?”

”Hôm nay chị ra ngoài tình cờ gặp được đám bạn bè lưu manh của em hồi trước, bọn nó kể chị nghe, còn nói Quách Kiệt kể cho bọn nó nữa.

Hàn Minh là bạn học Quách Kiệt, hai người trước đây từng học chung cấp ba.

Hàn Kính mắng thầm: “Đồ Quách Kiệt miệng rộng!”

Hàn Kính quay đầu nhìn cửa phòng ngủ của ba mẹ, thấp giọng hỏi hắn: “Chuyện lớn quan trọng như vậy, sao còn chưa nói với ba mẹ?”

Hàn Kính cúi mặt cọ xát hai chân, không trả lời.

Hàn Minh cũng im lặng một hồi, cuối cùng chị cũng vẫn hỏi thẳng.

“Em sợ ba mẹ biết chắc chắn sẽ dành dụm lại học phí đại học cho em nên sẽ không đủ lo cho đám cưới của chị phải không?”

Hàn Kính nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, mát sau mới cất lời: “Chị cưới lúc hè, em sang thu mới khai giảng. Hơn nữa, kết hôn là chuyện vãn đã đóng thuyền, chắc chắn sẽ tiến hành. Còn em thi đại học còn không biết có đậu nổi hay không. Nhờ em thi trượt thì số tiền dành làm học phí kia sẽ uổng phí hay sao. Hơn nữa.. Em nghe nói đại học có thể xin miễn giảm học phí, cho vay học phí và còn các học bổng linh tinh nữa, lúc đó chắc chắn sẽ có cách giải quyết mà.”

Hàn Minh nghe vậy, tiến đến nắm chặt tay hắn, nhỏ giọng: “Cảm ơn em nhiều lắm. Em cố gắng thi cho tốt. Đậu đại học rồi chị có thể tìm cách giúp em đóng học, bất quá có thể hỏi mượn nhà chồng.”

Hàn Kính cũng không muốn nói tiếp: “Chuyện sau này đến lúc đó nói sau.”

Hai chị em trò chuyện vài câu, nước đã bắt đầu sôi rồi.

Hàn Kính bưng chậu nước nóng dậm bước đi, Hàn Minh đã hỏi thêm: “Vậy giờ chỗ trọ của em trên đó thế nào? Có đủ tiền không?”

Hàn Kính cũng không muốn nhiều lời, đáp thẳng: “Em ở chung với thầy Lan, anh ấy ứng trước tiền nhà cho em.”

Hàn Minh nghe xong rất cảm động: “Bạn em quả là một người tốt bụng. Em nhớ sau này phải đối xử tốt, đừng bạc đãi người ta nghe chưa.”

Hàn Kính nghĩ thầm: Cmn chứ nam thần của em cung phụng hầu hạ đến đầu ngón tay, làm sao mà vong ân phụ nghĩa bạc đãi anh ấy được.” Bất quá cũng không nói rõ được, hắn bèn cười trừ: “Em biết rồi mà chị.”

Hàn Minh bèn bổ sung thêm: “Em này nói hôm nay anh ấy đến ra mắt ba mẹ chồng nhỉ. Sau này người ta đám cưới rồi nhớ đưa tiền mừng kết hôn đó.”

Hàn Kính ghen lời, suýt chút nữa đánh rơi chậu nước.

Lan Tri lặng im ngâm chân vào thau nước Hàn Kính vừa đem tới. Tranh thủ lúc anh ngâm, hắn đi sửa soạn giường nằm sạch đẹp, còn phủ thêm một tầng chăn nệm dày.

Đến khi nước trong thau bắt đầu nguội lạnh, Lan Tri hỏi hắn: “Cậu có khăn sạch không?” Hàn Kính biết rõ anh thích sạch sẽ, bèn lựa ra một cái khăn mới đem đến.

Lan Tri giơ tay định lấy khăn thì hắn lại né tránh, rồi ngồi xổm xuống đất đem chân anh ra khỏi thau nước lau khô. Lan Tri lập tức mất tự nhiên, đẩy hắn ra.

“Anh đừng lộn xộn” – Hàn Kính một tay ngăn tay anh lại tay kia vẫn không ngừng lau chân – “Cha tôi bị cao huyết áp, nên giữa đêm không nên đánh thức ông dậy đâu.”

Lan Tri vẫn tiếp tục giãy giụa, hạ giọng nhỏ lại nói: “Tôi tự mình làm được!”

Hàn Kính nhìn anh mặt mày nghiêm trọng, khóe miệng tự nhếch lên, cười cười nói: “Làm sao thế? Lau chân giúp anh thôi mà anh làm như tôi sắp ăn thịt anh đến nơi vậy.”

Lan Tri khóe miệng giật giật, sắc mặt càng khó coi hơn. Anh bắt lấy tay hắn không cho hắn lau nữa, thấp giọng nói:

“Tôi...tôi rất ít để người khác lau rửa hộ mình...rất không quen, khó chịu lắm.”

Hàn Kính nghe vậy ngược lại còn cảm thấy kì quái hơn: “Anh sĩ diện chỉ lắm thế? Hồi bé cha mẹ anh không lau chân cho anh sao?”

Lời vừa thốt ra hắn đã ngay lập tức hối hận. Lan Tri là trẻ mồ côi.

Lan Tri thấy hắn đơ người ra, cũng không buồn nói câu nào, giặt khăn lông từ tay hắn lau nốt hai bàn chân cho khô ráo, rồi đi rửa mặt, tự mình chui vào ổ chăn nhắm mắt ngủ.

Hàn Kính cũng nhanh chóng rửa mặt rồi lên giường theo.

“Này, khi này tôi không cố ý nhắc đến cha mẹ anh.” Hắn từ phía sau ôm lấy anh, ghé mặt thì thầm. “Tôi xin lỗi.”

Lan Tri hơi hốt đáp: “Không sao.”

Hơi nước theo câu nói của anh đi ra, đọng thành một dải khói trắng rồi tan mất, càng làm cho không khí thêm buồn bã.

Hàn Kính siết chặt tay ôm anh: ” Thầy Lan, tôi đã nói với anh rồi, đừng có cái gì cũng cứ giấu trong lòng, sẽ sinh bệnh đó.”

Lan Tri đơn giản rõ ràng mà trả lời hẳn: “Tôi không có gì giấu ở trong lòng cả.”

Hàn Kính lật người anh qua, chồm lên oán trách: “Anh còn nói là không có! Anh chưa bao giờ kể cho tôi nghe những chuyện trước đây của anh. Anh xem, tôi đưa địa chỉ nhà mình cho anh, thậm chí cha tôi cao huyết áp cũng nói với anh luôn rồi.”

“Mấy chuyện của tôi....rất quan trọng sao?”

“Rất quan trọng!” Hàn Kính nghiêm túc gạt đầu, tay bắt giắc mà vuốt lên tóc anh.

Lan Tri đứng trong tuyết gần như cả ngày, gió thổi làm sợi tóc anh như giòn đi.

“Tôi muốn hiểu rõ anh hơn.” Hàn Kính nói, “Hiểu rõ quá khứ của anh, hiểu rõ tính cách của anh, hiểu rõ suy nghĩ của anh. Như vậy thì về sau sẽ chẳng bao giờ có hiểu lầm, cãi vã. Chúng ta vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ sống với nhau.”

Lan Tri mở to mắt nhìn hẳn. Đôi mắt đen thăm thẳm mọi ngày bỗng ánh lên lấp lánh tựa như những bông tuyết trắng đang nhẹ rơi ngoài cửa sổ.

“Vậy cậu muốn biết những gì về tôi?”

“Nhiều lắm.” Hàn Kính hít một hơi thật sâu rồi tuôn trào: “Anh quê ở đâu, anh có biết cha mẹ ruột mình là ai không? Còn lúc anh ở cô nhi viện...”

Lan Tri cắt lời: “Này, cậu hỏi một lượt nhiều thế tôi trả lời làm sao?”

Hàn Kính thấy anh cũng đang đồng ý sẽ trả lời mình, bèn cười hì hì nói: “Vậy anh trả lời từng đó câu trước nha, xong rồi tôi hỏi thêm.”

“Tôi sinh ở thành phố H. Mẹ tôi bỏ đi từ khi tôi còn nhỏ xíu, nên tôi cũng không ấn tượng gì về bà.”

“Còn cha anh?”

“Cha tôi đi công tác, thường xuyên vắng nha, cũng ít khi gặp được ông.”

“Vậy...anh chẳng phải lúc nào cũng ở một mình?”

Lan Tri im lặng một chút, nói: “Đúng vậy.”

Con nít mà không có ai chơi cùng, nhất định là rất cô đơn. Hàn Kính nghĩ đến lúc nhỏ cùng chị hai chơi đùa cãi nhau âm ỉ, cảm thấy rất xót cho anh.

“Sau này thì sao? Xảy ra sự cố thế nào anh lại mồ côi?”

“Lúc tôi lên mười một tuổi, bệnh tim cha tôi tái phát. Ông qua đời lúc đang đi công tác.”

Đêm nay Hàn Kính hỏi Lan Tri rất nhiều vấn đề. Hẳn phát hiện anh từ nhỏ đã bị bỏ mặc, chẳng hề được ai quan tâm, một mình bơ vơ nên tính cách lạnh nhạt, tự giữ khoảng cách với người khác.

“Sau này tôi sẽ quan tâm anh.” Hẳn vỗ ngực: “Tôi sẽ nấu anh ăn mấy món anh thích, tôi sẽ nghe anh tâm sự những chuyện không vui, kể chuyện cười cho anh. Thầy giáo Lan, anh có chịu không?”

Lan Tri mỉm cười: “Tôi trả lời cậu nhiều như thế rồi, vậy cậu trả lời cho tôi một câu được không?”

Hàn Kính luồn tay vào tóc anh, cười nói: “Anh hỏi gì tôi sẽ đáp đó, tuyệt đối không nói phét, không lừa gạt anh”

“Tại sao cậu cứ thích gọi tôi là ”thầy giáo Lan” thế?”

“Anh chẳng phải là giảng viên đại học sao?” Hàn Kính kinh ngạc. “Tôi gọi là thầy giáo vì tôn kính anh, chứ nếu không phải xưng hô thế nào cho phải phép đây?”

Sau đó hắn rất nhanh hiểu được ý tứ sâu xa của Lan Tri.

Lòng hắn rung động. Hắn cúi đầu nhìn vào mắt anh.

Bên ngoài không biết khi nào tuyết đã ngừng rơi, lộ ra bầu trời đêm đầy tinh tú. Ánh trăng sáng long lánh, xuyên qua cửa sổ hắt vào mặt Lan Tri một ánh sáng nhu hòa, khắc họa ngũ quan hoàn mỹ và tinh xảo.

Hàn Kính chậm rãi áp lên cánh môi mỏng của Lan Tri một nụ hôn thật dài.

Ánh trăng vẫn lấp lánh, và thời gian như ngừng trôi.

(Và bầu trời đêm ngàn sao tỏa sáng ứng giám cho cuộc tình anh dành trao, em có biết rằng lòng anh mãi yêu em không đổi thay. *trầm nước mắt*)

“Sau này tôi sẽ không gọi anh là thầy giáo Lan nữa, chỉ Lan Tri mà thôi.” Hàn Kính hôn xong, ôn nhu nói.

Đúng vậy, gọi anh là Lan Tri, không phải thầy giáo Lan, như vậy mới không có khoảng cách nữa. Hàn Kính tự thấy trước kia mình thật ngu ngốc.

Lan Tri này giờ bị Hàn Kính đè dưới thân, ngửa cổ lên nhìn hắn, thỏa mãn nói: “Rất tốt.”

Nhưng mà Hàn Kính thì vẫn chưa thỏa mãn. Hắn hôn môi no nê rồi, lại bắt đầu rê xuống gặm cắn hầu kết Lan Tri, hai cánh tay cũng không rảnh rồi mà mò mẫm ve vuốt thân thể anh.

Lan Tri bị hắn táy máy, không nhịn được rên lên một tiếng. Anh lập tức bắt lấy tay Hàn Kính không cho hắn tiếp tục bậy bạ.

“Nhịn nhiều ngày lắm rồi...” Hàn Kính cọ xát dương vật đã căng cứng của mình lên bụng dưới Lan Tri, “Anh sờ thử xem, thứ này ngày nào cũng nghĩ đến anh đó.”

Hắn cảm giác rất rõ cơ thể Lan Tri cũng đang phản ứng, càng thêm tí tổn, dùng đầu gối của mình cọ vào giữa hai chân anh: “Anh không nhớ tôi xúi nào sao? Chúng ta nhẹ nhàng một chút, người nhà không nghe thấy đâu.”

Lan Tri tuy bị hắn khiêu khích, cơ thể bắt đầu phản ứng, nhưng khuôn mặt lại vẫn lãnh đạm như cũ.

“Mười bộ đề cương hóa học giải đúng hết hoàn toàn rồi à?” Anh lạnh lùng hỏi.

Đương nhiên là chưa rồi, đang ăn Tết, ai còn tâm trí đâu mà ngồi giải đề.

Hàn Kính đã nhịn rất lâu rồi, hắn gần như không chịu được nữa. Biết rõ Lan Tri khi động tình rồi là lộ ngay bộ dáng khát khao dâm dăng, hắn bèn đánh liều bỏ qua sự lạnh lùng của anh, cọ xát liên tục dương vật mình vào nơi riêng tư của Lan Tri, ra sức kéo anh vào biển dục.

Hàn Kính đã lướt đầu lưỡi xuống xương quai xanh, vừa gặm cắn vừa trầm giọng: “Không khí đang tốt như vậy, anh đừng nói mấy chuyện không hay ho.”

Lan Tri hừ một cái, hỏi: “Ý cậu là cậu vẫn chưa giải quyết mười bộ đề kia chứ gì?”

Không làm đúng hết bộ đề không được chạm vào Lan Tri, đây chính là hình phạt của Hàn Kính.

Hàn Kính dứt khoát không nói, mà thật ra hắn cũng không còn gì để nói. Giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng được làm tình. Dù gì Lan Tri cũng đã cương rồi, chỉ còn mặt dày áp anh xuống nữa thôi.

Hàn Kính cởi áo ngủ Lan Tri, thè lưỡi liếm lên núm vú anh một cái.

Còn không kịp liếm cái thứ hai, hạ mi của hắn đã kêu lên thất thanh.

Lan Tri dùng gối thúc vào hạ thân hắn một cái như trời giáng. Đàn ông chỗ đó chẳng phải tử địa sao, lại còn đang cương. Hàn Kính đau đến trào nước mắt, chỉ kịp la “Ồi” một cái, từ trên giường lăn hai vòng ngoằn ngoèo rồi té xuống sàn, quần luôn chắn mền cùng rơi.

Lan Tri chồm người theo, bình tĩnh giật lại chăn nệm trên người hấn, vỗ vỗ cho sạch bụi rồi đắp lại lên người mình, xoay lưng nằm xuống bắt đầu ngủ.

Hàn Kính toan tức giận, vừa định mở miệng oán trách thì cửa phòng đã bị gõ: “Này em, hai người trong đó có vấn đề gì không?”

Là giọng chị Hàn Minh. Hiển nhiên là nghe được tiếng động nên thức dậy.

“Dạ không có gì ạ. Em bất cẩn mà bị té xuống giường thôi.”

Hàn Minh đang ngoài cửa, Hàn Kính đành ngậm bồ hòn, nuốt cục tức vào bụng, trừng mắt nhìn Lan Tri.

Lan Tri cũng không thèm nhìn hấn, anh đắp chăn, nằm xoay người đưa lưng ra, nhắm mắt ngủ.

Hàn Kính không còn cách nào, chống tay đứng lên. Họa mi bị dọa kinh hồn bạt vía khi này nên giờ đã ỉu xìu mất rồi. Hàn Kính cũng ỉu xìu theo luôn.

Hấn quay mặt qua sông lưng vô tình lãnh khốc của Lan Tri, không cam lòng mà ngủ một đêm.

33. Chương 33

Sáng hôm sau, điện vẫn chưa có.

Hàn Kính giới thiệu Lan Tri với ba mẹ mình. Đương nhiên vì để tránh phiền toái, hấn cũng không nói thật quan hệ của hai người, chỉ dùng lý do tối hôm qua lừa Hàn Minh ra nói lại.

Ba mẹ Hàn Kính rất thích người thanh niên nho nhã học thức đeo kính mắt này. Đặc biệt lại còn là giảng viên đại học, hai ông bà càng thêm vui vẻ.

Hàn Kính trước giờ toàn kết bè kết bạn với đám lông bông lưu manh trong xóm, chẳng có cái gì tốt đẹp, hôm nay dẫn về một người bạn là thành phần trí thức, hai bác luôn miệng dặn dò hấn phải học tập anh, đừng cả ngày lêu lổng ngoài đường. Hai bác thậm chí còn đưa Lan Tri số điện thoại chị Hàn Minh, dặn nếu phát hiện Hàn Kính làm chuyện gì xấu thì hãy gọi số của chị.

Lan Tri cười tủm tỉm nhận số điện thoại: “Vâng ạ hai bác yên tâm.”

Hai bác càng trò chuyện với Lan Tri càng ngày càng vui vẻ cực kì, hỏi han đủ chuyện, còn gấp cho anh rất nhiều thức ăn. Chỉ lát sau thức ăn trong chén anh đã vun lên như một ngọn núi nhỏ.

Ăn xong điểm tâm Lan Tri chào bác trai bác gái và chị Hàn Minh, lên đường ra thị trấn trở về. Hàn Kính đương nhiên không thể nào để anh đi bộ trong tuyết như cũ, hấn xung phong lấy xe đạp đèo anh đi.

“Không ngờ ba mẹ tôi thích anh nhiều vậy luôn.” Hấn vui vẻ nói: “Trước đây đám bạn tôi ba mẹ chẳng ưa đứa nào, anh là ngoại lệ đấy!”

Tuy tối hôm qua Lan Tri vẫn cho hấn ra rìa, nhưng nghĩ đến ba mẹ mình rất có cảm tình với anh, không hươ dao múa kiếm như mọi ngày, đối xử dịu dàng đến chết đi được, hấn lại rất hài lòng và yên tâm đôi chút. Về sau nếu lỡ phải công khai quan hệ với anh, ba mẹ hấn chắc cũng sẽ dễ dàng chấp nhận thôi.

Hàn Kính vui đến mức cười toe toét, lọc cọc đèo sau lưng một người đàn ông mét tám lên dốc xuống đèo chẳng thấy mệt mỏi, miệng còn ngâm nga mất câu hát dân ca.

Đến một sườn núi quá dốc, Hàn Kính không đèo nổi, hai người đành xuống xe dẫn bộ qua.

Sườn núi nghiêng là của một sơn cốc, tuyết trắng như bông, cảnh vật đẹp như tranh vẽ.

Hàn Kính quay đầu lại nhìn Lan Tri, anh đang khẽ cúi đầu, hai tay dúm trong túi áo, tập trung đi đường. Anh mặc lại bộ trang phục hôm qua, đen nhánh từ trong ra đến áo khoác ngoài, trên cổ buộc một cái khăn choàng cổ màu đỏ, tương phản mãnh liệt với nền tuyết trắng, tạo nên một sự gợi cảm không thể gọi tên.

Hàn Kính đưa tay sờ khăn choàng anh, đụng lên vành tai thấp giọng cười: “Khăn choàng cổ mà anh mang màu đỏ, anh cũng đang có tâm tư quá nha.”

Hắn không đợi Lan Tri kịp hiểu, thò tay cởi khăn của anh ra, leo ra khỏi đường cái mà đi sâu vào trong núi. Trên sơn cốc có một gốc cây cổ thụ to lớn. Hàn Kính leo lên, buộc khăn cổ trên một nhánh cây cao. Sau đó hắn tụt xuống, ra lại đường cái, đắc ý nói với Lan Tri:

“Cái cây này là thần cổ thụ ở thôn tôi đấy. Nó sống cũng được mấy trăm năm rồi. Nghe bảo treo dây đỏ lên cây, thần linh sẽ phù hộ cho nhân duyên của cặp đôi đó mãi vững bền. Giờ mình không có dây đỏ, nhưng mà sử dụng khăn cổ của anh chắc là vẫn được đi.”

Khăn choàng cổ Hàn Kính vừa treo lên được gió thổi phất, chậm rãi bay bay, màu đỏ tươi thắm loang trên nền núi tuyết trắng xóa, đẹp như một bức tranh rung động lòng người.

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi, mấy chuyện mê tín dị đoan thế này cũng tin nữa?” Lan Tri liếc hắn một cái.

“Hãy!” Hàn Kính không hài lòng: “Tôi vừa rồi cũng mạo hiểm lên núi treo cây quần khăn lên, anh tốt xấu gì cũng phải khen tôi một câu đã chứ.”

Lan Tri chẳng biết làm sao khen hắn, anh cúi đầu sửa sang lại cổ áo, lạnh lùng nói: “Ngã chết cho chưa.”

Ngay lập tức tay anh bị bắt lấy. Hàn Kính kéo anh đi thẳng đến đường lộ bên cạnh, đối mặt với cây cổ thụ.

“Tôi biết mấy lời tôi sắp sửa nói rất buồn nôn, nhưng mà tôi nghĩ buồn nôn như vậy mới có thể biểu đạt được tình cảm tôi dành cho anh.”

Hắn hít sâu một hơi, chặt chẽ nắm tay anh, hướng mặt về cây cổ thụ, nói tiếp:

“Thiên địa làm chứng, tôi toàn tâm toàn ý yêu thương Lan Tri đến đời đời suốt kiếp.”

Gió bất ngờ thổi mạnh làm khăn choàng cổ càng bay phấp phới, phần phật trong gió. Khắp núi phủ đầy tuyết trắng, chỉ có màu đỏ tươi trên nhánh cây như một đốm lửa hồng, lan tỏa ấm áp cả một vùng núi.

Lan Tri không nói một lời.

Hàn Kính cười khổ. Quả nhiên là “sến” quá, Lan Tri buồn nôn mất rồi. Ngỡ văn hắn chỉ tạm sử dụng được chứ không giỏi giang lắm, ngoại trừ trực tiếp nói huých toẹt như vậy, hắn cũng không biết làm thơ văn gì để ý nhị kín đáo hơn.

Hắn lúc này tháo mất khăn cổ của Lan Tri, sợ anh lạnh bèn tự mình tháo khăn của hắn ra thắt lại lên người anh.

Sau đó hắn thấy anh nắm tay hắn, thì thầm nhẹ nhàng nột câu rất dài:

“...for better, for worse, for richer, for poorer, in sickness and in health, till death us do part.”

Cả câu rất dài bằng tiếng Anh, Lan Tri nói rất nhẹ và lưu loát, Hàn Kính nghe không kịp, ngẩn người một lúc mới kịp phản ứng:

“Câu đó nghĩa là gì vậy tôi nghe không hiểu.”

Lan Tri nhìn hắn.

Hàn Kính thấy mặt anh bỗng đỏ lên, chắc là bị gió lạnh thổi trúng.

“Không có gì.” Lan Tri trả lời

TRỜI ƠI NÓ LÀ WEDDING VOWS ĐÓ CỨU!! Thầy Lan không sến thì thôi đã lên cơn thì không ai sến bằng uhuhuhu L(((

Nguyên văn câu này là:

“I, _____, take you, _____, to be my lawfully husband (wife), to have and to hold, from this day forward, for better, for worse, for richer, for poorer, in sickness and in health, until death do us part.”

Dị là đôi trẻ coi như là kết hôn...lâm sàng dồi đó hí hí. Lấy khăn thay nhẫn =]]]

Hàn Kính tiễn Lan Tri đến tận bến xe thị trấn.

Bên trong bến lộn xộn bát nháo, bụi đất tung bay, chờ đợi vất vả một hồi xe mới đến. Vì xe thì ít người thì đông, mà mỗi người lại còn tay xách nách mang thêm nào bao nào túi, nên ai cũng ùn ùn cố gắng xông lên xe trước giành chỗ.

Hàn Kính nhìn Lan Tri đứng phía cuối đám đông, hai tay dúi vào túi áo khoác ngoài, thong dong bình tĩnh, tựa hồ chẳng tha thiết gì đến việc giành chỗ ngồi. Hàn Kính cả giận. Đường đi thì hơn một giờ mới đến, hơn nữa còn rất hay kẹt xe, Lan Tri tối hôm qua đã đội tuyết đi bộ rất lâu rồi, nếu để anh phải đứng trên xe chật chội, đường đi thì xóc nảy như vậy, hẳn không cam lòng.

Hắn biết kiểu người như Lan Tri chẳng bao giờ đi giành giật chỗ ngồi đâu. Nhưng chẳng sao, anh không làm thì hắn làm.

Hàn Kính nắm tay Lan Tri, dứt khoát kéo anh lên xe. Hắn cật lực dùng tay chen lấn mở đường, mặc kệ những tiếng la ó chửi rủa phía sau, tìm được một chỗ trống gần cửa sổ, hắn lấy tay phủi bụi cho sạch sẽ rồi ấn anh ngồi xuống.

Lan Tri mắt kính bị đụng lệch, tóc có chút rối, còn dính thêm tí bụi, khá là chật vật. Hàn Kính đã quen thấy anh tỉ mỉ trau chuốt, giờ nhện không được cười ha ha mấy tiếng.

Cười xong hắn lại thấy đau xót. Thị trấn nhỏ quá, xe taxi cũng không có. Nếu có nhiều tiền hẳn chắc chắn sẽ mua hắn một chiếc ô tô chở anh đi. Hàn Kính thở dài, đưa tay chỉnh lại kính mắt cho Lan Tri, còn vuốt sạch sẽ tóc anh nữa.

“Tôi sẽ cố gắng học thật giỏi, sẽ không làm anh thất vọng đâu.” Hắn nhẹ nhàng nói.

Nếu không phải trong xe có quá nhiều người, hắn đã hôn anh một cái rồi.

Lan Tri cũng không phản ứng gì với lời hứa hẹn của hắn, chỉ liếc hắn một cái: “Cậu tốt nhất nên xuống xe nhanh đi.”

Một chút cũng không có gì là cảm động luôn.

Hàn Kính lúc đầu còn tưởng Lan Tri đuổi mình, sau đó ngoái lại hắn mới hiểu ý anh. Xe mỗi lúc một lèn chặt đầy ắp người và hành lý, nếu không tranh thủ xuống bây giờ, lát nữa hành khách lên đủ thì đừng nói chuyện đi xuống, ngay cả nhúc nhích thôi cũng đã khó khăn rồi.

Hàn Kính sững sốt một chút, rồi dứt khoát mặt dày nắm lấy tay vịn:

“Tôi không nỡ để anh một mình đâu, tôi theo anh tới sân bay luôn.”

Hàn Kính một mực ở lại trên xe theo Lan Tri đến tận sân bay.

“Hai ngày nay tên Chu Thành kia có làm gì anh không?” Trong lúc chờ làm thủ tục sân bay, Hàn Kính lo lắng hỏi.

Lan Tri lắc đầu: “Người không may mới là ông ta.”

Hàn Kính biết rõ hắn đánh Chu Thành rất thê thảm rồi, nghe nói ông ta xin nghỉ đến hai tuần ở nhà dưỡng bệnh. Hắn hừ một cái nói:

“Giờ cho vàng lão ta cũng chẳng dám! Nếu lão còn dám đụng vào anh, lão đụng tay trái tôi chặt tay trái, đụng tay phải tôi chặt tay phải lão ra luôn.”

Lan Tri vỗ vai hắn: “Cậu về đi. Khi nào về lại thành phố thì gọi cho tôi, tôi tới ga tàu đón cậu.”

Hàn Kính lưu luyến Lan Tri không rời, mãi đến khi anh qua cửa check-in mất hút cuối hành lang, hắn mới chịu quay về.

Lan Tri đang đợi chuyển bay thì điện thoại đổ chuông. Là Kha Chấn Nam gọi.

”Tôi hỏi cậu cái này, cậu giải một phần ba đoạn tài liệu bị mã hóa kia nhanh hơn, hay là đọc một quyển luận văn sinh học thống kê dài 23 trang sau đó làm một phép tính so sánh nhanh hơn?

Hiển nhiên Kha Chấn Nam dùng toàn bộ ngày nghỉ Tết để nghiên cứu luận văn của Chu Thành rồi.

“Cậu gửi luận văn vào mail tôi đi, khoảng bốn giờ nữa tôi sẽ báo cậu tôi có thể giải tính hay không.”

“Bốn giờ? Cậu đang ở chỗ nào thế?”

“Tôi đang đợi chuyến bay, bốn giờ sau tôi mới về lại thành phố.”

Kha Chấn Nam “À” một tiếng: “Tôi cũng đang muốn gặp cậu trực tiếp, nên cậu cho tôi số chuyến bay đi, tôi ra sân bay đón luôn.”

Về đến trụ trấn, Hàn Kính không vội về nhà ngay mà ghé bệnh viện thăm ông Quách một chuyến.

Ông Quách hôn mê đã tỉnh lại rồi, người vẫn còn yếu lắm, nhưng thần trí bù lại rất tỉnh táo. Hàn Kính hỏi ông số điện thoại Quách Kiệt, rồi nhanh chóng tìm một bộ điện thoại công cộng đánh một cuộc điện báo tin cho hắn.

Quách Kiệt nghe được tin liền hoảng hốt: “Tao về quê ngay!” Sau đó cảm ơn Hàn Kính rồi rít: “Ôi Cục Gạch, cả nhà tao thật sự may mắn khi có mày đấy. Tao thiếu nợ mày một ân tình này rồi, sau này mày cần giúp đỡ gì cứ nói nha, tao sẽ giúp đến cùng!”

Bốn giờ sau, Kha Chấn Nam đón Lan Tri về thành phố A.

“Gu ăn mặc của cậu càng ngày càng kém vậy?” Kha Chấn Nam vừa nói vừa tiện tay lật lật khăn choàng cổ của anh xem nhãn hiệu: “BUNberry? Mặt trời mọc đằng Tây rồi! Cậu gần đây thiếu tiền lắm sao? Vậy mà nghe nói cậu vừa đổ cho công ty S vài trăm vạn vào mấy hạng mục nghiên cứu nha.”

Khăn quàng cổ kia là của Hàn Kính. Hàn Kính tháo khăn Lan Tri treo lên cây cầu nguyện, rồi sợ anh lạnh, bèn tháo khăn của hắn thắt bù lên cổ anh.

Bunberry fake của Burberry ý =]]]] giống KFC và KFG, Nike và Hike ý =]] nhà cháu Kính nghèo chỉ mua được fake 50k chợ đầu mối =]]]]

Lan Tri không thèm đáp lại mấy lời châm chọc của Kha Chấn Nam, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

“Luận văn cậu gửi tôi xem qua rồi, cho tôi một buổi, tôi có thể giải được phép tính.”

Kha Chấn Nam liếc nhìn đồng hồ đeo tay một chút: ba giờ chiều.

“Tới nhà tôi đi.” Kha Chấn Nam nói: “Tôi vốn là muốn thông qua phép toán này để kiểm nghiệm số liệu kết quả gốc của thí nghiệm có chắc chắn là bị thay đổi hay không, nên cũng phải nhúng tay vào quá trình giải.”

Lan Tri theo Chấn Nam về nhà. Căn hộ của hắn ở tầng cao nhất một tòa chung cư xa xỉ ngay khu đô thị ven sông mới.

Đợi đến khi hai người cùng giải hết phép tính, điều chỉnh này nọ, lại đưa vào giá trị mới cho hàm số vận hành, thì đã đến nửa đêm rồi.

Căn hộ của Chấn Nam có cửa kính rất lớn, từ trên cao nhìn xuống, thành phố A sáng rực ánh đèn, có con sông uốn lượn qua, phồn hoa và cũng thật tấp nập.

Kha Chấn Nam rót hai ly rượu:

“Khi nào thuật toán mới có kết quả?”

Lan Tri có chút mệt mỏi ngồi ngay ngắn trên đệm, dựa đầu vào mặt cửa kính, tính toán một chút rồi nói:

“Khoảng hai ngày.”

Chấn Nam đưa đến cho Lan Tri một ly rượu. Anh đón lấy, lịch sự nói: “Cảm ơn.”

Kha Chấn Nam cũng đến ngồi cạnh anh.

Hai ngày sau là có kết quả, có thể cho Chu Thành thân bại danh liệt rồi.

Hai người cứ như vậy, lặng im nghiêng đầu ngắm cảnh phố đêm.

Uống rượu trong im lặng rất dễ say. Lan Tri và Chấn Nam uống đến đầu bắt đầu nặng nề, Chấn Nam bèn hỏi:

“Lan Tri, cậu lúc trước sao lại quay về nước?”

Lan Tri miết ly rượu trong tay, không trả lời.

Cũng bởi vì lúc trước Dương Anh nhờ một câu, anh bèn lập tức trở về nước. Kết quả, lại làm cho bà thất vọng rồi.

Kha Chấn Nam lại nói tiếp:

“Tôi học hành chán rồi nên về nước tìm việc làm. Còn cậu thì sao? Tôi thấy cậu vẫn còn thích nghiên cứu khoa học. Nói thật ra, bằng tiến sĩ của cậu cũng có giá ở nước K lắm, nên muốn nghiên cứu khoa học, lúc trước nên tiếp tục ở lại. Giờ về nước làm, lại không có vốn liếng hay người chống lưng. Vốn cha nuôi cậu có thể giúp đỡ nhưng giờ cậu lại muốn vịn ngã ông ta...”

“Nhà cậu nóng quá.” Lan Tri cắt ngang lời hấn, đặt ly rượu xuống bàn, quỳ thẳng lưng đưa tay hé mở cánh cửa sổ thủy tinh.

Gió đêm rét lạnh lập tức ùa vào, thổi tóc Lan Tri bay bay. Đèn neon phản chiếu vào cặp kính mắt gọng vàng, lóe lên những tia sáng kỳ quái.

Kha Chấn Nam ngồi dưới đất, ngửa đầu yên lặng ngắm anh.

Gió đêm thổi làm bức màn voan xoáy lên, như những đám mây trắng mà cuốn lấy thân thể Lan Tri vỗ về. Cổ áo anh bị gió thổi phất, như có như không ẩn hiện xương quai xanh gợi cảm.

Kha Chấn Nam cũng đặt ly rượu xuống, vịn cửa sổ thủy tinh, chậm rãi quỳ thẳng. Hấn hậm chí còn cảm nhận được từng lọn tóc mềm mượt của anh bị gió thổi loạn mà phất lên mặt, lên cổ hấn đã bị rượu cồn hun đỏ ửng.

Hấn đưa tay từ phía sau ôm lấy eo Lan Tri, lần mò, bắt đầu cởi khuy áo sơ mi anh từ dưới lên trên.

Một khuy, lại một khuy, hấn cởi cũng rất có kiên nhẫn.

Cuối cùng hấn cũng cởi xong khuy cuối cùng trên cổ. Áo sơ mi lập tức bị gió thổi phất phật.

Lan Tri cảm thấy lạnh, quay đầu lại nhìn hấn: “Cậu muốn làm gì?”

Lan Tri và Chấn Nam đều đã ngà say rồi.

Kha Chấn Nam cúi đầu, cắn gọng kính anh tháo nhẹ ra đặt xuống thảm.

“Chúng ta thử lại lần nữa được không?” Hấn hỏi Lan Tri: “Tôi lại...tiếp tục ở phía trên nhé?”

Lan Tri trầm tư nhìn hấn. Hai người mặt đối mặt, không nói một tiếng nào, hoàn toàn im lặng, thậm chí có thể nghe được những âm thanh ngoài cửa sổ vọng vào.

“Không.” Lan Tri dứt khoát từ chối Kha Chấn Nam.

Hơi nước theo câu nói Lan Tri thoát ra, chậm rãi đọng trên tấm kính cửa sổ một vệt trắng, tựa hồ làm nhòe đi ánh mắt Chấn Nam.

Hấn hiểu sai ý của Lan Tri.

“Cậu nếu muốn ở phía trên, tôi cũng có thể chiều cậu.”

Lan Tri hé mắt, lập tức duỗi ngón trở thon dài gõ lên mặt kính đầy hơi hai cái.

“Nope, tôi không muốn làm.”

Câu trả lời đầy đủ ý nghĩa: anh từ chối cùng Chấn Nam lên giường.

Kha Chấn Nam ngẩn người, rượu cồn vẫn hun cho hấn tràn đầy tình dục. Hấn đành buông Lan Tri ra, thò đầu ngoài cửa sổ để gió lạnh phả vào mặt làm dịu đi ham muốn.

“Cậu lần này là đang nghiêm túc đó hả?” Hấn vừa hóng gió vừa hỏi Lan Tri

Lan Tri lúc này đã men theo cánh cửa ngồi bệt xuống, hai tay ôm gối.

“Cái gì nghiêm túc?” Anh vừa hỏi vừa tìm nhặt lại kính mắt lúc nãy bị Chấn Nam tháo ra.

“Cùng tên nhóc ngày nào cũng điện thoại hỏi đề hóa luyện thi Đại học cho tôi nghiêm túc.” Kha Chấn Nam bổ sung. Hấn công tác bận rộn nên cũng không nhớ rõ tên Hàn Kính.

Lan Tri gỡ mắt kính gọng vàng lên, bình thần nhắm ngay chỗ bị bụi bẩn mà thổi phù hai cái.

Kha Chấn Nam xoay người, áp tay lên trán Lan Tri.

“Cậu đâu có sốt đâu nhỉ?” Hấn cười khẩy nói: “Không ngờ cậu như vậy mà cũng có lúc thật lòng đó nha. Cậu quên rồi sao, năm ngoái cậu dụ dỗ con trai trưởng tập đoàn T cùng với em trai hấn vào khách sạn chơi 3P, kết quả cậu nằm dưới mà chơi được hai quý công tử phải nhập viện cấp cứu luôn. Đây là một trong số các ”giai thoại” về cậu còn đang lưu truyền đấy.” (.....alpha thụ là có thật...)

Lan Tri đã lau xong kính mắt, lần nữa mang lên, trả lời hấn:

“Chỉ có cái gì cũng đều chơi đùa qua rồi, mới biết được lòng mình thật sự muốn gì.”

Kha Chấn Nam ngẩn người một lúc rồi lập tức cười ha ha: “Lan Tri, không ngờ người cậu muốn lại là một cậu nhóc chưa có nổi tầm bằng đại học đấy.”

Lan Tri đã bắt đầu cài lại khuy áo, vẻ mặt “Tùy cậu nghĩ.”

“Cậu thật biết đùa.” Kha Chấn Nam thấy anh biểu lộ như thế ngược lại rất ngạc nhiên, lần nữa ngồi xổm bên cạnh anh hỏi tiếp: “Cậu chắc là lớn tuổi hơn tên nhóc đó nhiều nhỉ?”

“Ừ. Cách nhau chín tuổi.”

“Chín tuổi!” Kha Chấn Nam đỡ trán, lại vì hơi men mà phát biểu linh tinh: “Cậu qua lại với một người nhỏ hơn cậu những chín tuổi! Cậu có uống lộn thuốc không?”

(Thiệt ra theo cách tính bên thì là 10 tuổi nhỉ... 20 và 30 mà...)

Lan Tri đã cài xong khuy áo, bắt đầu cầm điện thoại di động của mình: “Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi xin về trước.”

Anh hiển nhiên không muốn đề cập đến vấn đề tình cảm của mình nữa.

Kha Chấn Nam bắt lấy cánh tay hấn níu lại: “Cậu hiểu rất rõ mà, hiện giờ cậu ba mươi hấn hai mươi, cũng không thấy gì quá chênh lệch. Nhưng mà qua mười năm nữa, khi cậu bốn mươi, tên nhóc đó chỉ mới bước sang ba mươi, phong độ ngồi ngồi, sau mười năm nữa, người năm mươi tóc đã chớm bạc, hấn chỉ mới bốn mươi, đàn ông bốn mươi tuổi hào hoa phong nhã...”

Lan Tri mặc kệ hấn nói, anh tập trung bấm điện thoại gọi taxi.

Kha Chấn Nam vẫn chưa chịu ngừng, tiếp tục khuyên anh: ”Nhóc đó cách tuổi cậu nhiều như thế, lại là thuần 1, tùy tiện đi đến đâu cũng được hoan nghênh. Cậu dùng ngón chân nghĩ cũng hiểu mà, hơn chục năm nữa, khi cậu đã có tuổi, liệu hấn có thể còn thấy cậu hấp dẫn nữa không.

Ngón tay Lan Tri chột khựng lại. Anh trầm mặc nhìn màn hình điện thoại lập lờ.

“Tôi nói đúng không?” Kha Chấn Nam thấy Lan Tri đã bắt đầu xúc động, bèn để tay lên vai anh: “Giờ quay lại vẫn còn kịp. Cậu chơi bởi chán rồi, muốn nghỉ chân thì cũng được đi, nhưng mà phải tìm người nào có thể an tâm mà tựa vào.”

Lan Tri vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại thật lâu.

“Không sao.” Cuối cùng anh vẫn cự tuyệt lời khuyên của Kha Chấn Nam: “Chuyện này... cũng giống như một canh bạc vậy. Không thể nói trước ai thắng ai thua. Nhưng tôi có chơi có chịu, cậu yên tâm.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-tien-che>